

АРНЕТ ДЕМ

НИШКИТЕ НА СЪДБАТА

*Т*орещ разказ за една гореща любов!

БАРД

КОМПАНИ
САГА

Арнет Лем

Нишките на съдбата

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, 1760

– Нели?

– Тук съм, лейди Сюизън – отвърна тихичко слугинята, познатият ѝ глас проряза лондонската нощ.

– Не трябва да ме наричаш така! – изсъска Сюизън, стиснала с две ръце високия перваз на прозореца на мазето.

В тона ѝ се долавяха страх и напрежение. Слугинята изстреля цветиста ругатня на келтски.

– Нели!

– О, да, добре.

Прислужницата бе клекнала на тротоара току над господарката си. Русите ѝ плитки се допираха до влажния прозорец. Когато лицата им се изравниха, Нели рече:

– Мора. – Името сякаш излезе с огромна мъка от устата ѝ. – Но не виждам защо трябва да се преструваме, когато наоколо няма никой, освен плхове, котки и подгизнали от джин пияници.

Ръцете на Сюизън започнаха да треперят.

– Налага се да се преструваме. Ако не бъдем по-предпазливи, ще се озовем в Нюгейтския затвор в очакване да увиснем на бесилката.

Слугинята доби на мига сериозен вид и попита:

– Значи сте ги намерила?

– Да, бяха скрити в някакъв разнебитен стар сандък под каса бренди.

– Къде?

– Под стълбището на мазето.

– Проклет крадлив простак – изфуча Нели.

– Такъв е – съгласи се Сюизън и понижи глас. – Подай ръце и ще ти подам едното, но внимавай и гледай да не го одраскаш в тухлите!

– Добре, миледи.

– Нели... – започна предупредително господарката ѝ.

Прислужницата изпълни заръчаното, но дори на слабата светлина, идваща от близката улична лампа, пръстите ѝ изглеждаха много малки за тази задача. Сюизън усети как товарът изчезна от треперещите ѝ ръце.

– Този е малко тежичък – промълви задъхана Нели.

– Като самите представители на клана Лохиел Камерон.

Слугинята се изхили, но звукът бе само бледа сянка на обичайната ѝ жизнерадостност.

– Шшт!

– Вече го държа здраво и, кълна се в светиите, истински Божи дар е човек да може да го докосне отново – обяви Нели. – Ще ми подадеш ли още един?

– Ще успееш ли да носиш повече от двата? – попита, изпълнена със съмнение, Сюизън.

– Ами, не, но ако продължаваме с това темпо, ще ни трябват месеци, докато успеем да спасим всичките.

– Месеци, месеци. Няма да се върнем в Шотландия, без да си ги възвърнем всичките до един.

– Той пристигна ли?

– Още не и прислугата вече се тревожи от закъснението му.

Слугинята въздъхна с облекчение и звукът се чу отчетливо в нощта.

– Дано светците бъдат с нас, тогава може би ще успеем да ги измъкнем всичките оттук, преди да се е върнал този мръсник.

– Точно това си мисля и аз.

– Готова съм да се откажа от мечтата си за една бурна нощ с Лаклан Маккензи, за да се превърна в мишка и да се скрия в джоба ти – толкова ми се иска да присъствам на първата ти среща с онзи подъл плъх Майлс Кънингам.

– Да се надяваме, че не е чак толкова лош, колкото казва чичо Раби – прошепна Сюизън.

– Ще бъдете много предпазлива, нали, миледи? Той познава лицето ви от портрета, който му изпрати чичо ви.

– Разбира се, че ще бъда предпазлива. Честно казано, досега не съм имала никакви проблеми. Не си е направил труда да окачи портрета. Никой не подозира, че в действителност не съм слугиня, но ти трябва да си мериш думите.

– А научихте ли нещо за вашите платове? Разбрахте ли защо ни платиха такава нищожна цена? – попита Нели.

Гневът обхвана отново господарката ѝ.

– Открих счетоводните книги на Майлс. Изглежда плаща на чичо Раби повече за платното от Страдклайд, отколкото за нашето.

– Тъпоумен глупак! Истинско чудо е, че е успял да забогатее, щом не може да различи качествения плат от боклука. Онези омразници от

Страдклайд нямат право дори да се наричат тъкачи. Всяка пролет се уверяваме отново в това на панаира в Глазгоу.

– Оставям за после тревогите около намирането на нов пазар за платовете. Сега ни чака по-важна работа.

Нели изпъшка и хвърли поглед към улицата.

– О, не!

– Какво има?

Сюизън се изправи на пръсти и се опита да надникне през прозореца на мазето.

– Някой идва насам – прошепна прислужницата.

– Предполагам, че е мисис Маки. Тръгвай и ела пак след два дни.

– Да, миледи.

– Върви... и Господ да те пази, приятелко.

– Ще ме пази, Мора – отвърна слугинята, като подчерта може би малко прекалено фалшивото ѝ име. – Света Ниниан ще се погрижи и за двете ни.

Когато Нели се отдалечи на безопасно разстояние, господарката ѝ успя да поукроти треперенето на ръцете си. Старите метални панти изскърцаха, когато затвори прозореца. Резето изтрака гръмогласно. Сърцето думкаше в гърдите ѝ, но младата жена си наложи да запази спокойствие. Имаше нужда от огромно търпение и предпазливост, ако искаше да доведе до успешен край опасната си мисия в Лондон и да се върне в Шотландия.

Внимателно слезе от дървения сандък, върху който се бе качила, за да достигне високия прозорец. Избърса отпечатъците от обувките си върху прашната му повърхност и се отправи към малката масичка, разположена между рафтовете с винени бутилки. Взе газената лампа и се насочи към тясното стълбище. По каменните стени и тавана затанцуваха призрачни сенки.

Когато се озова в елегантния вестибюл, Сюизън отново придоби типичното за една слугиня поведение. Познатото тракане на големия часовник в дневната ѝ действаше успокояващо. Не остана и следа от тревогата и страха ѝ, че може да бъде открита. На тяхно място се появиха решителност и повече гняв, отколкото ѝ се искаше да изпитва. Беше ѝ изключително неприятно и неприсъщо да се прави на крадец, за да си възвърне оставеното от майка ѝ наследство, но нямаше друг избор. Опасността, на която се излагаха двете с Нели, беше незначителна, сравнена с желанието им да успеят. Току-що бяха имали щастието да спасят една от скъпоценните вещи.

Младата жена си мислеше за прислужницата, която сега се връща сама през тъмните вонящи улички към „Бийкн роу“ и се молеше да пристигне жива и здрава.

Внезапно входната врата се отвори с трясък и се удари в покритата с коприна стена. Сюизън трепна и отстъпи назад. Стъкленото шише на лампата, която държеше, изтрака върху калаената си подложка. Без да помисли, тя хвана със свободната си длан стъклото, за да го задържи, и се изгори. Почти не усети болката, загледала като хипнотизирана в мъжа, който стоеше на прага.

С развято от нощния вятър палто и с някакъв човек на ръце, Майлс Кънингам влезе във вестибула на лондонската си къща.

– Маки! Уилям! – извика той и дълбокият му глас отекна из пристиналата сграда.

А после, като се движеше с лекота, въпреки тежкия си товар, той се насочи към махагоновото стълбище.

Краката на младата жена го последваха, но гласът ѝ отказваше да ѝ сътрудничи. Смаяна, тя втренчи поглед в мъжа, когото носеше Майлс. Това беше Оли Куксън, още една личност от нейното минало.

– Ела тук! – повика я Майлс. – Осветявай пътя ми до горния етаж.

В тъмнокафявите му очи не забеляза никакъв признак, че я е познал. А и как да я познае? Характерната ѝ червеникава коса сега бе оцветена в черно. Освен това вече не беше слабото като върлина момиче, което досаждаше на осинодения си брат всеки път, когато се върнеше, заедно с баща ѝ, от поредното пътуване по море. Смелостта ѝ се възвърна – оттогава бяха минали години. Фигурата ѝ бе станала женствена и нямаше нищо общо с момичешкото тяло, което той бе виждал, а и косите ѝ бяха боядисани. Тя вдигна лампата, хвана полите на грубата си пола и се заизкачва по стълбите.

– Къде е Маки?

– Отиде да посети дъщеря си, сър – отвърна Сюизън.

– По дяволите!

– Каза, че ще се върне тази нощ! – додаде младата жена.

Майлс изкачваше стъпалата по две наведнъж – очевидно тежестта на Куксън не беше проблем за него. Сюизън трябваше да подтичва, за да бъде в крак с господаря си.

– Ето тук – съобщи той и спря пред някаква затворена врата.

Тя отвори и му направи място да мине. Той понесе припадналия човек към леглото.

„Леглото на Куксън, стаята на Куксън“ – помисли си Сюизън.

Бяха изминали доста години, откакто бе видяла за последен път Оли Куксън, и братият образ, който пазеше в съзнанието си, бе повлиян от детските ѝ представи. Сега Оли ѝ се стори не само по-стар, ами и по-дребен. Лежеше абсолютно неподвижно, със затворени очи и отворена уста.

– Не ме ли чуваш, момиче?

Тя трепна при звука на гласа му.

– Не, сър – заекна младата жена.

– Приблужи насам светлината – повтори Майлс.

Без излишни движения той съблече палтото си и го метна върху близкия стол. След това започна да сваля внимателно ботушите на ранения.

Тя пристъпи още по-близо до леглото. Не можеше да отдели поглед от лицето на Кънингам. През всичките тези години си го бе представяла по съвсем друг начин. Мислеше, че ще порасне слаб, а той бе станал силен. Бе очаквала посредственост, но Майлс бе изумително красив. Бе се приготвила да срещне студено безразличие, а челото му бе набраздено от тревога. Бе предвиждала да се сблъска с жестокост, ала големите му ръце обслужваха внимателно и нежно пострадалия.

Сюизън го наблюдаваше объркана, разкъсвана от противоречиви емоции. Познатите черти пробождаха сърцето и отнемаха дъха ѝ, а мъката от предателството на му – точно той от цяла Шотландия – тежеше като воденичен камък в гърдите ѝ. Мразеше Майлс Кънингам, а същевременно малкото момиченце, което бе някога, все още гледаше на него като на своя герой-победител. Все пак не трябваше да забравя, че вече е жена и добре познаваше предателството, което бе извършил спрямо нея Майлс Кънингам.

Куксън изохка и отвлече мислите ѝ от Майлс и миналото. Белокосият човек пъшкаше и мятеше глава. Младият мъж изруга тихичко, а после измъкна доста страшен на вид нож от ботуша си и разреза единия крачол на пострадалия.

– Спокойно, приятелю – рече той. – Вече сме си у дома и Маки скоро ще те оправи.

Сюизън изучаваше с поглед двамата мъже. Оли Куксън беше управителят на Майлс, така както преди бе управител при баща ѝ. За последен път го бе видяла край смъртното ложе на майка си в Абърдийн, тогава тя беше само на десет години. В деня на погребението бе видяла за последен път и Майлс Кънингам.

Ножът изтрака върху пода. Майлс се извърна и рече през рамото

си:

– Изпрати Уилям да доведе лекаря и донеси бутилка бренди.

Доволна, че има възможност да излезе от стаята, младата жена постави лампата върху масата и излетя навън. Откри момчето в конюшните.

– Мистър Куксън е ранен и трябва незабавно да извикаш лекаря.

Очите на Уилям се разшириха.

– Господарят ли го доведе?

– Да.

– Негово височество се отнася към мистър Куксън като към роднина. Така е наистина.

Коментарът му ядоса Сюизън. Нейният баща бе отгледал Майлс Кънингам, не Оли Куксън!

– Куксън няма да бъде ничий роднина, ако не тръгнеш веднага за лекаря! – рече мрачно тя.

Момчето кимна и побърза да изпълни поръката.

Докато носеше брендито, мислите ѝ се въртяха напълно объркани. Първата ѝ среща от десет години насам с Майлс Кънингам съвсем не бе протекла така, както си бе представяла. От тази ситуация обаче може би щеше да излезе нещо добро. Младият мъж бе прекалено угрижен и този факт бе в нейна полза, колкото по-рядко поглеждаше към нея, толкова опасността беше по-малка.

Когато влезе отново в стаята на пострадалия, Майлс оглеждаше крака на Куксън, извит в доста неестествено положение.

– Донесох брендито, сър.

Той взе бутилката, без да каже нещо. След като прилгга ранения да погълне солидно количество от алкохола, той прилепи гърлото до собствените си устни и отметна назад глава.

Гъстите му златисторуси коси се бяха изплъзнали от кожената връвчица, висяха свободно и падаха на вълни по раменете му. В профил лицето му изглеждаше по-сурово, отколкото ѝ се бе сторило в началото. Носът му беше тънък и прав, високото му чело – гладко. Слабото сираче, с което се бе запознала още като дете в Абърдийн, се бе превърнало в мъж с опасен чар. Неволно се усмихна при спомена как Майлс следваше баща ѝ като сянка и попиваше всяка негова дума. Онези изпълнени с обожание кафяви очи сега имаха практичен поглед, дългата и слаба като върлина юношеска фигура се бе превърнала в прекрасно мъжко тяло. „О, да – помисли си с горчивина тя, – Майлс Кънингам несъмнено е завъртял главите на момичетата във всички пристанища, които е

посетил, а е бил на доста места... благодарение богатствата, които му повери баща ми.“

– Коя си ти? – попита я младият мъж, без да отделя очи от Оли Куксън.

Макар че не я гледаше, Сюизън се поклони, както си беше редно, и отвърна:

– Мора, сър. Новата прислужница.

– Какво се случи с предишната?

Младата жена ѝ бе дала порядъчна сума, за да напусне мястото си.

– Върна се в Лийдс преди две седмици. А аз съм тук от една седмица.

Все така без да поглежда към нея, Майлс каза:

– Ти не си от Лийдс.

Тревожна тръпка премина по гръбнака ѝ.

– Не, от Шотландия съм.

И затаи дъх.

– Дъщерята на хората, които ме осиновиха, живее в Шотландия – рече тихо той. – В Пъруикшир. Чувала ли си за Роуард касъл?

Стори ѝ се, че долавя сантиментални нотки в гласа му, но нямаше време да разсъждава върху това. Темата за Шотландия бе много опасна. Трябваше да внимава много.

– Аз съм от Роуард, сър – отвърна тя.

Признанието привлече вниманието му. Той се обърна, за да я погледне. Младата жена се приготви за нови въпроси, в един момент дори ѝ мина мисълта, че може да бъде разпозната. Той я огледа от горе до долу и се усмихна широко.

– Добре. Тогава значи можеш да ми кажеш как я кара сестра ми Сюизън Харпър. Тя не беше в замъка, когато я посетих миналата есен.

Сюизън изпита сладко облекчение. Майлс очевидно не подозираше – поне засега – за истинската ѝ самоличност.

Той продължи да я оглежда. В този момент в стаята нахлуха Уилям и лекарят и това ѝ спести задължението да отвърне нещо на коментара му. И така бе по-добре. Сега вече знаеше, че Майлс Кънингам бе не само крадец, а и лъжец. Не само, че бе посетил Роуард касъл, а и бе откраднал най-ценното, което притежаваше.

Лекарят се зае да оглежда крака на Оли. Поклати глава и заговори тихо нещо на Майлс, който стоеше все така неотстъпно край леглото. Младият мъж кимна и се обърна към Сюизън.

Лицето му ѝ се стори изопнато. Той стисна челюсти.

– Донеси гореща вода и нещо, с което да превържем крака му – рече отсечено той. – И искам Маки да се появи тук в същата минута, в която се върне.

Напрегнатият му поглед я смути, а заповедническият му тон се стори непоносим за слуха ѝ. Трябваше да положи усилия, за да се извърне в страни. Отвори безшумно вратата и забърза към кухнята.

Напълни големия чайник с вода и го окачи над огъня. После отиде да търси чисти чаршафи, за да направи от тях превръзки. Килерът бе спретнато подреден, истинско отражение на възискателността на мисис Маки. За разлика от добре снабденото помещение в Роуард касъл, тук имаше съвсем малко пособия за даване на първа медицинска помощ.

Роуард касъл. При спомена за дома, очите на момичето се напълниха със сълзи. Ако не беше предателството на Майлс Кънингам, сега щеше да си бъде в безопасност в своята планинска крепост. Беше си обещала да се върне в Шотландия веднага щом научи истината за ниската цена, която тази година платиха за платовете ѝ. Междувременно щеше да измъкне всички десени от мазето на Майлс, а после се надяваше да намери нов пазар за стоката си. Само, че този път щеше да скрие добре всичко.

Не можеше да си обясни защо Кънингам предизвика английската корона, като открадна и сега укриваше древните, забранени от закона тъкачни принадлежности. Нямаше представа защо са му необходими.

Взе нужното и се върна в кухнята. Вдигна глава, когато чу шум откъм задната врата. Мисис Маки, икономката, влезе в къщата, като си тананикаше някаква мелодия.

– Добър вечер, душко – изгука Маки, закръгленото ѝ лице бе порозовяло от студената лондонска нощ и още по-вероятно – от едната или двете чашки ром, които бе обърнала.

Неспособна да изпита неприязън към тази жена, Сюизън отвърна:

– Добър вечер, мисис Маки. – Помогна ѝ да съблече палтото си. – Господарят Кънингам се прибра – добави тя, докато окачваше мократа дреха на един гвоздей.

Маки засия.

– Прекрасна нощ за неговото завръщане. И искам да ме наричаш просто Маки, както всички други.

Сюизън въздъхна. Макар да не хранеше лоши чувства към тази жена, не възнамеряваше да остава в Лондон достатъчно дълго, за да се сприятели с нея.

– Денят обаче не е бил толкова добър, Маки. Страхувам се, че

мистър Куксън е със счупен крак.

Дланите на икономката политнаха към бузите ѝ.

– Не!

– Лекарят вече е при него, а господарят каза да се качиш веднага щом се върнеш.

Силно разтревожена, възрастната жена грабна престилката и я претметна през главата си. След като завърза колана, каза:

– Ще ни трябват вряла вода, превръзки и някои други неща.

– Аз се погрижих за това.

Сюизън се приближи до масата и започна да нарежда приготвеното върху една табла.

– Занеси ги тогава в стаята му – нареди Маки.

Уви дебела кърпа около дръжката на димящия чайник и го взе от огнището.

– Знаех си, че ще се случи нещо подобно, да, знаех си – пухтеше икономката, докато изкачваха стълбите. – Куксън си диреше белята във всяка кръчма от Лондон до Арабия, и дори старостта не го накара да се укроти...

От стаята на пострадалия долетя силен, изпълнен с болка, стон. Младата жена трепна и погледна спътницата си. Прехапала устни, икономката гледаше тревожно.

– Маки? – прошепна Сюизън.

Маки си пое дълбоко въздух и се раздвижи отново.

– Така не може да се живее, ако питаш мен – продължи тя, само че сега се движеше по-бързо отпреди. – Куксън е прекалено стар, за да върви в крак с младия господар. Да, тъй си е. Трябваше още преди години да позволи на уморените си кости да живеят мирно и тихо на сушата. А той какво мислиш че разправя? – Ъгълчетата на устата ѝ се изкривиха надолу и тя поклати глава. – Нямало да го направи дори за всичкия чай в Китай. Казва, че бил привързан към скитническия живот, моля ти се. Този път обаче няма да прилича на предишните им посещения у дома. Можеш ли да си представиш, още не бяха измили океанската сол от гърбовете си и хукнаха да видят онази неблагодарница в Шотландия. А тя дори не проявила ако не друго, поне благоприличие да си остане въщи, за да ги посрещне след толкова дълга раздяла.

Маки хвърли разбиращ поглед към младата жена.

– Може би си мислиш, че е редно да бъдеш вярна на лейди Сюизън, тъй като досега си ѝ служила, но в нея има нещо много егоистично, също както у стария ѝ чичо Робърт от Абърдийн.

Ново стенание, този път по-слабо, сложи край на излиянията на икономката. Първият импулс на Сюизън бе да оспори хвърленото върху ѝ обвинение, но си даде сметка, че не може да го направи. Събеседницата ѝ просто бе научила някаква изопачена история. И не се съмняваше, че тя бе дело на онзи крадлив мерзавец, Майлс Кънингам.

– Запомни думите ми, Мора, Куксън повече няма да ми скитосва, бас държа. Ако кракът му е счупен, ще остане затворен до времето за жътва. Да, ще остане... и господарят ще остане тук с него.

На икономката може и да ѝ беше приятно Оли Куксън да стои у дома, но на младата жена тая работа изобщо не ѝ се нравеше. Ако някой успееше да разкрие дегизировката и целите ѝ, това несъмнено щеше да бъде старият Оли. И тогава щеше да зависи от благоразположението на Майлс Кънингам.

Сюизън не можеше да си обясни защо Маки бе определила чичо ѝ Раби като чуждак и защо мислеше, че Сюизън е неблагодарница, задето не си е била вкъщи тогава, когато Майлс най-после бе благоволил да я посети. Не беше я предупредил за визитата си. Тя имаше своите отговорности в Пъруикшир и към чичо си. В пристъп на гняв Майлс си бе тръгнал, преди да успеят да пратят човек в Абърдийн, за да я предупреди. С което я беше обидил невероятно много.

Собствената ѝ ярост също се разгаряше. От смъртта на майка ѝ преди десет години, Майлс не ѝ обръщаше никакво внимание. Бе наследил бащините ѝ богатства и се бе преселил в Лондон, за да се наслаждава на упадъчния начин на живот на богатите. Благодарение на великодушното на чичо си Раби, Сюизън бе успяла да се върне в дома, приютявал от поколения рода на майка ѝ. Роуард може и да беше рушащ се замък, а Пъруикшир – област на бедни фермери, но те бяха единственото, което имаше. От битката при Кулоден¹ много кланове, сред които не беше родът Лохиел Камерон, бяха откъснати от родните си земи.

Сюизън реши да бъде много внимателна, когато се намира край ранения управител и икономката. Можеше само да се надява, че ще успее да избягва Майлс. После, изпълнена с решимост, последва Маки в стаята на пострадалия.

Лицето на Куксън бе изкривено в болезнена гримаса, а кожата му беше бледа като изпомачканите чаршафи. Майлс крачеше напред-назад, кръстосал ръце зад гърба си. Бе преплел дългите си пръсти, а

1. – Кулоден – шотландско село, където през 1746 г. херцог Къмбърланд побеждава претендента за короната Чарлз-Едуард, последния от династията на Стюартите – Б.пр.

кокалчетата им изпъкваха, когато свиваше и отпускаше юмруци. Лекарят все още бе надвесен над крака на Оли.

– Добре дошъл у дома, сър – приветства господаря си икономката.

– Здравей, Маки – отвърна шепнешком той и прокара пръсти в косите си. Хвърли поглед към леглото и добави: – Виж каква неприятност споходи Оли.

Червендалестото лице на възрастната жена се разтегна в крива усмивка.

– Това ми прилича повече на съдба, сър.

Майлс издаде нещо подобно на полуусмивка.

– Ох, Майлс – изпъшка Куксън. – Нима искаш да удвоиш мъките ми, като ме оставиш в ръцете на самата прислужница на дявола? Нямаш ли милост, човече?

Майлс се изхили и поклати глава.

Маки се намуси и изпухтя:

– Ти със сигурност знаеш доста неща за дявола, Оли Куксън. Проши си гнева му от времето, когато съм била още в пелени. И това е самата истина, няма две мнения по въпроса.

– Ти в пелени? – противопостави се немощно пострадалият. – Тази картинка може да накара всеки да побегне към църквата с такава скорост, че да си счупи не само крака, ами и главата.

– Достатъчно – изкомандва Майлс. – Едва сме си пристигнали след месеци, прекарани в морето, а вие двамата вече си крещите като улични продавачки. Настоявам да отложите тази словесна схватка поне докато лекарят намести костта.

Сюизън, за чието присъствие очевидно бяха забравили при тази разгорещена среща, се опита безуспешно да сподави смеха си. Звукът привлече вниманието на Майлс. Младият мъж я изгледа укорително.

– Върви си в леглото, момиче – нареди той. – Тук вече има достатъчно хора, за да помогнат на мистър Куксън.

Тя настръхна и за малко не му отвърна – беше свикнала да дава заповеди, а не да ги изпълнява. Пострадалият изохка отново и Сюизън се опомни. Тук тя беше само една слугиня, нищо повече.

Почувствала се внезапно излишна, тя остави подноса и се запъти към стаята си на третия етаж. Не си направи труда да запали лампата, съблече се на тъмно и се мушна в леглото си. В главата ѝ се въртяха противоречиви мисли. Нищо в дома на Майлс не беше такова, каквото си го беше представяла. Най-голямата ѝ грижа в момента обаче бе да привърши опасната си мисия и да се прибере в Шотландия.

Придърпа завивките до брадичката си и потръпна, но не от студ. Страхуваше се. Далеч от дома, който обичаше и без хората, които ѝ бяха скъпи, тя се чувстваше самотна и уязвима. Въображението ѝ рисуваше картини на наказанието за незаконната ѝ мисия – войниците на крал Джордж я дърпаха насила към бесилката, подобно на много други шотландци преди нея и я обвиняваха в нещо, което така и не можеше да разбере. Мисълта за смелите ѝ сънародници ѝ даде кураж. Нямаше да вика, нямаше да прояви страх. Та тя бе лейди Сюизън Харпър, за Бога! Не беше някоя хленчеща мухла, готова да отстъпи веднага пред англичаните. Произлизаше от гордия род Лохиел Камерон и щеше да успее! Успокоена, затвори очи.

* * *

След нощ, прекарана в неспокоен сън и кошмари, изпълнени с палачи, Сюизън се измъкна от леглото току преди зазоряване и се затътри към първия етаж.

В кухнята беше студено, но огнището бе все още топло. Добави въглища към жаравата, сложи вода да заври и се захвана да приготвя кифлички – единственото, което се бе научила да приготвя в Роуард. Разреза шунката и сиренето на тънки парчета и докато правеше това, едва не си отрязва единия от пръстите. Приготви маслото и сипа мед и няколко вида конфитюр в чинийки. Точно когато привърши, чу нечий стъпки.

Той!

Непретенциозно облечен в набрана бяла риза, плътно прилепващ по краката брич от еленова кожа и боти с тока, Майлс Кънингам влезе в кухнята. Странно, но в слугинската стая господарят сякаш се чувстваше като в свои води.

– Добр'утро, мис – приветства я радушно той. Набърчи безупречния си нос, повдигна светлокафявите си вежди и попита: – На кифлички ли мирише?

Младата жена го изгледа внимателно и се запита защо ли само видът му бе достатъчен да накара сърцето ѝ да се разтупка.

– Да, сър – бе единственото, което тя успя да промълви.

Кафявите му очи танцуваха от удоволствие.

– Какво добро шотландче си имаме. Не съм ял такива кифлички от... – спря да говори и потърка прясно избръснатата си брадичка с палеца и показалеца на дясната си ръка, – може би от петнайсетгодишна възраст.

Сюизън също си спомняше тези времена. Тогава тя беше непохватно, но добронамерено петгодишно момиченце, което отчаяно се опитваше да измайстори същите кифлички, които майка ѝ правеше без никакво усилие. Майлс пък бе слаб, сериозен петнайсетгодишен юноша, не по-малко решен да имитира баща ѝ във всяко отношение. Смутена, младата жена рече:

– Седнете в трапезарията, сър, аз ще ви донеса закуската.

– Ще ям тук – заяви господарят на дома и се настани край дъбовата маса.

Без да губи време, Кънингам намаза една от горещите, хрупкави кифлички с масло и мед. Веднага след като я погълна, взе втора. Тъй като се чувстваше неудобно в негово присъствие, Сюизън се отправи към килера.

– Остани!

Гласът му прозвуча приглушено, тъй като устата му беше пълна. Тя се престори, че не го е чула и, стиснала треперещите си ръце под гънките на сивата си пола, продължи да се отдалечава.

– Помолих те да останеш, мис...

Младата жена се стегна цялата от заповедническия му тон. Веднага обаче си спомни каква роля изпълнява и си наложи да се обърне покорно.

– Да, сър?

Майлс повдигна отново златистите си вежди и рече:

– Мис... как се казваш?

– Мора – промълви едва чуто тя.

Той се намръщи.

– Доста прозаично име за такова красиво момиче. – Тя се изчерви и това го накара да се засмее. – Не се срамувай. Момците от Пъруикшир не може да не са ти го казвали... както и други подобни неща.

Колкото и абсурдно да ѝ изглеждаше, Сюизън изпита голямо удоволствие от този комплимент. Раздразнена както от себе си, така и от него, тя попита с най-сервилния си тон:

– Ще желаете ли още чай?

Младият мъж се засмя отново.

– Не. Желая да ми разкажеш нещо повече за сестра ми Сюизън Харпър. Сядай и започвай.

Произнесе името ѝ по стария, познат начин, така, както би го направил всеки шотландец. Извивката на красивите му устни, когато изрече първата сричка, я накара да пламне цялата. Враждебността ѝ, кой знае

защо, започна да намалява. Защо ли този мошеник, този крадец, я караше да изпитва подобни ласкави чувства? И как имаше наглостта да я нарича своя сестра след всичко, което ѝ бе причинил?

Той постави салфетката си встрани и се облегна назад, като успя да направи от това истинско събитие.

– Не понасям неподчинението. Не и тук. – И обгърна с широк жест къщата. – Нито пък на моите кораби и в складовете ми. Остави скромността си, девойче, и ми разкажи за Сюизън Харпър.

Ядосана от авторитарния му тон и непрекъснатите намеци за „сестра си“, младото момиче реши да играе своята собствена игра. Седна уверено и започна:

– Лейди Сюизън е най-красивата жена в Пърюикшир.

Майлс се засмя с цяло гърло и взе нова кифличка. Облегна лакти на масата и заяви:

– Истината, ако обичаш.

Озадачена от подобна липса на уважение и раздражена, задето пулсът ѝ пак се ускори при близостта му, тя претърсваше паметта си, за да открие нещо подходящо, което да каже на мистър Гризач – бе започнала да го нарича така в мислите си.

– Лейди Сюизън е много заета през по-голямата част от времето – трябва да се грижи и за тъкането, и за хората си, и изобщо за всичко. Цял Пърюикшир я уважава и обича.

– Ти нейната камериерка ли беше?

– Не, сър, Нели е личната и камериерка.

– Нели, Нели, Нели – повтори замислено той. – Да не би да е руса, напета и около моята възраст?

– Да, сър.

Майлс се усмихна.

– А речникът ѝ като на някой моряк ли е?

Сега беше ред на Сюизън да се засмее – беше дал съвсем точно определение.

– Някога, в Абърдийн – заобяснява той, – Нели направо ми проглушаваше ушите с ругатните и проклятията си, но и аз имах доста голям опит в тази област, макар да бях още юноша. – Младият мъж поклати глава, а погледът му омекна, сякаш се бе разнежил. – Всяка втора дума в устата ѝ бе достойна за най-умелата в псувните пристанищна кръчмарка. Доколкото си спомням, лейди Сибийл, майката на Сюизън, се опитваше отчаяно да научи Нели както на правилен английски, така и как трябва да се държи.

Всичко това бе абсолютно вярно. Сюизън не можа да се съдържи да не се изкаже на свой ред по темата, която я вълнуваше.

– Преди смъртта си дори отец Себастиан, монахът, се захвана с речта на Нели. Повечето обитатели на Роуард просто не й обръщат внимание и я оставят да прави каквото си иска. Някои обаче твърдят, че откакто има дете, острият ѝ език се е притъпил донякъде.

Младата жена спря да говори, обхваната от болезнена носталгия.

– А какво казва Сюизън?

– Казва, че е буквално загубена без Нели.

– А какво говори за мен? Споменавала ли е някога, че ще идва в Лондон?

Сюизън бе смаяна. Какви ги говореше този човек? Защо изведнъж, след толкова години, се бе загрижил за лейди Сюизън и за посещенияето ѝ? Нападнаха я мъчителни спомени – спомени за самотното малко момиченце, което обикаляше из крепостта и се молеше Майлс да се върне.

Изглежда го сериозно в очите. Изражението му бе толкова открито и почтено, несъмнено очакваше да чуе нещо хубаво за себе си.

Можеше да го предизвика, можеше да удари по масата, да поиска да разбере защо от години се отнасяше толкова несправедливо и жестоко към нея.

– Девойче, не трябва да гледаш така дръзко в очите един мъж.

Упрекът я накара да дойде на себе си. „*Проклет да си, Майлс Кънингам. Върви в ада.*“

– Забравих въпроса.

Той се усмихна.

– Поласкан съм, девойче. – Протегна празната си чаша и добави: – Говорехме за сестра ми.

Сюизън пое чашата и попита:

– Какво желаехте за научите за лейди Сюизън?

– Всичко. Монахът добре ли я е възпитал?

Напрежението отмина.

– О, да, сър – наблегна на думите си младата жена и имаше защо да се гордее. Постави чашата пред него с думите: – Говори и пише на френски, латински и английски, и шотландски, разбира се. Води сметките в счетоводните книги, наглежда станове и акушерките на...

Спря да говори, смутена да обсъжда подобна тема с мъж. Очите на Майлс проблеснаха развеселено.

– А ухажори има ли?

– Не, сър.

Това сякаш не го изненада. Младата жена се запита дали знаеше причината, поради която нямаше да се омъжи никога. Сигурно не, тъй като това се пазеше в строга тайна.

– Време е момичето да се омъжи, макар да...

Спря наред думите си и се обърна по посока на приближаващите се стъпки. Малко е да се каже, че Сюизън изпита огромно облекчение – темата за брака и децата бе прекалено мъчителна, прекалено лична.

В стаята влезе Маки. Имаше уморен и напрегнат вид. Поставила ръка върху тила си, тя въртеше бавно глава.

– Как е Оли? – попита Майлс.

– Кисел като стара мома на празника на пролетта – оплака се тя.

– Значи има болки?

– Имаше, докато не му налях направо в гърлото една доза от този тоник. – Внезапно очите ѝ светнаха. – Когато го оставих, спеше като новородено и хъркаше достатъчно силно, за да събуди жабите в реката отсреща.

Сюизън вдържа с усилие смеха си.

– Добре – рече Майлс. – Онова, от което се нуждае, е почивка. Вземи си чай, Маки, и пресни кифлички.

– Кифлички ли?

И тя погледна към Сюизън.

– Нашето шотландче е изпекло цял фурна. – И той се протегна, за да си вземе още една от топлите закуски. – И тъкмо ми разправяше за Сюизън.

– Неучтив хитруша – заяви икономката, докато си наливаше чаша чай. – И то след всичко, което сторихте за нея!

– Маки... – промълви предупредително той.

Без да се смути от забележката му, тя продължи:

– Единственото добро нещо, което е направила някога лейди Сюизън, е да ни препоръча Мора – тя наистина си го заслужава. – Лъжичката тракаше в чашката, докато Маки разбъркваше буйно захарта. – Все едно и също става с тази лейди Сюизън. Прави се на ваша предана сестра, когато иска нещо, да, не може да ѝ се отрече, но в другите случаи...

– Достатъчно! Не искам да слушам повече критики по неин адрес! – изкомандва младият мъж и стана от масата. – Отивам на пристанището. Ще разтоварваме „Мечта“.

Озадачена от казаното, Сюизън наведе глава. Болезнено желаше да разбере защо икономката има толкова лошо мнение за Сюизън Харпър, но не ѝ остана ред да попита.

– Отивам на пазара – съобщи Маки. – В това време ти оправи леглото на господаря и се заеми с прането.

Сърцето на момичето спря да бие за момент при мисълта да се озове в спалнята на Майлс. Успя да прикрие смущението си и попита:

– Прането ли?

Маки кимна.

– Помощник-капитанът донесе сандъците с принадлежностите и на двамата снощи, след като ти си легна. И ако не се заемем веднага с тях, скоро всичко ще мухляса.

– Какво трябва да направя? – попита Сюизън, истински объркана, в Роуард с прането се занимаваха Нели и Флора Макайвър, а Роуина и по-младите момичета отговаряха за чистенето.

Икономката намести бонето си, вдигна кошницата и отвори задната врата.

– Същото, което правиш при всяко пране – едно и също е навсякъде, скъпа. Накарай Уилям да запали огън отзад в двора, после свали мръсните дрехи. Ще ти помогна да ги сортираш.

Вратата се затвори след нея, но се отвори отново почти веднага.

– И не забравяй от време на време да хвърляш поглед в стаята на мистър Куксън.

– Добре, Маки – отвърна невъзмутимо младата жена, макар умът ѝ да препускаше трескаво.

Спалнята на господаря бе последното място, където желаше да ходи. Беше дошла дегизирана в дома на Майлс с едничката мисъл да постигне целта си. Сега обаче започваше да си дава сметка, че новото ѝ внимание включваше много повече неща, отколкото бе предвиждала първоначално. Как щеше да избягва Майлс и любопитните му погледи, ако трябваше да оправи леглото му, да му пере дрехите и един Господ още знае какво? Как щеше да се справи със слугинските задължения?

– Девойче?

Сюизън трепна при звука на гласа му. Той бе застанал на вратата с шапка и палто в ръка. Бе наклонил глава на една страна, смръщил озадачено красивото си чело. Погледът ѝ неволно се насочи към очите му, които я наблюдаваха напрегнато. Обзе я неспокойствие, неприязън и немалко страх. Хвана се здраво за ръба на масата.

В този момент Майлс се овладя. Тръгна към нея с широка усмивка на лицето. Двамата продължаваха да се гледат, когато той се надвеси над масата. Младата жена изведнъж бе заобиколена от уханието на бръснарския му сапун и този аромат ѝ напомни за баща ѝ. Дъхът ѝ

секна, а пръстите ѝ се впиха още по-силно в дървената плоскост пред нея.

Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго. Сърцето на Сюизън беше толкова силно, че се опасяваше да не би и той да го чуе.

Усети, че се изчервява, Майлс продължаваше да я наблюдава съсредоточено, а когато вниманието му се премести към раменете и гърдите ѝ, тя си помисли, че ще потъне в земята от срам.

– Имаш особен поглед, девойче – рече тихо той, а топлият му дъх погали бузата ѝ. – Внимавай с него, иначе ще омаеш не когото трябва с тези сини очи.

Чувстваше главата си изпразнена. Беше напълно безпомощна, безсилна да се отдалечи от него. Най-накрая младият мъж се изправи.

– Кифличките бяха чудесни – заяви той, сякаш онова преди малко изобщо не беше се случвало. Намигна игриво, подхвърли последната кифличка във въздуха и я хвана ловко. – Ще очаквам да приготвяш от тях всяка сутрин.

И излезе.

Сюизън се отпусна върху един стол и въздъхна шумно. Сърцето ѝ все още барабанеше оглушително. Беше уплашена от Майлс Кънингам – о, да, много бе уплашена. Как можеше да се надява да изпълни успешно мисията си, ако продължеше и занапред да подскача при всяка негова поява?

ГЛАВА ВТОРА

Стиснала овехтялата пазарска кошница на Маки, Сюизън си проправяше път през тълпата на пазара. От всички страни продавачки на риба и баничари възхваляваха гръмогласно стоката си, изложена върху изпъстрени с весели декорации сергии и каруци. Твърдото лондонско наречие дразнеше младата жена, свикнала с музикалния шотландски акцент.

Някакво момиче с тежка престилка предлагаше баница с дроб и халби горчива бира. Носеше се воня на мърша, свине и гниещи плодове. Сравнен с кристалния въздух и чистите пътища на Пърюикшир, Лондон приличаше на купчина тор.

Малко момиченце, разтегнало уста в беззъба усмивка, продаваше маргаритки и лалета. Сърцето на Сюизън се сви от мъка, когато си представи как би трябвало да изглежда сега родната ѝ земя – обсипана с ухаещи диви цветя и пирен. Покритите с богати пурпурни цветове поля бяха нейното място за игра, а белият пирен – магията за щастие, която диреше.

Обхваната от носталгия, неспособна да се бори с очарованието на пролетта, младата жена купи една маргаритка и я забодя на корсажа си.

– Благодаря, госпожо – усмихна се момиченцето.

Сюизън се зачуди къде ли е майката на детето и що за жена трябваше да бъде тя, за да остави такова малко създание да работи на улицата. Тя никога нямаше да бъде такъв безотговорен родител. Всъщност тя никога нямаше да стане родител. В гърдите ѝ пламна познатият буен, болезнен копнеж. Тя го обузда с усилие на волята си.

Един поглед към слънцето, издигнало се високо в небето, бе достатъчен, за да разбере, че закъснява за срещата си с Нели. Забеляза я, щом отмина още няколко сергии.

Сложила ръце на хълбоците и вирнала решително брадичка, тя бе застанала лице в лице с някакъв търговец на кукли. Нели бе неустрашима също като своите непобедими прадеди – викингите. Тънкият ѝ нос бе осеян с лунички, което ѝ придаваше детински вид, в светлосините ѝ очи просветваше познатото предизвикателство. Очевидно недоволна от цената, тя поклати глава и дебелият ѝ руси плитки се разклатиха енергично.

– За сляпа ли ме мислиш? – извика Нели и размаха някаква кукла,

която напомняше Сорча, русокосата ѝ дъщеря. – Искаш да ограбиш цялата ми надница, проклет англичанино!

Сюизън я потупа по рамото. Прислужницата се извъртя и изсъска:

– Махни си мръсните ръце от мен или ще съжаляваш! Аз пристигнах първа. – Осъзнала грешката си, тя зяпна. – Лейди Сюи...

Младата жена придърпа припряно прислужницата към себе си и прошепна:

– Внимавай какво говориш!

Смутена, Нели се огледа, за да види дали някой не я е чул.

– Няма значение – додаде Сюизън, забелязала тревогата на слугинята. – Плащай на човека и да се махаме оттук.

Без повече разпавии, Нели подаде няколко монети на търговеца, който ги пое с увиснало от смайване чене.

– Простете – промълви Нели, след като се отдалечиха. – Някой ден моят език ще ми струва живота. Не мога да свикна нито с косата, нито с новата ви външност.

Младата жена докосна косите си.

– Боядисването беше добра идея.

Слугинята засия и рече:

– Да, така е. Кой можеше да помисли, че ще изглеждате толкова различна? Но нищо чудно, щом кожата ви е толкоз светла. – Засмя се, като оглеждаше творението си. – Лондончанките слагат перуки или се опитват с помощта на боята да постигнат същия червен цвят, какъвто имате вий. Ний обаче ги надхитрихме.

Сюизън се усмихна.

– Досега трябваше да съм свикнала с новия цвят, но все още всеки път, когато мина край някое огледало, поглеждам повторно, за да се уверя, че съм аз.

– Днес е добре да измием косите ви и да боядисаме корените – заяви Нели, все така без да откъсва поглед от косата на господарката си.

– Да, ако обичаш. – Младата жена въздъхна щастливо. – Не съм правила истинска баня повече от седмица.

Прислужницата вдигна глава.

– Значи не само аз мисля така – вий се къпете прекалено често. Виенаги сте го правили.

– Във всеки случай възнамерявам да кисна във водата дотогава, докато истине напълно.

Нели надникна в кошницата на господарката си.

– Трябва ли да купувате нещо?

– Това онова: ряпа и гълъби за вечеря. – Младата жена набърчи нос при мисълта за неприятното меню. – Освен това се надявам да намеря далекоглед за Лаклан Маккензи.

– Аз ще напазарувам вместо вас и после ще се срещнем край магазина на Чиптън. В него продават далекогледни.

Сюизън ѝ подаде пазарската кошница и се запъти към Португалската улица. По тротоара преминаваше група пътуващи актьори, като правеше неприлични жестове и хвърляше дървени дукати и калаени монети към тълпата.

Когато трупата отмина, младата жена прекоси улицата и се опита да премине покрай няколко уличници, наквасени до ушите с джин. Отвратена от тази гледка и нетърпелива по-бързо да стигне целта си, тя ги измери с леден поглед.

В магазина на Чиптън наистина имаше далекогледни. Продавачът, чиито хлътнали очни орбити правеха лицето му да изглежда като череп, отказа да ѝ покаже желаната стока, настояваше тя да докаже, че има нужните пари. Нели тъкмо се готвеше да повика собственика, когато чу зад гърба си познат, дълбок глас.

– Мога ли да помогна с нещо?

Тя се завъртя назад. Пред нея стоеше Майлс Кънингам и я наблюдаваше с любопитство, а усмивката му накара сърцето ѝ да замре.

– Ъ-ъ-ъ... аз... Ох! Дяволска работа! – възкликна накрая тя, раздразнена от отказа на езика ѝ да ѝ служи и отвратена от дивото вълнение на стомаха си.

Младият мъж наклони глава на една страна и се усмихна дръзко.

– Мога ли да помогна с нещо?

Гневът ѝ се повиши с една степен по-нагоре, така че тя започна да се пече на бавен огън. Дланите я сърбяха да изтрие тази ухилена физиономия от лицето му. А когато Майлс кръстоса ръце и повдигна развеселено вежди, трябваше да стисне здраво юмруци, за да не го зашлеви. Благословена света Ниниан, какво щеше да стори само! Та тя беше слугиня и трябваше да бъде благодарна за предложената помощ. Момичето отпусна длани и се усмихна.

– Ами, благодаря ви, милорд – отвърна тя на заваления английски, който упражняваше от седмици. – Исках да видя този далекоглед – посочи към покритата с кадифе полица тя. – Медения, върху който е гравирен елен.

Младият мъж се обърна към продавача.

– Чухте дамата, нали? – После се надвеси към нея и рече: – А на

мен ми е много интересно да разбере защо дамата си купува далекоглед.

Ароматът на сапуна му за бръснене я омагьосваше. Устата на Сюизън пресъхна.

– Той е за Маккензи – почти изграчи тя. Изкашля се и добави: – Лейди Сюизън ме помоли да го купя и да ѝ го занеса.

Майлс смръщи чело и премигна.

– Маккензи ли?

Младата жена кимна и се загледа в дългите му ресници. Овладея се, обърна се и протегна ръка към далекогледа.

– Ще го взема – заяви тя и отвори чантичката си.

Продавачът се обърна към Майлс.

– Струва една лира и два пенса, сър.

Сюизън извади от кесията си нужната сума и я остави върху тезгяха.

– Кой е този Маккензи? – заинтересува се Майлс.

Въпросът му я изуми. Нима не бе чел писмата ѝ?

– Господарят на Лонгмур касъл. Не може да не си спомняте за него.

– И какво – отвърна предизвикателно той, – те кара да мислиш, че трябва да съм чувал за този Маккензи? Дватамата с лейди Сюизън живяхме в Абърдийн до смъртта на майка ѝ. В Пъруикшир съм бил всичко на всичко два пъти в живота си. „О, да – помисли си тя. – Веднъж, за да ме заведеш там и втория път – за да откраднеш богатството ми.“ Спомни си мъката на десетгодишното момиченце, изгубило майка си. Вместо да обещае да се грижи за нея, Майлс бе настоял чичо Раби да откупи обратно Роуард касъл. А след това бе продал и къщата ѝ в Абърдийн. Ако не беше Раби, тя също щеше да остане кръгъл сирак.

Потънала в подобни мрачни размисли, Сюизън долови гласа на Кънингам:

– Попитях защо трябва да познавам този шотландец, който си пада по далекогледа?

– Лейди Сюизън ви писа за Лаклан Маккензи. Той ѝ е съсед – откъм север.

– Откъде знаеш какво пише лейди Сюизън в писмата си? Да не би да ги четеш?

Усети, че е ядосан, но не разбра причината. Той я беше изоставил, не тя него. Объркана и нетърпелива да се отърве от въпросите, младата жена отвърна безгрижно:

– Разбира се, че не чета писмата ѝ. Тя сама ми го каза. А сега, ако ме извините...

И тя се спусна навън.

– Почакай – хвана я за ръката той. – Ще повървя с теб.

Сюизън изохка вътрешно, но нямаше какво да прави – позволи му да я придружи.

– Нямах право да говоря така с теб. Темата за лейди Сюизън обаче ме разстройва понякога. Бяхме близки, докато майка ѝ беше жива.

Изненадано от тона му, момичето вдигна поглед. Следобедното слънце бе превърнало косите му в разтопено злато и подчертаваше наситения кафяв цвят на очите му. Младият мъж се усмихна и рече:

– Чувствам се така, сякаш ме наблюдаваш през този далекоглед. Вече те предупредих за това.

Дъхът на Сюизън секна и тя смутено отмести поглед. Опита се да измисли някакъв подходящ отговор. Сети се за една фраза, която бе чувала от Нели.

– А какво ми пречи да гледам един представителен мъж?

– Нищо – отвърна провлачено той. – Освен последствията.

Младата жена усети, че пламна, но причината не беше в слънцето. Той я обърна с лице към себе си. Тя стисна далекогледа толкова силно, че усети формата на гравирания елен в дланта си. „*Майлс Кънингам е покорител на жените, женкар*“ – рече си тя. Очевидно гледаше на себе си като на достойна награда за всяко същество от женски пол. Прииска ѝ се да постави надутия мошеник на мястото му, затова заяви дръзко:

– Не се страхувам от вашите последствия.

Не трябваше да го казва, защото очите му започнаха бавно и похотливо да обхождат закръглените ѝ форми. После вдигна ръка към гърдите ѝ. Тя не можеше да помръдне.

Топлите пръсти докоснаха голата ѝ плът над корсажа, а пламналият му поглед се спря на едно още по-интимно местенце. След това младият мъж измъкна маргаритката и я захвърли на тротоара.

– Би трябвало да носиш виолетки – цветът им подхожда на очите ти.

Тонът му бе мек, изкусителен и опасен. Ако в този момент я бе вдигнал и я бе понесъл, Сюизън нямаше да намери сили и воля, за да се съпротивлява.

Той се усмихна по типичния си начин, от който дъхът ѝ всеки път секваше, и повика един от уличните продавачи. Сякаш изпаднала в транс, младата жена го наблюдаваше как купува цветята. Кожата ѝ изтръпна там, където трябваше да я докосне, дълго преди да доближи ръката си до нея. Гърдите ѝ се надигнаха, когато дланта му се плъзна по-

дълбоко, отколкото бе нужно, за да пхне виолетките. Гърлото ѝ пресъхна, щом измъкна десницата си по-рано, отколкото бе очаквала.

– Великолепно – прошепна Майлс, а дъхът му разхлади пламналата ѝ буза. – Но ако продължиш да ме гледаш по този начин, ще наруша принципите си и ще те целуна.

– Ще ме целунете ли? – заекна тя, останала без капчица сила под влияние на чара му.

– Е – усмихна се криво той. – Ще започна с целувка, тъй като очевидно това искаш. Останалото ще оставя на моите... последствия.

Думите му оказаха върху ѝ същия ефект, както гмуркането в леденостуденото езеро Лох Ейл.

– Затвори уста, девойче – изсмя се младият мъж. – Хората ни гледат.

Кръвта нахлу в главата ѝ, а срамът запали гордостта ѝ. Държеше се като уличница... тук, сред бял ден... и то с Майлс Кънингам! Докато правеше усилия да се овладее, Сюизън се огледа. Наистина ги наблюдаваха. Контето в двуколката отсреща вдигна шапката си в знак на поздрав. Прииска ѝ се да потъне вдън земя. В този момент забеляза своята прислужница и по погледа ѝ разбра, че тя също бе станала свидетел на цялата сцена.

Младото момиче преглътна наранената си гордост, вperi очи в дантелената вратовръзка на спътника си и каза:

– Не ме разбрахте правилно, милорд. Това бе резултат от вълнението, което ми причинява Лондон. Извинете ме.

И тя се обърна и се отдалечи. Последва я дълбок гърлен смях. Тя мина покрай Нели и потъна в тълпата от купувачи. Едва тогава се обърна назад. Прислужницата ѝ я следваше по петите, но от Майлс нямаше и следа.

– Ако споменеш пред когото и да било за случилото се, Нели Бърк, ще разкажа на Маккензи всички неща, за които си мечтаеш във връзка с него.

И възнамеряваше да го направи наистина. Нямаше да допусне да бъде задявана от собствената си слугиня.

– Кой беше този?

– Майлс Кънингам.

– Мила света Кълъмба – изпищя Нели. – Знаех си, че ще стане хубавец. Беше най-симпатичният момък в Абърдийн, но не съм и предполагала, че ще изглежда толкова...

Тя въртеше очи в кръг.

– О, престани – смъмри я Сюизън. – Той е само един крадец, простак и прелъстител на невинни жени.

– Да – отвърна енергично слугинята. – Мен може да ме прелъсти, когато има настроение за това. А ти можеш да кажеш на Маккензи каквото си искаш, тъй като вече имам нов мъж за мечтите си.

– Достатъчно! Ти си уважавана вдовица, с дъщеря, за която да мислиш.

Нели се усмихна.

– Една жена не винаги има само порядъчни мисли в главата си. Особено когато се намира пред такива като него.

– Край! – изфуча Сюизън и разцепи с длан въздуха. – Няма повече да говориш за него!

– Устните ми са здраво завързани като корсета на мисис Пийви.

– Чудесно. Тъй като имаме да вършим по-приятни неща от това да обсъждаме Майлс Кънингам.

– Да, миледи.

– И не се обръщай повече така към мен.

И двете мълчаха известно време. Младата жена започна да изпитва угризения заради грубия си тон и упреците. С надеждата да стопи напрежението, тя погледна към куклата в кошницата на Нели.

– Сорча ще хареса много тази хубавица.

– Да, ще я хареса.

– Дъщеря ти ти липсва.

– Това малко диваче? – попита прислужницата, ококорила насмешливо сините си очи. – Най-вероятно точно сега рита Макаду по пищяла и го нарича с разни грозни имена.

Сюизън си отдъхна. Образувалата се помежду им пропаст бе преодоляна.

– Тя е симпатично момиченце.

– Ако беше ваша дъщеря, щяхте да мислите другоаче.

Младата жена въздъхна. Отдавна се бе отказала от мечтата да има деца, но копнежът все още не я напускате.

– Понякога ми се струва, че цялата тази авантюра е само един лош сън – рече тя и размаха ръце.

– Да, на мен също. Кой би помислил, че някога ще дойдем в град Лондон... и то с такава цел?

Погледите им се срещнаха.

– Ще измъкнем всичките си шотландски съкровища от неговите лапи. Знаем, че ще го направим – изрече, сякаш даваше обет, Сюизън.

Нели се ухили широко.

– Така е. Какво може да направи един раболепен англичанин срещу две храбри шотландски момичета?

– Майлс Кънингам ще загуби, на друго не може и да се надява – добави яростно младата жена.

Очите на слугинята блеснаха при споменаването на името му.

– Трябва да купим и други подаръци, преди да тръгнем от Лондон. – Спря пред една сергия, отрупана с цветя и пакетчета със семена. – Ка-то например някакви китки за градината на леля Ейлис?

– Съгласна съм – отвърна Сюизън, обзе я отчаяние, щом се сети за леля си.

– Съжаленията няма да помогнат на Ейлис. Тя е това, което е – объркано дете в тялото на жена. – Тъй като господарката ѝ не отговори, Нели додаде: – Изобщо не е сигурно, че вашите деца ще бъдат като нея. Особено ако се омъжите за Маккензи. Той е прекалено хубав, за да създаде недъгави деца.

В гърдите на младата жена запулсира старата позната болка. Колко пъти ѝ се бе искало да остави настрана страховете си и да се съгласи да се ожени за Лаклан Маккензи? Прекалено често, но в крайна сметка практичността неизменно надделяваше, тъй като природата можеше да се окаже много жестока.

– Докато съществува макар и минимален риск – отвърна убедено тя, – това е равностойно на хазартна игра за мен. А и не обичам Маккензи. – Тъй като Нели понечи да се възпротиви, господарката ѝ добави: – Точка по този въпрос. Решението ми е взето, каквото и да казваш... или каквото и да е мнението на Майлс Кънингам.

Прислужницата спря рязко.

– И как стана така, че *Той* подхвана темата за вашата женитба?

– Мисли, че е време Сюизън да се омъжва.

Нели сграбчи ръката на господарката си и попита развълнувано:

– Да не искате да кажете, че Кънингам знае коя сте в действителност?

– Разбира се, че не знае.

Слугинята си откъсна.

– Какво още каза?

– Това е всичко. – Сюизън направи кратка пауза. – Освен че, поради кой знае каква причина, той мисли Сюизън за грозна и глупава.

– Ама че побъркан – възкликна бурно Нели. – Робърт му изпрати портрета ви миналата година и на него изглеждахте много добре.

– Може да си пада по блондинки като теб – подразни я младата жена.

Прислужницата се наду като пуяк.

– Има какво да се каже по този въпрос! Той обаче несъмнено е говорил повече, отколкото ми казвате сега.

Господарката ѝ се засмя и рече:

– Майлс не се е прибирал от деня, в който спомена за грозотата ми. Зает е с разговарването на „Шотландска мечта“.

– Пред магазина на Чиптън обаче не разговарваше никакъв кораб. Доколкото видях, по-скоро разговарваше страстта си към вас.

– Нели... – започна предупредително Сюизън, не ѝ се искаше да ѝ припомнят колко вулгарно се бе държала.

Прислужницата се намръщи.

– Добре де, но защо той се занимава с разговарването на прекрасния си кораб?

– Мистър Куксън си е счупил крака.

– Куксън също ли е тук? – зяпна от изумление Нели.

Сюизън я потупа по ръката.

– Не се паникьосвай. Той също не подозира нищо.

– Мислех, че старият циция вече е погребан.

Младата жена се засмя още по-силно, като се сети за детинските пререкания на Маки и Куксън.

– Не е чак толкова стар.

– За Бога, какво още не сте ми казала?

Сюизън преразказва първата си среща с Майлс и описа останалите членове на прислугата.

– Тази Маки изглежда има здрава глава на раменете си. – Помисли за момент, и добави: – Макар да е проклета англичанка!

Сюизън обаче я слушаше само с половин ухо. Вниманието ѝ бе привлечено от витрината на някакъв магазин за платове.

– О, Нели – въздъхна тя. – Не е ли хубава тази гледка?

На витрината бе наредена истинска изложба от красивите платове, производство на станове в Роуард касъл. Топ нежнозелен муселин, осеян с деликатни маргаритки, заемаше централното място. Край него бяха подредени с вкус десетки други десени. Погледът на Сюизън бе привлечен от ягодовочервения вълнен плат на черни прави линии. До него лежеше яркосин лен.

– Миледи?

Гласът на Нели прозвуча притеснено. Младото момиче вдигна

насълзените си очи към нея и попита:

– Защо си се намръщила?

Слугинята посочи надписа във витрината. Дъхът на Сюизън секна. На него бе написано красиво: „От станове на Страдклайд.“

– Не! – възкликна младата жена, обхваната от гняв и недоверие. – Та това са роуардски платове. Някой си прави шегички с нас.

По-практична по природа, прислужницата рече:

– Е, трябвало е да си наемат продавач, който знае да чете, но след като не са го направили, ний просто ще им покажем тяхната грешка.

Нели се запъти към входа, но господарката ѝ я спря.

– Почакай.

Въпреки яростта си, бе запазила достатъчно самообладание, за да обмисли ситуацията. Отдавна подозираше, че нейните платове струваха повече от подаянията, които получаваше за тях. Сега вече знаеше причината. Трябваше да сложи край на това. Каквото и да предприемеше обаче, не трябваше да привлича вниманието към себе си.

– Какво има, миледи?

– Не можем току така да нахлуем вътре, Нели. А и кой ще ни поварва? Имам друг план.

Слугинята омегна.

– Какво ще правим?

– Сега няма да правим нищо, но ти ще опиташ да започнеш работа тук. И след това ще откриеш кой стои зад всичко това.

Младата жена присви устни и погледна към витрината.

– Проклети крадци – това са те. Всички тези мърляви англичани!

– Дръж си езика зад зъбите! – изсъска Сюизън. – Поне докато се приберем на „Бийкън роу“.

– Извинете – промърмори прислужницата. – Приказките ми са хапливи, но същевременно съм не по-малко любопитна от вдовицата Маккормик.

– И не забравяй – предупреди я младото момиче. – Ако се съгласят да те вземат, няма да се пазариш за надницата, колкото и малка да е тя.

Нели все още мърмореше по адрес на англичаните, когато отвори вратата към къщата, наета тайно от господарката ѝ за престоя им в Лондон. Жилището беше малко, но приятно обзаведено. Намираше се само на няколко пресечки от дома на Майлс и беше съвсем подходящо за целта им.

– Какво е това? – попита Сюизън, когато влязоха в спалнята на горния етаж.

– Дрехи за вас. Уших още две поли и блузи, красива синя рокля от фина вълна и симпатична бяла престилка. Щом ще се правите на слугиня и ще се обличате като такава, няма да позволя да носите боклуци.

Младата жена я хвана за ръката.

– Благодаря ти, Нели. Наистина съм изгубена без теб.

– Дреболия.

Забелязала смущението ѝ, Сюизън додаде:

– Най-добре да се захващаме веднага с косата ми, иначе няма да успее да изсъхне.

Прислужницата заяви уверено:

– Открих нова рецепта. Смърди докато изсъхне, но аптекарят ми каза, че цветът щял да се махне само тогава, когато пожелаем.

– Добре – рече с въздишка младата жена. – Четката ми се цапа много и трябва да я чистя всеки ден.

– В такъв случай отивам за водата и боята – усмихна се Нели.

– *Maide dalbh* – произнесе благоговейно Сюизън. – Къде са те?

Изпълнена с гордост, прислужницата отвърна:

– В сандъка.

И посочи към ъгъла. А после излезе от стаята.

Господарката ѝ вдигна капака, бръкна и извади един от двата вързоп. Постави го на пода. На дневната светлина той не ѝ се стори нито толкова тежък, нито толкова опасен. Притисна го към гърдите си, смаяна от задоволството, което я изпълни при мисълта, че си е възвърнала съкровищата. Копнееше за деня, в който всички пръчки за изработване на десените щяха да бъдат отново в безопасност в Роуард.

Нежно прокара пръсти по цветните колчета по протежение на всяка една от четирите пръчки, насочвали при тъкане нишките в продължение на повече от сто години. Представи си плата, който щеше да се получи от тях с характерния десен за майчиния ѝ клан. Подобно на мотивите на другите Камеронски родове, шарката на фамилията Лохиел представляваше основа от възможно най-яркото червено, осеяно с малки черни квадратчета. Кланът Лохиел обаче се различаваше от останалите по двете дебели вертикални черни линии, до всяка от които имаше по една потънка бяла лента. Това бе великолепна и ярка характерна черта, запазена марка на Лохиел Камерон, наследството на Сюизън, което я изпълваше с гордост.

Тъжно върна *Maide dalbh* на мястото им. Бе се родила прекалено късно, за да може да ги види носени така, както си му беше редът. Въпреки това съвсем ясно си представяше полк шотландци с цветовете на

ровете Камерон, вървящи гордо под пискливите звуци на гайдите.

Сълзите опариха очите ѝ. Младата жена затвори сандъка. Мъжете и техните войни, кралете и техните инат и гордост бяха сложили край на шотландската култура. Какво можеха да навредят красиво изтъканите платове и подобното на мях тяло на гайдите? Знаеше много добре отговора. Англичаните гледаха на тях като на заплаха за нацията си. Якобитите² при Кулоден Мур, красивия принц Чарли срещу херцог Къмбърланд и куп още други фактори бяха отбелязали края на Шотландия.

Сюизън знаеше, че ще увисне на бесилото заради предателство, ако бъде заловена със забранените от закона пръчки с десените. Носеше отговорността и честта да защитава незаконните *Maide dalbh* вече десет години – от деня, в който бе умряла майка ѝ. В мазето на Майлс бяха скрити другите шарки, които представляваха останалите забранени от закона кланове. Като предаваше тези *Maide dalbh* на Нели, тя излагаше и нея на опасност, тъй като ако ги хванеха, прислужницата също щеше да се увисне на бесилото.

„Но аз съм само една обикновена жена, която мечтае да живее в мир сред шотландските планини“ – мислеше си мрачно младото момиче. Раменете ѝ се отпуснаха. Обзе я отчаяние. Ами ако не успееше да се върне? Какво щеше да стане с роуардските тъкачи, с техните деца, с всички хора от Пъруикшър, които обичаше? Кой щеше да ги ръководи? Кой щеше да се грижи за тях?

* * *

По-късно, докато сръчните пръсти на Нели втриваха миризливата боя в косите на Сюизън, тя се опита неуспешно да освободи съзнанието си от неприятни мисли. Всеки път щом затвореше очи обаче, чувстваше отново ръката на Майлс върху гърдите си и си представяше какво би било усещането от допира на устните му до нейните.

– Защо не ми разкажете нещо повече за *Него*? – попита прислужницата.

Младата жена подскочи, сякаш я бяха хванали на местопрестъплението.

– Какво искаш да знаеш?

– Ами, сега, след като го видях, се питам дали го мислите за красив?

– Да – отвърна откровено Сюизън. – Той е красив, крадлив, гаден

2. Якобити – привърженици на Стюартите след 1688 г. – Б.пр.

лъжец.

Слугинята подсвирна.

– Говорите като истинска шотландка. Кажете ми още нещо.

Младата жена се облегна назад в топлата вана. Нели коленичи на пода до нея. Без да обръща внимание на вълнението, което отново усети в стомаха си при мисълта за него, тя обяви:

– Силен е като абърдийнски жребец. Видях го как носи Куксън без никакво усилие.

– Сигурно всяка вечер се облича като някой франт, с ей толкоз висока перука – повдигна над главата изцапаната си с боя ръка прислужницата. – Както правят всички лондонски джентълмени.

Сюизън поклати глава.

– Не слага нито пудра, нито каквито и да било други украси в косите си, освен тънката кожена връвчица, която ги задържа.

Слугинята наклони на една страна глава.

– И никога ли не се конти?

– Аз поне не съм го виждала. Макар да ми се иска. Щеше да бъде по-лесно, ако се представяше в истинската си светлина. – После понижи глас и напомни на прислужницата си: – Той ни причини ужасни неприятности, Нели.

– Какво общо има едното с другото? Няма нищо лошо в това да оцениш един представителен мъж, особено когато той оценява по достойнство една представителна жена като вас, миледи. Има добро око... въпреки, че е крадлив мошеник.

– Изглежда мил и грижлив, поне към Маки, Куксън и Уилям – рече ядно Сюизън. – Дори ми намигна.

– Поведението му към вас днес обаче беше доста повече от обикновено намигане. Ако питате мен, ще се опита да ви вдигне полите преди да свършим задачата си.

– В такъв случай го чака изненада – обяви младото момиче, без да обръща внимание на странния начин, по който се ускори пулсът ѝ.

Нели зацъка с език.

– А как пък щеше да се изненада, ако знаеше коя сте всъщност! Явно не си спомня типичните ви Харпъровски очи.

– Бях само на шест години, когато баща ми го отведе в морето.

– Баща ви обичаше Майлс, това не може да се отрече. Взе го от улицата и го отгледа като свое собствено дете. Научи го на моряшкия занаят и когато се удави през онази буря, Майлс се погрижи бизнесът му не само да не пропадне, а дори да разцъфти. Грижеше се за вас с

майка ви, макар по онова време да бе още само момче. – Гласът на Нели помръкна. – Лейди Сибиъл го обожаваше.

– Не искам да си спомням за това, Нели. Несъмнено той успя да заблуди и моите родители.

– Домът му добре ли изглежда?

– О, да. Пълен е с ценни вещи от целия свят. Персийски килими по мраморните подове, прекрасен витраж в коридора на горния етаж и самовари, високи колкото теб. В моята стая има истинско легло, а не някакъв изпотрошен боклук.

Слугинята бе видимо впечатлена.

– А неговите стаи?

Сюизън отмести поглед и каза, като избягваше истината:

– Спалнята му е доста странна. О, мебелирана е царски, по това две мнения няма, но никога няма да се сетиш къде си слага дрехите... в скрина, с който баща ми пътуваше по море.

– Тази вехтория? Защо ще го прави, ако не от сантименталност?

– Не знам, Нели, истинска загадка е за мен.

– Има ли си любовница?

Младата жена вдигна рамене. Учуди се защо сърцето ѝ се сви при тази мисъл.

– В морския сандък на татко Майлс държи миниатюрата на някаква жена, но моят портрет не се вижда никъде в дома му. Никъде. Попитах Маки, дали в живота му има някоя специална жена, но тя само се намуши и обясни, че ѝ било забранено да говори повече за нея.

– Знаех си – заяви прислужницата. – Той е от онези, които ръмжат като мечки и карат слугите си да работят, докато се строполят.

– Отново се лъжеш, Нели. Той е доста търпелив към Маки и Куксън. А Уилям буквално го боготвори.

– А вий как се разбирате с него?

– По-добре, отколкото очаквах. Маки е заета покрай грижите си за Куксън през по-голямата част от деня. Затова и успех да се измъкна днес. И по-добре да не закъснявам много. Как е косата ми?

Нели погледна самодоволно.

– Черна като езерото Лох Ейл в безлунна нощ.

– Добре. Значи мога да се връщам в леговището на дявола.

– А аз – да отида при шивача и да си намеря работа при него.

Нели беше толкова наивна, толкова уверена за успеха на тяхната мисия. Дали не разбираше на каква голяма опасност се излагаха?

– Нели... тревожа се за теб. Улиците са опасни нощем. Започвам да

си мисля, че сгреших, като накарах Дъндас и войниците да ни чакат в Абърдийн.

Напереният вид на прислужницата се изпари моментално.

– В мен е пистолетът, който ви даде той. И не мислете, че няма да го използвам. Освен това – тонът ѝ просветля, – разстоянието оттам до тук е съвсем малко. Войниците по-добре да си стоят там, където са. Представете си вълнението, което ще предизвикат в Лондон онези грубияни. Ами да, тоя буен Дъндас най-вероятно ще скочи на Майлс преди да успеем да завършим мисията си.

Сюизън си откъсна.

– Вероятно си права. В такъв случай ела тази вечер в девет. Ще те чакам край прозореца в мазето.

– Ами ако *Той* се е върнал?

– Ако се е прибрал, ще бъде в стаята на Куксън на втория етаж. Маки каза, че се тревожел да не би Оли да осакатее.

– Да не му направим лоша услуга?

– На Куксън ли?

Слугинята присви очи.

– Знаете, че имах предвид *Него*.

Младата жена сведе глава, за да скрие усмивката си.

– Може да ми се смеете – рече Нели. – Но Майлс Кънингам не ми изглежда толкова лош, колкото си мислехме.

Сюизън вдигна очи.

– Той е крадец и измамник и аз няма да се подлъжа от красивата му външност и очарователните му маниери.

Но докато вървеше към дома му, сърцето ѝ биеше учестено при мисълта, че скоро ще го види.

ГЛАВА ТРЕТА

– Ето част от надницата ти, Мора – каза Маки и извади няколко монети от джоба си. – Остатъка ще получиш тогава, когато Куксън се заеме отново със счетоводните си книги.

– Не мога да взема пари от теб, Маки.

– Това е от фонда за поддържане на домакинството – отвърна икономката, видимо смутена.

Сюизън осъзна грешката си. От слугите се очакваше да приемат с нетърпение заплатата си, какъвто и да е нейният източник. Извърна очи и пое парите.

– Благодаря ти, в такъв случай. Не мислех, че е прилично да си ги искам.

Маки се усмихна добродушно.

– Ти свърши чудесна работа, момиче. Справи се по-добре и по-бързо, отколкото биха го сторили повечето. Кой би могъл да очаква, че една тъкачка ще научи само за една нощ слугинските задължения? Свикнеш ли веднъж с нашия начин на живот, няма да имаш повече проблеми.

– Много мило, че ми го казваш.

Икономката не предполагаше колко повече неща бе научила Сюизън.

– В случая важно е мнението на господаря – заяви Маки и вирна брадичка. – А той е доволен от работата ти.

– Господарят Кънингам ли го каза? – попита младата жена, като се питаше защо Майлс би си направил труда да забележи труда на една слугиня и да ѝ прави комплименти. – Цяла седмица не е имал за закуска друго освен кифлички.

– Той си пада по твоите кифлички. Не се изненадвай от милите му думи. Прекрасен човек е. Най-добрия, за когото съм работила.

Последното нещо, което желаше Сюизън, бе да спори с Маки във връзка със съмнителните добродетели на Майлс Кънингам.

– Да отида ли да пазаря днес вместо теб? – попита тя.

– Не, миличка, по-добре този път за това да се погрижа аз. Трябва да се купуват много неща. Няма как, щом ще идват на вечеря граф Ейнсбъри, високомерната му дъщеря и разни други като тях.

Младото момиче се обезсърчи. Беше свикнала да ходи всеки ден на пазар, за да осигури на Маки повече време да се грижи за Оли Куксън,

той се възстановяваше бавно. Това позволяваше на Сюизън да се среща тайно с Нели, която от своя страна бързо губеше илюзиите си относно Лондон. Обзета от отчаяние, тя възкликна:

– Тогава да направим списък.

Маки я изгледа смаяна.

– Нима можеш да четеш и пишеш?

На Сюизън не ѝ се искаше да признае, че има подобни умения – повечето английски прислужници бяха неуки. Беше започнало да ѝ омръзва обаче да се прави на слугиня и да се чувства като крадла. Един следобед в градината край пазара щеше да ѝ се отрази добре, да повдигне духа ѝ. А Нели сигурно вече щеше да има доказателството, нужно на Сюизън да обвини Майлс, че имитира платовете им.

– Да, мога, и то не по-зле от лейди Сюизън – не се съдържа да не добави тя.

Лицето на икономката се озари от щастлива усмивка и тя плесна с ръце.

– Сядай тогава, а аз ще донеса нещата за писане от кабинета на господаря – каза Маки и излезе от стаята.

Младата жена си наля нова чаша чай и се настани пред кухненската маса. Откакто Майлс се бе върнал, тя се опитваше да играе възможно най-достоверно ролята си, дори когато той отсъстваше от къщата и беше някъде по работа или се забавляваше.

Дали господарят нямаше да заподозре нещо, като разбере, че тя може да чете и пише? Маки със сигурност щеше да му каже. Но как ли ще реагира той? Сюизън се безпокоеше. Тя беше изключително предпазлива, но с всеки изминал ден откриваше, че той се различава все повече от представата, която си бе създала за него. Защо я разпитваше непрекъснато за „заварената си сестра“ Сюизън Харпър, и то неизменно с такава нежност в гласа?

Имаше и нещо дори още по-объркващо – начинът, по който я гледаше. Това бе открито и прямо оглеждане, което я караше да се чувства изключително неудобно.

С надеждата, че чайт ще оправи разклатените ѝ нерви и ще ѝ помогне да прогони Майлс от мислите си, тя надигна чашата и отпи жадно. Набезите ѝ в мазето ставаха все по-чести. С Нели бяха успели да отмъкнат повече от десет десена.

При звука на приближаващите се стъпки Сюизън отпъди неспокойните мисли от главата си и се съсредоточи върху задачата да се държи като слугиня. Списъкът за пазара се оказа наистина дълъг, а и Маки

изпаднаше в подробности за всяко едно нещо. Магданозът трябваше да бъде хрупкав, пьдпъдъците – добре оскубани, а черешите – без нито едно петънце.

– И в никакъв случай не кафяви гъби – провикна се Маки откъм килера. – Или вземаш от хубавите малки бели гъбки, или не купувай изобщо.

Сюизън бе преполовила вече втората страница от списъка, когато я обзе странно безпокойство. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Гласът на икономката се превърна в далечен звук. В стаята имаше някой друг.

Нямаше нужда да се оглежда, за да разбере, че Майлс е влязъл, но тази мисъл я привличаше като дете към панаир. Той стоеше на вратата за кухнята, хванал се за гредата над главата си. Позата подчертаваше още повече стройните му бедра, тесния ханш и широките рамене. Погледът ѝ бе привлечен неумолимо към лицето му. Пълните му устни бяха леко отделени една от друга и загатваха нещо подобно на усмивка. Кафявите му очи, прекалено чувствителни и изразителни за мъж с неговите размери и репутация, както обикновено я изучаваха и сякаш ѝ правеха дисекция.

За миг, и напълно против волята си, Сюизън се улови, че се моли Кънингам да не я помисли за смахната. Едва сдържа желанието си да стане, да се приближи до него и да поиска прошка. Вместо това затаи дъх и с усилие на волята си издържа погледа му.

Тогава младият мъж се усмихна и в следващата секунда тя се осъзна. Изкашля се и остави перото на масата. Наклони глава и попита тихо:

– Да ви донеса ли нещо, сър?

Усмивката достигна до очите му. С нехайната грация, която младото момиче вече познаваше до болка, той тръгна към нея. Постава широката си, потъмняла от слънцето длан върху масата, надвеси се над рамото ѝ и надникна в листа пред нея.

– Имаш чудесен почерк... лесен за четене.

Гласът му бе тих, а дъхът му, който я галеше по врата, замая глава-та ѝ. Познатото ухание на бръснарския му сапун се просмука в нея и ѝ напомни за други времена – тогава, отдавна, отдавна, когато бяха все още приятели.

– Искам и няколко пресни моркова, ако зеленината им е прясна – провикна се Маки.

Сюизън взе отново пачето перо, но сега неговото скърцане започна да лази по нервите ѝ. Младият мъж огледа списъка, след което погледът му се премести отново върху нея.

– И две зелки за супата – додаде икономката. – Негова светлост казва, че миришела като трюмна вода, но въпреки това помага на червата да се изпразват редовно.

Обгърнатата в мъгла, изпълнена с прекрасни видения, Сюизън все пак успя да прибави и този зеленчук към списъка.

– Написа грешно „зеле“.

Виеше ѝ се свят от гласа му. Почти не забеляза кога той измъкна перото от пръстите ѝ. Маки извика нещо. Младата жена така и не разбра какво е то, но Майлс го чу.

– Мразя бъбреци – заяви безжизнено той, макар очите му да танцуваха. – А ти?

Сюизън кимна. В този момент бе готова да размени леглото си за овчарското куче на Макайвър. Дълбоко в съзнанието ѝ обаче се оформяше един въпрос... а може би беше предупреждение? Нещо не беше наред.

Наложи си да добави бъбреците към списъка.

– Държиш перото също като Сюизън.

Думите му я оглушиха. Езикът ѝ сякаш надебеля, неспособен да се движи и да отвърне нещо, докато Майлс оглеждаше изпитателно лицето ѝ. Мили Боже, ето че се бе издала! Той несъмнено щеше да разпознае почерка ѝ по писмата, които му бе писала. Сега щяха да я обесят като измамница и предателка... освен ако не измислеше нещо, с което да се измъкне. Именно с тази цел каза:

– И защо не? Имахме един е същ учител.

– Защо се мръщиш? Мислех, че харесваш Сюизън.

Мозъкът ѝ работеше трескаво. Успя да измисли какво да отвърне.

– Все още си мислех за бъбреците.

Любопитното изражение на лицето му изчезна. Младият мъж постави лакът върху масата и подпря брадичка в дланта си. Бе близо, прекалено близо, и топлият му, ухаещ на мента дъх, галеше бузите ѝ. В изразителните му очи нямаше и сянка от съмнение. Това я изпълни с облекчение. В тях обаче се забелязваше нещо ново, нещо вълнуващо, нещо опасно...

– Говорех за харесване – прошепна многозначително той, – и за нехаресването. – Очите му опипаха дръзко лицето на Сюизън и се спряха върху устните ѝ. – Особено за... харесването.

Младото момиче изпита по-голям страх от когато и да било в живота си. Дори примката на палача, страховита и ужасяваща, ѝ се стори за предпочитане пред пламналия поглед на Майлс. Въпреки това не

можеше да извърне очи.

– И порядъчно количество брашно, Мора – заяви през смях Маки. – Изглежда твоите шотландски кифлички допаднаха много на небцето на господаря.

Младият мъж се усмихна широко и повдигна вежди.

– Допадна ми, точно така, девойче. – Взе перото от ръката ѝ и погали бузата ѝ с него. – Какво мислиш да сториш по този въпрос?

В гърлото ѝ заседна изпълнена с копнеж въздишка. Желаше до болка да усети устните му върху своите, да изучи вълнуващите нови чувства, които напиреха в нея.

Перото докосна устните ѝ, после бавно и мъчително приятно се насочи към всяка от бузите ѝ, към носа и челото. Устата ѝ пресъхна, дланите ѝ се изпотиха.

– Отново се опитвате да ме прелъстите – заяви тя, но сама не усети недоволство в тона си.

Очите на Майлс потъмняха. Устните му се разтвориха.

– Имаш един такъв поглед, девойче... който изпълва мъжа с желание да те прегърне... да построи къща наред полето... да гледа как синовите му сучат от гърдите ти... как люлееш дъщерите му в скута си.

– И не забравяй да вземеш една питка от онова миризливо чуждестранно сирене, с малките дупчици – изсумтя Маки. – Хубавото английско сирене не било по вкуса му.

Майлс се наведе още по-близо до нея. Перото падна върху масата.

– Вкусът ми – прошепна той, – изгаря от желание да опита устните ти.

Устата му се сля с нейната и светът сякаш се завъртя около тях. Усещането за летене, за безтегловност, скоро отстъпи място пред подълбока необходимост. Ръката ѝ сама намери бузата му, пръстите ѝ се провряха в косите му. Бяха гъсти и сякаш като коприна. В съзнанието ѝ се оформи въпросът дали гърдите му бяха покрити с подобни на тях косъмчета. Младият мъж наклони настрани глава, без да отделя устните си от нейните. Когато езикът му започна да напиря навътре, Сюизън го придърпа по-близо до себе си и разтвори отново уста, изпълнена с надеждата той да влезе отново в нея.

Точно така и стана.

Внезапно тя изгуби контрол над себе си. Все едно че попадна в карета, теглена от хиляда побеснели жребци, препускащи през безкраен низ от долини и хълмове. Дъхът ѝ секна от възбуда, а желанието я понесе по забранената пътека. Испита известно облекчение, когато ръката му

се плъзна в деколтето ѝ и започна да гали гърдите ѝ.

Майлс се отдръпна и прошепна задъхано:

– Ела тази вечер в стаята ми.

Събрала последните останки от съпротивителните си сили, Сюизън отвори уста, за да откаже, макар вътрешният ѝ глас да крещеше, че постъпва глупаво.

Изражението му я накара да замълчи. Тъмнокъфявите очи, които я гледаха, обещаваха прекрасни неща.

– Или искаш да ме оставиш да спя сам в компанията само на това тук? – рече младият мъж и постави ръката ѝ върху издутината под панталоните си.

Дланта ѝ пламна. Пръстите ѝ се свиха инстинктивно, готови да сграбчат обекта, за който ставаше дума. Пулсът ѝ се ускори още. Тя затвори очи, а ушите ѝ започнаха да пищят. Мили Боже, как само го желаше...

– Девойче?

С усилие отдели погледа си от лицето му. Дъхът ѝ секна, когато видя, че действително галеше подутината под брича му. Отдръпна рязко ръка. Това движение сякаш ѝ помогна да възвърне разума си и да се захване отново с перото. С широк жест задраска неприятните бърберици от списъка.

Гласът ѝ отново звучеше равно, а погледът ѝ беше безизразен, когато каза:

– Ще провалим и списъка, и менюто, ако не ни оставите да си вършим работата.

Майлс се изсмя. Младата жена започваше да се страхува от този звук, който я обезоръжаваше.

– В никакъв случай няма да причиня подобно нещо – отвърна снизходително той и се отдръпна от масата.

Арогантният му тон пропука стената на търпението ѝ.

– Няма да дойда в стаята ти, Майлс Кънингам! – изсъска Сюизън. – Нито в леглото! Ти си истински развратник, и то от най-лошите – онези, които прелъстяват слугините си.

– Какво беше това, Мора? – провикна се Маки.

– Може и да съм целунал някоя слугиня – произнесе отчетливо той, а очите му проблеснаха гневно, – но тя нямаше нищо против, абсолютно сигурен съм.

Младата жена зяпна, за да протестира, но преди да успее да издаде дори звук, Майлс излезе от стаята. А тя започна да се упреква, че се бе

държала като последна глупачка. И как можеше да се надява на успех, ако се оставеше на спомените да диктуват действията ѝ? Трябваше да забрави щастливите детски години в Абърдийн. Беше достатъчно само за миг да свали гарда и отново виждаше как двете с майка ѝ седяха на кея и очакваха баща ѝ и Майлс да се завърнат от поредното си морско пътешествие. Изучаваше география, като проследяваше линиите между Абърдийн и Кадис, Абърдийн и Кале по картата, изрисувана от ръката на Майлс. Пак покрай тях се бе научила да борави с календар и отбелязваше на него всеки ден от кратките им пътувания.

Някога сладките спомени бяха вгорчени от годините на отчуждение и резервираност и сега ѝ приличаха на лош сън.

– И треска за петък – обади се отново икономката.

Думите ѝ отклониха Сюизън от нерадостните ѝ мисли, заради което ги посрещна с радост.

– Но не купувай, ако очите им са замъглени.

– В никакъв случай – прошепна младата жена.

* * *

„Тя със сигурност нямаше нищо против“ – мислеше си Майлс, но това не го задоволяваше. Ни най-малко. Ядосан, задето изпитваше все по-силно привличане към новата прислужница и още по-ядосан на измъчващото желание, впило нокти в слабините му, той се запъти към кабинета си. Още нещо го притесняваше – копнежът за нещо по-нежно, по-сладко от чисто физическото задоволяване. От нощта, когато за първи път бе зърнал напетата слугиня, вниманието му бе привлечено към нея. Тъй като я мислеше за наивно селско момиче, попаднало за първи път в големия град, той бе проявявал снизходителност към начина, по който го оглеждаше с широко отворени очи. Днес обаче бе разбрал, че се е лъгал.

Пак я бе хванал да го зяпа безсрамно, пак бе омагьосан от свежата ѝ красота и само с усилие на волята се съдържа да не я замъкне в спалнята си и да ѝ покаже до какво точно водеха тези нейни подканящи погледи и пищна хубост. Щом се сетеше за предстоящата нощ, желанието го обземаше отново. Желание и още нещо. Копнееше да чуе смеха ѝ и да слуша с часове как говори на своя музикален диалект. Кой знае как, но тя успяваше да го накара да забрави неприятностите в живота си и да съсредоточи вниманието си върху тази мечта. Караше го да вярва, че някой ден ще може да изостави морето и да пусне корени в собствено парче плодородна земя. Караше го да мисли, че ще отглежда пчели и ще

слуша песента на петлите.

Ядосан на самия себе си, Кънингам влезе в кабинета и отвори стъклената вратичка на шкафа. Оли бе отгатнал целите на това момиче още преди няколко седмици и сега Майлс трябваше да се успокои, преди да застане пред него, иначе щеше да стане една... В продължение на седмици младият мъж упорито бе отричал възможността тя да има други интереси, освен да прави кифлички и да разглежда Лондон. Това обаче бе останало в миналото, тази вечер щеше да разбере дали това прекрасно тяло бе толкова апетитно и изпълнено с желание, както изглеждаше.

Младият мъж взе счетоводните книги от полиците, като не преставаше да размишлява върху предстоящото прелъстяване на една от своите прислужници. Други в неговото положение гледаха на жените от своя персонал като на плячка, която им се полага по право. Майлс не бе от тях. Имаше си любовница, елегантна и опитна жена, с която нямаше нужда да се преструват, че изпитват някакви чувства един към друг или градят общи планове за бъдещето. Чарът и красотата на Барбара обаче бледнееха пред външността на шотландчето. А той не трябваше да злоупотребява със своето положение – на това го бе научил един много скъп за него човек.

Младият мъж излезе от кабинета си, като продължаваше да мисли за този човек. Носеше с лекота тежките счетоводни книги с една ръка, докато изкачваше бавно стълбите към спалнята на Куксън.

Майлс беше отраснал на улицата. Петнайсет години, изпълнени със самота и мизерия, се бе борил и проправял пътя си. Беше оцелял единствено благодарение на волята си за живот. Нежността и любовта му бяха непознати, докато един благословен ден не се бе появил Едуард Харпър. Всеки път, когато се сетеше за бащата на Сюизън, очите на младия мъж се насълзяваха и гърдите му се раздираха от болка. Мил, любящ човек, Едуард бе измъкнал момчето от калта и го бе въвел в своя свят, бе го взел под своето крило и го бе дарил със семейство. Сибийл Харпър му бе станала майка, а Сюизън – неговата малка сестричка.

– Не се страхувай да обикнеш тези две жени от рода Харпър – бе се пошегувал преди много години Едуард, когато го заведе за първи път в дома си в Абърдийн. – Макар че моята Сибийл винаги ще мисли за себе си като за Лохиел Камерон, тя е много добра съпруга. – И по Харпъровски сините му очи бяха блеснали, когато добави: – Но, благословена да е света Маргарита, момичето е взело моите очи.

Майлс спря на върха на стълбището. Тези спомени го накараха да се сети за още две шотландски очи. Мора се държеше прекалено

фамилиарно и използваше свободно хапливия си език. Изглежда мислеше, че има право да му говори каквото си ще, да го гледа право в очите и да го предизвиква да се приближава все повече до нея. Въпреки принципите и вътрешното си съпротивление, Майлс възнамеряваше да приеме предизвикателството на младата жена и да разбере какво се крие зад тези дръзки очи с цвят на индиго.

Кънингам се запъти към стаята на Куксън и се опита да потуши по-не временно вятърничавите си мисли. Залежаването на управителя бе утроило работата му. Два от шестте му кораба чакаха на пристанището – единият бе пристигнал от Франция, а другият – от американските колонии. Трябваше да осигури товарите за тях, тъй като всеки ден, в който престояваха на кея с празни трюмове, означаваше загуба за него. Бе забравил дори да каже на Уилям да пренесе касите с бутилки от склада в мазето, дявол да го вземе! Брендито и мадейрата му бяха нужни, за да подкупва тези тесногръди английски лордове, с тяхната благословия сключваше договорите си за пренасяне на тютюн, индиго и памук, които осигуряваха поминъка му, царски поминък.

В този момент си даде сметка, че освен всичко, неразположението на Оли им пречеше да се върнат в морето.

Отвори вратата към стаята на пострадалия. Куксън седеше в леглото си, в едната си ръка държеше огледало, а в другата – четка. Бе се отдал на едничката си суета – решише брадата си. Гъста, бяла и безупречно подстригана, брадата достигаше до ушите и създаваше впечатление, че собственикът ѝ непрекъснато се усмихваше.

– Тук е малко повече – подразни го Майлс и посочи край лявото му ухо.

Управителят се хвана на въдицата и започна да разучава внимателно местенцето. Младият мъж се засмя. Оли се намръщи.

– А ти си истински дявол, момчето ми. Никога не си уважавал по-възрастните от теб.

Майлс придърпа един стол до леглото и постави счетоводните книги върху завивките.

– Мо³? – попита той, преструвайки се на объркан.

– И гледам – навирил си оная си работа по-високо от кленовете в Колониите. Да не би случайно пак апетитната малка Мора да е накарала кръвта ти да заври, а?

Младият мъж погледна встрани – Оли бе прекалено проникателен.

3. moi (фр.) – аз – Б.пр.

– Така си и мислех. Защо просто не вземеш онова, което ти предлага и да приключиш с този въпрос?

– Лауданумът е разбъркал мозъка ти – отби удара Майлс. – Тя се чувства в безопасност с мен само защото Сюизън Харпър е моя заварена сестра.

– Заблуждаваш се – рече благо възрастният човек. – Откакто бащата на Сюизън те прибра в дома си, тя е слабостта на иначе грешното ти сърце.

Младият мъж се ухили широко и каза:

– Грешно ли?

– Да, грешно – отвърна гневно Куксън. – Защо иначе ще дразниш човек, заплашен от възможно най-ужасната съдба?

– Кракът ти ще се оправи, знаеш много добре това.

– Но мога да бъда повреден завинаги от тази изкуфяла Маки!

И двамата се разсмяха, както бяха правили често. Майлс знаеше, че Оли има слабост към Маки. Оли също беше наясно по този въпрос, но нито единият, нито другият би изрекъл на глас тази мисъл.

– Какво ще ми показваш? – попита Куксън.

– „Трофей“ пристигна тази сутрин, „Шотландски вятър“ – вчера.

– Мили Боже! – изруга Оли и погледна с отвращение към ранения си крак. – Няма да ни бъде леко. – Протегна напред ръка. – Подай ми книгите и започвай да диктуваш товарите. Никой никога не е успял да разчете твоите драсканици.

Когато всички цифри бяха нанесени и товарите – разпределени по складовете, Оли остави перото.

– „Шотландски вятър“ е донесъл от Франция кралски откуп бренди. Петдесет каси ще бъдат ли достатъчно убедителни... като „убеждение“?

Младият мъж се засмя.

– Да. Днес граф Ейнсбъри ще дойде на вечеря. Може би ще успеем да го убедим и да сключим договорите за доставката на тютюн за следващата година.

– А индигото и памука?

– Вече се погрижих за тях.

– Добре го даваш, момчето ми – похвали го темпераментно управителят. – Имаш подход към онези със синята кръв.

– Мисля, че това се дължи на средствата ми за убеждение, а не на прекрасната ми особа – отвърна унило Майлс.

Този път бе ред на Оли да се засмее.

– Слава Богу графът има слабост към брендито. – Хвърли поглед в

счетоводната книга в скута си. – Ще има ли място в мазето за всички тези „убеждения“?

Майлс замръзна на мястото си.

– Както знаеш, не ходя в мазето.

– Тогава накарай Уилям да пренесе коняка във винарската изба – посъветва го Куксън и добави със саркастичен тон. – Така чувствителността ти няма да пострада. – Изгрухтя възмутено и прелисти следващата страница. – Както виждам, можем да приключим с товаренето на „Вятъра“ до вторник и да го пуснем да върви към Чесапийк. За „Трофея“ ще се тревожим от утре.

Младият мъж кимна.

– Ще кажа на момичето да опише инвентара щом „убеждението“ бъде прибрано на сигурно място, а след това Уилям ще може да го достави на благородните ми... приятели.

Оли вдигна изненадано вежди.

– Момичето ли?

– Да, пише и чете – Сюизън се е погрижила за това.

Куксън кръстоса ръце пред гърдите. И заяви уверено:

– Чудесна гледка – едно слабо местенце у твърд мъж като теб.

Майлс присви опасно очи.

– Играеш си с огъня, човече. Не се успокоявай с това, че кракът ти е счупен.

Оли се разсмя и протегна ръка към лулата си. Запали я и рече:

– Защо си толкова докачлив, щом стане дума за това момиче?

– Не съм докачлив.

Нима наистина чувстваше вина заради предстоящата нощ?

– О-о! – Оли изпусна от устата си безупречен кръг дим. – Тогава може би твоята любовница вече не ти обръща внимание.

Младият мъж стана и взе счетоводните книги.

– Или пък – продължи управителят, – си падаш по някоя по-дръзка, с тъмносини очи и тъмни коси?

– Престани! Не съм някое момче с жълто около устата, което се нуждае от тенденциозните ти съвети.

– Тя е хубавка – заяви като че ли между другото Оли. – И как само гледа с големите си сини очи. А начинът, по който те съзерцава, няма нищо общо с поведението на една слугиня. Е, поне не за типа обслужване, за който бе наета.

Майлс поклати глава и опита да се отърси от новия пристъп на чувство за вина.

– Сюизън е трябвало да я научи на по-добро държание.

– Сюизън та Сюизън – пропя Куксън. – Ей това е голямото ти слабо място.

– За мен тя е сестрата, която никога не съм имал.

Управителят сякаш се замисли за момент.

– Е, това наистина е извинение – обяви великодушно той. – А ако наистина е станала толкова грозновата, както показва миниатюрата изпратена ни от скъпия Робърт, значи има нужда не само от милите ти слова.

– Не е грозновата.

– Това, което се опитвам да кажа – продължи невъзмутимо Оли, – е, че ако на Сюизън действително ѝ пукаше за нас, щеше да си направи труда да остане в стария си плесенясал замък и да ни посрещне, след като прекосихме цяла Шотландия, за да я посетим. Опитах се да те убедя да не купуваш това място след смъртта на Сибийл, ами кой ме слуша? – Куксън поклати побелялата си глава. – Не. Ти си ѝ задължен и твърдо решен да поддържаш Роуард касъл за рода Камерон, макар че през четирийсет и шеста херцог Къмбърланд екзекутира по-голямата част от неговите представители и конфискува имението. Ти дори позволи Робърт да представи като своя заслуга твоето дело. Та нали лично ти убеди краля да продаде крепостта.

Младият мъж бе останал верен на Сибийл и Сюизън.

– Мисля, че е тъжно, когато едно гордо семейство стане наемател на собствения си дом. Сюизън е последната Лохиел Камерон. Обеща на майка ѝ да откупи Роуард касъл, а Едуард ми остави средствата, за да го направя. И нямам нищо против, че Робърт го представи за свое дело – той и без това няма почти нищо.

Управителят се наведе напред.

– По дяволите Робърт. Ти удесетори полученото наследство. И го направи единствено с помощта на собствения си ум и умения.

– Но започнах с парите на Едуард.

– Това не означава, че трябва да се бъркаш в работите на шотландците и да правиш герой от Робърт Харпър! – Оли изглеждаше искрено ядосан. – И досега не мога да си обясня какво се случи с онези проклетни шотландски десени... да не говорим, че кралят иска да узнае тяхното местонахождение. На стария Джордж му се иска да сложи ръка на тях, особено на десена на Кралския иконом.

– Робърт Харпър каза, че ги е унищожил. Закле се на погребението на Сибийл.

– И ти вярваш, че този нещастник...

– Достатъчно! – извика Майлс. – На мен той също не ми допада, но това не значи, че можеш да го наричаш как ли не.

– Защо тогава се грижиш за него и му разрешаваш да отсяда тук, когато те няма?

– Защото той е единствената ми връзка със Сюизън.

– Не е нужно да разчиташ на него – не се предаваше Куксън. – Ако не беше дяволският ти характер, нямаше да изхвърчим като побеснели от замъка, а щяхме да я изчакаме, докато се върне.

Младият мъж потисна желанието си да захвърли счетоводните книги. Колко пъти бе съжалявал, че воден от гнева, така прибързано бе напуснал Роуард. И все още чувстваше вина.

– Отпуснах допълнителни средства към издръжката на Сюизън, тъй като искам да поправят замъка.

Оли го изгледа смаяно.

– През всичките тези години й изпращаше предостатъчно пари, за да превърне Роуард в дворец. Но щом си решил непременно да пръснеш още пари по този мавзолей, най-малкото, което може да стори тя, е да дойде да ги вземе лично.

– Уморих се. Във всичките си писма я моля да дойде в Лондон.

– И с какво се извинява тя?

– Никога не ми е давала обяснение, но според Мора, Сюизън била доста заета с тъкането.

Управителят се намръщи.

– Нещо куца в тези писма, Майлс. Имам чувството, че си пишете на различни езици. Сигурен ли си, че Робърт й предава посланията ти?

– Разбира се. – Младият мъж се опита да не издаде обидата си. – Тя винаги ми отговаря, но никога не е споменала за идване в Лондон.

„*Както и за нещо, свързано с нея самата*“ – добави наум той.

– Неблагодарна хлапачка – измърмори Оли.

Това изчерпа последните останки от търпението на Майлс. Без да каже дума, той излетя от стаята на пострадалия. И се озова лице в лице със слугинята. Сините й очи се отвориха широко от изумление. Чиниите затракаха заплашително върху подноса в ръцете й. Може и да не беше най-добрата прислужница, но на него не му пукаше от това. Младият мъж постави встрани счетоводните книги, пое таблата и я сложи на пода. Мора отстъпи крачка назад. Той направи крачка напред.

– Не – промълви тя и вдигна ръце, сякаш за да се защити от него.

Тя отново се правеше на светица, но Майлс знаеше как да се справи

с нейната сдържаност. Прегърна я и я целуна.

Тя обаче не отстъпи – поне не така, както преди. Това увеличи още повече решимостта му. Започна да я целува бавно. Огънят в слабините му пламна отново и той реши, че непременно ще я има. Младата жена ухаеше на диви цветя, а устните ѝ имаха вкус на сладкиш, достоен за кралската трапеза.

Неохотно сложи край на целувката. Отдръпна се и се взря в прекрасното ѝ лице, пламнало от страстта. Колебаеше се, очевидно в нея се водеше някаква вътрешна битка. Той обаче щеше да съумее да получи своето, да удовлетвори желанието си.

– Успя да се промъкнеш в сърцето ми, девойче и вече не мога да мисля за нищо друго, освен за теб – за твоята усмивка, за прекрасните ти очи, за начина, по който произнасяш името ми. И ще те имам. Тази нощ, девойче.

Тя преглътна с усилие.

– Не, това не е редно.

– Редно е – настоя младият мъж и приближи ръка към едната ѝ гърда.

Когато тя затаи дъх и прехапа лекичко пълната си долна устна, Майлс едва се сдържа да не я отнесе веднага горе. Той обаче имаше доста работа, а искаше да разполага с часове, когато остане насаме с това момиче. Имаше нужда от време, за да разучи всяка извивка и вдлъбнатина по тялото ѝ, да чуе изпълнените ѝ със страст реакции. Достатъчно време, за да се превърне отново в мечтател.

– Тази нощ – повтори твърдо той.

Сюизън поклати глава и размести бонето си.

– И не слагай тази шапка. – С усмивка свали бонето и добави: – Така ще трябва да събличам едно нещо по-малко.

Младата жена сграбчи шапката си и се отдръпна от него.

– Няма да дойда при теб. Няма да ти ставам проститутка.

Предизвикателството ѝ го ядоса, но изборът ѝ на тази дума го развълнува.

– Ти не си проститутка, девойче. И ще дойдеш при мен. Ако не тази нощ, тогава утре или в другиден.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Сюизън прикрепи панделката върху бонето и изравни надиплените му краища около лицето си. Взе колосаната престилка, преметна я внимателно върху ръката си, хвърли за последен път поглед в огледалото, излезе от стаята и се насочи към главното стълбище. Когато стигна площадката на втория етаж забеляза Майлс, който тъкмо излизаше от спалнята на Оли Куксън с подноса с вечерята му в ръце.

Светлината от стенните свещници се отразяваше в косата му и я превръщаше в разтопено злато. Тъмнокафявото сако може би щеше да изглежда съвсем обикновено върху раменете на някой друг човек, но не и върху неговите, той не беше обикновена личност. Fino тъканият атлаз подчертаваше тъмната му кожа и стройните и същевременно – силни линии на високата му фигура. Носеше дълги до коленете панталони, както бе модата в момента, те загатваха за мъжките му атрибути, без да привличат специално вниманието върху тях. Белите чорапи не бяха украсени с панделки, а светлинките се отразяваха по елегантните златни токи на излъсканите му обувки с четвъртити носове. В епоха, когато повечето мъже се труфеха като пауни, Майлс Кънингам бе олицетворение на неизтъкваната мъжествена грация.

Той премести подноса в едната си ръка, за да затвори вратата. В този момент вдигна глава и забеляза Сюизън. Кафявите му очи я огледаха от главата до петите, после се спряха върху лицето ѝ, което, сигурен бе в това, бе почервеняло.

– Обърни се – изкомандва тихо той, но в гласа му се долавяше усмивка.

Дланта ѝ отказа да се подчини и да се отдели от дървения парапет. Потта измокри полирания махагон. Настойчивият му поглед сякаш я бе хипнотизирал. Трябваше да полага усилия, за да диша. Едва когато Майлс повдигна едната си вежда и я огледа отново отгоре до долу, тя възвърна самоконтрола си. Царственото му изражение и господарското поведение възпламениха гордостта ѝ.

Ако трябваше да повдига настроението му от време на време, цената не бе чак толкова висока, тъй като в крайна сметка тя щеше да има последната дума. Сюизън се завъртя грациозно, с вид на жена, привикнала да дава заповеди, а не да ги изпълнява. Меката материя на синята ѝ рокля про шумоля в напрегнатата тишина.

– Много добре – промърмори бавно младият мъж. – Но не слагай престилката. Харесвам роклята такава, каквата си е.

Значи той гледаше на нея като на предмет, изложен за неговото удоволствие! Гордостта ѝ се възпламени над точката на здравия разум.

– Да, милорд – отвърна лаконично тя.

И изобрази нещо като усмивка на лицето си.

Реакцията му бе незабавна. Кожата на челото му се изпъна, чувствените му устни се извиха в ъгълчетата.

– Имаш остър език, девойче. Предупреждавам те за втори път да го поизгледаш.

Страхът и гневът се бореха за надмощие в нея. Победи гневът.

– За втори път, така ли? – попита Сюизън, като изпъна гръбнак и затвърди решителността си. – Да не би паметта да ти изневерява, тъй като аз не си спомням подобно предупреждение.

В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, тя съжали, че ги е изрекла. Младият мъж пред нея внезапно замръзна като статуя, а очите му я пронизваха като стрели. Със сигурност щеше да я уволни на часа заради дързостта ѝ. И тогава нямаше да може да измъкне останалите *Maide dalbh*.

Той обаче не постъпи според очакванията ѝ. Отметна назад лъвската си глава и се засмя. Чиниите върху подноса затракаха, сякаш акомпанираха на мелодичния му глас.

Ох как само кипеше вътрешно, че се бе оставила да я предизвикат така лесно. Уплашена да не би следващите думи да определят окончателно съдбата ѝ, Сюизън стисна здраво челюсти. Когато желанието да му каже да въври по дяволите отмина, тя се обърна към стълбите. Гласът му я възпря.

– И махни това глупаво боне – рече той и се приближи до нея. – Отвратен съм от всичко, което правят жените с косите си. Проклет да съм, ако си спомням кога за последен път съм видял същество от женски пол без къдраво боне, шапка или висока напудрена перука, върху която се мъдрят лодчици, пиленца и един Господ знае още какво. – После понижи глас. – Не понасям да виждам това в дома си, нито на моите момичета.

Въпреки собственическата му забележка и несъгласието си, младата жена не се съдържа и се засмя на описанието му за модните тенденции на деня. Той отвърна с онзи дълбок и така добре познат смях, който я смушаваше толкова много. Поклати глава, за да прогони доброто си настроение, и заслиза по стълбите. Той направи същото, но

благодарение на големите си крачки скоро я надмина.

Преди да достигнат площадката между етажите, Майлс вдигна поглед към нея.

– Ако обичате, бихте ли се раздвижили малко, за да вървите с мен, или ще трябва да сляза по стълбите като младоженец? – Отмести леко вляво подноса и сведе очи към дългите си крака. – Струва ми се, че не съм създаден за подобна стъпка – добави шеговито той.

Сюизън потисна смеха, породен от картинката, която представлява-ше човекът пред нея. Сресан безупречно и облечен във вечерно облекло, но с глупава усмивка на лице. А подносят с мръсни чинии в ръцете му направо щеше да я накара да се задуши от потискания смях. Младият мъж погледна стеснително към товара си.

– Няма съмнение – ако графът ме видеше сега, утре щях да се превърна в посмешище за цял Лондон.

Неспособна да даде задоволителен отговор, Сюизън протегна ръце и рече:

– Тогава го дайте на мен, тъй като аз няма какво да губя... а и не можем да позволим да обиждате благородниците, нали така, сър?

Той понечи да ѝ подаде таблата, но в последния момент я отдръпна и заяви:

– Първо бонето, девойче, ако обичаш.

Тонът му бе толкова нежен, че младата жена развърза бонето, което го възмушаваше, и го натъпка в джоба си. Майлс се усмихна и ѝ предостави подноса.

Слязоха останалите стъпала в мълчание, докато той не се обади:

– Досега не съм те виждал с тази рокля.

– Пазех я за по-особен случай.

– И тази нощ е точно такъв случай, струва ми се. Да не би ти да си я ушила?

– Не, сър. Главната шивачка в Роуард ми я направи.

– Златоустата Нели ли?

– Да – усмихна се младата жена.

Отново настъпи мълчание, докато прекосяваха вестибюла на път към кухнята.

– Чудя се защо не те видях, когато посетих замъка – попита след малко Майлс.

Подготвена за подобен въпрос, Сюизън отвърна уверено:

– Бях извън него заедно с лейди Сюизън.

Той се обърна, така че погледите им се срещнаха.

– За да събирате корени и морски таралежи, за да ги използвате за боядисване. Поне така ми казаха.

Очите му се преместиха върху косите ѝ.

– Лишеи – поправи го тя, като същевременно се питаше дали кокът ѝ не се е изкривил. – Трябва да привършим с тяхното събиране преди настъпването на зимата, за да имаме достатъчно боя за платовете.

– И това ли беше твоето задължение – да боядисваш платовете?

Напълно наясно по темата, младата жена отвърна:

– Някои дни – да. По принцип обаче си поделяхме работата. Така е по-приятно.

Събеседникът ѝ сякаш размишляваше на глас, когато каза:

– Може би проблемът с роуардското платно се крие именно тук.

– Проблемът ли? – попита Сюизън, чувствителна към всяка критика, свързана с нейното производство.

– Просто си говорех – поклати леко глава той и, преди да успее да го попита още нещо, добави: – Като те слушам, оставам с впечатлението, че Шотландия ти липсва.

Заля я вълна от носталгия, но тя не се поддаде на болката, а се усмихна и излъга:

– С всичко, което има да се види и направи тук? Не, Пъруикшир не ми липсва, не и когато имам да свърша толкова неща в Лондон.

Младият мъж спря пред кухнята и ѝ направи път да мине първа.

– В такъв случай възнамеряваш ли да се върнеш там някой ден? В Пъруикшир?

Погледите им се срещнаха и този път тя не успя да изрече лъжата, която бе на върха на езика ѝ.

– Да – рече едва чуто тя.

Отговорът изглежда му допадна, тъй като в очите му заиграха весели светлинки.

– Аз също бих искал да посетя отново Роуард касъл, но...

Спря наред думите си и щастливото му изражение изчезна. Сюизън понечи да го разпита какво има предвид, но в последния момент се отказа. Не бе дошла тук, за да води приятни разговори с Майлс, но кой знае как, винаги се стигаше до това. Решила, че тези приятни мигове се дължат именно на предпазливостта ѝ, тя не проговори повече. Променливите настроения на Майлс бяха причината той да си тръгне така прибрано от замъка. Както и да отнесе съкровищата ѝ със себе си.

Маки, с колосана престилка върху черна рокля с дантелена якичка точно разрязваше вишневи кекс с изключително апетитен вид. Уилям, в

нова ливрея, се мотаеше край нея. Икономката вдигна глава, погледна към подноса и рече:

– Куксън е започнал да се храни пак, доколкото виждам. – След това се обърна към Сюизън. – Остави това и залей пдпдъците с разтопеното масло.

Младата жена изпълни мълчаливо това, което й наредиха. Майлс се засмя.

– Апетитът му се е върнал, но е нещастен, че ще изпусне важните ни гости и трапезата в тяхна чест тази нощ.

Маки изсумтя презрително.

– Това е така, защото всеки път изпразва кесията на графа като седнат пред шахматната дъска.

Сред другите си задължения, Оли изпълняваше временно и това на главен виночерпец, когато канеха „благородническото съсловие“ за удоволствие или за някаква изгода – особено когато и той също прибираше част от печалбата.

– Не и тази нощ – каза младият мъж. Очите му светнаха шеговито, когато се обърна към Уилям. – Е, момко, ще предизвикаш ли графа вместо Оли?

Момчето го погледна така, сякаш щеше да се задави всеки момент.

– Аз ли, сър? – посочи с показалец към гърдите си то.

– Не трябва да се страхуваш от тези аристократи, момко – рече благо младият мъж. – Прави каквото ти каже Оли и няма за какво да се тревожим.

– Ще направя каквото мога, сър. Мистър Куксън каза, че ако объркам нещо, ще ме одере и от кожата ми ще направи пергамент... както правели индианците в колониите.

Майлс поклати глава.

– Аз ще се разправам с мистър Куксън.

Уилям изправи малко неестествено гръбнак, изкашля се и рече:

– В такъв случай отивам да заема поста си във вестибула.

И излезе от кухнята, съпроводен от скърцането на новите си обувки.

– Ето, Мора – обади се Маки и подаде подноса с кекса. – Сложи го на масичката за сервиране при десертите. – Спря да говори, втренчи се в нея и попита: – Къде ти е бонето, момиче?

– Няма да носи боне... нито пък престилка – заяви Майлс.

Икономката се намръщи.

– Кой е чувал и виждал прислужница да сервира гологлава и без

престилка?

– Моі.

Маки очевидно не бе съгласна.

– Ще трябва да говорите кралския английски, ако искате да ви разбира и тя.

– Разбира достатъчно – заяви младият мъж.

Сюизън остана с впечатлението, че той имаше предвид не само бо-нето и познанията ѝ по френски.

– Е – продължи икономката, – дано да не им направи впечатление, че ще започнат да клюкарстват по този повод. Може да ми вярвате – само дебнат да открият някакъв пропуск всеки път, когато идват – особено надутата графиня.

– Лейди Ейнсбъри няма да дойде тази вечер – заяви Майлс и посегна да вземе парче кекс. – Само графът и дъщеря му.

С ръце на хълбоците, икономката го наблюдаваше как дъвче. Засия цялата, когато той изсумтя доволно.

– Винаги сте харесвал вишневия ми кекс.

След като привърши парчето си, младият мъж изтри длани една в друга.

– Както и всичко друго от твоята кухня.

В този момент вниманието му бе привлечено от някакъв шум край входната врата. Той изправи гръбнак и тракна по военному с токове.

– Благородните ми гости като че ли пристигат.

Сюизън кимна, а Маки додаде:

– Ще се постарам да дадем най-доброто от нас и ще се молим да не вземат да търсят с какво да си чешат езиците на наш гръб. – После се обърна към младата жена. – А ти стой по-далеч от графа, когато му сервираш. Хубавата рокля, която си облякла, ще привлече не само погледа му, можеш да бъдеш сигурна в това, а ръцете му са по-бързи от чумната епидемия.

Майлс се изхили и добави с одобрителен тон:

– Ушила ѝ я е шивачката на лейди Сюизън.

Младата жена наблюдаваше напрегнато икономката, но нейното изражение не издаваше нищо от предишното ѝ неодобрение към Сюизън Харпър.

* * *

Оказа се, че Маки не е преувеличила при описанието си на развратния характер на графа. Натруфеният и силно парфюмиран благородник

действаше с опипващите си ръце ловко като джебчия. При всяка възможност се наклоняше съвсем близко до момичето, така че когато стана време за сервиране на основното ястие, тъмната ѝ рокля бе цялата покрита с пудра от огромната му перука и на мазни петна от нахалните му длани.

Дъщеря му, към която Майлс се обръщаше с „мис Фийби“, беше разкрасена в стила на баща си. И бе сложила от парфюма си не по-малко щедро от него. Като се полагаше в смесена компания, Фийби хапна малко. С огромно внимание избираше всяка своя хапка и веднъж размишлява върху парченце морков толкова дълго, че на Сюизън ѝ се прииска да изкрещи. Най-накрая, взела решението си, графската дъщеря разтвори леко подобната си на розова пъпка уста и лапна въпросния зальк.

Когато говореше за себе си, което ставаше доста често, Фийби имаше смешния навик да използва множествено число.

– Трябва да си поръчаме нова перука – заяви тя, потупа високото фризьорско творение върху главата си и опръска с брилянтин красиво подредената маса и остатъка от храна в чинията си. – Рожденият ни ден е съвсем скоро и татко ни обеща да даде бал.

Отвратена, Сюизън се измъкна към кухнята.

Маки стоеше край задната врата с мрачно изражение. Кършеше ръце и слушаше обясненията на някакъв младеж, когото Сюизън виждаше за първи път.

– Маки?

Когато икономката се обърна, младата жена видя сълзи в очите ѝ.

– Какво има? – втурна се към двамата тя.

– Моята Пег – изхълца икономката. – Настъпил е моментът и аз ѝ бях обещала да бъда с нея, но... – Махна с ръка и извърна очите си, от които се стичаха сълзи. – При това положение не мога да тръгна точно сега! Тази вечер е много важна за господаря.

Сюизън погледна към младия мъж, който изглеждаше не по-малко потресен. Не можеше да си обясни безутешния му вид. Раждането беше всекидневие. Защо бяха толкова притеснени? Решила, че бебето сигурно идваше на бял свят по-рано от предвиденото, младата жена предложи:

– Тогава върви, Маки. Аз ще се оправя с вечерята.

Очите на икономката проблеснаха обнадеждено.

– Господ да те благослови за доброто ти сърце. Но преди да тръгна трябва да кажа на господаря.

– Ще го доведе – обеща Сюизън и се върна в трапезарията.

След като успя да привлече погледа на Майлс, тя кимна към

кухнята. Той се намръщи, но все пак се извини пред гостите си и я последва в килера.

– Нещо не е ли наред? – попита младият мъж, като се наклони към нея и постави ръка на кръста ѝ.

Опитвайки да не се впечатлява от факта, колко приятно ѝ се стори докосването му, Сюизън обясни:

– Дъщерята на Маки ще ражда и тя...

– Мили Боже, помогни ни! – възкликна той, стисна я още по-здраво през кръста и тръгна нанякъде, като я помъкна със себе си.

Решила, че думите му са плод на самосъжаление от негова страна, младата жена се ядоса.

– Напълно способна съм да се оправя и без нея. И си дръж ръцете при теб!

Опита да се отскубне от хватката му, но той я стисна още по-силно.

– Какво каза?

– Цяла вечер бях опипвана и оглеждана от този нищо и никакъв английски лорд и няма да позволя сега пък да бъда унижавана от безчувствен грубиянин като теб! Маки е много разтревожена!

– Естествено, че ще е разтревожена – отвърна Майлс. Хвърли смразяващ поглед към събеседничката си, но не я пусна. – А ако продължаваш да ми държиш такъв лишен от всякакво уважение език, ще те изпратя обратно в Шотландия още с първия дилижанс.

Уплашена от ядосания му поглед и убедена, че ще изпълни закана-та си, Сюизън не отрони дума повече. Щом влязоха в кухнята, той я пусна и тръгна към Маки, разтвори ръце.

Икономката се хвърли в обятията му и заплака, свряла лице в гърдите му.

– Времето на моята Пег е дошло. О, мили Боже, ще стане както преди. Знаем, че точно така ще стане.

– Хайде, хайде, Маки – зауспокоява я младият мъж, като я галеше по гърба. – Няма да стане вече така. Обещах ти, нали?

Тъй като икономката продължи да риде, той я хвана за лактите и я отдалечи на крачка от себе си. Впи поглед в очите ѝ.

– Чуваш ли ме? – Плачът продължи, затова той я разтърси леко и рече по-силно: – Маки! Няма да стане като преди.

Тя премигна и като че се поовладя. Риданията преминаха в хълцания.

Докато Майлс продължаваше да я успокоява, Сюизън го наблюдаваше като вкаменена. Тревожното изражение и нежните му думи я бяха

смаяли.

Тогава той се обърна към нея и рече:

– Доведи Уилям.

Заповедническият му тон успя да накара крайниците ѝ да се размърдат. Когато се върна с момчето, Майлс вече намяташе пелерината върху раменете на икономката. После нареди на Уилям.

– Пригответи каретата и закарай Маки у дъщеря ѝ. Веднага след това иди да вземеш лекаря, закарай и него и изчакай, докато се роди бебето! – Погледът, както и гласът на младия мъж внезапно станаха ледени. – И гледай да не се мотаеш, че ще набуча главата ти на кол!

– Да, сър.

И Уилям хукна към вратата, последван по петите от другия младеж. Майлс се обърна отново към икономката.

– И няма за какво да се тревожиш. Разбра ли?

Тя кимна и недобре закрепената шапка на главата ѝ се килна на една страна. Тогава младият мъж се усмихна.

– И ако продължаваш да плачеш, ще уплашиш до смърт бебето. – Със салфетката избърса мокротото лице на Маки. – Не трябва да допускаме да те види толкова притеснена през първата си нощ на този свят. Ще се помисли, че нещо с новата му баба не е наред, нали?

Икономката отвърна признателно на усмивката му и сълзите започнаха да се стичат отново от очите ѝ.

– Благодаря ви, сър. Безкрайно добър сте.

– Нищо подобно не съм. – Приведе се и целуна зачервената ѝ буза. – Но ти пък със сигурност ще бъдеш най-страхотната баба.

Уилям подаде глава през вратата. Майлс побутна леко Маки.

– А сега върви. – После се обърна към Уилям. – А ти, момче, внимавай!

Когато вратата се затвори след тях, младият мъж погледна към Сюизън. Изражението му отново бе станала тревожно.

Засрамена от начина, по който се бе държала към него, тя преглътна с усилие буцата, заседнала в гърлото ѝ.

– Маки имаше само две деца, дъщери. По-голямата умря миналия Архангелов ден, след като роди мъртво момченце.

Срамът се превърна в угризения и Сюизън сведе поглед.

– Мислех, че ти е казала, но...

Майлс спря да говори и въздъхна тежко.

– Не знаех – прошепна с натежал език младата жена. Повдигна глава и добави: – Страшно съжалявам.

– Всички съжаляваме – отвърна безизразно той.

Тъжното му изражение бе повече, отколкото можеше да понесе и сърцето я заболя. Направи отчаян опит да промени това положение и рече:

– Моля ви, не тъгувайте. Всичко ще бъде наред с дъщерята на Маки. Лекарят е опитен – видяхте го как работи.

Майлс я огледа съсредоточено. Погледът му проникваше сякаш в нея. След цяла вечност, както й се стори, той кимна и въздъхна. Усмивката, която после се появи на лицето му, бе истинска Божия благословия за нея и тя не можа да не отвърне. Сърцето заби бясно в гърдите й.

– Значи ще можеш да се справиш, а? – попита той.

Тя изправи гордо гръбнак и рече:

– В противен случай може да побиете моята глава на кол.

Кънингам се засмя, но това бе само бледа сянка на онова, което вече бе чувала.

– Те очакват да се провалиш, знаеш ли?

И той кимна към предната част на къщата.

– Графът и мис Фийби ли?

Силно изненадана, младата жена попита:

– И защо?

Той кръстоса ръце пред гърдите си и отвърна:

– Защото баба ти не е сервидала на моята баба.

Едва сега Сюизън разбра за какво ставаше дума: аристокрацията се гордееше с прислугата си, която служеше на едни и същи господари с поколения наред. А това бе намек за неблагородническия произход на Майлс. Преди да успее да му отговори, той продължи:

– Не познавам нито моите, нито твоите предци, но не ми пука. – Понижи още повече глас. – Какво мислиш по въпроса, девойче?

Изпълниха я чувство на симпатия и лоялност към Майлс Кънингам. И младата жена отвърна с най-ярката усмивка на лицето.

– Ако дядото на графа е имал толкова бързи ръце като внука си, баба ми щеше да го зашлеви по напудреното лице и да си излезе! Аз обаче няма да постъпя така и вие може да разчитате на мен.

Този път смехът му вече бе истински.

– От кола ли се страхуваш? А аз наистина имам един такъв, знаеш ли?

В този момент Сюизън бе готова да повярва, че той има всичко на света.

– Тогава извадете го, сър. Ще ви потрябва тази нощ.

– Много добре. Само че първо ще имам нужда от чиста салфетка.

– В стаята с чистото пране са – отвърна, без да се замисли, тя.

Младият мъж повдигна вежди, а брадичката му увисна.

– Знам къде са салфетките – рече с царствен вид той, все така усмихнат.

Сюизън само го съзерцаваше, без да може да каже нещо.

– Затвори си устата, девойче, и донеси една салфетка на своя господар.

Тя изпълни и двете, и то доста пъргаво.

Вечерята се точеше мъчително бавно, но мислите на Майлс съвсем не бяха насочени към храната. Хубавото шотландче наистина изпълни обещанието си и то по-добре, отколкото бе очаквал. Макар графът доста честичко да се опитваше да привлече вниманието ѝ към своя чар, тя нито веднъж не трепна, нито веднъж не протестира.

Докато наблюдаваше как Сюизън, грациозна като газела, обикаля около масата и графа, Майлс внезапно бе поразен от огромната разлика между нея и дъщерята. Фийби не можеше и да се надява да достигне подобна изящност като шотландката, която ѝ прислужваше, дори ако в продължение на още няколко живота вземаше уроци при най-добрите учители в тази област.

Мора се държеше с вътрешна увереност и стъпваше сигурно, което подчертаваше красотата на лицето и формите ѝ. Прекрасно изработената рокля подчертаваше закръглените извивки на гърдите и тънката ѝ талия. Мекият плат нашепваше в ушите на Майлс всеки път, когато тя се приближаваше до него и той започна да очаква с нетърпение реда си, за да му сервира.

А цветът на роклята ѝ, тъмен и богат, привличаше непрекъснато вниманието му към очите ѝ. Обградени с подобни на дантела тъмни ресници, те имаха най-тъмния индигов цвят, който някога бе виждал. Почти с кръгла форма, очите си подхождаха прекрасно с подобното ѝ на сърце лице. Този път брадичката ѝ не бе стисната на инат, както я бе виждал неведнъж досега, а отговаряше напълно на извивката на устните ѝ. Устата ѝ бе истинско изкушение за него, затова той правеше всичко възможно да не гледа към нея. Но непрекъснато се проваляше.

Когато Мора се навеждаше над масата, свещите осветяваха лебедовата ѝ шия и елегантната линия на челюстите и брадичката ѝ. В профил бе по-красива от всяка друга жена, която бе виждал досега. От време на време долавяше червеникави отблясъци в черните ѝ коси. Или това бе игра на светлината на свещите? Не знаеше, пък и това не го

интересуваше особено много.

Съвсем скоро отново попадна в плен на устните ѝ. Щом се извиваха в усмивка, те образуваха безупречна дъга. Когато обаче се съсредоточаваше върху нещо, младата жена издаваше напред долната си устна – не особено много и същевременно дяволски много. Майлс се измъчваше от желание да види доколко устните ѝ ще си паснат с неговите тази нощ.

В този момент Мора се вторачи в него, сбърчила загадъчно изваяното си чело. Младият мъж не успя да сдържи нито усмивката, нито одобрителния си смях, дори ако от това зависеха всички договори за продажба на тютюн на света. Бе възнаграден с моминския ѝ свян, който оцвети в яркорозово млечнобялата ѝ кожа и предизвика болезнено напрежение в слабините му.

С огромни усилия успя да накара съзнанието си да се вкопчи в думата „тютюн“ и да насочи вниманието си отново към своите гости.

По време на брендито, по което графът си падаше наистина много, домакинът засегна темата, станала причина за тазвечерното събиране. За да спечели благоразположението на Ейнсбъри, Майлс спомена за солидния запас коняк в мазето си, той щеше да бъде пренесен в дома на графа. След това Кънингам предложи да оставят сключването на тютюневия договор на своите адвокати и, както предвиждаше, гостът се съгласи.

Вечерта се развиваше отегчително според плана. Единственото развлечение за младия мъж като че ли беше шотландката, а тя наистина бе много приятно развлечение. Вече не го вълнуваше фактът, че е слугиня – възнамеряваше твърдо да я има.

Когато графът и Фийби станаха да си тръгват, Уилям все още не се бе върнал, така че нямаха никакви вести за дъщерята на Маки. Кънингам изпрати разсеяно гостите си до изхода, а след това се отправи към кухнята, където бе изпратил Мора още преди доста време.

Завари я потънала в дълбок сън край дъбовата маса, изчистена безупречно, както впрочем цялата стая. Подпряла буза на събраните си ръце, тя не помръдваше. Най-после Майлс можеше да задоволи желанието си и да я погледа на воля. Когато усети в него да се надига познатата топлина, младият мъж се приближи до нея.

Неспособен да се пребори с импулса си да я докосне, той прокара нежно пръст по деликатната извивка на брадичката ѝ, като произнесе тихичко името ѝ. Тъй като Мора не отговори, докосна устните ѝ.

Слабото ѝ дихание затопли пръстите му. Желанието го пришпори

неудържимо. Стисна челюсти, за да го озапти и я взе в обятията си.

– Какво има? – стресна се младата жена и отвори очи.

Бяха сини, точно както бе очаквал.

– Защо ме гледаш така? – попита тя.

Нежни слова, нежни устни. Подобно на орел, налетял на жертвата си, Майлс покри устата ѝ със своята. В началото тя се възпротиви и това не го изненада, но тази нощ бе решил да победи всички възможни възражения.

Действително успя и при това се справи възхитително. Едва когато тя престана да се дърпа и отвърна на целувките му, той се отмести лекичко.

– Желая те, девойче! – прошепна младият мъж и я понесе към стълбите. – Чаках прекалено дълго.

– Не! – възкликна тя. – Това не е моето желание!

– Напротив, твоето желание е! – настоя той, без да отдели погледа си от очите ѝ.

– Не е! Кълна се!

– Аз пък се кълна, че грешиш и ще ти го докажа!

За момент тя му се стори уплашена, но след това направи фатална грешка – предизвика го с поглед.

Майлс я зацелува отново и не престана, докато тя не започна да шепне името му и дишането ѝ се учести.

– Девойче?

– Пусни ме на земята – промълви тя, макар очите ѝ да бяха потъмнели от желание.

– Не – прошепна младият мъж. – Дори и да можех.

Усети как цялото ѝ тяло се стегна.

– Погледни ме – изкомандва той.

Стори му се, че мина цяла вечност, преди Сюизън да изпълни молбата му.

– А сега обгърни с ръка шията му – нежно ѝ нареди той. – Качваме се на горния етаж – в спалнята ми.

Тя отвори уста и Майлс разбра, че думата, която искаше да изрече, бе „не“. Заглуши съпротивата ѝ по единствения начин, по който можеше, по най-добрия, който владееше. Когато устните им се сляха, почувства, че тя отново се опитва да се съпротивява.

И загуби.

Усещането от обвитите около врата му ръце и абсолютната хармония, в която се движеха устните им, бе такава, че му се прииска да

изкрещи с всичка сила. Прииска му се да стори и още нещо. И пак се запъти към стълбите.

Представяше си я гола под себе си, струваше му се, че чува гласа ѝ, нашепващ името му, мекия ѝ шотландски акцент.

– Момче е, сър! Прекрасно, здраво...

Гласът на Уилям избухна в мозъка на Майлс и разби на парченца живия образ, който бе изградил. Вдигна поглед и видя застаналия до вратата младеж.

Младата жена в ръцете му замръзна.

– Пусни ме!

Никакъв мек акцент, истинска заповед.

Майлс се подчини. Сюизън побягна към стаята си.

Уилям пребледня като мъртвец.

А на господаря му действително му се искаше да го умъртви.

ГЛАВА ПЕТА

Объркана от сцената между двамата с Майлс и ядосана след безсънната нощ, Сюизън атакува безмилостно беззащитната топка тесто. Посегна да вземе още малко овес и започна ядно да го замесва с брашното, водата и мазнината.

– По дяволите! – изсъска тя и блъсна безжизнената смес в масата. – Ти си крадец, лъжец и господар на всички гризачи – изруга по посока на празния кухненски ъгъл младата жена. – Искаш кифлички, а? – рече подигравателно тя, все така забила поглед в същото място. – Ето ти тогава погача!

„Желая те, девойче!“ – прозвуча отново в съзнанието ѝ гласът му.

Част от Сюизън се съпротивляваше и желаше да му отвърне нежно. Изтощена след прекараната в будуване нощ, тя свали гарда и образът му започна все по-настойчиво да заема съзнанието ѝ. Изкушаваше я, желаше го, но беше недостижим. Нямахше право да се свързва с мъж, да създава собствено семейство. Въпреки това не можеше да си забрани да мисли за един измислен от нея свят, свят, за който винаги бе мечтала до болка и който щеше да ѝ бъде отказан до самия ѝ край. Свят, който вероятно никога нямаше да ѝ липсва, ако не беше целувката му.

Опита се да изтрие спомена от изминалата нощ и да се съсредоточи върху движението на ръцете си, но не можеше да избие от съзнанието си страстното заявление на Майлс.

„Желая те, девойче!“

За кой ли път се опита да прогони болезненото чувство за самота, което винаги бе успявала да държи на разстояние. Досега. Пътят на живота ѝ бе предначертан и тя трябваше само да го следва. Тясна пътека, самотно съществуване. Не смееше да се отклони.

„Желая те, девойче!“

Гласът сякаш я зовеше отново в мрака и за кратък момент някой бе готов да му отвърне.

Името ѝ бе Мора и тя бе свободна да обича, да се жени, способна бе да напълни цяла къща със здрави, нормални деца. Надеждата, колкото и напразна и самоунищожителна да бе, разцъфна в гърдите ѝ.

Обхвана я нещо подобно на летаргия, докато си припомняше всеки детайл от романтичното преживяване в обятията на Майлс предишната нощ. Видя отново неприкрития глад в очите му, глад, който тя самата

изгаряше от желание да удовлетвори. Чу дрезгавия му глас да шепне името ѝ и изживя за кой ли път нереалното усещане да бъде в силната му прегръдка. Сърцето ѝ бе забило лудо, когато я притисна към гърдите си. Биеше така и сега. Еротичното усещане за устните му върху нейните – ласкаво и интимно, най-после бе събудило заспалите дълбоко в тялото ѝ страсти. В тези вълшебни мигове на екстаз, когато се бе предала пред желанието му и му бе отвърнала охотно, Сюизън бе добила смътна представа какво щастие би могла да изпита, ако осъществи тайните си, забранени мечти.

– Мис Мора?

„Да, това съм аз“ – помисли си младата жена и се усмихна разсеяно, влюбено.

Някакъв стържещ звук проникна в мечтите ѝ.

– Изгарят, не виждаш ли!

Това бе гласът на Уилям... и действителността.

Сюизън съзерцаваше като насън как момчето извади почернелите, спитени овесени сладки от огъня. Не само, че ги бе изгорила, ами бе забравила да сложи и мая!

– Изнеси ги навън! – нареди ядосано тя, като махаше с ръце, за да разкара към задната врата задушливия пушек.

Момчето се подчини. Останала сама, младата жена реши, че е крайно време да дойде на себе си. Посегна да вземе овес, но откри, че не е останало нищо.

– По дяволите!

– Така е по-добре – обади се иззад гърба ѝ Уилям. – По-добре, че овесът е свършил, тъй като негова светлост не обича питки.

Сюизън се извъртя рязко и извика:

– Тогавя негова светлост може да отиде да яде другаде!

Ченето на младежа увисна, а от изненада очите му се закръглиха като понички.

Изтрезняла при вида на смаяното му изражение, младата жена заяви:

– Иди да нагледаш мистър Куксън!

Напрежението на момчето очевидно намаля и то попита, изпълнено с надежда:

– Значи ще правиш кифлички?

– Да – отвърна примирено тя.

Уилям побърза да излезе от кухнята, а Сюизън се захвана на работа, като скърцаше със зъби.

Когато привърши с приготвянето на закуската и се отправи към стаята на Куксън, вече бе успяла да изгони Майлс от ума си. Оли се усмихна топло, когато я видя да влиза.

– Добр'утро, мистър Куксън – приветства го тя и постави подноса в скута му.

– Улучила си точно, момичето ми – отговори ентусиазирано той. – А и денят си е за празнуване, тъй като нашата Маки най-после стана баба.

Обсебена от собствените си фантазии, младата жена бе забравила за новата радост на икономката. „Момче“, бе съобщил предишната нощ Уилям.

Оли я оглеждаше, а очите му проблясваха особено. После сведе поглед към подноса, за да го насочи след малко отново към нея.

– Имаш таланта да съперничиш на Сибийл Харпър, когато става дума за кифлички.

Сюизън се престори, че се усмихва.

– Така казват.

Управителят все още не се бе докоснал до закуската си.

– Лейди Сюизън ли?

– Да... и други.

Светлинките в очите му се превърнаха в огънчета.

– Като казваш „други“, Майлс ли имаш предвид? – попита той.

В съкровеният кътчета на съзнанието ѝ бяха събрани изпълнени с обич спомени за Оли. Тя ги избута умишлено още по-назад. Хитрият Куксън обичаше да я дразни още като дете, но този път нямаше да падне в капана му.

– Той също ги харесва – отвърна младата жена, като имитираше Маки.

Слава Богу, Оли започна да се храни, но, неизвестно защо, Сюизън продължи да стои до него в стаята му.

– Кракът ти заздравява много добре – рече тя, не се сещаше какво друго да каже, но кой знае защо, не можеше и да излезе.

– Ъхъ! – усмихна ѝ се над ръба на чашата той. – Вече мога да правя стотина крачки с помощта на новия си бастун. – Остави чашата с чай и добави: – А когато Маки се прибере, вече ще мога да слизам и да се качвам по стълбите.

– Днес?

Беше му нужно невероятно дълго време, докато избърше изключително грижливо мустаците и брадата си със салфетката.

– Майлс пусна Маки в отпуск – отговори най-сетне Куксън.

– За колко?

– Мисля, че за около две седмици.

Сюизън изпита огромно облекчение. Сега, след като икономката не бе тук, оставаше един човек по-малко пред когото да играе лъжливата си роля.

– Виждам, че и ти си щастлива заради нея. Това е добре, девойче – Маки го заслужава.

– Да.

Младата жена се приготви да излезе, но се спря, щом чу звука от отваряща се врата на долния етаж.

– Мора, къде си? – викаше Кънингам.

Затаила дъх, тя зачака появата му. Така и не я дочака. Вместо това чу стъпките му, които го отвеждаха нагоре, към нейната стая, тя се намираше точно над спалнята на Оли. Представяше си всяко негово движение. Вратата над главите им се отвори с трясък.

Тя погледна крадешком към управителя. Ръката, с която държеше намазаната с масло кифличка, бе замръзнала във въздуха пред отворената му уста. Главата му бе наклонена на една страна, а очите му – вперени в тавана. Когато вратата се затвори пак така шумно, той обърна погледа си към нея.

Куксън вдигна свободната си ръка и разпери пръсти.

– Давам му време докато преброя до пет.

И той започна да брои, а Сюизън се отмести навътре. Сякаш всичко бе предварително нагласено. Точно когато Оли изговори пет, вратата се разтвори широко.

Майлс нахлу в стаята като подивяло, преследвано животно, облечен само с кожени бричове.

Разрошените му коси и голата гръд бяха нещо толкова непознато и изненадващо за младата жена, че тя отстъпи крачка назад. Устата ѝ пресъхна при вида на гладното изражение на очите му, вперени в нея. Беше видяла същия поглед и предишната нощ и неговата мощ отнемаше силите ѝ. Настана напрегнато мълчание.

– Няма ли да хапнеш с нас? – обади се най-после с леко подигравателен тон Оли.

Бавно и, както ѝ се стори, неохотно, Майлс се обърна към леглото. Сюизън благодари на Бога за временното спасение.

– Вземи си кифличка, момчето ми. Не може да има нещо по-вкусно от тях... освен ако са придружени с кленов сироп. – Управителят спря

за момент и погледна към прислужницата, преди да продължи да говори. – Нищо не може да се сравни със сладостта на този сироп веднага след събирането на мъзгата. – Усмихна се глупаво. – Не си ли съгласен, Майлс... за мъзгата, искам да кажа?

В очите на младия мъж припламна безумен гняв и то толкова светкавично, та Сюизън реши, че си е въобразила. Това я накара да си спомни отдавна забравеното предупреждение на баща си: *„Нашият Майлс е добро момче, момичето ми, но избухливостта му ще го погуби... както и теб, ако не се съобразяваш с нея.“*

А сега развихрянето на този пословичен гняв се възпираше все още само от някаква тънка нишка, която можеше да се скъса всеки момент. Неподвижен като статуя, впечатляващ като гладиатор, младият мъж бе втренчил поглед в Оли, той от своя страна очевидно не се впечатляваше изобщо. Сюизън обаче бе замръзнала от ужас.

В този момент Майлс се овладя, прокара ръка през разчорлените си коси, отпусна мускули и премести очи от Куксън към нея.

– Донеси ми една чиния кифлички, девойче – нареди той. – Копнея за компанията на Оли тази сутрин и с удоволствие ще хапна при него.

Младата жена излетя от стаята без да губи и секунда. След като приготви подноса, тя го даде на Уилям, за да го отнесе горе. След това грабна пазарската кошница и позорно се оттегли из лондонските улици.

Празната къща на „Бийкън роу“ предлагаше спокойствието, от което Сюизън се нуждаеше отчаяно. След като се изкъпа, тя остана да лежи в топлата вода. Нели работеше при шивача и трябваше да се прибере скоро. Може би вече бе научила защо мадам Льоблан продаваше роуардските платове като произведени в Страдклайд. При мисълта за ужасната измама, Сюизън усети, как кръвта във вените ѝ кипва от гняв. Хората ѝ работеха много и здраво, за да произведат тези прекрасни платове и заслужаваха да бъдат възнаградени както морално, така и материално за труда си. Толкова покриви, мостове и пътища имаха нужда от поправка. „Когато му дойде времето“ – обеща си за кой ли път тя. А ако Майлс Кънингам бе изиграл някаква роля в тази измама, щеше да го изобличи на всяка цена. Как само щеше да го презира, ако действително се облагодетелстваше за сметка на мизерстващите тъкачи в Роуард.

Обзе я силно разочарование. Как бе могъл младежът, когото някога бе уважавала и обожавала, да се превърне в подобен лъжлив, гаден мръсник? И защо тази промяна караше сърцето ѝ да се свива така болезнено?

Най-после почувствала се в безопасност далеч от него, младата

жена задряма. Нежно докосване по рамото я накара да отвори очи.

– Добър ден, миледи – усмихна се насреща ѝ Нели.

Сюизън се протегна и се прозя.

– О, Нели, толкова се надяхах да дойдеш.

Жизнерадостното изражение на прислужницата се стопи като майски сняг.

– Това е просто едно щастливо съвпадение, нищо повече. Въпросната мадам Лъоблан е пощръкляла по повод на една голяма нова поръчка.

– Колко е часът?

Слугинята подаде на господарката си един портокал от пазарската кошница, разположи се на пода и погледна самодоволно.

– Пладне е, но имам новина за вас.

Младата жена повдигна въпросително вежди.

Нели избра една ябълка за себе си, излъска я грижливо и скъса дръжката. Привикнала с тактиката на отлагането, господарката ѝ чакаше търпеливо.

С вид, като че ли говореха на светски теми, прислужницата обяви:

– Той отпратил любовницата си.

– Наистина ли? – попита Сюизън, почувствала се едновременно озадачена и на седмото небе.

– Oui, oui – потвърди слугинята. Размяната на клюки бе едно от любимите ѝ занимания. – Името ѝ е Барбара, а новият ѝ покровител е същият, който даде голямата поръчка. Не че *Той* не се е грижил добре и както трябва за нея... както и щедро. Някои казват, че мъжете чакали наредени на опашка най-после да му омръзне.

Главата на младата жена се замая.

– Видя ли я?

– Разбира се, и мога да заявя, че е наистина красива, с тъмни коси, зелени очи и нежна бяла кожа като на моята Сорча. Прилича на ирландка, ако питаш мен. – Лицето ѝ се сви презрително и тя додаде отвратено: – Това не пречи да е само една добре платена курва.

Внезапно Сюизън загуби интерес и не ѝ се искаше да слуша нищо повече за любовницата на Майлс, бивша или настояща.

– Какво друго научи?

Нели сбърчи чело, очевидно бе разочарована.

– Не съм разбрала кой е преименувал нашите платове, ако това имате предвид.

– И това ще стане.

Младата жена започна да бели портокала си. Стаята се изпълни със силното му ухание.

– И това е самата истина – заяви прислужницата, а очите ѝ проблеснаха решително. – Отегчена съм до смърт от мадам Лъоблан и тъпите ѝ шивачки, които по цял ден превъзнасят „страдклийдските“ платове. – Понижи заговорнически глас. – Аз обаче имам план.

– Какво възнамеряваш да правиш?

– Предложих да остана до късно тази нощ и когато всички се разотидат, ще се промъкна в кабинета на мадам и ще хвърля поглед върху счетоводните ѝ книги. Тогава ще разберем кой представя за свои нашите платове.

– Моля те, бъди много внимателна. Ако те хванат, никога няма да научим кой стои зад тази работа.

– Не се притеснявайте за Нели – намуси се слугинята. – Прекалено съм умна за Лъоблан и всички онези, които работят за нея. – Размърда се, за да се намести по-удобно. – А сега ми разкажете какво стана снощи с *Него* и с графа.

– Не искаш ли по-скоро да научиш какво каза за теб Майлс? – под-разни я Сюизън.

Очите на Нели пламнаха.

– За мен ли? Той помни ли ме?

– Да, спомня си.

Все още изпълнена със съмнения, прислужницата додаде:

– Говорил е за мен ли?

Младата жена се изсмя и рече:

– Често, и в такъв случай те нарича „златоустата Нели“.

Слугинята се изкиска.

– Не ви ли казах, че е голям умник? Когато родителите ви бяха живи, Майлс бе олицетворение на безупречния син, винаги готов на всичко, за да им достави удоволствие. А Флора също има много добро мнение за него. Каза, че Майлс възнамерявал да модернизира замъка и тъканиците. – Усмивката изчезна от лицето ѝ, когато размаха ябълката и продължи: – Знаете ли, всички истории, които ни разправя за него чичо ви, не ми се струват верни.

– Раби го познава по-добре от нас. Ако Майлс Кънингам е чак толкова добричък, защо побърза да се измете от замъка, преди да успеем да се върнем от Абърдийн?

Нели я погледна замислена.

– Чичо ви казва, че познава Майлс, но какво би могло да накара

един добър човек да се промени чак толкова много за десет години?

– Парите на баща ми, ето какво го е променило – заяви с горчивина младата жена.

Слугинята реши да не спори. Приблужи се до ваната и рече:

– Можем да си предполагаме колкото щем до второ пришествие, но това няма да промени никого и нищо.

– Радвам се, че отново си пълна с мъдрост – отвърна печално Сюизън. – Бях започнала да се тревожа за теб.

Прислужницата хвърли остатъка от ябълката си в огъня.

– Разправете ми за снощи.

Господарката ѝ разказа за снощните събития, без да споменава за романтичната си интерлюдия с Майлс.

– И какво, сега Маки ще остане известно време при дъщеря си, така ли?

– Да, Оли казва, че ще отсъства поне две седмици и докато я няма ще можем да се срещаме всяка нощ. Останаха ни малко повече от десетина десена.

Раменете на Нели увиснаха.

– Нямам търпение най-после да измъкнем и последния и да се отправим към Пърюикшир.

– Трябва да разберем и какво става с платовете – припомни ѝ младата жена.

– Ще достигнем до корените и на това – заяви уверено слугинята.

Щом Сюизън привърши портокала си, прислужницата протегна ръка, за да поеме обелките. Когато се облече, Сюизън рече:

– До девет часа тази вечер.

– Ще бъда там навреме, миледи.

* * *

Сюизън се разхождаше с привидно безгрижие из пазара. Тук-там се виждаха младежи, ухажващи любимите си. Игриво или свенливо, както навсякъде по света, момичетата приемаха или отхвърляха любовните аванси. От време на време зърваше двойки, които се държаха за ръце и се поглеждаха съзаклятнически. Момче и момиче се целуваха открито. Младата жена въздъхна с копнеж и гърдите ѝ се свиха от познатата болка.

Пое си дълбоко въздух и продължи да върви, без да изпуска нищо от погледа си. Изражението ѝ бе затворено.

Дали причината бе в Лондон или в пролетта, но ѝ се струваше, че

въздухът бе изпълнен с любов. Или пък се бе примирила със самотата, на която я бе обрекла съдбата, от толкова отдавна, че бе престанала да забелязва ритуала на ухажването? Сега обаче и най-дребните подробности не убягваха от погледа ѝ. И добре знаеше коя е причината. Майлс Кънингам. Беше ѝ дал възможност да надзърне в един свят, който бе забранен за нея. И той се бе оказал прекрасен.

Пуснала на свобода въображението си, Сюизън виждаше себе си и Майлс да вървят през Комин Мур сред достигащ до коленете им рядък вид бял пирен. Той беше нейният господар, тя – неговата прекрасна дама и двамата заедно управляваха Пъруикшир. Без предупреждение, без друга причина освен любовта си към нея, Майлс я обгръщаше през кръста, вдигаше я и започваше да я върти ли върти. А след това кафявите му очи се изпълваха със страст и той я притискаше към гърдите си. Целуваше я дълго, докато останат без дъх, после я пускаше и тя се сгушваше в него. И през цялото това време погледът му говореше за любов и желание.

Прехапала долната си устна, за да съдържи сълзите си, младата жена насила прогони тази пленителна картина от съзнанието си. Вместо нея започна да съзерцава света и живота такива, каквито бяха в действителност. Не трябваше да има деца. Не можеше да поеме риска да отгледа дете като леля си Ейлис. Обзета от отчаяние и усещане за самота, Сюизън повика на помощ смелостта, която ѝ бе помогнала да вземе това решение още преди години и се насочи към дома на Майлс.

* * *

Много по-късно същия ден и дълго след като изчерпа целия списък с извинения, които бе съставила в ума си, тя се качи на горния етаж, за да разтреби стаята на Кънингам. Когато се озова на площадката на втория етаж, решимостта ѝ ѝ изневери – стаята му беше последното място на света, където би искала да влезе. Огледа смълчания коридор с вечната надежда, че внезапно портретът ѝ ще се материализира върху някоя от стените. Желанието ѝ бе глупаво – Майлс не изпитваше никакъв интерес към Сюизън Харпър. Привидната загриженост за съдбата на заварената му сестра бе само маневра, чрез която разчиташе да се сближи с Мора Форбс.

Слънчевите лъчи достигнаха широкия витраж в края на коридора и заляха стените и постлания с килими под с многоцветна светлина. Трябваше да измете и да почисти прозорците, но нямаше представа дали е необходимо да ги мие със сапун. Или може би се търкаха с восък?

Трябваше да пита Нели.

Вниманието ѝ бе привлечено от дрънчене на хамути и скърцане на колела. Приблужи се до витража и видя Уилям, който караше тежко натоварена каруца покрай ъгъла на къщата. Трябваше да престане да се зазпява насам-натам, тъй като времето летеше. Взе една лампа и влезе в стаята на Майлс.

Прохладна, потънала в мрак и подобна на пашкул, спалнята не приличаше изобщо на описанието, което бе дала на Нели. Странно, но не изпитваше никакви угризения от тази лъжа. Предполагаше, че причината се дължеше както в самата стая, така и в противоречивите образи, в които Майлс ѝ се представяше.

За човек, който прекарва по-голямата част от живота си на борда на търговски кораб сред открито море и из екзотични страни, стаята на Кънингам имаше прекалено гостоприемен вид. Всеки път, когато влизаше в нея, тя оставаше поразена доколко невярно бе преценила собственика ѝ.

Изключително широкото легло бе покрито с копринената кожа на огромна черна мечка. Върху четирите колони се спускаше тъмносин балдахин, привързан със златен ширит. Пердетата от същия плат покриваха прозорците и успешно отделяха стаята от външния свят.

Пред гигантската мраморна камина имаше два стола и един диван, облицовани с кожа и лъскави медни тапицерски кабърчета. Върху камината бе подредена цяла колекция от пясъчни часовници, някои богато орнаментирани, други – семпли. Най-големият и впечатляващ от тях бе изработен от сребро и стъкло, пълен с блестящ бял пясък. Най-малкият бе от деликатно инкрустирана слонова кост и съдържаше тъмнозелен пясък. Най-необикновеният имаше дръжки от масивно злато във формата на рибки – едната с опашката нагоре, а другата – надолу. Между шаранчетата със сапфирени очи се мъдреше стъкленницата с възможно най-светлосин цвят. Неспособна да устои, Сюизън взе пясъчния часовник, изви китки и пусна екзотичното творение в действие. Започна да наблюдава като хипнотизирана как пясъкът тече. От време на време подобна на скъпоценно камъче тъмносиня частица проблясваше на слънчевата светлина и падаше долу. Докато купчинката пясък на дъното се увеличаваше, младата жена внезапно бе поразена от мисълта какво представляваше всъщност това. Времето. Интересно защо Майлс Кънингам бе обсебен до такава степен от времето.

Огледа отново странната колекция, сякаш очакваше да получи от нея отговор на въпроса си. Знаеше толкова малко за Майлс и въпреки

това той пораждаше дълбоки емоции в нея и събуждаше стари спомени. Съдбите им някога бяха тясно преплетени, но единствената връзка помежду им през изминалите десет дълги години бяха няколко писма. А ето, че сега животът ѝ отново бе здраво свързан с неговия, само че сега Сюизън вече не бе наивната малка сестричка. Беше станала жена и сърцето ѝ се бе включило в борбата.

Скринът от морските пътешествия на баща ѝ, изработен от изключително здраво дърво повече от сто години преди неговото раждане, стоеше току до леглото на младия мъж. До болка ѝ се искаше да го отвори отново, да докосне вещите вътре, вещите, които съпровождаха Майлс по време на дългите му пътувания. Тя обаче не го направи – така само щеше да го почувства още по-близък.

Докато разтребваше и почистваше стаята, Сюизън упорито избягваше единственото негово притежание, което не можеше да понася – миниатюрата с образа на неговата любима. Подобно на сирена обаче нарисуваният образ зовеше младата жена. Колкото повече пясък падаше върху дъното на пясъчния часовник, толкова повече отслабваше решимостта ѝ. Неспособна да съдържа повече любопитството си, тя се приближи до писалището и взе миниатюрата.

Грозна. Проститутката бе грозна като смъртта, та чак на човек да му дожалее. Редките коси с цвят, който беше нещо средно между тъмнорус и кестеняв, бяха вдигнати на върха на малката ѝ глава. Лицето ѝ, нарисувано в полупрофил, бе толкова обикновено, че Сюизън се запита дали това не бе дело на некадърността на художника. Единственото ѝ украшение бе семпла перлена огърлица. Тъй като беше изобразена само до раменете, не можеше да се разбере дори как се облича.

Какво би могло да привлече Майлс Кънингам към една толкова грозна жена? Какви тайни имаха двамата? Какви емоции го свързваха толкова здраво с нея, та да държи портрета ѝ на такова видно място в стаята си и да го взема по време на всичките си пътувания?

Сюизън бе обзета от ревност, нещо съвсем ново и необичайно за нея. Не харесваше, не, презираше жената, която никога не бе срещала и с която може би никога нямаше и да се запознае. Със сигурност нарисуваната не бе Барбара. Описаната от Нели тъмнокоса ирландка нямаше нищо общо с жалката особа от миниатюрата.

Младата жена въздъхна, постави рисунката на мястото ѝ и огледа останалите предмети по бюрото. Дъхът ѝ секна, когато забележа адресираната до Мора бележка.

Майлс бе написал списъка с инструкции явно, когато е бил

разгневен, тъй като почеркът му не приличаше на онова, което познаваше от писмата му.

„Вземи малката синя счетоводна книга...“ Която бе на писалището. „Опиши брeндитo, което Уилям е натоварил в...“ Сюизън набърчи нос в усилията си да разчете последната дума от изречението. Очевидно обхванат от нетърпение, Майлс не бе потопил перото в мастилото, преди да я напише, така че тя бе доста бледа. Най-после младата жена успя да прочете „мазето“. След това мастилото отново бе достатъчно, така че нямаше проблем при различаването на следващата шокираща заповед: „И бъди послушна, не носи...“ Той отново мързеливо бе пренебрегнал нуждата да потопи перото в мастилото, преди да продължи нататък. След известни усилия най-после успя да разтълкува бледонаписаната дума – „бонето“. Моментално се разгневи.

– Дявол да вземе деспотичната ти натура! – изсъска тя. – Ще нося каквото ми харесва!

В този момент се овладя. Тук тя бе само една слугиня и като негова подчинена от нея се очакваше да изпълнява. Засега трябваше да продължи да играе ролята си. Чак когато възвърне съкровищата си и се отърве от Майлс Кънингам, щеше да бъде отново свободна. „*И самотна като вълк-единак.*“ – проплака сърцето ѝ.

– Млъкни! – изкомандва предателския глас в себе си Сюизън.

Сгъна бележката, макар да ѝ се искаше да я смачка, и я постави в джоба си. Предизвикателно остави бонето на мястото му.

Започна да обмисля работата, която трябваше да свърши и едва сега осъзна смисъла на написаното. „Мазето.“ Точна сега Уилям бе там и разтоварваше каруцата, която го бе видяла да кара насам.

Изпълниха я тревожни предчувствия. Ами ако отвореше прогнелия стар сандък под стълбите, водещи към мазето? Прогони тази мисъл от главата си – Уилям несъмнено нямаше представа какво има в него. А Майлс бе прекалено умен, за да замесва момчето в толкова опасно начинание, заради което можеше да увисне на бесилката.

Неочаквано в съзнанието ѝ се породи друг въпрос. Не бе забелязала Майлс да отива в мазето нито веднъж, откакто се бе завърнал. Нито пък който и да било друго от прислугата. Беше поръсила с тънък слой брашно стъпалата, водещи към него, но те никога не носеха отпечатъците на други стъпки, освен нейните собствени. Но как можеше да се обясни това? Защо Майлс щеше да рискува да краде шотландските десени, а след това да забрави, че се намират в дома му? Какви бяха планове му във връзка с *Maide dalbh*? Не се сещаше за никакъв рационален отговор,

тъй като само един човек се интересуваше от десените. Той се казваше Джордж и бе крал на Англия.

– Връщам ги обратно в Шотландия, където им е мястото! – зарече се тя и побърза да се захване отново с разтребване стаята на Майлс.

Когато привърши с тази задача, младата жена взе счетоводната книга, пачето перо и шишето с мастило, и се запъти към мазето. С увереността на човек, предвкустващ победата, тя се насочи към отворената врата. Отпечатаните в разпръснатия от нея брашнен прах стъпки на Уилям я поведоха към мястото, където се намираше момчето. През отворените прозорци нахлуваше лек ветрец и раздвижваше застоялия въздух.

На слизане по стълбите огледа помещението, но юношата не се виждаше никъде. Сюизън си отдъхна облекчено. Старият сандък с *Maide dalbh* беше буквално под краката ѝ – под стълбището за мазето.

Веднага щом стъпи на добре отъпкания пръстен под, тя усети още една промяна – мирис на дърво и алкохол. Да не би Уилям да бе счупил бутилка от скъпото бренди? Все още ядосана от наставническия тон в бележката, младата жена реши, че ще се зарадва дори ако се е разлял целият проклет товар.

Тя се усмихна при тази мисъл и се обърна, за да огледа помещението и от другата страна. Усмивката замръзна на устните ѝ и тя се закова на място. Счетоводната книга и перото паднаха на пода. Стисна здраво шишето мастило, за да не се поддаде на желанието си да го захвърли колкото се може по-надалеч.

Пред нея се издигаше истинска планина от щайги, достигаша до тавана. Струваше ѝ се невъзможно, невероятно, но беше самата истина. Майлс Кънингам отново бе успял да направи недосегаеми за нея шотландските десени. Ако ги бе скрил в Лондонската кула, резултатът щеше да бъде същият. Никога нямаше да успее да премести сандъците, които препречваха пътя ѝ, не можеше и да ги прескочи.

Провал! Бе прекосила цяла Шотландия и поела риск надминаващ и най-безумното въображение. Сюизън изпъшка отчаяно. Действително щеше да бъде по-лесно да ограби омразната английска кула, отколкото да достигне десените.

ГЛАВА ШЕСТА

Майлс опъна леко юздите и конят намали ход. Арабският жребец поклати глава, като тъпчеше неспирно на едно място. Чаткането на подкованите копита по паветата ехтеше из тъмната улица. Младият мъж погали шията на животното, за да го успокои, облегна се назад на седлото и вторачи поглед в лондонския си дом.

От тази страна на улицата, сивата каменна къща изглеждаше като великан сред другите постройки. Майлс знаеше, че би трябвало да се гордее, задето има такъв дом, но никога не бе изпитвал подобни чувства. Скъпата елегантна къща, заради която му завиждаха много хора, бе просто спирка – място, където отсядаше между пътуванията си. Започваше да се уморява от непрекъснатите пътешествия и от факта, че има толкова малко време за себе си. Копнееше да се измъкне от Лондон и от всичко, което представляваше големият град и някой ден действително щеше да го стори.

Конят притихна и сега вече нощното спокойствие се нарушаваше само от далечните удари на някакъв часовник. Девет часа. Днес бе свършил доста работа, макар да действаше по-бавно от обикновено. Знаеше прекрасно причината за това – една чернокоса красавица, с очи, сини като Индийския океан и упоритост, която молеше да бъде укротена.

Многократно през този дълъг ден мислите му бяха отлитали към устните ѝ и начина, по който се бяха притискали към неговите. Бе сигурен, че снощи тя го желаше не по-малко отколкото той – нея. И не се съмняваше, че щеше да бъде негова преди да се е разсъмнало!

Обзе го страст, подобна по сила на тази, вдъхновявала бардове и породила легенди.

Майлс се засмя тихичко. Затвори очи и помисли за нещо особено приятно – начина, по който щеше да я чувства под себе си, начина, по който щяха да потъмнеят от желание очите ѝ и начина, по който щеше да шепне името му.

Тъй като тялото му не остана бездушно и реагира веднага, както всъщност бе правило през целия ден, младият мъж пренасочи сладострастните си мисли отново към къщата.

Тя му беше харесала още в мига, в който погледът му се бе спрял върху ѝ. Единствено местонахождението ѝ го бе смутило. И продължаваше да го смушчава. За момент си представи величествената постройка

кацнала на някоя ветровита скала в Корнуол или пък сгушена сред полегатите шотландски хълмове. Вторият образ породи изпълнена с копнеж усмивка на лицето му, върна го към една отдавна отречена мечта. И мечтата бе заменена от тъга.

Жребецът изцвили. Майлс се огледа и забеляза някаква фигура, която се приближаваше, скрита в мрака. Наклони се напред, за да види по-добре кой е пешеходецът.

Непознатата бе привела глава, увита в шал, така че не можеше да различи чертите ѝ. Решителните ядосани стъпки приближаваха все повече. Само след миг тя също щеше да се озове на осветения от уличната лампа кръг. Какво правеше сама наред улиците по това време?

– Крадлив, гаден, презрян англичанин! – промърмори през здраво стиснатите си зъби тя. – Смачкано изчадие на лайнян... – Забелязала Майлс, фигурата се спря на една ръка разстояние от него. – Ох! – възкликна тя.

– Какво правехте там отзад?

И той посочи с глава към задната част на къщата.

Жената отстъпи крачка назад към мрака, но не и преди да успее да зърне златистата плитка, която се подаваше изпод шала ѝ. Подкара коня си към нея, но спря, когато най-неочаквано тя извади пистолет.

– Прибирам се у нас. – Насочи оръжието към гърдите му и додаде: – Не ща неприятности. Ясно лий?

Тонът ѝ недвусмислено бе заплашителен. Пистолетът бе не по-малко красноречив. Решил, че тя просто иска да се защити, Майлс свали шапка и отвърна:

– Аз няма да ви причиня неприятности, мадам.

Изправила гръбнак и все така без да сваля поглед от него, непознатата заотстъпва предпазливо назад. Младият мъж я наблюдава докато тя достигна ъгъла. Когато се озова на светлината на следващата лампа, тя се обърна към него. Може би го изучаваше? Чертите на лицето ѝ му се сториха познати, но преди да успее да я разгледа, тя изчезна в мрака.

„Ех, Лондон – помисли си Майлс, когато поведе жребца към другата страна на улицата и оттам – към конюшнията, – точно когато реших, че си ми показал всички чудатости на живота, ти хвърляш поредната странност в лицето ми.“

Усмихна се, но не на разсъжденията си. През отворения прозорец на мазето забеляза Мора, седнала на малка масичка, отдала вниманието си на синята счетоводна книга. Елегантният ѝ профил се очертаваше ясно на светлината на лампата. Младият мъж я съзерцаваше така, както бе

потънала в размисъл, и почувства познатото напрежение, което не го бе напускало почти през целия ден.

Божичко, тя беше прекрасна!

Майлс се размърда върху седлото, за да облекчи натиска в областта на слабините си. Познатата болка бе започнала да го измъчва отново, но тази нощ щеше най-после да я облекчи. Мора сама я бе поставила в тялото му с дръзки си любопитен поглед и държание. Изпитваше див глад за нея, необуздан копнеж да узнае най-тайните ѝ мисли, да я докосва навсякъде и да я направи своя. Никоя друга жена не можеше да окаже подобен ефект върху него, бе сигурен в това.

И, проклет да е, но щеше да я има!

В този момент Мора извърна глава и се взря в някаква точка на тавана. Внезапно замря на място, а след това малкият ѝ юмрук се стовари върху масичката. Фенерът се заклати, шишенцето с мастило се катурна. Тя грабна счетоводната книга и скочи от стола. Едва тогава Майлс забеляза бонето.

Проклетото къдраво боне се мъдреше предизвикателно върху главата ѝ! Инатът ѝ го възпламени отново. Лично щеше да грабне тази грототия и да я изпепели... веднага щом изпратеше Уилям да си легне.

По времето, когато застана на върха на стълбите за мазето, Майлс вече бе привидно спокоен, но вътре в него бушуваше истинска карибска буря. Слугинята се бе надвесила над масата с гръб към него. Той слезе, като вземаше по четири стъпала едновременно и с всяка стъпка я умоляваше наум да се обърне.

Така и стана, но изражението ѝ го изненада. Бе очаквал тревога или предизвикателство, а видя гняв.

Решил, че е ядосана на себе си заедно с разляла мастилото, младият мъж се спря до нея и рече:

– Няма защо да се притесняваш за това. Имам цели варели от същото.

– Сигурна съм, че имаш – отвърна възмутено тя.

Майлс се намръщи и понечи да я упрекне за язвителните думи, но се въздържа. Вместо това продължи да я наблюдава как нервно и яростно бърше разлятото мастило. В този момент леко и светкавично издърпа противното боне от главата ѝ и го захвърли в џапаницата.

Младата жена зяпна изумено и едната ѝ омацана с мастило ръка литна към косите ѝ.

– Как смееш?

Като прикриваше собственото си изумление и съдържаше не по-

малко саркастичния отговор, напираш да излезе от устата му, Майлс повдигна с царствен вид едната си вежда. Жестът му очевидно се увенча с успех, тъй като Мора отстъпи крачка назад.

– Доколкото знам, получи инструкции да си спестиш това боне – започна с меден глас той.

– Инструкции ли? – повтори предизвикателно младата жена, а сините ѝ очи светнаха предизвикателно. – Не, беше ми заповядано.

Борейки се с желанието си да я удуши, Майлс каза:

– А не съм ли аз господарят на този дом?

– И господар на всичко, което погледнеш, както изглежда? – отвърна саркастично тя, като размаха изпоцапаното от мастило боне.

Към лицето му полетяха студени мастилени капчици. Мора отвори изненадано уста и белите ѝ зъби създадоха истински контраст с червенния цвят на устните ѝ. Младият мъж изгуби контрол над себе си, но преди да успее да я достигне, изражението ѝ се промени. Очите ѝ заискряха от смях и тя допря опакото на ръката до устата си, за да прикрие усмивката си. Майлс също забеляза комичността на ситуацията, макар в случая той да бе станал за посмешище.

– Изчисти поразията, която направи, моме – рече спокойно, но авторитетно той.

Очите срещу него разшириха и усмивката им изчезна. Мора преглътна с усилие, но дори не направи опит да изпълни казаното. Очевидно му бе обявила война.

– Веднага! – окуражи я отново той.

На лицето ѝ се изписа съгласие да се предаде, нещо едновременно желано и мило за младия мъж. Думите ѝ обаче го шашнаха.

– Тогава седни – рече със светски вид тя и посочи към стола. – Прекалено си висок за мен, не мога да те достигна.

„Но си подхождаме един на друг във всяко отношение“ – помисли си той.

Изгаряше от желание да я прегърне, но подозираше, че тя щеше да се възпротиви. Реши да напредва бавно и постепенно и се настани на стола.

Успокоена, Сюизън се зае да изпълни дадената ѝ задача. „Какво лошо имаше в това да го докосна?“ – запита се безгрижно тя. Скоро щеше да открие обаче, че това съвсем не бе безобидно занимание, тъй като от Майлс Кънингам се излъчваше мъжественост и сила, които бе мислила, че съществуват само в романтичните легенди. Сега обаче легендите се бяха превърнали в действителност и, подобно на безпомощна

просякиня, озвала се сред златна паяжина, тя се отказа от по-нататъшна борба.

Усмихна се криво и същевременно – игриво, и рече:

– Ще трябва доста време да обясняваш от какво са тези петна по лицето ти, знаеш ли. – Надвеси се още по-близо до него и прошепна искрено: – Съжалявам.

На бузата му се образува трапчинка, която смекчи прекрасните линии на лицето му.

– Не е станало кой знае какво, девойче. Ще могат ли да минат за лунички, какво ще кажеш? – попита той, а в тъмнокъфявите му очи проблеснаха златисти петънца.

Дрезгавият му глас я накара да потръпне. Усещаше, че я обзема все по-силно желание. Успя да се овладее някак си и отговори:

– Само ако си имал лунички като момче.

– Това бе почти единственото, с което разполагах като малък – отвърна Майлс, без да промени изражението си.

Тъй като знаеше добре какво се крие зад думите му, сърцето на младата жена омекна, но не от съжаление. Други, по-дълбоки чувства се зараждаха в нея и те я плашеха.

Момчешката му усмивка изчезна.

– За какво мислиш? – попита, видимо заинтригуван, той.

Сюизън извърна очи.

– За нищо... за последствията.

– Прости ми, ако си позволя да поспоря по този въпрос – усмихна се той.

Тя го погледна отново.

– И откъде би могъл да знаеш? – заинтересува се младата жена, сгрята от настойчивия му поглед.

– Може би – потри крак в бедрото ѝ той, – по същия начин, по който знам накъде да погледна, за да видя дъга след лятната буря.

Макар погледът му да си оставаше невинен, ръката му се плъзна към талията ѝ.

Сюизън като че ли видя един стар спомен, все още съвсем жив след всички тези години на раздяла. Майлс я държеше здраво в скута си и ѝ показваше многоцветната дъга в небето. Тя прогони картината от съзнанието си, но в нея остана особено усещане за близост.

– Съмнявам се, че имаш време да се оглеждаш за дъгата – рече игриво тя.

Ръката му се премести по-нагоре.

– И откъде знаеш?

Погледите им се срещнаха.

– Шараните ми казаха.

Ъгълчетата на устните му се разтегнаха леко. Толкова й се искаше да продължи, докато се усмихне.

– Казаха – обясни тя, като се опитваше да звучи безизразно, – че имам да свърша доста работа, преди да се запътя към леглото.

Съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Трябваше да се досети за отговора му. Дори сега, когато едната му вежда се изви арогант-но нагоре, тя не успя да съдържи усмивката си.

– Ще ти помогна да го направиш – предложи великодушно той и стана от стола си.

Сюизън се престори, че не разбира намека, и се отмести, така че да не може да я достигне.

– Много мило от твоя страна. Най-добре обаче да се захващаме на работа. Може би ще ми издиктуваш цифрите така, както Маки ми диктува списъка за покупките?

Майлс я погледна, сякаш се готвеше да протестира, но само се засмя разбиращо и се отправи към купчината щайги. „*Колко грациозно се движи само*“ – помисли си младата жена, като наблюдаваше възхитено стегнатия му задник и дългите мускулести крака. Дишането й се затрудни и по челото й изби пот. Какво ли щеше да си помисли Кънингам, ако се обърнеше в този момент и видеше погледа й? Потръпна при мисълта за последствията и се помоли това да не се случва.

Той не се обърна.

Сюизън си отдъхна облекчено и набърчи чело. Разположи се на стола, все още затоплен от тялото му, и отвори счетоводната книга.

Когато Майлс се обади, тонът му наподобяваше странно този на Маки.

– Четири каси мадейра за онзи прахосник лорд Аргайл! И нито капка повече.

Младата жена се засмя, като в същото време търсеше колоната, в която трябваше да нанесе съответната цифра.

– А за развратния лорд Ейнсбъри дванайсет каси. Това е повече, отколкото заслужава, но достатъчно, за да създаде някакво занимание за ръцете му за известно време.

Старите спомени отново нахлуха в съзнанието й. Макар да бе започнал да възмъжава още преди тя да успее да излезе от детството, Майлс винаги се бе правил на дете, за да й достави удоволствие.

Доставяше ѝ удоволствие и сега, така че докато работеха заедно, тя имаше усещането, че се е върнала назад в миналото. Той бе обогатил детството ѝ, но кой знае как, изминалите години я бяха накарали да забрави този факт. Обзе я срам, изпита тъга. Думите му я измъкнаха от размислите ѝ.

– ... каси за Робърт Харпър.

Гласът му звучеше още по-женствено отпреди малко. Сюизън вдигна рязко глава. Младият мъж се бе подпрял на една от купчините щайги, сложил едната си ръка на хълбока, а с другата, свита в китката, държеше въображаема кърпичка. Намръщи се, объркана, но не го попита нищо. Той вдигна рамене, захвърли във въздуха „носната кърпичка“ и отдаде вниманието си отново на работата, която ги чакаше.

Шегата продължи, докато и последната бутилка бе записана на името на новия си притежател. Младата жена постави на масата перото и затвори капачето на шишенцето с мастило. Майлс се приближи до стола ѝ, застана до нея и постави длани върху раменете ѝ. Тя се опита да се изправи, но той я възпря. Сюизън отметна назад глава и с това движение го докосна на интимни места. Познатите сини очи, които бяха започнали да го преследват навсякъде, сега бяха широко отворени и блестяха тревожно насреща му. Той се наклони и рече тихо:

– Ела с мен, девойче.

Тя поклати глава, но отказът ѝ не го притесни. Затова пък бе дълбоко развълнуван от докосването ѝ до слабините му. Пулсът му се ускори, но той продължаваше да стои абсолютно неподвижно. Засега му стигаше да се наслаждава на начина, по който отговаряше тялото му. Свърхчувствителен и изключително възбуден, той се опиваше от допира ѝ, сял погледа си с нейния.

Приведе се по-близо. Сторещената кръв пулсираше в слепоочията му, неукротимото желание бушуваше в слабините му. Младата жена замръзна на мястото си, дългите ресници се сведоха надолу. Майлс я стисна още по-здраво за раменете, повдигна я от стола и я обърна с лице към себе си. Малките ѝ длани се опряха в гърдите му.

– Отвори очи и ме погледни.

Когато погледите им се срещнаха, Сюизън рече:

– Не, Майлс, това не е предвидено да се случва.

– Няма да си говорим за пророчества сега – промълви той, изпълнен с удоволствие от начина, по който бе произнесла името му. – Ще говорим за теб и за мен... но най-вече, девойче – гласът му се превърна в дрезгав шепот, – ще говорим за нас двамата.

Младата жена вирна упоритата си брадичка и заяви:

– Не те... не те желая. Не по този начин.

Потрепването в гласа ѝ бе достатъчен отговор, но предизвикателният ѝ поглед го подразни. Едната му ръка обгърна тънкия ѝ кръст, а другата обхвана косите ѝ.

– Странни думи – рече, вторачен в очите ѝ той, – при положение, че тялото ти говори съвсем други неща.

В следващия миг устните му се сляха с нейните. Опита да се отдръпне, но Майлс я задържа. Тя замря неподвижно, макар в нея да се водеше истинска битка. Защо ли изобщо се съпротивляваше?

– Не ми отказвай повече, девойче! – прошепна, без да се отделя от устата ѝ, той.

Юмруците ѝ натискаха гърдите му, но той се бе съсредоточил върху усещането, с което го даряваха устните ѝ. След един безкрайно дълъг миг, когато съзнанието му бе замъглено от страст, тя отстъпи. И двамата щяха да запомнят завинаги този миг.

Майлс се разколеба за секунда, внезапно уплашен да не би тази жена да разбере що за човек е той всъщност. Как щеше да реагира тя, ако научеше онова, което Кънингам криеше така добре досега – самотното и ужасено момченце, изоставено безотговорно от хората, създали го в момент на животинско сладострастие?

Кой знае как усещаше, че Мора вижда истинския му образ в това отношение, във всички отношения и, странно, това му се струваше по-скоро като обещание за голям подарък. За първи път в живота си усети, че го облива вътрешна светлина, чиста и свежа. Искаше му се да може да вярва на тази жена така, както никому досега.

Задълбочи целувката си. Сюизън прокара пръсти в косите му. Когато езикът му заигра с устните ѝ, като се движеше по контурите им, тя изпусна блажената въздишка на влюбените. Отново се превърна в охотно възприемаща ученичка и езикът ѝ се завъртя около неговия по-скоро, отколкото бе очаквал. Обзет от неистово желание, той изви уста така, че да поеме езика ѝ. С лек натиск го задържа, за да може да му се наслади. Когато тя се отдръпна, той я последва. Бедрата му несъзнателно се присъединиха към неговия ритъм. Майлс трябваше да положи неимоверни усилия, за да сдържи страстите си.

Искаше я в стаята си, искаше я в леглото си и то – незабавно. Тъй като чувстваше, че няма да издържи още дълго, той прекъсна целувката. Само можеше да си представя как щяха да изглеждат очите ѝ, затова изчака да ги отвори. Чакането си заслужаваше. Когато дългите ресници

потрепнаха и се повдигнаха, младият мъж разбра, че не се е излъгал. Очите ѝ блестяха, а цветът им можеше спокойно да съперничи на кралската роба. И в тях гореше страст. Той се усмихна и когато Сюизън отвърна на усмивката му, Майлс усети, че душата му се освобождава от мрачните си опасения.

Погледът му се плъзна към устните ѝ и първата му реакция бе гордост – та нали той бе отговорен за леката им подпухналост. Приближи се до тях и покри цялото ѝ лице и очи с нежни целувки.

– Време е, сладко мое девойче – прошепна той.

Дрезгавото шумолене на гласа му накара сърцето на младата жена да подскочи. След това две силни ръце я вдигнаха и я притиснаха към солидната като стена гърд. Майлс заизкачва без усилие стълбите, допрял с любов уста в слепоочието ѝ. Топлият му дъх, чиято скорост не се промени изобщо въпреки физическото усилие, галеше лицето ѝ. Това бе светът на мечтите, за който бе копняла. Дори и да грешеше, вече нямаше значение. Тук искаше да бъде и, каквито и да бяха последствията, щеше да остане тук.

– Отвори вратата, любима – върна я към действителността гласът му.

Сюизън хвана дръжката и премахна бариерата пред тях. Младият мъж я пусна внимателно на пода на стаята си. Безнадеждно очарована, тя се облегна на него.

Той изпъшка и устните му отново потърсиха нейните. Сюизън изгаряше от желание да открие всички начини, по които той искаше да я притежава, и нямаше търпение да ги овладее до един. Отвърщаше на страстта му, пуснала на воля своята. Ръцете му разхлабиха връзките на горната ѝ дреха и това моментално облекчи напрежението в нея. На свой ред младата жена разкопча ризата му и зарови пръсти в златистата коприна, с която бяха обрасли гърдите му. Под нейната мекота усети здравите му твърди мускули и настойчивото биене на сърцето му. Удоволствието, надминаващо и най-дивите ѝ мечти, се състезаваше за първенство с очакването и желанието.

Тогава устните му се плъзнаха по бузата ѝ, по слепоочието и чувствителното местенце на ухото ѝ. Забързаното му дишане и топлият му език я запознаха с усещания, за които не бе и предполагала. Майлс целуна голото ѝ рамо и едната ѝ гърда. Зад себе си оставяше дيريا от невъобразими усещания по хладната и едновременно сгорещена кожа. Обсипваше с целувки гърдата, като се въртеше в кръг, без обаче да докосва връхчето. Сюизън мислеше, че ще умре, ако не я целуне и там, и то

колкото се може по-скоро. Надигна подканващо гърдата си към него. Без повече отлагане той обхвана с устни шръкналото, болезнено възбудено зърно.

Младата жена онемя при едновременно нежния и груб допир на езика му.

– О, мили Боже – прошепна тя, когато мъчителната ѝ нужда бе удовлетворена.

Точно когато мислеше, че ще изгуби съзнание, той се премести на другата гърда. Дразнеше със зъбите си нежното връхче, след което го успокояваше и смучеше с езика и устните си. Напълно безпомощна под опитните му действия, които предизвикваха у нея цял непознат океан от усещания, Сюизън почти не усещаше ръцете му, които се плъзгаха по закръглените форми на хълбоците ѝ. Но когато Майлс я стисна здраво за задните части и я притисна към себе си, тя се върна отново към действителността.

– Желая те, девойче! – рече пресипнало, без да се отделя от гърдата ѝ, той, а ръцете му я притискаха все така към пулсиращите му от страст слабини. – И ти също ме желаеш!

Тя се приближи още по-плътнo към него, като повтаряше неспирно: „Да, да“.

Безкрайно внимателно младият мъж започна да съблича една по една дрехите ѝ. Всеки път, когато някоя от тях политаше към пода, той прошепваше изпълнени с нежност слова и страстни любовни обещания, които наемкаха за онова, което предстоеше да се случи. Възбудена до такава степен, че ѝ идеше да крещи, Сюизън посегна към закопчалката на кожените му бричове. Дъхът му секна рязко и това бе достатъчно, да я окуражи да продължи в този дух, докато панталоните му не се свлякоха на пода.

При вида на възбудения му, твърд като стомана член, младата жена усети болка в долната част на корема си. Явно усетил желанието ѝ, Майлс я привдигна на пръсти и допря гордото доказателство за страстта си точно там, където най-много се нуждаеха от него.

Сюизън отметна глава и се вкопчи в него, за да не падне. Усети прохладната мечта кожа под себе си и топлината на Майлс – отгоре. Когато той се отдръпна, тя отвори очи с намерението да го умолява да се върне, но разбра, че той стоеше край нея и събуваше ботушите си.

Използва този миг, за да го огледа. На светлината на огъня от камината всички мускули и сухожилия на прекрасното му тяло изглеждаха бронзови... и непоносимо красиви. Повдигна очи към гърба му, който

се разширяваше към раменете подобно на викингски щит и се стесняваше надолу към тънкия му кръст. Меките косъмчета по ръцете и краката му проблясваха, а движенията му, докато се събуваше, бяха сигурни и ловки.

В този момент имаше нещо толкова естествено и непретенциозно. Майлс Кънингам, нейният верен наставник, който я бе носил на раменете си, който я бе научил да шрака с пръсти, който винаги ѝ бе носил подаръци от далечни земи, сега събличаше дрехите си и се готвеше да я люби. Той не бе вече крадецът, отнел богатството ѝ, сега бе същият Майлс Кънингам, когото помнеше от детството си. Но щом младият мъж се обърна с лице към нея, всички спомени и размишления бяха забравени.

Когато легна до нея, Сюизън бе шокирана от вида на доказателството за неговото желание, което се издигаше гордо от покритите му с косъмчета слабини, подобни на разтопено злато.

– Не се страхувай – прошепна той, сякаш усетил тревогата ѝ. Тъй като тя не отвърна, додаде: – Девойче?

Младата жена изпусна събралия се в дробовете ѝ въздух и си наложи да отмести поглед от издутата му мъжественост и от очите му. Те се затоплиха от нежност, а в въгълчетата им заигра удоволствие.

– Предполагам, че си девствена, девойче – усмихна се мило той.

Това бе по-скоро заявление, отколкото въпрос.

Сюизън усети, че се изчервява и отговорът заседна в гърлото ѝ.

Топлите силни пръсти проследиха линията на раменете ѝ и оттам тръгнаха нагоре по врата ѝ. После устните му минаха по същия път. Допрял уста в шията ѝ, в чувствителната вдлъбнатина зад ухото ѝ, младият мъж промълви:

– Девствена ли си, сладко мое девойче? Това ли те притеснява толкова?

– Да – едва успя да произнесе тя.

– Няма от какво да се страхуваш – прошепна той и по цялото ѝ тяло преминаха тръпки.

С безкрайна нежност започна да целува шията ѝ, а после слезе към рамото. Хвана ръката ѝ, отдалечи я от тялото ѝ и същите любящи, топли устни замилваха нежната плът под мишницата ѝ. Кожата ѝ настръхна. Когато дланта му се приближи към тъмния триъгълник в долната част на корема ѝ, Сюизън помисли, че светът започва съществуването си отново. А когато докосна бижутото на нейната женственост, тя извика името му. Майлс улови възклицанието ѝ с устните си и със

сладострастни думи трескаво ѝ обясни какво щеше да стори, за да я удовлетвори.

Когато се настани между разтворените ѝ крака, Сюизън бе на път да изгуби разсъдъка си. Когато започна да прониква лекичко в нея, тя бе пред лудост. В нетърпението си да задоволи засилващата се страст, тя повдигна бедра, но внезапната болка я отрезви.

– Не толкова бързо – рече дрезгаво младият мъж, като се намести на лакти и се измъкна леко от нея.

– Нещо не е наред.

Гласът ѝ прозвуча приглушено от напирещите сълзи.

– Шшт! – прошепна успокоително в ухото ѝ той. – Всичко е както трябва, кълна се. – Обсипа с целувки сбърченото ѝ чело, носа и устата ѝ, като се движеше бавно. – Още съвсем малко, сладко девойче, и ще бъдеш моя.

Наложил контрол над страстите си, какъвто никога не бе предполагал, че притежава, Майлс се опитваше да не обръща внимание на раздиращото го желание. Целува я и я приласкава, докато тя се успокои отново. Вече бе разбрал, че пред него стои проблем. Не само, защото бе девствена, а и защото девствената ѝ ципа очевидно нямаше да позволи да бъде разкъсана лесно.

Подпря главата си до нейната, обхвана я през кръста и, като стисна здраво челюсти, натисна напред и премина през барриерата на нейната невинност.

Задушен болезнен вик заседна в гърлото на Сюизън и ноктите ѝ се забиха в раменете на Майлс. Сърцето му се сви.

– Прости ми, любов моя – прошепна той, като се бореше с естествената реакция на тялото си да проникне още по-дълбоко в нея.

Потръпна от напрежение. Това момиче чисто и просто бе самият рай. Бе ангел, превърнал един основен животински акт в нещо вълшебно, нещо, което не можеше да бъде забравено. Привикнал с превратностите и странностите на живота, Майлс Кънинггам разбра, че никога вече нямаше да бъде същият.

Надигна се на лакти и потърси погледа ѝ. Болезненото изражение, изкривило прекрасното ѝ лице, го прободеше като нож в сърцето. Толкова му се искаше да я успокои и да види отново очите ѝ да заблестят от страст. Младият мъж се зае да пробуди отново желанието ѝ. Докато я целуваше, той ту шепнеше извинения, ту обясняваше колко прекрасно било усещането да бъде в нея и как благодарение на нея се чувствал цялостен. Най-накрая Сюизън въздъхна и измърка като доволна котка.

Това му действа като живителен океански ветрец, който поохлади прекалено сгорещените му сетива.

„Какво ли се очаква още от мен“ – питаше се младата жена. Желанието бушуваше в тялото ѝ, съсредоточено най-вече в областта на слабините. Майлс остана неподвижен над нея толкова дълго, че накрая тя реши да го помоли да продължи, за да ѝ даде онова, което бе обещал. Когато той най-после се размърда в нея, нежно и същевременно настойчиво, тя затвори очи.

– Девойче?

Отвори очи и видя напрегнатия му поглед.

– Болката премина, така ли? – попита той.

– О, да, Майлс – отвърна Сюизън, като постави длан на бузата му и го погледна право в очите.

Той се усмихна и се приближи още повече, така че устните им почти се докосваха.

– Тогава дръж се, скъпа моя! Оттук връщане няма – прошепна той и сля устата си с нейната.

И тогава тя се озова в непознат свят на блаженство и удоволствия и се издигна до невъобразими висоти. Майлс се отдръпна бавно и тя реши, че ще излезе напълно. Стисна мускулите на хълбоците си, за да му попречи да го направи. В този момент обаче той натисна надолу и проникна дълбоко, като я изпълни цялата. Последвалият ритъм оказа върху ѝ такова въздействие, че ѝ се прииска да вика от радост.

– О, Боже, сигурно ще умра! – възкликна тя.

– Не, няма, любов моя! – обеща той. – Но се кълна, че скоро ще се озовеш в рая!

– Страхувам се, че вече съм там – отвърна Сюизън, смаяна както от заявлението си, така и от мъжа върху себе си.

Той се засмя, след което поднови целувките и движенията на любовта. Когато тялото ѝ изпита нещо ново и непознато досега, младата жена разбра смисъла на уверената му усмивка.

– Е, кажи сега, девойче – обади се дрезгаво той, като дишаше задъхано.

– Мила света Маргарита – пропя тя. – Майлс, прекалено е хубаво, за да мога да го опиша.

– Да, така е.

След тези думи той ускори движенията си до дяволски бързо темпо. Неспособна да следва повече ритъма му, Сюизън се остави напълно в неговите ръце и, преди да успее да си поеме дъх, получи разтърсващ

оргазъм. Той продължи няколко безкрайни, както ѝ се стори, мига и накрая помисли, че ще изгуби съзнание. Единствено гласът на Майлс, който повтаряше неспирно „да, сладко мое девойче“ ѝ помагаше да запази сваят.

Младият мъж изпъшка и сякаш замръзна отгоре ѝ. Мускулите на врата и ръцете му бяха изпънати от напрежение и още нещо, което Сюизън не можеше да определи. В този момент усети, как той се уголемява още в нея. Майлс отметна глава, понесен от собствения си оргазъм.

Мъжът се свлече до нея. Гърдите на младата жена се изпълниха с такава гордост, по-голяма от която не бе изпитвала никога досега. Споменът за радостта, която бе изживяла тази нощ, щеше да я следва през всички предстоящи самотни дни. Почувствала се истинска жена за първи път в живота си, тя попита смело:

– Винаги ли е толкова прекрасно?

Майлс провря ръце под кръста ѝ, обхвана я и се завъртя заедно с нея. Когато погледите им се срещнаха, очите му я погледнаха замислено, но той не отговори.

– Майлс? – настоя тя.

Лицето му се преобрази от развратна усмивка.

– Не – целуна я леко по носа той. – Не винаги е така хубаво.

Младата жена се усмихна доволно.

– Много си топъл.

Майлс се засмя и тя усети как пулсът му се ускори, все така в нея.

– И ставам все по-топъл, много, много по-топъл – промълви той, като я постави отново по гръб, тя беше готова още веднъж за целувките и страстта му.

ГЛАВА СЕДМА

Сюизън сънуваше. Бе отново у дома, в сигурната прегръдка на Шотландия. Бе заобиколена от сигурност, от хилядолетната традиция на планинските земи и от любовта на Майлс.

Според съня й Майлс бе проектирал и построил двор в Роуард късъл. В центъра на градината имаше фонтан. Пространството край него бе застлано със специално докарани от Средиземноморието плочки във всички цветове на дъгата.

Тя самата стоеше на една от многобройните каменни пейки, разположени край оградата. Дрехата й беше от плат с десена на клана Лохиел Камерон. Тя шиеше, а в краката й щъпукаше първото им дете. Косичките му бяха златисти като на баща му, очите – тъмносини като на майка му. Малкият, обявен за най-умното дете, родено някога в Пъруикшир, строеше свой собствен замък от парченца дърво. Леля Ейлис и отец Себастиан седяха край нея, погълнати от любимото си занимание – обсъждане на теологията и нейния ефект върху ранните цивилизации.

Сюизън насочи вниманието си върху скъсания вълнен плат и вдяна здрав бял конец в иглата. След това започна да брои редиичките отляво надясно: четири черни, тринайсет червени, шест черни, тринайсет червени... Спря да брои – нещо не беше наред в десена. Сигурна, че проблемът идва от шаблона, тя взе плата и отиде да провери в сандъка, в който съхраняваха *Maide dalbh*. Щеше да допре плата до оцветените клечки, за да ги сравни, и после щеше да поправи грешката.

Щом се озова в уютната стая, която споделяше с Майлс, Сюизън се приближи до дървения скрин. Повдигна тежкия капак. Гледката я ужаси. Празен! Сандъкът бе празен. *Maide dalbh* бяха изчезнали!

Сюизън се събуди рязко, сякаш се бе потопила в ледените води на езерото Лох Ейл. Но онова, което видя на слабата утринна светлина, бе по-страшно от съня й.

Върху гърдите й се мъдреше златисторуса глава и правеше онези смущаващи неща, които вече бяха разтърсили сетивата й. Главата на Майлс, леглото на Майлс. Лондон! Значи само бе сънувала!

Майлс надигна глава и усмивката му накара сърцето й да политне към небесата.

– Радвам се, че се събуди, девойче, освен ако... – Спря да говори за момент и плъзна ръка между краката й. – ...ако не си сънувала мен.

Младата жена потрепера при тези пророчески думи, тъй като те ѝ се сториха не по-малко искрени от погледа в топлите му кестеняви очи. Ръката му замръзна на място.

– Да не би да те боли, любима? – Смръщи чело и присви устни. – Да не би да съм бил невнимателен? Наистина се старах да бъда нежен.

Искреното му изражение я накара да изпита чувство на вина, но не защото бе легнала с него. Угризенията ѝ се дължаха на факта, че го мамеше. Гузният ѝ мозък обяви война на изпълненото с любов сърце. И то победи.

– Не, Майлс, ти бе повече от нежен. – Бузите ѝ поруменияха. – Объркването ми дойде от това, че се събудих в чуждо легло.

Ослепителната усмивка на младия мъж изпрати тръпки по цялото ѝ тяло. Сюизън изгаряше от желание да го докосне и, неспособна да устои, обхвана лицето му в дланите си. Той изпъшка и се размърда. Когато се намести удобно и устните им почти се докосваха, рече:

– Тук, тук принадлежиш, девойче... и това – притисна възбудения си член към тялото ѝ, – обяснява защо.

Преди да успее да отвърне, устите им се сляха. Когато усети езика му, всички мисли, освен онези, свързани с него самия и с мига, излетяха от мозъка ѝ. Чувствените му устни и сръчните му бедра започнаха онзи вече познат ритъм. Окуражена от неговия плам и доста по-уверена, след като вече имаше някакъв опит, младата жена отвърна на страстта му.

Когато и двамата се задъхаха от желание да се слоят, Майлс прекъсна целувката. Усетила погледа му, Сюизън отвори очи. Изражението му бе нежно и същевременно изпълнено с очакване, а гласът му – пресипнал и напрегнат, когато каза:

– Ще ме пуснеш ли в теб, девойче?

Тъй като мислеше, че ще умре, ако не го стори, младата жена разтвори бедра. Без да губи и секунда, преди тя да успее да си поеме дъх, той проникна в нея – твърд, дълъг и гладен. Тя изохка, разтърсена отново от прекрасното изживяване да го усеща в себе си. Когато очите ѝ се затвориха, Майлс изръмжа:

– Не! Искам да ме гледаш, докато те любя.

Смутена, тя не се подчини. Стори ѝ се немислимо да го гледа, докато той правеше всички тези приказни неща с нея, но когато устните му докоснаха чувствителното местенце под ухото ѝ, набързо забрави намеренията си да не изпълни молбата му.

– Каж ми какво да правя – прошепна тя.

Той се засмя, тихо и сладостранно.

– С теб, девойче – рече уверено, като надигна глава, той, – всичко е на академично ниво, но щом настояваш... – Спря за момент и облиза устни. – Сплети глезените си край кръста ми и не отделяй очите си от моите.

Тя изпълни и двете и скоро бе сразена от двойния напор – на умоляващия му поглед и решителните тласъци. Изкачваше се по стълбата на чистото удоволствие и с всеки следващ миг страстта ѝ се увеличаваше.

– Кажу какво вижда умът ти – изграчи задъхано той.

Бе ѝ невъзможно да говори, нали така?

– Кажу ми, девойче.

Сюизън обаче все още бе неспособна да изрази на глас трескавите мисли, които се въртяха хаотично в главата ѝ.

Внезапно младият мъж излезе от нея.

– Не! – възкликна тя и се изви, за да го върне в себе си.

Той се подчини и проникна дълбоко. Сюизън въздъхна и го сграбчи за хълбоците, за да му попречи да я остави отново. Тъй като той повдигна едната си вежда с въпросително изражение и спря да се движи, младата жена разбра, че очаква отговор. Усетила, че бе готов да се отдръпне отново, тя започна:

– Научих онова, което всяка жена е знаела винаги... най-после – призна тя, изгубена в кафявия му поглед, погълната от нуждата си да усети отново движенията му.

– Ти си жена в пълния смисъл на думата – промълви Майлс. – Моята жена.

Като каза това, той се размърда, провря длани под хълбоците ѝ и вдигна краката ѝ върху раменете си. А след това я изпълни както никога досега и когато бедрата му се допряха в нейните, тя усети, че докосна изгарящата ѝ от страст утроба.

– Мили Боже! – извика тя, озовала се на ръба на оргазма.

Той проникна отново дълбоко в нея и Сюизън започна да губи контрол над себе си.

– Давай, любов моя! – възкликна Майлс, а погледът му я пронизваше. – Наслади се докрай на удоволствието!

Тя така и направи и онова, което изпита, надминаваше всичко, което бе изживявала досега. Напрежението да държи очите си отворени, когато толкова ѝ се искаше да ги затвори, даде възможност на страстта ѝ да се извиси като побесняла, да се улавя за гребена на всяка вълна и да я яха, вместо да бъде смазана и отслабена под прилива на собственото си

удоволствие.

Когато отшумяха и последните вълнения, Сюизън забеляза промяна в изражението на Майлс. В дълбините на очите му прочете, че той се опитва да се пребори с онова, което тя току-що бе изпитала. Но защо? Защо не се стремеше на свой ред към тази божествена награда? Преди да успее да изрече въпроса си, той проговори:

– Не мърдай. Дори с клепачи.

Пронизващият му поглед и силните слова я принудиха да замръзне. Той обаче не се подчиняваше на собствената си заповед, тъй като го усещаше как дълбоко в нея се издува, сякаш готов да се пръсне. Тя потрепна, но не с ресници.

Майлс изпъшка – изпълнен с агония звук, появил се дълбоко в тялото му, който увеличи силата си, докато премине през устните му. Очите му се присвиха.

– Ти мръдна – рече обвинително той, а ноздрите му се разшириха и започнаха да потрепват.

Вече добила увереност, че тя също може да контролира страстите му не по-зле отколкото той – нейните, младата жена отвърна тихо:

– Ти ме накара да го направя. А сега мърдай заедно с мен.

Той продължаваше да стои неподвижно.

– Движи се с мен, Майлс – повтори тя и повдигна хълбоци.

Погледът му я изгаряше, но той не й продума. Вместо това се отдръпна и проникна отново в нея. Ритъмът бе възобновен, резултатът – неизбежен. Неизвестното в случая бе неговата издръжливост... и нейната.

Сюизън за първи път се запозна с безграничните му сила и воля. Той успя да се задържи отново на повърхността, докато тя пак се озова на прага на рая. Когато извика името му в разгара на сладостното мъчение, напрегнатото му изражение се омекоти. Младият мъж се усмихна дяволито и рече:

– След теб, скъпа.

Поразена от дръзките му думи, Сюизън отвори широко очи, но протестът ѝ бе прекратен в мига, в който го чу да казва:

– В противен случай прекратявам, кълна се, че ще го направя.

Заплахата звучеше доста истински. Такова бе обаче и желанието, което разкъсваше слабините ѝ. Тя се отдаде на втория си оргазъм отново с неговото име на уста. Майлс се изпъна отгоре ѝ и напрегнатите му мускули потрепераха, когато я последва.

С доволна въздишка той я намести удобно до себе си и я целуна

нежно. Прекъсна проточилото се мълчание с думите:

– Разкажи ми за себе си, за живота си.

Сюизън се обърка. Не искаше да се изправя пред подобен проблем сега... нито пък когато и да било.

– Вече говорихме за правенето на кифлички. – Младият мъж я целуна по носа. – Които приготвяш превъзходно. И за Шотландия. – Целуна я по шията. – Откъдето идваш. – Засмя се лекичко и се отпусна отгоре ѝ. – Боже, жено! Май съм се превърнал в нещо като поет!

Тя завря лице във възглавницата, за да прикрие усмивката си.

– Смееш ли се? – попита с престорено недоволство той.

– Не – излъга тя, обзета от щастие и от стари спомени.

Дланите му се озоваха върху ребрата ѝ.

– Тогава би трябвало да го направиш. Много обичам да те слушам като се смееш.

– Недей – успя да каже тя, но гъделичкането вече бе започнало.

В следващия миг тя се извиваше и стенеше под игривите му ръце.

– Обещавах ли да се веселиш?

– О, да – рече умолително тя. – Обещавам всичко!

– Хм. – Дланите му замряха. – Това ми допада, но какво да си избира? – Вече съвсем близо до ухото ѝ, той издаде подобен на къткане звук. – Изправен съм пред истинска дилема.

Без да се съобразява със съветите на здравия разум, Сюизън рече:

– Избирай.

– Не знам фамилното ти име – обяви той и леко смръщи вежди. – Единственото, за което говорим, е сестра ми...

– Сюизън Харпър – довърши вместо него тя.

– Но не и сега – продължи младият мъж, без да си дава сметка, разбира се, че всъщност бе отговорила на въпроса му. – Време е да науча нещо и за теб.

Цялото ѝ тяло се напрегна от страх да не би Майлс да прозре какво се крие под дегизировката ѝ, да не би сама да изтърве нещо. Но когато любимият ѝ я прегърна, тя си отдъхна и отвърна:

– Мора... Форбс.

– Мора Форбс. – Той като че ли изпробваше как ще звучи името ѝ в неговата уста. – От Пъруикшир.

– Да – прошепна едва чуто младата жена.

– Разкажи ми за семейството си. Защо напусна Шотландия?

Това бе краят за Сюизън. Изгаряше от желание да му каже истината, тъй като искаше да вярва, че не той бе откраднал съкровищата ѝ и я

бе ограбил от истинската справедлива цена, полагаща се за платовете ѝ. Не можеше да промени обаче нищо – той именно си бе присвоил *Maide dalbh* и макар и да не знаеше защо, не можеше да пренебрегне истината. Нито пък можеше да му се довери.

– Исках да видя как изглежда град, пълен с презрени англичани.

– Какво?

Решила, че не я е чул, тя повтори думите си. Обидният епитет като че ли увеличи дързостта ѝ.

– Тази нощ за втори път чувам тази дума, само че жената, която го произнесе първа, насочи към мен пистолет. – Зарови лице във врата ѝ. – Тя обаче бе грозна, в сравнение с теб.

„*Очарователен* – помисли си Сюизън. – *Очарователен и много самонадеян.*“

– Взе ли ѝ оръжието?

Устните му се приближиха към гърдите ѝ.

– Не, побързах да се прибера, да изпратя Уилям да си легне и да дойда право при теб.

Нежни, изкусителни слова, предназначени да я накарат да се отпусне. Благодарна, че смениха темата, младата жена рече:

– За да ти залея лицето с мастило.

И докосна едно миниатюрно петънце на бузата му.

– Но не умишлено.

Ръката му галеше бедрото ѝ.

– Не – съгласи се тя и се протегна отново.

– Сега обаче аз ще направя нещо умишлено – обяви многозначително той и устата му последва дланта.

– Майлс?

Дори тя самата не чу гласа си.

– Да? – придърпа я под себе си той и проникна в нея.

Дъхът на Сюизън секна, бе силно възбудена и същевременно – напълно объркана от неутолимата му жар.

– Нищо.

– Ще се погрижим за това, скъпа – засмя се младият мъж. – Със сигурност ще се погрижим.

Доста по-късно, когато бе на път да експлодира, Сюизън обяви:

– Разбрах, кълна се, че разбрах.

– Така си и мислех.

И действително, във великолепието на ранното лондонско утро на това Божие лето 1760, Сюизън Харпър, родом от Пъруикшър, макар и

неохотно, отдаде сърцето си на Майлс Кънингам.

* * *

В Абърдийн обаче не цареше подобно спокойствие.

Робърт Харпър влетя в кабинета си, като пътъом завързваше колана на домашната си роба, изтъкана от най-фината роуардска вълна. Изтощеният пратеник подскочи уплашено, щом видя разяреното му изражение.

Тъмносините Харпъровски очи се присвиха опасно.

– Моли се това, което ще ми кажеш, да е наистина важно, Уикс, или ще има да съжаляваш!

Пратеникът преглътна нервно, с разширени от умора и ужас очи, и отвърна:

– Вие, ъ-ъ, ми казахте да се върна и то веднага, ако нещо в замъка не е наред.

– Престани да заекваш – смърти го Робърт. – И изплюй камъчето.

– Лейди Сюизън не е на Глазгоуския панаир!

– Разбира се, че не е – присмя се Харпър. – Панаирът вече приключи.

Уикс изправи рамене и додаде:

– Тя изобщо не е ходила там.

– Невъзможно! – озъби се събеседникът му. – Щеше да ми каже.

Къде чу всички тези глупости?

– Лейди Ейлис ми каза.

Робърт отметна назад глава и се разся.

– И какво още ти каза тази откачалка? Може би, че тя е бедният Тум Табард, дошъл да претендира за кралството си?

Тъй като пратеникът очевидно не виждаше нищо смешно, Харпър го огледа внимателно.

– С всичкия си ли беше, когато я видя?

– С... с всичкия си ли?

Робърт изруга и започна да ходи напред-назад.

– Раби...? – донесе се откъм спалнята нежен, женствен глас.

– Заспивай, Джефри – обади се Харпър и се обърна отново към посетителя си. – На себе си ли беше, с разсъдъка си?

Уикс пхна ръце дълбоко в джобовете си и отговори:

– Ми... мисля, че да, сър. Цял ден се занимава с градината си и нищо веднъж не ни причини никаква неприятност.

Робърт хвана един ръжен и започна да бърка из въглените в

камината.

– Потърси ли лейди Сюизън?

– Да, сър. Не я открих никъде. Дори в замъка на Маккензи.

– Попита ли някой друг... – Харпър спря да говори за момент. – Някой нормален за нея?

Пратеникът видимо се поотпусна.

– Да, сър. Питам Джени, дъщерята на сарача.

Робърт прокара пръсти през оределите си коси.

– И какво ти рече дъщерята на добрия майстор на хамути? – продължи нетърпеливо той.

– Тя... ъ-ъ... тя каза, че... ъ-ъ... ще ви отведе при лейди Сюизън, но само след като първо ѝ изпратите още злато.

– Ах, неблагоприятната малка уличница! – озъби се Харпър.

После отстъпи назад. Тъй като Уикс може би говореше истината, реши да попита още нещо.

– Кой още липсва от замъка?

Пратеникът смръщи чело, а погледът му заигра насам-натам, докато обмисляше отговора. Най-накрая отвърна:

– Само слугинята Нели, и Грейм Дъндас, и личният пазач на лейди Сюизън.

Робърт изруга отново и се приближи до бюрото си. От едно чекмедже измъкна кесийка с пари и я хвърли на посетителя.

– Качвай се обратно на коня си и тичай в Пъруикшир. Джени ще ти помогне да откриеш къде е Сюизън. Помниш как да изкопчваш истината от Ейлис, нали?

– Искате да кажете така, както правехме преди ли? – погледна го ужасен Уикс. – По същия начин, по който разбрахме къде са скрити старите десени ли?

– Точно така.

– Но тя се страхува до смърт от този мавзолей.

Харпър се подпря върху бюрото и се наведе напред.

– В края на месеца тръгвам за Лондон и ако дотогава не си се върнал...

Остави заплахата си недовършена.

С широко отворени от уплаха очи, пратеникът кимна и тръгна заднешком към вратата.

Ядосан така, както не се бе разгневявал от години, Робърт Харпър взе бутилка бренди от масата. Отпи жадно, избърса устни в ръкава на робата си и се настани в един стол. Непосредствено преди да се прибере

у дома, бе написал писмо на Майлс, за да го уведоми за предстоящото си посещение в Лондон. Нямаше търпение по-скоро да напусне Шотландия и да приведе в изпълнение плана си, но това можеше да стане едва след като уреди тази неприятност с племенницата си.

Най-добре бе момичето да си стои в Пъруйкшир, там ѝ беше мястото. Мисълта едва се бе оформила в главата му, когато я отхвърли. Нямаше смисъл да се тревожи. Сюизън бе покорна и послушна. Такава си бе още от деня, в който Майлс Кънингам я бе отвел в отдалечения замък преди десет години. Нямаше съмнение, че неприятностите идваха пак от малоумната Ейлис.

– Раби, ела да си легнеш.

Робърт се усмихна на изкусителния, леко сърдит тон, и в отговор усети напрежение в слабините си.

– Ей сега, душко, ей сега – отвърна той. – Поддържай топло леглото.

Обърна се към големия портрет на Сюизън Харпър. Пламтящата червена коса бе доказателство за принадлежността ѝ към рода Камерон, но сините очи говореха недвусмислено за Харпъровската ѝ кръв. А ако Робърт успееше в замислите си, той щеше да бъде последният Харпър. Отегчителните му, самодоволни предци не заслужаваха нещо по-добро. А какво по-сладко отмъщение на тези Лохиел Камерон от това да остави линията им да загине със Сюизън.

Усмихна се, като продължаваше да се взира в портрета на племенницата си, който бе точно нейно копие. Истинска красавица, никой не можеше да го отрече. Е, никой, освен Майлс Кънингам.

Робърт бе безкрайно доволен от самия себе си. Преди години предизвикателството бе да постигне надмощие над Майлс, но сега присвояването на неговите пари се бе превърнало в главната му цел. Богатството щеше да осигури на Робърт високия пост, към който се стремеше. Само че сега щеше да се наложи да почака малко повече.

Все още загледан в учудващата прилика, която представяше портретът, Харпър се сети за изражението на Майлс в деня, в който му подари миниатюрата. О, той бе шокиран от вида на Сюизън, а точно такава бе целта и на Робърт – да го накара да мисли, че любимата му сестра се е превърнала в подобна грозотия. Още преди да поръча на художника да създаде този непривлекателен образ, Робърт се бе наслаждавал на ефекта, който портретът щеше да произведе върху Кънингам. И все още се радваше.

– Виждам, че си разочарован – рече през онзи ден на миналата

година той и посегна към овалната миниатюра. – Ще накарам художника да пооправи нещичко тук и там. Вече съм написал на гърба какво точно искам.

– Не.

Майлс бе непреклонен. Дори държеше предмета като неопенимо съкровище. Харпър бе въздъхнал.

– Жалко, че не прилича на Сибийл. Представителите на рода Кameron са красиви, не мислиш ли?

Кънингам неизменно се проявяваше като много добър бизнесмен. След като постави миниатюрата внимателно встрани, младият мъж попита:

– Колко плат донесе от Роуард и Страдклайд?

Сега, когато си припомни за тези скучни, но изгодни сделки, решимостта на Робърт се възроди. Щом веднъж се освободеше от Майлс, нямаше да има повече занимания с платове. Щом се озовеше на мястото, което му се полагаше в министерството на финансите, щеше най-после да заживее благородния живот, който му бе обещал Едуард, а Майлс му бе отнел. Харпър отпи отново от брeндитo.

Силният алкохол го сгря, но не толкова, колкото щеше да го разгорещи след малко партньорът му по легло.

Отпуснат удобно в любимия си стол, той съзерцаваше черното си минало и светлото бъдеще. Всичко щеше да бъде негово и с пълно право. Богатствата на Едуард му бяха отказани, но ако проявеше търпение, щеше да бъде възнаграден. Наследството на брат му бе просто някаква стипендия в сравнение с богатството, което направи от него Майлс и сега Робърт щеше да прибере всеки шилинг, всички търговски договори и превъзходните му кораби.

– Maide dalbh – прошепна той.

Засмя се самодоволно и разклати бутилката.

– За теб, Майлс Кънингам – вдигна наздравица той. – За твоето кратко и моето дълго и богато бъдеще!

Триумфиращият му смях отекна в гладките мраморни стени на абърдийския му дом.

Когато пристъпът му премина, той взе писмото, адресирано до Майлс. Робърт винаги съобщаваше за посещенията си в Лондон. Изхили се отново и целуна посланието.

– Когато се завърна в Абърдийн като министър на Шотландските финанси, – заяви той, – то ще бъде на борда на новопридобития ми кораб, „Шотландска мечта“.

ГЛАВА ОСМА

Майлс стоеше върху нащърбените изпочупени дъски, в каквито се бе превърнала палубата на „Шотландска звезда“. Само преди час все още се протягаше в леглото и слушаше разказа на Мора за живота ѝ в Роуард касъл. И се чувстваше в мир с целия свят.

Но не и сега.

Около него се бе събрал екипажът. Макар доста изранени и превързани, всички работеха усилено, за да въведат някакъв ред на кораба. Не пееха неприлични песни, не се надпреварваха да разправят за приключенията си. Днес те бяха просто хора, хора, преживели най-лошото, което може да предложи морето и оцелели. Щеше да се стигне и до темпераментни изблици, но това щеше да стане по-късно... а един ден щяха развълнувани да си припомнят случилото се в проза и рими. А останките на „Шотландска звезда“ щяха да се превърнат в поредната моряшка приказка.

Но все още бе рано за това.

– Беше истински ад. Най-ужасната буря, която съм виждал от зимата на петдесет и пета! – заяви Бригс Маккорд.

Усетил отчаянието в гласа на капитана, Майлс се обърна към него. Заченат от мургав циганин и роден от ирландка, Бригс бе смесица от двете култури. Неистовата ирландска гордост бе единствената му опора, тъй като по природа той бе скитник. На двацет и девет годишна възраст, той бе най-младият от офицерите на Майлс. Сериозен моряк, луда глава по призвание, Бригс се гордееше със способността си да прави жените щастливи и да осигурява попътен вятър за „Шотландска звезда“.

Но не и днес.

– Ще го поправим, Бригс. Хубавите кораби винаги се възстановяват по-лесно.

– Загубих двама от хората си: Картър и Скоджинс – заяви безизразно капитанът и присви устни.

Дъхът на Майлс секна. Поклати тежко глава.

– Ще съобщя на семействата им и ще се погрижа за тях.

Бригс бе вперил невиждащ поглед в корабните платна и въжета. Лекият ветрец разроши гарвановочерните му коси.

Същият цвят като косата на Мора. Майлс усети приятно затопляне в долната част на корема си.

– Доста хора отидоха в болницата – рече напрегнато Бригс.

– Вината не е твоя – отвърна спокойно Кънингам, като направи усилие да престане да мисли поне за малко за хубавата си любима.

– Не. – Капитанът вдигна поглед към главната мачта. – Не, вината не беше мо... Внимавай къде стъпваш, матрос! – извика към един от екипажа той. После се обърна отново към Кънингам. – Онези от хората ми, които останаха, едва се движат от умора.

– Престани да се самообвиняваш – обади се Майлс. – Ти си най-страхотния моряк, когото съм срещал. Кой друг, освен теб, би успял да доведе „Звезда“ обратно до пристанището. Боже мой, човече, ще огледаш ли кораба? – За да подчертае думите си, той се завъртя и обходи с поглед жалките останки. – Само ти си способен да извършиш подобно нещо, Бригс. Това е самата истина, Бог ми е свидетел.

Капитанът вдигна рамене и размърда зле превързаната си ръка.

– Екипажът ми е безстрашен, а на моя страна е и ирландският ми късмет.

– Но на капитанския мостик стоеше ти. Точно затова и сега „Звездата“ е тук, а не на дъното на Атлантическия океан. – На Майлс му се искаше да разпита Бригс за раната му, но знаеше, че морякът щеше да отмине въпроса. Затова само го потупа по гърба. – Пребори се с една буря и то доста сурова, но ти предстоят и други.

Капитанът се намръщи.

– Това е доста депресираща мисъл и следващия път може да не се отървем толкова леко.

Кънингам се съмняваше в това – Бригс Маккорд бе дълбоко свързан с морето или, както казват поетите, между тях имаше любовна връзка.

– Скромността не ти подхожда – каза осъдително той. – Морето е твоята любовница. Вярно, че ти е изиграла лош номер, но е нужно доста повече от една буря, за да те накара да се установиш на сушата.

Капитанът вдигна светлосините си очи и отговори:

– Наистина съм скромен по сърце, знаеш ли?

– Спести ми това, приятелю – престори се на обиден Кънингам. – Предлагам да се захващаме на работа.

Бригс не се помръдна.

– Изгубихме повече от половината товари.

Напълно безчувствен към загубата, Майлс отвърна:

– Куксън ще се зарадва, като научи. Това означава по-малко работа за него.

Бригс го погледна объркан.

– Защо се усмихна така? Думите ти сякаш не се отнасят за онзи Куксън, когото познаваме.

– Той пострада, докато разговарвахме „Мечта“-та. Кракът му е счупен.

– Това май е проклятие – първо Куксън, после бурята.

– Струва ми се, че прекарваш прекалено много време в морето. – Тъй като събеседникът му се намръщи, Майлс додаде: – Оли бе надхитрен, не прокълнат. Ти също.

– Предполагам, че се поправя бързо, след като за него се грижат така добре.

Кънингам се изхили.

– От ден на ден положението му се подобрява. Вече се движи с помощта на бастун.

– О, картинката, която си представям, е наистина живописна – възкликна Бригс, вече започваше да прилича на себе си. – Разгоненият стар Куксън тъпче из вестибюла, за да не трябва да се озове под полите на Маки.

– Няма защо да се притесняваш – направи го още преди години.

– Виждал ли си ги? Заедно? – погледна го невярващо Бригс.

Майлс се изкашля и почеса небръснатата си брадичка.

– Да речем, че само съм видял как Маки се измъква призори от стаята му с вид на жена, която е правила нещо значително повече от това да запали огъня.

Бригс изрева – така се смееше – и се хвана за гърдите.

– Проклет да съм! А аз си мислех, че предположенията ми се дължат единствено на моето мръсно подсъзнание.

Щастлив от благоприятния обрат на разговора, Кънингам също се разсмя.

– Малко е да се каже, че подсъзнанието ти е мръсно. Аз сам съм готов да свидетелствам за това.

– Ако не бях толкова уморен, щях да се защита.

А той наистина изглеждаше уморен, и дори нещо повече. На Майлс отново му се прииска да го попита за ръката и отново се отказа.

– Хората ти имат нужда от почивка. И бас държа, че си озверял за някоя женичка.

За негова голяма изненада, Маккорд го погледна оскърбено.

– Аз все още съм негов капитан.

Майлс се замисли за неприятните задължения, които му предстояха

тепърва – трябваше да посети семействата на загиналите моряци. За първи път в живота си реши да прехвърли задачата на своя адвокат. Бригс имаше нужда от подкрепа и Кънингам желаше да му я осигури.

– Тогава да не напускаме кораба ти, капитан Бригс.

* * *

През целия дълъг ден се трудиха и потиха на борда на „Звезда“. Оцелелите стоки бяха разтоварени и пренесени в един от близките складове. Майлс извика строителя на кораби, който подробно огледа всичко – от носа до кърмата. Подобно на предан баща, защитаващ честта на дъщеря си, Бригс следваше човека по петите и оспорваше всяко негово мнение. Изнервен, корабостроителят завърши прегледа си в пълно мълчание и пожела да се срещне с Майлс насамо някой друг ден през същата седмица.

По залез слънце Кънингам и Маккорд застанаха край румпела. Тогава Майлс забеляза окървавеното въже, висящо от корабното кормило и веднага разбра по какъв начин капитанът бе наранил ръката си. Това увеличи десеторно уважението му към Бригс Маккорд.

От другия край на жестоко пострадалата палуба към тях се запъти домакинът с фенер в ръка.

– Ето бордовия дневник, сър – съобщи той.

– Аз ще го взема – посегна към увитата в брезент книга Майлс. – Оли има нужда от още нещо, с което да се занимава.

И той намигна на Бригс. Капитанът се засмя и рече:

– Виждам, че „Мечта“ е готова за тръгване. – И той посочи към закотвения наблизо кораб. – Добавил си още платна.

На „Шотландска мечта“ се гледаше като на личния кораб на Кънингам. Той кимна разсеяно. Притесняваше се да не би Маккорд да продължи да се самообвинява за сполетялото ги нещастие, но не намираше решение на проблема.

– Ще се плъзга по водата като Голиат в някоя много използвана уличница – отбеляза тъжно Бригс.

– Да, точно така, но лекарят казва, че е прекалено рано за Оли да тръгва отново по море.

– Какъв е товарът й?

– Предимно бакалски стоки, както и солиден запас ирландски кристали.

Бригс изглеждаше като човек, отчаяно влюбен в съпругата на най-добрия си приятел. Тази аналогия даде на Кънингам и отговора, който

търсеше безуспешно до този момент. Без да откъсва поглед от капитана, той заяви с възможно най-делови тон:

– Ставаш неин капитан, докато Оли се оправи.

Маккорд се вкамени.

– Но аз току-що изгубих един от корабите ти.

– Глупости. „Звезда“ -та ще плува отново.

– Но „Мечта“ е под твое командване – запротестира Бригс, Майлс обаче знаеше прекрасно, че предложението го бе развълнувало неимоверно.

С възможно най-убедителния си бащински тон, Кънингам рече:

– О, но не и този път.

Бригс като че ли стана малко по-висок отпреди малко, а очите му играеха възбудено, когато попита:

– Суеверие, а? Не искаш да плаваш без Куксън, нали?

Майлс погледна към представителната осанка на „Шотландска мечта“, която бе главният му дом през последните десет години. Нито морето, нито корабът вече го привличаха както преди. Господи, колко уморен бе от морето!

– Не е само това – призна чистосърдечно той.

– Струва ми се, че тук е замесена и жена.

Кънингам не отвърна.

Бригс подсвирна.

– По дяволите, Майлс, не съм предполагал, че ще те видя хванат в мрежите на любовта.

Кънингам не бе сигурен за чувствата си към Мора. В едно обаче бе абсолютно убеден – нямаше намерение да обсъжда тази тема с Бригс Маккорд.

– Момчетата са уморени като кучета, а вече почти притъмня – посочи към небето капитанът. – Хайде да пийнем по нещо и точно ще ми разкажеш за нея.

– Не.

Бригс попита неустрашимо:

– Това „не“ за питието ли се отнасяше, или за разказа?

– Очаквам „Мечта“ да потегли във вторник. Вземи колкото хора са ти нужни от моя екипаж, за да заместиш твоите пострадали.

– О, много добре. Знаем кога да си държа езика зад зъбите – възкликна Бригс. – Но ще ми кажеш ли поне как изглежда?

Кънингам се запъти към пасарела.

– Не – отвърна през рамо той.

Все още чуваше изпълнения с разбиране смях на Бригс, когато влезе в каретата си.

Майлс се отдалечи от пристанището и подкара екипажа си по улиците. Направи опит да изясни обърканите си чувства. Желаше Мора, а след миналата нощ знаеше, че тя също го желае. Всеки път, когато се сетеше за нея, изпитваше дълбоко вътрешно задоволство.

„Девица“ – въздъхна той, опитвайки се да си припомни последния път, когато бе отнел невинността на някоя жена. Така и не успя да си отговори на този въпрос. С категоричността на човек, привикнал отрано да взема важни решения, младият мъж разбра, че шотландското момиче бе по-различно от всички други жени, които бе срещал в живота си. И, за голяма негова изненада, откритието му достави радост.

– Е, началство! – провикна се някакъв дрезгав глас. – В канавката ли искате да влезете?

Майлс се отърси от мислите си. Каретата се бе отклонила опасно вдясно. Сръчно опъна юздите и върна конете обратно на пътя. Господи, колко бе уморен! И не от липса на сън. Бе уморен от проблеми, като например този със „Звезда“. Призляваше му, като се сетеше за данъка, който можеше да вземе морето. Като например двете овдовели след корабкрушението жени. Беше му писнало да котка хора като лорд Ейнсбъри. Животът приличаше на безкраен низ от неприятни задължения и нежелани ангажменти и краят им не се виждаше. Не можеше да продължава да я кара както досега.

Изруга на глас, но думите му се удавиха в силния шум на лондонските улици. По дяволите, не можеше да чуе дори собствените си мисли! А трябваше да мисли, имаше нужда да остане сам.

Вместо да се прибере, Майлс се отправи към другата къща, която притежаваше в града. По-голям от необходимото, домът на „Партриджстрийт“ подхождаше прекрасно за една прекрасна любовница на някой прекрасен, добре сложен джентълмен.

– Прекрасно, прекрасно, прекрасно – измърмори той, докато слизаше от каретата. Вдигна поглед и забеляза, че няколко от прозорците на втория етаж бяха отворени. – Можеше поне да затвори, преди да напусне! – възкликна гневно младият мъж и си спомни колко ядосана бе Барбара, когато той прекрати спогодбата им.

Неотдавна бе съставил списък на всички нежелани неща в живота си, след което започна систематично да ги изолира едно по едно. Барбара бе първото, от което трябваше да се освободи, просто защото бе най-лесното.

Настроението му се подобри леко, когато влезе в къщата. О, този дом, както и всеки един от прекрасните му обитатели, наистина му харесваше, макар да се чувстваше задължен от обществото да издържа любовница. Спря в подножието на стъпалата и постави ръка на централната колона, изработена от дъб във формата на ананас. Дървото разхлади приятно болезнената му от тежкия физически труд длан. Не знаеше каква трябва да бъде следващата му стъпка. Може би бе най-добре да продаде складовете. Нямахме представа как да постъпи с шестте си кораба.

„Пет кораба“ – поправи го реалистичната част на мозъка му.

Внезапно младият мъж се провикна:

– Единият пропадна, остават пет!

Въдоушевен, седна на земята и подпря лакти на коленете си. Можеше да продаде „Звезда“ в състоянието, в което се намираше сега и да остави Бригс завинаги на капитанския мостик на „Шотландска мечта“. Със средствата от продажбата щеше да купи някое местенце в провинцията, може би в Съсекс или по скалистото крайбрежие на Корнуол. Придобиването на коне се подразбираще от само себе си. Представяше си типичния английски терен, но гледката не го задоволяваше. Сърцето му си оставаше вярно на старата сантиментална мечта.

– Установи се в Шотландия... когато бъдеш готов – бе го посъветвал Едуард Харпър. – Това е място, което човек наистина може да нарече свой дом и то ти подхожда. Аз ще бъда там, заедно със Сибийл и Сюизън, а когато откриеш любимата жена, отведи и нея в Шотландия. Какво повече би могъл да желае един смъртен?

Като че ли пречистен от тези спомени, Майлс се отпусна назад и види дълбоко хладния нощен въздух, който нахлуваше през отворената врата. Чувстваше се замаян като каютен прислужник, изкачил се за първи път на марса⁴. Изправи се и обиколи стаите на долния етаж. Барбара не бе отнесла всички мебели, както бе очаквал, но като бе взела отделни елементи от мебелировката, бе разрушила целия интериор.

– *C'est la vie* – заяви на тапетите той.

С леко сърце за първи път от години, Майлс погледна напред към своето бъдеще. Можеше да се ожени, макар и не веднага. И щеше да избере много внимателно своята съпруга. Повечето мъже в неговото положение щяха да отправят погледи към аристокрацията. Макар кръвта му да бе от най-обикновените източници, парите щяха да компенсират

4. марс – площадка на корабна мачта за наблюдение – Б.пр.

липсата на благородно родословие.

Искаше ли жена със синя кръв? Челото му се набразди. „*Какво ще правя с някоя аристократка, бихте ли ми казали?*“ Тя, естествено, щеше да му роди деца, но какво щеше да стане след това? Искаше ръка, не, две ръце, при отглеждането и възпитанието на потомците си. Подобните на матрони дойки и наставниците с кисели физиономии нямаше да свършат работа, не и за неговите малки. Искаше пълна с деца къща, момчета, с които да се хвали и които да вършат лудории, момичета, с които да се смее и да обожава.

Тази представа го накара да се засмее. Само за няколко часа бе прибил съпруга и семейство към нарастващия списък от възможности. Бе взел решение да преустрои живота си и сега трябваше да осъществи намеренията си. Сигурен, че пътуването към къщи ще бъде много по-приятно и посрещането – много по-радостно, Майлс се качи отново в каретата.

Конете изпълняваха наставленията му безупречно както винаги. Втръчен в широките им гърбове, той се запита каква ли порода бяха. Изсмя се, недоволен от себе си, тъй като осъзна, че не може да различи един кон от друг.

Това обаче също щеше да се промени. И то скоро.

Когато влезе в конюшната, завари Уилям заспал в едно от отделенията. Майлс го повика. Момчето скочи на крака.

– Извинете, сър. Трябва да съм задрямал. – Спря да говори, за да се прозее. – Но не съм спал дълго, кълна се. Мис Мора ме кара цял ден да мества касите в мазето. Гърбът ми се потроши.

– Защо?

– Защото бяха тежки.

– Защо трябваше да ги местиш отново?

– Не е моя работа да задавам въпроси на по-умните от мен, сър, но сега в мазето цари доста по-добър ред, това е абсолютно сигурно. Накара ме да направя пътека, за да може да се минава покрай щайгите с бренди.

Майлс се учуди откъде бе взела тази енергия, но тогава си спомни колко млада беше. Колко млада всъщност? На колко години беше? Осъзна колко малко знае за нея. Точно когато бе започнала да споделя с него тази сутрин, бе пристигнало съобщението за „Звезда“. Е, щеше да поправи и този пропуск.

Младият мъж отново насочи вниманието си към Уилям и рече:

– Тази вечер можеш да разполагаш с времето си, но утре сутринта

трябва да те изпратят на едно място.

– О, добре, сър. Както кажете, сър.

– Пристигам от къщата на „Паридж стрийт“. Няколко от прозорците са отворени. Трябва да ги затвориш и да заключиш къщата.

– Това ще бъде първата ми работа сутринта, сър – отвърна развълнувано юношата. – Но какво ще каже мис Барбара?

– Къщата е вече празна.

– Но...

– Това е всичко, момко.

– Извинете, сър – усмихна се смутено Уилям и излезе от конюшната.

Майлс се отправи решително да търси Мора. Кухнята, както и дневната, бяха тъмни. Тогава забеляза запалена лампа, поставена върху тясната маса във вестибюла. До нея бе сложено писмо. Разпозна натруфения почерк на Робърт Харпър и усети тежкия мирис от одеколона на контетто. Набърчил нос, младият мъж се захвана нетърпеливо с печата. Той се отдели почти без никакво усилие. Запита се дали Оли бе прочел посланието или просто Робърт не бе го запечатал както трябва. По-вероятно бе второто, тъй като Оли не питаеше особено нежни чувства към чичото на Сюизън.

– Трябва да натискате по-здраво печата, драги ми Робърт – произнесе Майлс, като имитираше фъфлещия говор на автора на писмото.

Ала от безгрижието му не остана и следа, когато научи за предстоящото идване на Робърт в Лондон. С хиляди заобикалки той обясняваше, че всъщност щял само да се отбие, преди да продължи за Франция.

– И защо тази година да е по-различна? – попита на глас Майлс. – Трябва да си починете в чужбина, нали, душички?

Отвратен от човека, за когото нямаше добро мнение, и от посланието, което прие съвсем сериозно, младият мъж натъпка плика в джоба на палтото си. Робърт несъмнено щеше да докара платовете от Роуард и Страдклайд. И щеше да очаква да му плати... в злато.

– По дяволите! – изръмжа Майлс.

Като че ли през последните дни не му се бе събрало предостатъчно работа, та сега щеше да се наложи и да продава плата в Лондон или да го складира, докато в пристанището не пусне котва друг от корабите му. Можеше да отложи малко заминаването на „Мечта“, но как щеше да се отрази това на новия му капитан? Припомнил си заплашително спадналото самочувствие на Бригс Маккорд, той се отказа от подобно разрешение на въпроса. Щеше да посети своята банка и да даде на Робърт

златото и издръжката за Сюизън. С плата щеше да се оправя по-късно.

Заизкачва стълбището, но не спря на втория етаж, където беше неговата спалня. Без да почука на вратата на Мора, влезе в стаята ѝ.

Тя се губеше в леглото си – виждаха се само лицето и ръцете ѝ. Тогава забеляза бонето и едва не се задави.

– О, ама какъв инат си само, щом ме предизвикваш така – прошепна той, усети, как желанието започна да се надига в него. – Има да научиш още много неща за Майлс Кънингам.

* * *

Сюизън помръдна едва забележимо, като опитваше да се отърси от съня. Беше ѝ топло, толкова топло. И уютно.

Въздъхна тихичко, опъна крака, повдигна ръце и се протегна.

– Хмм! – дочу току до ухото си тя.

Замръзна на място. Силна ръка я обхвана през кръста и я придърпа по-близо до топлината. Цялото ѝ тяло, от главата до пръстите на краката, бе обхванато от трепет. За да се поуспокои, започна да брои.

На шест започна да трепери и да се поти.

На девет затвори очи, докато дишането ѝ се позабави.

На петнайсет усети първите признаци на съжаление.

На деветнайсет ѝ се прииска да заплаче.

На двайсет и едно бе готова да убие Майлс Кънингам за онова, което бе сторил.

На двайсет и шест пожела да вика.

На двайсет и осем си спомни за писмото на чичо си Робърт.

На трийсет си представи, че двете с Нели и шотландските десени са вече в безопасност на борда на кораб, пътуващ към Абърдийн.

На трийсет и две се освободи от прегръдката на Майлс и стана от леглото.

На сто влезе в кухнята и затвори горната половина на вратата, водеща към задното стълбище. Направи чай и се настани край масата.

Откакто се бе събудила в леглото на Майлс предишната сутрин, Сюизън не можеше да си намери място, нервите ѝ бяха опънати като струни на лютня. О, вчера бе вършила най-обикновени неща: всекидневните задължения, пазаруването, приготвянето на храната, но мозъкът ѝ непрекъснато се въртеше около Майлс и онова, което бяха преживели заедно. Но пък не бе забравила как я боля от мъка сърцето.

Всичките ѝ добри намерения, всички непоколебими решения, всичко, което я бе довело в Лондон, внезапно бе минало на второ място. В

продължение на цяла една великолепа, хармонична нощ, тя се бе съединила, гола и разкъсвана от страст, с най-опасния мъж. С Майлс Кънингам.

Все още бе задъхана, а ръцете ѝ трепереха. И дълбоко в душата си знаеше, че е допуснала огромна грешка, най-тежката. Не само се бе влюбила в човека, когото би трябвало да мрази, ами и бе рискувала да се изправи пред ужас, който не би могла да преживее, пред опасността от жестоките шегички на природата.

И въпреки всичко една част от нея все така копнееше за него. Той бе светлина в тъмния тунел на самотния ѝ живот. Но какво ли я чакаше в края на тунела? Внезапно се изплаши от тази светлина.

– Какво ще правя сега? – прошепна тя.

– Ще престанеш да се тормозиш – обади се игриво зад гърба ѝ Майлс, – и ще дойдеш да ме целунеш.

Бузите ѝ пламнаха, а миг след това я обхванаха ледени тръпки. Той очакваше от нея да бъде същата.

– Не ти ли е добре?

Как можеше да изглежда толкова загрижен? Та той бе мошеник и крадец!

– Не – отвърна младата жена, без да се обръща. – Само съм малко изморена.

– Тогава изпълни молбата ми.

Сюизън събра смелост, но преди да успее да стане, чу отново гласа му:

– Не можеш ли?

Разбра прекрасно какво имаше предвид. Питаше я дали може да приеме случилото се помежду им. Какъв избор имаше тя?

Никакъв.

Очите ѝ потърсиха неговите и не можаха повече да се отместят – все едно че бе хипнотизирана. Изправи се бавно и тръгна към него.

Младият мъж бе застанал отпуснат до вратата. Косите му падаха свободно, силните му голи ръце бяха обхванали рамката над главата му. Не можеше да откъсне поглед от лицето му, толкова познато, толкова красиво. Очите му се усмихваха мързеливо, самоуверено и я правеха негова пленница. С огромно усилие успя да премести поглед върху покритите му с косми гърди. Мускулите му потръпнаха като реакция на нейния оглед. В главата ѝ се бе оформил хаплив отговор във връзка с факта, че той също използваше стълбището за прислугата. Устата ѝ обаче бе пресъхнала дотолкова, че не успя да издаде нито звук. Сюизън сведе

още очи, но долната половина на вратата криеше останалата част от тялото му. Проследил погледа ѝ, Майлс отвори и долното крило.

Младата жена зяпна. Беше гол и я желаше силно, много силно.

Тя се изчерви, сърцето ѝ заби лудо. Обърна се, но в същия момент усети топлия му дъх във врата си и ръцете му я обгърнаха. Стори ѝ се, че потъва, че изпада в безтегловност, но опита да се пребори с тези усещания. Очевидно почувствал отдръпването ѝ, той въздъхна нетърпеливо.

– От какво се страхуваш? Можеш да ми кажеш, знаеш това.

Мозъкът ѝ крещеше: „*Страхувам се да те обичам. Ужасена съм, че мога да родя дете като Ейлис.*“

– Този номер няма да мине, девойче. Изобщо няма да мине.

Сюизън смръщи вежди.

– Какво искаш да кажеш?

Той я обърна с лице към себе си. Тъй като тя продължи да гледа надолу, той повдигна брадичката ѝ. Погледът му бе изпълнен със същата жар, която вече познаваше, а гласът – прекалено убедителен, за да не му обърне внимание.

– Не можеш да се преструваш пред мен. – Приблужи се още малко към нея. – Вече не можеш.

Носовите им почти се бяха допрели. От топлината в очите му ѝ се зави свят. В този момент той измести леко встрани глава и се приближи още.

По гръбнака ѝ премина тръпка на очакване. Чувстваше се отмаляла, окрилена. Сърцето биеше силно в гърдите ѝ.

Но това всъщност не бе сърцето ѝ. В следващия миг тя се осъзна. Това бе чаткането на бастун по стълбите! Оли идваше към кухнята! А Майлс бе чисто гол. И я бе прегърнал!

Младата жена се отдръпна от него и рече:

– Това е Оли. Моля ти се, не трябва да те вижда така.

Младият мъж погледна по посока на приближаващите се стъпки и отвърна:

– Оли е светски човек. Гледката няма да го шокира.

– Не може да ни види в това положение! – Беше отчаяна. – Не може! Не е редно!

– Според мен е неизбежно – настоя Майлс, вперил поглед в очите ѝ. – Панталоните ми са गरे.

Почукването на дърво в дърво ставаше все по-силно, но той дори не опита да се прикрие. Мислите препускаха в главата на Сюизън.

Пералното помещение, имаше дрехи в пералното помещение!

– Ще ти донеса панталона! – възкликна тя и се заизвива в ръцете му.

– А ако реша да не ги слагам? – изрече провлачено той, подпрян небрежно на масата.

– Кажй, че ще го направиш – започна да го умолява тя, като се оттегляше заднишком.

– Той ще разбере рано или късно – заяви Майлс и разсъждението й му се стори доста логично.

– Но ти си гол!

Нима наистина не можеше да разбере?

Младият мъж се погледна и се изхили.

– И очевидно доста възбуден.

– О! – възкликна смаяна Сюизън, внезапно ситуацията разбуди гнев й. – Настоявам да се облечеш!

Не се изненада от величественото повдигане на едната му вежда, но вниманието й бе отвлечено от бавното приближаване на Куксън.

– И какво? – попита отривисто Майлс. – Какво ще направиш, ако откажа?

Тя се спусна към пералното отделение и грабна първия чифт панталони, които попадна пред погледа й. Притисна ги към гърдите си и се приближи до него.

– Искай каквото щеш, но не мога да понеса мисълта да го оставя да те завари...

– Гол? – довърши изречението й той с възможно най-невинен глас.

– Да, гол – изсъска младата жена и му подхвърли панталона.

Той се усмихна и започна бавно да оправя крачолите. Когато мушна единия си крак, внезапно спря.

– Чувствам се много по-удобно без тях. Наистина, така е.

– Развратник такъв! – процеди през зъби тя. – Нещастен, жалък...

Спря наред думите си. Тракането бе престанало – Оли бе достигнал покрития с килим вестибюл. Очите й се разшириха и яростта й пламна. Стисна юмруци и заяви:

– Облечи се!

– В замяна на...? – отвърна провлачено той, макар очите му да светеха игриво.

Сюизън хвърли поглед през рамо, но, слава Богу, коридорът бе все още празен. Обърна се към младия мъж, все още с един гол крак, и каза:

– Каквото искаш.

Думите излязоха с усилие от устата ѝ.

– Никакви измъквания повече от леглото, без да ме събудиш?

Стисна ръце и погледна отново през рамо.

– Чие легло?

– Което и да е. Отсега нататък ще спиш с мен.

Оли можеше да се появи всеки момент на вратата. Младата жена си пое дълбоко въздух и отвърна:

– Съгласна.

Майлс се ухили така широко, че усмивката му освети нощта. После напъха крака си в другия крачол подобно на ръка, плъзнала се в любимата си ръкавица.

Сюизън се обърна към печката и му наля чаша чай. Знаеше, че вече няма измъкване и отсега нататък ще трябва да споделя леглото му.

– Нима толкова скоро вече имаш задни мисли по повод на нашето споразумение?

Тонът му бе меден.

Идеше ѝ да го убие. При нарастващия ѝ гняв слабото ѝ женско сърце вече нямаше думата. Внезапно ръцете ѝ се укротиха и бурните ѝ емоции приеха по-спокойни измерения. Сантименталните ѝ мисли бяха заменени до една от надеждата за сладко, вдъхновяващо отмъщение.

Усмихна се и вдигна чашата. Нека този измамник си мисли, че победата е негова. Оставаше да спаси още няколко от десените и по времето, когато трябваше да пристигне чичо ѝ Робърт, тя, заедно с Нели и десените, щеше да си е заминала. Далеч от вонящия Лондон... и от опасните прегръдки на Майлс. Това бе желанието ѝ и така щеше да стане.

Когато постави чая пред него, той я сграбчи за китката.

– Тази нощ – прошепна той и приближи устни до дланта ѝ, – аз ще избира леглото си.

Ръката ѝ настръхна.

– Пусни ме!

За нейна изненада той се подчини, но следващите му думи бяха шокиращи дори от реакцията му.

– По-нататък през тази седмица ще излезем да пазаруваме заедно. Представям си те в нещо... – Спря да говори и в очите му заиграха немирни светлинки. – ... нещо по мой избор.

Като поразена от гръм, Сюизън го съзерцаваше безмълвно. Когато възвърна дар слово, Оли влезе в кухнята. Погледът му бе изпълнен с разбиране.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Всяка друга жена би започнала да се киска като някоя стара мома при перспективата Майлс да я съпроводи до модната къща на мадам Лъоблан, но не и Сюизън. По време на пътуването им дотам тя бе неспособна да мисли за друго, освен за първия път, когато бе зърнала витрината на салона ѝ. Кога бе това? Преди малко повече от два месеца. Прекалено отдавна.

Ами ако Майлс познаеше Нели? А ако Нели го предизвикаше? Не, Нели щеше да прояви благоразумие, не беше вчерашна. От своя страна Сюизън бе на мнение, че това определение подхожда чудесно и за самата нея.

Когато пристигнаха в салона, тя застана пред витрината със смесени чувства, макар вече да знаеше от прислужницата си какво може да очаква. Вместо топчетата фалшифицирано роуардско платно, сега бяха изложили различни дантели от Мехелен, Ирландия и Испания. Надяваше се, че роуардският плат е толкова популярен и затова е бил изкупен. С изключение на едно топче. Възнамеряваше, с помощта на Нели, да изобличи Майлс Кънингам и шивачката. Какво ли щеше да каже той, когато хвърли в лицето му истината? Вероятно щеше да отвърне, че Оли е нанесъл неверни числа в счетоводните книги.

– Влизаме ли? – попита Майлс.

Младата жена се обърна и отново бе поразена от красотата му. Нежните кафяви очи играеха на ярката дневна светлина в очакване и, както ѝ се стори, с възхищение. Най-вече ѝ направи впечатление безгрижният начин, по който ѝ се усмихна и небрежната грация, с която ѝ помогна да слезе от каретата. И, сякаш се бе упражнил поне хиляда пъти, пое ръката ѝ и я пхна в сгъвката на лакътя си.

Куражът ѝ бе подложен на изпитание от подобен чар и внезапно започна да се моли виновникът за всичко да не е той, а Оли.

– И какъв, миледи, – промълви лениво той, като наклони глава към нея, – е любимият ви цвят?

Младата жена обърна глава на една страна и когато погледите им се срещнаха, бе готова да се откаже. На устните ѝ се оформиха две отдавна забравени думи. Като дете не можеше да казва правилно любимия си цвят „кралско синьо“. Най-добрите ѝ опити не стигаха по-далеч от „каска синьо“.

Сантименталният спомен за общия ѝ живот с Майлс я изпълни със съжаление. Вместо да позволи миналото приятелство да разруши плановете ѝ, тя се усмихна предизвикателно и отвърна:

– Няма да ти кажа. Сам трябва да откриеш.

Той огледа внимателно лицето ѝ и рече:

– Хм! Нетърпеливата ти физиономия ми говори нещо. Опитът ми обаче казва друго. Мисля, че тайничко харесваш червеното, но няма да избереш него. – Спря и със свободната си ръка хвана дръжката на вратата. – Не, Мора Форбс, не си чак толкова дръзка, за да избереш червеното. Струва ми се, че ще вземеш синьо, което да подхожда на очите ти или тъмнозелено, за да подчертава косата ти.

Изкусителният му тон я накара да изтръпне. Бузите ѝ порозовяха, когато ръката му се плъзна към долната част на кръста ѝ. Огледа се, като вътрешно се презираше за слабостта си, а него мразеше, защото я бе измамил така жестоко.

– Ето, виждаш ли – заяви уверено той, като ѝ направи път да мине през вратата. – Отново познах.

– Нима никога не грешаш – попита с отбранителен тон тя, – в игриците си на отгатване?

– Никога. – Погледът му бе топъл, тонът – нежен. – И както ще откриеш скоро, със сигурност абсолютно никога не греша, когато става дума за теб. Дватама с теб си подхождаме чудесно.

Отново я обзеха съжаление и съмнение. Той изглеждаше толкова искрен, но вече знаеше добре какъв мошеник е в действителност.

– *Welcome*, мистър Кънингам – приветства ги мадам Льоблан.

На Сюизън тя се стори само бледа имитация на имитацията, която ѝ бе направила Нели.

Майлс свали с кавалерски жест шапката си.

– Мадам Льоблан, истинско удоволствие е да ви видя отново. Позволете ми да ви представя мисис Форбс.

Тя отвърна на френски, очевидно отговорът ѝ бе предназначен само за ушите на младия мъж.

– О, тя е много красива, но тъй като е с вас... това обяснява всичко.

Той потрепна.

– Настоявам да говорите на английски.

– Но разбира се. Вашите предпочитания са и наши предпочитания.

Загадъчните ѝ думи смутиха Сюизън. Всеки, който притежаваше поне капчица разум, щеше да я вземе за платена метреса на Майлс. Но тя не беше уличница! Бе просто една слаба жена, поддавала се на

неоспоримия му чар.

– Мора?

Вдигна поглед към него. В този момент с крайчето на окото си забеляза Нели и изненадата, изписала се на лицето ѝ, точно преди да се скрие зад завесата на съседната врата.

– Какво има? – попита я младият мъж и я придърпа по-близо до себе си.

Загрижеността му я изнервяше. Тя поклати глава.

– Нищо.

– Бихте ли ме последвали, ако обичате? – обади се мадам.

Минаха през стъклената врата, боядисана в лешниковокафяв цвят и се озоваха в малък хол. Тапицираните с тъмна кожа столове, големият диван и малката масичка с принадлежности за пушене говореха, че това е кътче, определено предимно за мъжко присъствие. Огледалната стена на неголямото помещение създаваше впечатление за по-голям обем, а няколко месингови лампи компенсираха липсата на прозорци, това създаваше по-интимна обстановка и подчертаваше допълнително предназначението на стаята.

Собственичката на салона плесна с ръце и поръча на незабавно появилата се прислужница да донесе чай за Сюизън и бренди за Майлс. Той се отказа от алкохола и пожела чай и за себе си.

Докато гледеше как мадам говори язвително на слугинята, младата жена се запита как ли се чувстваше Нели сред тази обстановка. Тя не се бе оплаквала нито от новата си работа, нито от мадам Льоблан, която се държеше като истински тиранин.

През младостта си францужойката вероятно е била определяна като миньонче, но годините се бяха оказали безмилостни към дребната ѝ структура. Бе вдигнала с един единствен гребен от слонова кост боядисаните си коси. Подобният на патладжан нос и малките черни очички отвлечаха вниманието от най-изумителното в нея – кожата ѝ. Блестяща и гладка като порцелан, тя изглеждаше почти прозрачна.

Докато домакинята им събираше каталози с модели, Сюизън хвърли поглед към Майлс, който разглеждаше съсредоточено окачената на стената ловна сцена. Колко ли жени бяха пробвали различни тоалети и парадирани с тях и пред колко ли мъже? Почувства обида при тази мисъл.

– Харесва ли ти? – попита тя.

Въпросът ѝ изглежда го изненада.

– Не се възхищавах от художника, а от животните. – Изкашля се,

преди да добави: – Знам малко за дивите животни.

Сюизън огледа на свой ред картината.

– Малкото червено животинче е лисица.

Въпреки старанието си, младият мъж не можа да потисне смеха си.

– Тази сутрин си доста дръзка.

И защо да не бъде? Днес щеше да го изобличи що за измамник е.

– И услужлива? – попита смело тя.

Той праметна ръка през рамената ѝ и рече:

– Точно така, но се питам каква е причината. Да не би езикът ти да е толкова находчив в резултат на нещо, което съм сторил аз или ние двамата?

Сластният му поглед я смути. Забележката, припомняща за часовете, в които се бяха любили, ѝ поддържа опустошително. Тъй като той се приведе още по-близо към нея, тя се отдръпна с думите:

– Не трябва да ме целуваш... не тук.

– Тук ли тогава? – докосна с пръст челото ѝ Майлс. – Или тук? – Сега пръстът му бе на бузата ѝ.

Сърцето ѝ се разтупка в гърдите ѝ.

– Не. Никъде.

– Може изобщо да не съм възнамерявал да те целувам – промълви той.

– Но възнамеряваше – прошепна младата жена, която внезапно почувства, че се възбужда. – Сигурна съм!

– Нима мислиш, че ме познаваш толкова добре?

В подобни мигове забравяше за дългата им раздяла.

– Да, и то по-добре, отколкото предполагаш.

Той я изгледа замислено.

– Защо ли ти вярвам? Дали защото току-що се изказа с типичния шотландски акцент? Знаеш ли, от време на време го оставяш да се изпълзне от устата ти. Когато си ядосана или мислиш, че никой не те слуша. Приятно ми е, че си достатъчно спокойна с мен, за да бъдеш самата себе си. Така се и надявах да стане.

Сюизън преглътна с усилие. Чувстваше се съвсем чужда и сякаш не приличаше на себе си.

– Бих предпочела да говорим за нещо друго.

– За лисици ли?

Устните му се извиха в ъгълчетата си.

– Не, лисиците винаги ги хващат.

– А теб ще те хванат ли, малка заядливе?

Тя откъсна погледа си от него и погледна към мадам. Французойката подреждаше рисунките на избраните от нея модели. Можеше ли да чуе разговора им?

Сякаш прочел мислите ѝ, Майлс каза:

– Предпочитам да чуя отговора ти сега, докато наоколо няма никой.

Младата жена не му обърна внимание.

– И какъв е отговорът ти?

– А ако откажа?

Той вдигна рамене.

– Все още е сутрин, а аз съм търпелив човек.

Ако не престанеше да ѝ поставя уловки, Сюизън нямаше да успее да доведе плана си до успешен край.

– Но аз трябва да се връщам скоро. Куксън ще има нужда от...

– Днес не искам нищо от теб. Обявих деня за почивен – заяви великодушно Майлс. – А аз ще бъда твоят лондонски гид.

– Но аз вече видях всичко от Лондон.

– Кога? – Мускулите на цялото му тяло се стегнаха. – И с кого?

– Моля те! – изсъска младата жена, дочула шумоленето на полите на мадам Лъоблан. Сърцето ѝ обаче подскочи при мисълта, че той може би я ревнуваше.

Чаят бе сервиран под бдителния поглед на собственичката.

– Ще поговорим отново по този въпрос, можеш да бъдеш сигурна.

Тонът му беше измамно любезен.

Сюизън разгледа десетина модела. Пред погледите им се разкри истинска изложба от всевъзможни платове, но липсваха тези, които търсеше. Едва когато Майлс поръча и третия тоалет, тя си даде сметка, че намерението му бе да ѝ купи цял нов гардероб.

Мадам им показа розов атлас.

– Цветовете подвеждат и е трудно да се прецени кое е най-подходящо – заяви тя, като оглеждаше подозрително косата на младата жена.

Сюизън мразеше розовото и с основание – то не подхождаше изобщо на червената ѝ коса. Освен това мразеше да я обсъждат като овца преди стригане.

– Синята коприна – отсъди най-накрая Майлс. – И нещо пастелно, на малки цветчета.

Мадам кимна царствено.

– Имам нещо подобно и сигурно ще ви бъде приятно да научите, че е от Страджклайд.

Младият мъж очевидно бе впечатлен. Сюизън се опитваше да не

издава напрежението си – моментът бе дошъл.

Госпожа Лъоблан се извини и след малко се върна с топче плат. Сюизън успя да разпознае дори от другия край на стаята памучната батиста, боядисана в светлозелено и избродирана с деликатни розички. Нели бе избрала цвета, Флора Макайвър бе изтъкала платното, Сюизън бе изрисувала цветчетата, а дъщеричката на Нели, Сорча, бе изпълнила бродерията.

Младата жена с усилие се пребори със силния импулс да изкрещи истината. Майлс Кънингам бе предал шотландските кланове, като бе откраднал *Maide dalbh*, но с фалшифицирането на роуардските платове бе измамил хората, които я бяха приели и се бяха грижили за нея, докато той бе прекалено зает със собствените си работи. Тази нощ щеше да изнесе останалите десени, а щеше да го изобличи още сега.

Протегна ръце и пое топчето. Извъртя го така, че да може да огледа дървената пръчка, на която бе навит платът. Точно както бе предрекла Нели, тук откри доказателството, което търсеше. Върху дървената плоскост бяха изобразени пет стрели, свързани с лента – герба на рода Лохиел Камерон. Емблемата се повтаряше повече от десет пъти по цялата дължина на пръчката и това се отнасяше за всяко топче плат, изтъкано в Роуард.

Вече предвкушаваше сладостта на победата. Погледна първо към Майлс, а след това и към францужойката, и заяви:

– Това не е страдклайдски плат. Това е творение на становеите на Роуард касъл.

Мадам зяпна. Младият мъж се усмихна тъжно и потупа Сюизън по ръката.

– Не, сладката ми, от Страдклайд е – обясни търпеливо той. – Платовете на Сюизън съвсем не са толкова качествени.

Обидена от извинителния му тон, тя го изгледа смразяващо.

– О?

Стана и обхвана топчето от двете страни с длани. Започна да върти китки и да развива плата. Пръчката в средата изскочи и се удари в отсрещната стена. Сюизън прекоси помещението и отиде да я вдигне.

Вирна високо глава. Триумфът бушуваше във вените ѝ, когато се приближи до Майлс и му подаде пръчката.

– Виж сам. Това е запазената марка на лейди Сюизън.

Този път вече смръщил вежди, той я пое и я огледа внимателно. Устните му се изпънаха в тясна линия, а кафявите му очи се изпълниха с леден гняв.

– Що за номер е това?

Мадам изглеждаше истински шокирана.

– Мосьо, нямам представа.

Младият мъж се обърна към Сюизън.

– Откога Сюизън използва тази запазена марка?

Сега беше неин ред да се учуди.

– Това бе знакът на майка й, стрелите от герба на Лохиел Камерон.

– Шотландски клан? – Очите на госпожа Льоблан се разшириха, а от френския й акцент не остана и следа. – Не знаех нищо за това, мосьо. Моля да ми повярвате.

– Сигурен съм, че нямаш нищо общо с тази работа – отвърна разсеяно той.

Майлс като че ровеше из паметта си. Но как бе възможно да е забравил? Сюизън се усъмни за момент. Можеше ли друг някой да е отговорен за измамата? Да не би Куксън? Веднага се упрекна за слабостта си. Бе се поддавала на чара на Майлс Кънингам и като поразена от любов глупачка бе готова да вярва само най-хубавото за него.

Младият мъж продължаваше да опипва емблемите с все още изранените си от тежката работа на борда на „Шотландска звезда“ ръце. А след това очите му потърсиха погледа на Сюизън. Изражението му бе изпълнено с решимост.

– Сигурна ли си, Мора?

– Да.

– Така да бъде. – После се обърна към мадам. – Обещавам да не разгласявам тази работа, но в замяна искам да огледам всички топове, които ви е продал Робърт Харпър! Искам да знам колко топа сте продали и на каква цена! – Стисна пръчката в дланта си. – Искам да получа цифрите още днес, мадам!

– Разбира се, мосьо.

В главата на Сюизън се въртяха куп амбициозни мисли, чувстваше се едновременно наелектризирана и разочарована. Той бе или изключителен актьор, или казваше истината и нямаше пръст в заговора. Защо тогава първият му въпрос бе за цената? Защо се интересуваше от парите, платени за плата?

Опита да се отърси от подобни разсъждения. Макар вече да бе решила да намери друг разпространител за продукцията си, той трябваше да поправи стореното зло.

– Нима няма да направиш нищо, за да защитиш лейди Сюизън?

– По-полека, Мора. Ще се погрижа грешката да бъде поправена.

Усетила предупреждението в гласа му, младата жена млъкна. Сърцето ѝ обаче не можеше да не се вълнува от вероятността Майлс да не е замесен.

– Имам ли думата ти?

– Кълна се в паметта на Сибийл Харпър – произнесе тържествено той, без да пуска пръчката, очевидно мислеше да я вземе със себе си. – Ти постъпи съвсем правилно. Мое задължение е да изясня тази заплетена ситуация, но няма да позволя тя да развали деня ни. Разбра ли?

Това не беше въпрос. А Сюизън от своя страна бе постигнала повече от очакваното. И въпреки това не можеше да не изпитва тъга от възможността чичо ѝ Робърт да я е лъгал.

– Престани да мислиш за това, девойче. Няма да позволя да се тревожиш. – Тъй като не получи отговор, додаде: – Обещавах ли?

– Да.

Майлс се усмихна широко и потупа лекичко носа ѝ с края на пръчката.

– А сега да огледаме новата рокля.

Все едно че я поразил гръм. Не бе очаквала да я възнагради, задето бе разкрила машинациите му. Действително се отнасяше към нея като към своя слугиня.

Позволи да я изведе от стаята. Дойде на себе си едва след като видя Нели, седнала на табуретка в пробната.

– Помогни на мисис Форбс да се съблече – нареди мадам и побърза да излезе.

– Мисис ли? – проточи многозначително Нели. – Не е нужно човек да бъде учен, нито да ходи при врачка, за да го разбере.

– Сарказмът не ти подхожда, Нели.

Младата жена започна да се разкопчава.

– Е – изфуча прислужницата. – Работата изглежда зле, ако питате мен.

– Не съм те питала.

Нели се изправи, за да ѝ помогне да съблече роклята.

– Но не чак толкоз зле, колкото т'ва тук.

Погледът ѝ бе вперен в рамото на Сюизън. Тя се обърна към голямото огледало и премигна невярващо. Точно над ключицата си имаше белег от просмукано. По дяволите! Защо не го беше забелязала? Защото не предполагаше, че прекрасната любовна нощ може да остави подобни следи. Въздъхна и срещна погледа на прислужницата.

– Насили ли ви туй копеле?

Сюизън с усилие задържаше сълзите си.

– Не – отвърна хрипкаво тя. – Не ме е насилвал.

Нели се успокои и, за изненада на господарката си, се усмихна.

– Крайно време бе да станете жена. Той успя ли да ви достави удоволствие?

Сюизън се изчерви.

– Виждам, че се е справил добре – заяви мрачно Нели. – Той е красив мъж, вече ви го казах, и, бас държа, че има с какво да се похвали и в други области.

– Той е мошеник, и крадец, и...

– Ваш любовник.

Стомахът ѝ се сви.

– Няма да позволя на вулгарната ти уста да ме разстройва, Нели. Затова млъквай!

– Туй са просто приказки между жени и изобщо не са вулгарни – възрази слугинята, сякаш ставаше дума кога трябва да изтупа килимите.

– Всичко, свързано с Майлс Кънингам, е вулгарно.

– Добре. Туй означава, че е пламенен любовник и не се притеснява от проповедите, че брачното ложе се използва единствено за създаване на деца. Не е работа на свещениците да казват на хората колко често да утоляват страстите си и как да...

– Нели... – рече предупредително Сюизън.

Без да се смущава, прислужницата продължи излиянията си.

– Не виждам за какво се косите. Не обсъждаме за първи път тази тема.

Сюизън започваше да се чувства все по-неудобно.

– Бях дете, когато ми... когато ми обясни за мъжете и жените.

– Бяхте на дванайсет години, миледи, а аз – на двајсет и две, когато говорихме за правенето на любов... за туй какво прави един мъж, когато някоя жена му влезе под кожата и за удоволствието, което жената може да...

– Нямах избор.

Нели я погледна замислено.

– Не, и на мен ми се струва, че не сте имали избор, миледи. Кой би могъл да устои на красавец като него?

– Самозабравяш се.

– И кой не би? – отвърна предизвикателно слугинята. – Откакто напуснахме дома си видях толкова измама и нещастие, че ще ми стигне до края на живота. Ако работата не ме поддържаше, щях да си изгубя ума и

да заприличам на Ейлис, когато я прихване някой от пристъпите ѝ.

Сюизън се трогна от отчаянието в гласа ѝ.

– Аз също съм объркана.

– Никога преди не съм служила на такъв тиранин, нито пък съм живяла в град, който вони като сметище. – Спря и въздъхна тежко. А след това тонът ѝ се поуспокои. – Моята господарка в повечето случаи е нежна и обична.

Младата жена я прегърна буйно.

Когато след малко се отдръпна, Нели изпитваше дълбоко разкаяние.

– Простете ми, лейди Сюизън, но работата тук направи езика ми хаплив. Би трябвало по-често да мисля за вас и положението, в което се намирате.

– Не, не би трябвало – отвърна младата жена, отново се чувстваше добре. – И вече можеш да напуснеш тази работа.

Прислужницата се усмихна.

– Да, мога. Чух ви, като си говорехте – завъртя очи тя. – Наречете ме глупачка, но според мен той е невинен.

Сюизън нямаше желание да обсъжда противоречивите си чувства към Майлс Кънингам.

– Възможно е. Но никой повече няма да ни измами. Аз сама ще се заема с продажбата на платовете, а Майлс Кънингам може да върви по дяволите.

– Започнали сте да милеете за тоз вагабонтин.

– Не чак толкова – излъга младата жена. – А и си тръгваме само след ня...

– Шт! – прошепна Нели и хвърли поглед към вратата. – Покрийте изсмуканото или утре цял Лондон ще знае за него. Ей за туй живеят тез презрени англичани – заради клюките.

Сюизън побърза да прикрие следата с длан.

Появи се мадам с праметната през ръка богата дантелена бяла рокля. Нели се поклони и посегна към дрехата.

– Погрижи се да направиш подходящи панделки, но гледай това да не ти отнеме целия ден. – После обърна изпълнената си с презрение физиономия към Сюизън и добави: – Сигурна съм, че знаете – мосьо Кънингам не обича да го карат да чака.

– Да, мадам – отвърна покорно Нели.

Как ли съумяваше да съдржа езика си? Бе станала свидетелка на това, че платовете им се продаваха под фалшиво име и се подчиняваше на

строгите заповеди на мадам. Очевидно продължаваше да играе ролята си.

Разстроена и разгневена, задето Нели трябваше да търпи подобно грубо отношение, Сюизън рече:

– Това ще бъде всичко, мадам. Момичето е много способно.

Госпожа Лъоблан се изнесе, съпроводена от високомерното шумолене на копринената си рокля. Когато слугинята направи неприличен жест с ръка, Сюизън трябваше да внимава, за да не се изсмее прекалено силно.

– Старата вещица заслужава горещ ръжен в задника. И аз с радост ще дам и последното пени, коет' ми е платила, за да го сторя, но ще трябва да чакам на опашка. Има други, изгарящи от желание да го направят и те работят тук преди мен.

– Не е нужно да идваш повече.

Прислужницата се усмихна.

– Благодаря, миледи. Шотландия ми липсва все повече и повече. Нищо чудно, че презрените англичани хвърлят непрекъснато око към нашата прекрасна земя. Превърнали са собствената си страна във воняща дупка. Но, стига за т'ва. Довършете онуй, дето започнахте да казвате, преди да ви прекъснат така грубо.

– Помогни ми да облека роклята, докато говорим.

Сюизън се наведе и протегна нагоре ръце.

– Внимателно, да не си разрошите косите. – Нели промуши дрехата през главата на господарката си и закопча копчетата. – А сега ми кажете.

– Трябва да измъкнем останалите десени колкото се може по-скоро.

Нели се взря в огледалото и погледите им, по-скоро техните отражения, се срещнаха.

– Не съм и възнамерявала да стоя тук до Нова година.

– Чичо Раби идва на гости на Майлс.

– Мила света Маргарита! – Ръцете на прислужницата замръзнаха във въздуха. – Някой му е казал и пристига да ни отведе. Само да открия мръсния предател, който му е казал...

– Никой не знаеше, освен хората в Абърдийн.

Лицето на Нели почервения от гняв.

– Бас държа, че Дъндас и онези негодници, които нарича войници, са раздрънкали пред половин Абърдийн. Той никога не е успявал да ги държи под свой контрол. – Започна да надипля полите на дрехата. – Чудесен ескорт се оказаха. Радвам се, че не ги доведохте до Лондон.

Макар да не бе честно да заплашвате Дъндас, че ще го уволните, ако не изпълни нареждането ви.

Сюизън отново почувства вина. Бе се държала сурово с Дъндас, но той не ѝ бе оставил никакъв друг избор. Престори се, че оглежда роклята, но всъщност всичките ѝ сетива бяха настроени към Нели. Най-накрая рече, с надеждата да я поуспокои.

– А как ти се струва подобна гледка: нашите шотландци да маршируват из Купър'с гардън или по Флийт стрийт. Ами да, те сигурно щяха да шурмуват Уестминстърското абатство и да измъкнат короната изпод носа на крал Джордж.

– И да я върнат в Сконското абатство, където ѝ е мястото – допълни Нели.

Младата жена погледна внимателно прислужницата си и реши, че е по-разумно да смени темата на разговор.

– Роклята е хубава, но няма да я взема.

И тя докосна белега от изсмуканото, който се виждаше без проблеми, тъй като дрехата бе с дълбоко изрязано деколте.

Нели обаче не можеше да бъде отклонена така лесно.

– Ако чичо ви не пристига, за да ни отведе у дома, защо тогава изобщо идва според вас?

– Вероятно само ще се отбие, преди да отиде на почивка във Франция. Лятото е почти към края си, както знаеш.

– Знаем го по-добре от всеки друг – измърмори слугинята.

– Есента обаче няма да прекараме в Лондон.

Нели се изсмя, загледала в някакъв детайл на роклята. Гневът ѝ бе преминал.

– Да, хубава дрешка, и от най-хубавото платно, което някога е правила вдовицата Маккормик. Той ще се ядоса ли, ако откажете да я носите?

– Вероятно, но не ми пука.

– Помислете за туй от таз гледна точка – започна слугинята и очите ѝ проблеснаха. – Ще олекотите малко портфейла на онзи чакал, тъй като мадам не е имала нито една великодушна мисъл от времето, когато Христос е бил дете. И – проточи Нели, – ще откупи обратно нашия плат. Така му се и пада, не мислите ли, като се има предвид начина, по който ни изигра? Освен ако не мислите, че е невинен.

Сюизън се опита да забрави шокираното му изражение и отвърна:

– Разбира се, че е виновен.

Очите на прислужницата се присвиха.

– Тогаз защо да не си отмъстим?

Това предложение ѝ се стори привлекателно. Какъв по-добър начин да държи под контрол емоциите си, когато има вземане даване с Майлс, от това да знае, че последната дума ще каже тя?

– Мога да се попресторя мъничко, струва ми се.

– Разбира се, че можете.

Усмивката на Сюизън бе ослепителна.

– Благодаря, Нели.

– Няма защо. Сама щяхте да се сетите за т'ва.

Слугинята отстъпи няколко крачки и огледа господарката си от глава до пети. След това измъкна една ножица от джоба на престилката си и скъси жълтата лента, висяща от фльонгата, прикрепена непосредствено под гърдите на младата жена. От друг джоб измъкна четка.

– Седнете тук.

И тя кимна към табуретката.

Измъкна фибите от косите ѝ, разреса ги и пусна дългата им черна маса върху белязаното рамо на Сюизън, като по този начин скри измуканото място. След това завърза лентата във формата на безупречна панделка около косите ѝ.

– Трябваше да застрелям Майлс онази нощ, докато имах възможност – заяви Нели, докато превръщаше един дълъг кичур в къдрица.

– Ти ли си била? – възкликна младата жена. – Ти ли си го нарекла „презрян англичанин“?

– Нямаше време да го нарека всичко, което заслужава. Стойте мирно – смърти я прислужницата, макар очите ѝ да искряха от едва сдържан смях и гордост. – И щях да го фрасна хубавичко, ако оназ' вечер носех някой от десените. Хубаво оръжие са те.

– Но той каза, че си имала пистолет!

Нели я погледна замислено.

– Нямаше да го застрелям. Прекалено мръсно е.

– Радвам се да го чуя. Ако носеше някой от десените, сега най-вероятно вече щяхме да гнием в затвора.

– На това бунище, наречено град, човек може да си изгние където и да отиде. Не е нужно да го тикнат в зандана. – Огледа изпитателно Сюизън. – Изглеждате прекрасно.

Младата жена се погледна в огледалото. Видът ѝ бе променен, както можеше да се очаква, но чак пък прекрасно? Не бе сигурна.

– Не се превземайте – смърти я Нели. – Вий сте си красавица, независимо дали с черна или червена коса. И мисля, че накрахмехе със

Гризач да чака достатъчно.

– Сър Гризач ли?

– Подхожда му – изви като дъги веждите си прислужницата. – Да дойда ли тази нощ?

– Да, и наеми карета. Ще трябва да вземеш всичките. Нямаме време за губене.

– Няма да мога да се справя с карета. По-скоро бих се доверила на самия Къмбърланд да ме вози из Лондон.

– Тогава каруца. Ще се справиш ли с каруца?

Нели я погледна оскърбена.

– Разбира се, миледи.

– В такъв случай всичко е наред. До девет часа. – Младата жена се запъти към закрития със завеса вход. – Нели...

– Да, миледи, какво има?

Сюизън се обърна.

– Не искам деца от... – Гласът ѝ я предаде. – От Майлс. Не мога да рискувам да имам дете като Ейлис, дори заради *Maide dalbh*.

– Правенето на деца изисква време – заразсъждава слугинята. – А ние си тръгваме прекалено скоро, за да има подобна опасност.

– Сигурна ли си?

Нели се усмихна развратно.

– Моят Ян, мир на праха му, трябваше да се труди месеци, преди да зачена малката Сорча.

Сюизън все още не бе убедена.

– Но...

– Не се тревожете – прекъсна я слугинята. – Все още не е сторена никаква беда, а ако използвате женските си хитрости, ще може да го имате когато пожелаете.

Нели имаше право – Сюизън не използваше главата си. Увлечена от идеята да изиграе Майлс Кънингам и окуражена от факта, че скоро си тръгва от Лондон, тя рече:

– Чакай ме край задния вход тази вечер, не при прозорчето на мазето.

Прислужницата видимо бе впечатлена.

– Това се казва умение, миледи. Първо трябва да се пофлиртува малко с един мъж, докато помисли, че те е спечелил. Заложете на чара си, миледи, и ще го повалите в краката си. А когато си заминем, негодникът ще се чуди откъде му е дошло на главата т'ва зло. И ще му послужи за урок.

Майлс се чудеше какво я бе задържало толкова дълго. Дали не бе все още разстроена заради плата? За Бога, щеше да накара Робърт Харпър да плати за стореното. Трябваше да предупреди Сюизън и да постави под наблюдение чичо й. И ако проклетникът се опиташе да изиграе отново подобен номер, щеше да го остави да продава платове като амбулантен търговец, вместо да му помага да заеме онзи пост в Министерството на финансите. Можеше да се оправи с Робърт. Нима Мора не знаеше това? Възможно бе тя самата да е тъкала въпросното топче плат и гордостта бе разпалила още повече гнева й. Е, щеше да прекара деня заедно с нея и това може би щеше да пооправи настроението й. Другите жени в живота му неизменно бяха отговаряли благосклонно на подобно внимание.

В този момент младата жена се появи на вратата. Синият цвят може и да й приличаше най-много, като се имат предвид очите й, но с този бял къдрав тоалет приличаше на пролетно цвете. Кожата й блестеше, а елегантният начин, по който косите бяха подредени по раменете й, го накара да се усмихне неволно. Тя също се усмихваше, дръзко и самоуверено. А и защо да не бъде доволна от себе си? Бе разкрила маневрите на Робърт Харпър във връзка с платното на Сюизън. Сюизън. Как щеше да реагира, когато научи истината за чичо си? На Майлс никак не му се искаше да я натъжава. Надяваше се само, че ще приеме неговата утеха и подкрепа.

– Не ти ли харесва? – попита младата жена.

– Спри там и се обърни – помоли Майлс, като се наклони напред и започна да почуква по пода с пръчката от топчето плат.

Тя се завъртя, по същия начин, както бе постъпила в нощта на посещенията на Ейнсбъри. Споменът породил изпълнени с желание мисли. Младият мъж се ухили широко, когато тя направи дълбок реверанс и тръгна към него.

– Не ми отговорихте, милорд.

Шеговитият й тон го развесели. Ако продължаваше да го предизвиква, щеше да забрави плановете си и да й даде възможност да се наслади на дълга, сладострастна гледка към тавана на спалнята му. Твърдо решен да се възползва от доброто й настроение, той се опита да потуши копнежите си.

– И роклята ми харесва.

Стана и подаде ръка. Тя пое дланта му.

– С огромно облекчение чувам тези думи – измърка Сюизън, докато излизаха от стаята. – И къде ще ме водиш сега?

Ето че пак започваше и този път младият мъж не се съдържа.

– В леглото, ако не престанеш да ме предизвикваш.

– О!

Бузите ѝ поруменяха и тя обходи с поглед помещението. Решил, че е сложил край на престорената ѝ свенливост, Майлс каза:

– Ще отидем ли да пожелаем приятен ден на госпожа Лъоблан?

– Ако настояваш.

– А ако не настоявам?

Въпросът му я изненада. Беше му любопитно да разбере какво мисли. От всички жени, които познаваше, шотландското момиче бе най-сложната като личност, най-непредвидимата.

– Тогава просто няма да ѝ пожелаем приятен ден, Майлс – отвърна приветливо тя.

Напълно объркан, младият мъж я поведе към каретата. Когато се настаниха, заяви:

– Тъй като вече си се нагледала до насита на Лондон в нечия друга компания, предлагам да се разходим извън града. Казаха ми, че Джон Стемънс се сдобил с част от арабските жребци на Дарли. Искаш ли да отидем да ги видим?

– Ако става дума за коне – да. Ако говориш за лисици – тогава не.

Някакъв минувач подсвирна силно и тя се обърна по посока на звука. Немирникът я целуна по бузата, след което се поклони дълбоко. За първи път в живота си Майлс изпита острото жегване на ревността. Това усещане не му допадна, изобщо не му допадна.

– Кажй на приятеля си, че няма да го придружаваш повече при разходките му.

– Приятеля ми ли?

– Да – изръмжа младият мъж. – Онзи, с когото си излизала.

Очите ѝ блеснаха и той едва се удържа да не я нацелува.

– Непременно, милорд – отговори покорно Сюизън. – Сигурна съм, че приятелят ми ще разбере.

Младият мъж изпита облекчение при тези думи, но нещо в тона ѝ предизвикваше подозрения.

– Да не би да ме залъгваш?

За момент тя приличаше на прекрасно дете, научило нещо забранено.

– Мої? – възкликна тя, като постави длан пред сърцето си и замига учудено.

Майлс избухна в смях. Обхванат от нетърпение да се озове насаме

с нея на някой пуст път, той опъна юздите и поведе конете към покрайнините на Лондон.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Вестибюлт бе тъмен, като се изключи ивицата светлина, която се процеждаше изпод вратата на кабинета. От мястото си Сюизън чуваше гласовете на Майлс и Оли, но не можеше да различи думите им. Имаше нужда от всичките си сила и находчивост, ако желаше двете с Нели да завършат успешно тазвечерната си акция.

Ами ако се проваляха? А ако Уилям се прибереше по-рано? А какво щеше да стане, ако Майлс или Оли откриеха Нели? Младата жена си пое дълбоко въздух, опитвайки се да не мисли за подобни мрачни перспективи. Непременно трябваше да си възвърнат останалите липсващи матрици за десените, колкото и рисковано да беше това.

Спря на прага на кабинета, изумена от сцената, която ѝ се стори болезнено позната. Оли Куксън, поставил счетоводната книга в скута си, слушаше внимателно инструкциите на разположилия се в съседния стол Майлс. Сюизън се настрои за момент сантиментално от естествения ход на събитията, в резултат на който баща ѝ бе наследен от Кънингам, все така подпомаган от Куксън.

– Мислиш ли, че е твое задължение – казваше точно в този миг Оли, – да възвръщаш на Сюизън загубите, причинени от измамните печалби на Робърт?

Младата жена разбра, че най-ужасните ѝ страхове щяха да се окажат истина. Нима чичо ѝ Робърт действително стоеше зад тази измама?

– Разбира се, че е мое задължение – изръмжа Майлс. – Трябваше да го държа под око по-отблизо, но, Боже мой, не съм и предполагал, че ще стигне до там да мами Сюизън.

– Все още мисля, че не е твое задължение.

Младият мъж се изхили.

– Не съм изненадан, след като ти забрави твоето задължение преди години.

Оли изсумтя присмехулно.

– Е, ако възнамеряваш отсега нататък да поемеш и задълженията на Сюизън, то, хм, моите задължения ще се променят съвсем. Няма да успееш да се справиш едновременно и с нейния, и с твоя бизнес.

Майлс се изкашля.

– Размислил съм и по този въпрос. И съм взел важни решения, които ще променят всичко.

Младата жена се стараеше да запази хладнокръвие. Майлс не можеше да се готви да поеме ролята на Робърт. Ако някой ден се появеше отново в Шотландия... Тази мисъл бе прекалено хубава, за да бъде истина. И същевременно – обидна. Тя несъмнено бе постъпила неправилно, възлагайки продажбата на своите платове на друг, но това бе останало в миналото. Отсега нататък щеше да продава продукцията си в Глазгоу. И въпреки всичко мисълта, че Майлс бе достатъчно загрижен за Сюизън Харпър, за да се намеси, ѝ действаше въодушевяващо. И знаеше много добре причината.

Тя бе ръководила през целия си живот и се бе справяла с търговията на цяла област в Шотландия, но когато се намираше до Майлс, нямаше никакви други желания. Откакто бе в Лондон, не бе нужно да взема всеки ден решения за едно или друго в Пърюикшир, бе свободна от товара, легнал на плещите ѝ. Как щеше да се върне в Роуард касъл и да бъде отново неговата господарка след дълбоката любов, която бе преживяла в столицата? Младата жена си спомни с каква цел бе дошла и това ѝ помогна да възвърне контрол над себе си. Внезапно изпълнена с увереност за предстоящите събития, тя пристъпи напред.

Сякаш усетил присъствието ѝ, Майлс вдигна поглед. Изражението му бе топло, изпълнено с нежност, в очите му видя чувствени светлинки. Младата жена се усмихна и намигна, а по гръбнака ѝ пробягнаха тръпки. Дланите ѝ се изпотиха. Избърса ги в престилката си.

– ... да продадеш печелившия бизнес, какъвто е „Звезда“ – говореше Оли. – Но другите промени са наистина много сериозни.

Чуваше гласа на Куксън, но бе неспособна да откъсне поглед от Майлс, чиито очи издаваха сладострастните му мисли. Колкото и да се опитваше, не можеше да пренебрегне чувственото му послание. Той очевидно си спомняше за любовната им нощ и очакваше с нетърпение следващата, дори я окуражаваше да направи същото.

– Слушаш ли ме? – попита Оли.

Проследи погледа на младия мъж и забеляза Сюизън. В сините очи на управителя блеснаха разбиращи светлинки и брадатото му лице се разтегна в усмивка.

– Не – засмя се той. – Виждам, че не ме слушаш.

Майлс неохотно върна вниманието си към Куксън.

– Нека да продължим или ще се наложи да стоим тук цяла нощ.

– Да, ако се наложи – отвърна Оли. – Трябва да решиш какво ще правим със складовете.

Младият мъж хвърли поглед към разтворените върху писалището

счетоводни книги.

– Няма да го намериш тук – обади се управителят. – Дневникът за разтоварените стоки е в стаята ми.

– Аз ще го донеса – предложи Сюизън. – Дойдох само да съобщя, че вечерята е готова. – Спря да говори за момент, за да произнесе безмълвна молитва планът ѝ да не се провали. – Питях се дали, след като мистър Куксън вече се чувства по-добре, няма да вечеря в трапезарията с вас тази вечер?

Майлс скръсти ръце пред гърдите си и отвърна, без да отделя очи от нея:

– Момичето е право. Какво ще кажеш, Оли? Достатъчно добре ли се чувстваш, за да се храниш долу тази вечер?

– Разбира се, че съм добре – отговори ядосано управителят. – Но дали няма да се наложи да вечеряме и след полунощ, ако не свършим работата си тук?

Младият мъж се ухили и рече:

– Сигурна ли си, че нямаш нищо против да донесеш счетоводната книга?

– Разбира се, че не – каза Сюизън, стоплена от искрения му тон.

Куксън завъртя очи и въздъхна театрално. Майлс му хвърли убийствен поглед, но Оли се направи, че не е забелязал. Когато младият мъж се намръщи и присви очи, Сюизън побърза да добави:

– Тогава само ще донеса счетоводната книга.

Докато бързаше към стаята на управителя, тя си мислеше за други-те случаи, преди толкова години, когато баща ѝ, Оли и Майлс седяха в гостната в дома на фамилията Харпър в Абърдийн. Беше на шест години, когато баща ѝ доведе за първи път Майлс. И до смъртта му, три години по-късно, двамата бяха неразделни. Бяха едно семейство. „*В кой момент – питаше се тя, – Майлс бе взел напълно под свой контрол бизнеса на баща ѝ? Една година след смъртта? Или две?*“ Майлс бе само на деветнайсет години по време на смъртта на Едуард, а Сюизън – на девет. Не си спомняше почти нищо от погребението, освен тъгата и замаяността си. Но едва след смъртта на майка си, само година по-късно, след като Майлс я заведе в Роуард касъл, Сюизън бе узнала истинския смисъл на самотата.

Имението на рода Камерон в Пъруикшър бе приютило безкрайната ѝ мъка. Единствената ѝ утеха, когато полагаха майка ѝ в гроба, бе топлата длан на Майлс, стиснала нейната мъничка ръчичка. Той също бе страдал, когато погребваха Сибийл Харпър, бе тъгувал и бе плакал. И бе

поделил носната си кърпа с нея. Тя запази четвъртитото парче лен, тъй като то бе връзката ѝ с Майлс, докато младият мъж не обяви, че тя ще остане в Шотландия и ще живее в Роуард касъл, а той ще се върне в морето. При мисълта, че ще бъде отделена от него, в гнева си тя бе реагирала по детски и бе изхвърлила кърпичката, а с нея и обичта си към Майлс Кънингам.

Никога нямаше да забрави и жестоките слова, които му бе казала на раздяла. „*Радвам се, че си прекалено млад, за да ми бъдеш настойник. Ти не заслужаваши да отговаряш дори за една змия.*“

През следващите години враждебността ѝ към него бе продължила да нараства. При всяко посещение на чичо си Раби, тя очакваше неизменно неприятните вести от Майлс. Ала повече от разказите за непристойното поведение на младия мъж обаче я нараняваха лаконичните му писма. Със съзряването бе дошла и поносимостта към Кънингам. Вече не очакваше любов и привързаност от него. Възприемаше го такъв, какъвто е: егоист, без желание да поддържа нишката, свързвала ги някога. Разочарованията я бяха приучили да не се надява да получи от него повече, отколкото бе способен да ѝ даде. Приемаше незначителната издръжка, която той ѝ изпращаше по Раби, тъй като предполагаше, че средствата бяха получени от продажбата на нейните платове.

Спря пред стаята на Оли. Майлс не бе спечелил нищо от продаденото. Напротив, сега щеше да загуби по своя воля, тъй като чичо Робърт я бе измамил.

Сграбчи студената дръжка на вратата – неприятната истина проникна сърцето ѝ. Майлс бе невинен, трябваше да вини чичо си Раби. Майлс обаче бе извършил още по-тежко престъпление. Бе направил единственото, което не би могла никога да прости – беше откраднал най-скъпоценното богатство на Шотландия, *Maide dalbh*.

Внезапно ѝ се зави свят, когато осъзна какви странни, криволичещи пътища свързваха живота на двама им. Мразеше го – не го мразеше. Обичаше го, а не трябваше. Искаше да прекара остатъка от живота си с него, а не можеше.

Дланите ѝ бяха сухи като пергамент, когато завъртя дръжката и влезе в стаята на Оли. Изпълненото ѝ с болка сърце започна да се огражда със стена от безразличие. Никога повече нямаше да позволи да бъде мамена нито от Майлс Кънингам, нито от чичо си Раби. Скоро щеше да вземе и последните десени и да се върне в Шотландия, където щеше да бъде в безопасност.

Придобила смелост от подсиленото си чувство на дълг, младата

жена измъкна счетоводната книга и вече с по-лека стъпка се върна в кабинета. Куксът изглеждаше така, сякаш бе на края на издръжливостта си, но изражението на Майлс не се бе променило. Топлата му усмивка издаваше възхищението му, а очите му танцуваха от нетърпение. Така поне й се стори. Сюизън успя да се усмихне срамежливо, подаде дебелата тетрадка на Кънингам и се измъкна от стаята.

Щом се озова в кухнята, тя се приближи веднага до задната врата. Ръцете й започнаха да треперят. Сърцето й заподскача от страх. Какво щеше да каже, ако Майлс я завареше точно сега? Ами ако Уилям се върнеше по-рано? Усетила, че смелостта й се топи като пролетен сняг, младата жена реши да изхвърли тревожните мисли от главата си. Щеше да успее да изпълни замисъла си. Бе се справила успешно с пътуването си през Англия. Оставаше да се направи съвсем малко, трябваше й още мъничко време, още мъничко смелост. Едва тогава щеше да се върне в дома си. И само тогава можеше да се успокои.

Сюизън хвърли поглед през рамо. Помоли се пантите да не изскърцат и Нели вече да е там. Отвори внимателно вратата. Нели наистина я чакаше.

Младата жена се огледа отново и се послуша предпазливо. Тишина. Затаила дъх, тя придържа слугинята в кухнята и оттам – към входа на мазето.

Един поглед й бе достатъчен, за да разбере колко ужасена е прислужницата й. Обикновено руменото й лице сега бе побеляло като тебешир, а раменете бяха свити към врата й.

– Каква е тази отвратителна миризма? – попита Нели.

Сюизън я огледа с упрек и изшътка.

– От таз воня започва да ми се повдига – изплезе се слугинята. – Смърди на запъртъци и изгнила риба.

Без да й обръща внимание, младата жена натисна дръжката на вратата за мазето. Беше заключена! Не се съдържа и измърмори една от цветистите ругатни на Нели.

– Къде е ключът?

Гласът на прислужницата потрепера, а очите й се насочиха нервно към коридора. Сюизън подозираше, че бърливостта на слугинята бе само маска, с която се надяваше да прикрие страха си.

– В килера. Стой тук, без да издаваш нито звук.

Нели кимна. Плитките й се метнаха на една страна, но тялото й бе като вкаменено.

Сюизън откри ключа. Ключалката изстена. Звукът им се стори

достатъчно силен да събуди света Ниниан в гроба ѝ.

– Трябваше да смажете т'ва нещо тук. Туй е признак за недобре свършена работа на икономката.

– Ще млькнеш ли?

– Какво сте готвила? – кимна към голямата купа на масата Нели.

– Нели... – смърри я младата жена, докато отваряше вратата.

– Ами, мирише на лошо. Само един презрян англичанин може да яде подобна помия.

Разбрала, че прислужницата няма да млькне, докато не ѝ отговори, Сюизън рече:

– Миш-маш с кълцано месо.

Слугинята се хвана за корема и се престори, че повръща.

– Ау, английски боклуци. И най-мършавото овчарско куче на Ма-кайвър няма да погледне таквоз нещо.

– Моля те, Нели. Зная да готвя само три неща. Това е едно от тях.

Слугинята вирна брадичка.

– Не е ваша работа да готвите и прислужвате на таквиз като тях.

– Haud yer wheesht! – Разгневена, младата жена бутна Нели през вратата. – Дванайсетото стъпало скърца.

– Тогава намажете го с таз кокоша мазнина, дето англичаните мислят за храна.

– Ще ти откъсна главата, ако не слезеш внимателно и не ме изкаш долу – смърри я Сюизън. – Да не искаш да ни хванат?

Очите на слугинята се разшириха от ужас.

– Извинявайте – подсмъркна тя. – Нещо съм настинала и от това главата ми е замаяна. Колко трябва да чакам?

– Няма да е дълго. Трябва да сложа масата. Помниш ли къде е сандъкът?

Нели кимна, но този път дори плитките ѝ не помръднаха.

– Под стълбите.

– Къде е каруцата?

– В конюшнията, скрита от всякакви погледи.

Сюизън започна да се поуспокоява – Нели бе свършила добре своята част от задачата.

– Можеш да запалиш лампата, но стой в тъмното, така че ако мине някой, да не те види. Ще слеза веднага щом мога.

– Как ще се измъкнеш?

– Не съм сложила виното на масата.

– Добре. – Топлата длан на слугинята стисна Сюизън за ръката. –

Не се страхувайте, миледи. Работата ни е лесна, все едно че подготвяме станове за тъкане.

Младата жена въздъхна шумно. Звукът ѝ се стори като шепот в сравнение с оглушителното думкане на сърцето в гърдите ѝ. Затвори вратата с треперещите си ръце. Пъхна ключето в джоба на престилката си и отиде да приготви масата.

Запалваше последната от свещите върху масата, когато чу приближаването на Оли и Майлс. Като се опитваше да изглежда невъзмутима, тя се обърна да ги посрещне.

Майлс, със сиви панталони, бяла риза и жилетка с двойно закопчаване, вървеше бавно, за да бъде в крак с мъчителното придвижване на Куксън. Единият крачол на управителя бе разпорен заради гипса и краищата на плата се мятаха, когато ходеше. Сююзън се учуди как ли един толкова придиричлив човек като Куксън се би примирил с промените, наложени от случения му крак.

– Девойче?

Майлс издърпа от масата един от столовете и подканящия му поглед не оставяше съмнение за кого е предназначен.

Как не се бе сетила, че може да я покани да седне при тях на масата. А трябваше да може да влиза и излиза от стаята, в случай, че Нели се нуждае от нея.

– Мислех, че с Оли имате да обсъждате важни неща. Вече вечерях... но с удоволствие ще ви сервирам – бе единственото, което се сети да отговори тя.

Майлс я изгледа с любопитство, но преди да успее каже нещо, Оли се отпусна със смях върху предложения стол.

– Винаги си се държал възпитано, Майлс, момчето ми, и си уважавал по-възрастните.

– Но не благодарение на моите учители – отвърна саркастично младият мъж и бутна стола прекалено близо до масата.

Куксън изсумтя. Майлс като че ли не забеляза. Протегна ръка към нея и рече:

– Ще седнеш с нас. Донеси още едни прибори.

Сююзън се подчини, като кипеше вътрешно. Когато постави чинията си до неговата, той я хвана за лакътя и ѝ помогна да седне. Младата жена вдигна поглед към него и опита да се усмихне, но умът ѝ не искаше да се отдели дори за момент от Нели и останалите десени. Планът да ги измъкнат всичките още тази нощ внезапно ѝ се стори страшно глупав.

Майлс я огледа изпитателно. Дали не бе усетил страха ѝ? Той се запъти грациозно към почетното място на масата и седна.

– Какво си приготвила?

Сюизън заби пети в килима.

– Миш-маш с кълцано месо.

Изражението му ѝ подсказа, че имаше предвид не само храната.

Младата жена едва се държеше на омекналите си крака. Донесе предястието, което се състоеше предимно от пилешко месо, киселец и яйца. Пламъчетата на свещите потрепваха и на нея ѝ хрумна глупавата мисъл, че свещите също бяха нервни. Сервира първо на Майлс. Без да произнесе дума, той продължи да я наблюдава съсредоточено и докато тя напълни чинията на Оли и накрая – своята.

– Знам, че не си вечеряла – произнесе като че ли между другото най-накрая Кънингам. – И това нямаше да бъде първото хранене, което пропускаш откакто я няма Маки. Прекалено си слаба, Мора.

Сюизън облиза внезапно пресъхналите си устни. Непрекъснато насоченото му към нея внимание бе достатъчно смуцаващо и тя нямаше представа как щеше да изкара до края вечерта.

Не можеше нито да му отговори, нито да издържи погледа му, затова погледна встрани. Наложил си да запази спокойствие. Странно, но сега пламъците на свещите като че ли станаха по-неподвижни.

Оли опита от яденето и избърса грижливо мустака си.

– Превъзходно, Мора! Но как така едно шотландско момиче се е научило да готви нещо толкова типично английско?

– По рецепта на Маки – отвърна младата жена и почувства внезапен прилив на свян. – Каза, че ви било любимо. – После се обърна към Кънингам. – И на вас.

Майлс взе вилицата си и опита една хапка. След като я преглътна, младият мъж посегна към чашата си.

– О, Боже, забравих виното – излъга без усилие тя.

– Ще почака. – Вместо вино, той отпи вода. – Не си докоснала яденето – смъмри я леко той.

Светлината на свещите галеше красивото му лице.

– Не е по-лошо от яденето на Маки – вметна Оли. – Но не ѝ казвайте за последните ми думи. – Очите му се изпълниха с копнеж и започна да бучка вяло храната в чинията си. Има да ми го натяква после.

– Оли е прав – усмихна се под мустак Майлс, очевидно усетил замислеността на управителя. – Но когато се върне, тя и без това ще има доста неща за разказване. Не е нужно да я окуражаваме допълнително.

– Все още ли искаш да купиш онази земя в Корнуол? – обърна се към младия мъж Оли.

Сюизън опита да скрие изумлението си. Корнуол! Нима Майлс щеше да се преселва в Корнуол? Нещо я прободеше в гърдите.

– Да – отвърна Кънингам. – Писна ми от Лондон, от миризмата, от политиката, от...

Вече не го слушаше. Пламъчетата на свещите върху масата се люлееха опасно бурно. Сигурно Нели бе отворила задната врата. Какво щеше да стане, ако някой забележи? А просто нямаше как да не забележат. Огледа треперееща събеседниците си. Очевидно никой не обръщаше внимание на свещите. До края на вечерята обаче имаше още предостатъчно време и дотогава със сигурност щяха да се усетят.

Пламъците се успокоиха.

– ... не това очаквах да направиш – казваше в този момент Оли. – Мислех, че може да отидеш...

– Решението ми е окончателно!

Сюизън отдели поглед от издайническите свещи. Майлс разсеяно посегна отново към винената си чаша. Очите ѝ отново се насочиха към свещника. Пламъчетата пак се разиграха.

Младата жена изгърва вилицата си.

Майлс я изгледа с любопитство.

– Трябва да отида за виното – избъбра тя и се изправи.

Защо не бе затворила проклетата врата към вестибула? Трябваше да поправи грешката си и то незабавно, иначе щеше да издаде Нели.

Преди някой от мъжете да успее да каже нещо, тя стана от масата. Щом се озова в кухнята, затвори вратата и се облегна на нея. Изчака дишането ѝ да се поуспокои и се втурна надолу по стълбището за мазето.

– Нели? – прошепна тя.

– Тук съм, миледи. – Слугинята се показа от сянката, стиснала като бебе едно от Maide dalbh.

Сюизън се спусна към нея.

– Нещо не е ли наред? – погледна към стълбите Нели.

– О, Нели, трябва да действаш по-внимателно, когато ги качваш горе. Всеки път като...

– И как бих могла да бъда по-внимателна? – повиши глас прислужницата, а бузите ѝ се зачервиха. – Промъквам се като дебела полска мишка, която тича из пълна с гладни змии равнина.

– Знам, знам, но...

– По другия начин бе по-добре. Казах ви, трябваше да продължите

да ми ги подавате една по една през прозореца.

Сюизън обясни за издайническите пламъци на свещите.

– О-о! – Ченето на прислужницата увисна. – Надявах се, че вратата ще възпре течението.

– И двете сме много изплашени – додаде тихо младата жена, – но вече почти привършихме, благодарение на теб.

Нели повдигна рамене и намести товара си.

– Играех си на една игра. Всеки път, когато повдигах някой от десените, си представях, че точно той е кралският.

Откакто бе отделила на сигурно място десена на Лохиел Камерон, Сюизън не се бе замисляла за отделните кланове, представени от различните *Maide dalbh*. Най-известният и най-опасният сред тях бе десенът на красивия принц Чарли. Щеше да бъде много щастлива да върне цветовете на Стюартите в Шотландия. В момента обаче не можеше да мисли за нищо друго, освен за опасността, на която се излагаха, за палача... и че никога вече нямаше да се върне в Пъруикшир.

Нели подсмръкна отново.

– Не се тревожете, миледи – прошепна тя. – Трябва да отида и да се върна още само осем пъти и всичко е свършено.

Увереността на слугинята обаче не бе достатъчна, за да успокои господарката ѝ.

– Не – отвърна тя. – Много е опасно. Отнеси и този десен и привършваме за тази вечер. Отново започваме да използваме прозореца.

Нели погледна товара в ръцете си и отново се вторачи в мрака пред себе си.

– Мислех, че бързате да се отдалечите от него.

– Разбира се, че нямам търпение да се отърва от него – отвърна прекалено припряно Сюизън.

– Хм! Точно от това се страхувах. Вие го обичате.

– Грещиш. Той не означава нищо за мен – излъга бурно младата жена, все още развълнувана от вестта за преселването на Майлс в Корнуол.

– Само така казвате. Изсмукал ли ви е на друго място?

– Нищо не ми е направил – изсъска Сюизън. – За кого си всъщност ти, Нели Бърк?

– За тез тук – потупа десените в ръцете си прислужницата. – И за вас, лейди Сюи...

– О, Боже! – възкликна младата жена и погледна към площадката.

Върху нея бе легнала дълга сянка. Обърна се припряно, но Нели

вече я нямаше.

След това до ушите ѝ достигна шепот.

– Задръжте негова светлост там. Утре вечер ще чакам до прозореча.

Сююзън се приближи до подредените бутилки вино и се престори, че чете етикетите по тях. Майлс заслиза по стълбите. Когато подметките му докоснаха пръстения под, младата жена помисли, че е обречена. Щом ръцете му допряха раменете ѝ, тя едва не подскочи. Какво я бе накарало да вярва, че ще успее с подобен трик?

– Девойче? – повика я нежно той, а тонът му ѝ се стори загрижен.

Сююзън се обърна с лице към него, знаеше прекрасно, че няма избор.

– Много ли се забавих с виното?

– Не давам пукнат грош за виното.

Погали я по бузата и тя потръпна. Докосването събуди чувства, нямащи нищо общо със страха.

– Каж ми – повдигна брадичката ѝ младият мъж, – какво те тревожи толкова.

– Тревожи ли? Не зная какво имате предвид.

И тя погледна крадешком към мястото, където се криеше Нели. Тъгълът бе съвсем тъмен.

– Лъжеш! – Очите му се впиха в нейните. – Надявах се, че отношенията ни са минали нивото на взаимните заблуди.

Сююзън не го разбра, тъй като половината от сетивата ѝ бяха насочени към Нели Бърк. Доколкото знаеше, той заблуждаваше не само нея, ами и цяла Шотландия.

– Наистина не знам какво искате да кажете.

– В такъв случай ще опресня паметта ти.

Ръцете му я обгърнаха и я привлякоха към гърдите му. После устите му потърсиха нейните. Целуна я нежно, убедително и преди тя да разбере какво става, съзнанието ѝ бе погълнато изцяло и единствено от Майлс. Обятията му я приютяваха, бяха единственото сигурно място в хаоса, в който се бе превърнал животът ѝ.

Ръцете му се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ и премахваха напрежението на мускулите ѝ. Устата му играеше страстна игра с нейната, хапеше и възбуждаше, докато тя не бе способна да мисли повече за каквото и да било друго, освен за сигурността, която намираще в обятията му.

Младият мъж прекъсна целувката.

– Присъствието на Оли на масата ли те притесни толкова? Идеята

бе твоя, както знаеш.

Тя премигна, объркана от невинния му въпрос. Със съзнанието колко важно бе какво ще отговори, Сюизън насили ума си да се върне към настоящето.

– Отчасти – успя да произнесе тя.

– Да не би пък онова, което е причинил на лейди Сюизън Робърт Харпър?

Защо трябваше да поставя този въпрос?

– Не.

Зъбите му хапеха лекичко вътрешната страна на горната му устна.

– Разстроена си задето се появих гол в кухнята и те заплаших, че ще остана в този вид и в присъствието на Оли.

Сюизън се изчерви – искаше ѝ се Нели да не слушаше този разговор.

– Никога не бих те поставил в неудобно положение. – Той се помръдна и устните им почти се докоснаха. – На никаква цена.

Доволна от признанието му и хипнотизирана от пронизващия му поглед, младата жена отвърна тихо:

– Не мислех, че ще го направиш наистина, но...

– Но какво? – промълви току в устата ѝ той.

Изгаряше от желание да преодолее това нищожно разстояние между тях, да почувства устните му. Нели обаче ги наблюдаваше.

Майлс се отдръпна и повдигна въпросително вежди.

– Каж ми и ще те целуна.

Тя едва не се задави. Проклетото арогантно копеле! Не можеше да се въздържа да не му отмъсти.

– Задръж си целувките.

Челото му се набърчи и сега зъбите му започнаха да си играят с долната устна, същата, която така отчаяно бе копняла да целуне само преди секунди.

– Каж ми, девойче.

Сюизън се чудеше какъв отговор да измисли Дали той нямаше да породи нови въпроси у него. Ако Нели кихнеше в този момент, бяха загубени.

– Вестта за посещението на Робърт Харпър.

– Аха! Добре направи, че ми каза.

– Не е моя работа да изказвам възражения за гостите ти.

– Твоята работа е да бъдеш с мен – заяви младият мъж. – Робърт е безопасен, скъпа моя, но аз, аз не съм.

Сюизън си спомни за новата му къща в Корнуол. Ако споменеше за пренасянето му в провинцията, той щеше да реши, че ревнува. Затова реши да избере по-безопасно място, където да го обвини за смущението си.

– И кога пристига гостът ти? Не ми се иска да стане свидетел на прибежките ти от моето легло до твоето...

Какво, за Бога, приказваше? Та Нели ги слушаше!

Майлс замълча. Младата жена се уплаши.

Той наклони глава на една страна и се вгледа в нея.

– Той не е мой приятел, а чичо на Сюизън. Разменяме си писма чрез него, но тя не ми пише особено често.

Спря да говори и на Сюизън ѝ се стори, че този факт го измъчваше. Но защо? Винаги му бе отговаряла. Наистина с годините писмата ѝ бяха станали съвсем безлични, но същото се отнасяше и за неговите. Нима не той бе пожелал да стане така?

Все по-объркана и по-малко уверена, младата жена постави длани върху раменете му.

– Кога пристига Робърт Харпър?

Майлс сякаш се отърси от замислеността си.

– Към края на месеца.

Обзе я безкрайно облекчение. Ако побързат с Нели, щяха да успеят да спасят всички десени.

Ръцете на младия мъж се плъзнаха към хълбоците ѝ и бавно започнаха да повдигат краищата на роклята.

– Не! – Погледна крадешком към ъгълчето, където се криеше Нели. – Не трябва!

– О, напротив, трябва. – Усука полите около кръста ѝ, разтвори краката ѝ и се потърка в нея. – Сега разбра ли как се чувствам, девойче?

Сюизън почувства допрения в корема ѝ твърд, настойчив, възбуден член. Хладният въздух, който погали разголените ѝ бедра, контрастираше силно с вътрешния огън, който се надигаше в нея. Прохладата ѝ припомни за Нели, която ги наблюдаваше.

– Моля те...

Единственото, на което можеше да разчита, бе да го трогне от молбите си. Трябваше да го накара да спре!

Ноздрите на Майлс се разшириха.

– Така да бъде, девойче – започна да разкопчава самото си той. – Макар да не възнамерявах да те взема тук, наред мазето.

„Мили Боже, той ме е разбрал погрешно!“

– Не, не е това – избъбри паникьосано тя.

Майлс повдигна учудено вежди. В същото време плъзна ръка към дюкяна на бричовете си.

– На масата ли?

Младата жена не можеше да отвърне.

– Ще разкопчееш ли тези копчета?

И той постави дланта ѝ на мястото на своята.

„*Нели ще чуе всяка една думичка!*“ Нямаше да може да преживее този срам. Пламнала от смущение, най-накрая успя да избъбри:

– Разбра ме неправилно. – Наведе глава. – Неправилно създадох у теб впечатление, че искам да...

Спря да говори, окончателно отвратена от глупостта си.

– Че искаш какво?

В очите му блеснаха игриви светлинки, а ръката му се плъзна между краката ѝ. Тя опита да се отдръпне, но Майлс я държеше здраво до себе си. Напълно обърквана, младата жена заекна:

– Знаеш какво имах предвид, когато... Ох!

Бе открил най-слабото ѝ местенце. Дъхът ѝ секна и тя се сбогува с всяка надежда някой ден отново да може да упражнява контрол над Нели Бърк.

Той изохка и наведе челото си до нейното.

– Толкова си сгорещена, девойче, че промених намерението си. Помогни ми да се освободя от бричовете. Ще те взема още сега.

Тя също изохка, но не единствено от удоволствие.

– Промени го отново – прошепна тя.

Дланта му се плъзна към кръста ѝ, а след това пак надолу по голия ѝ корем, за да поднови любовната си игра.

Сюизън опита отново да се изплъзне. В резултат само стана още по-уязвима.

– Майлс!

Дъхът му секна.

– Остави ме да те запълня с нещо по-съществено, любима.

Трябваше непременно да го спре! Сграбчи го за раменете и се отблъсна от него. Полите ѝ паднаха на мястото си.

– Не тук, Майлс! Моля те, не тук! Трябва да се върнем. Оли ще заподозре нещо.

Успя да хвърли поглед към тъмния ъгъл под стълбите, но не забеляза нито следа от Нели. Какво значение имаше това? Нели бе чула всичко. Отвратена, младата жена погледна отново към Майлс.

– Нямах намерение да те плаша. Помислих, че точно това искаш – усмихна се криво той. – Понякога забравям, че само до преди няколко дни беше девствена и не знаеше нищо за тези неща. Винаги отговаряш с такава страст...

– Моля те! – изсъска тя. – Трябва да се върнем горе.

– Не и в състоянието, в което се намирам, скъпа моя – отвърна младият мъж, докато закопчаваше самото си. – Оли има да ме подиграва цяла година.

Искреният му поглед я накара да се замисли. Според нея обаче Оли Куксън бе просто един аматьор в изкуството на острите и язвителни забележки в сравнение с Нели Бърк. Така че Сюизън не възнамеряваше да осигурява допълнително храна за хапливите ѝ шегички.

– Защо не изберем виното – предложи тя, бе се поуспокоила донякъде, след като Майлс приведе в ред дрехите си. – Нали за това дойдохме.

Младият мъж се усмихна топло.

– Аз не дойдох заради това. А ти все още не си ми обяснила защо се държиш така особено тази вечер.

– Обясних – настоя тя и отново хвърли поглед към ъгъла.

По дяволите! Нели надничаше иззад редиците от каси с бренди. Сюизън кипна. Как щеше да се справи с тази бъркотия! По-лошо, как щеше да я доведе до успешен край? Вдигна очи към лицето на Майлс – отговорът бе написан там. Той искаше да му признае, че държи на него, че нищо не се е променило между тях. Е, добре, така и щеше да постъпи.

Обгърна с ръце врата му и рече с най-прелъстителния си глас:

– Желая те, Майлс, но яденето ще изстине, ако се бавим.

Той се усмихна до уши. Никога досега не бе изглеждал толкова красив, толкова неустоим. Поне такава бе мнението на Сюизън.

– Първо на първо яденето си бе студено още в началото, но забавянето ми се струва пълно с обещания.

– Не, не тук.

Погледна крадешком към ъгъла. Нели стоеше там, кръстосала ръце пред гърди, с доволно – не, самодоволно – изражение. Поклати глава и плитките ѝ се размятаха като златни ленти в мрака.

– Съгласен съм – отстъпи най-последно младият мъж. – Но само ако обещаеш да сервираш десерт ми по-късно... много по-късно.

Сюизън бе готова да сервира захаросани плодове на самия крал Джордж, само и само да се спаси от проницателния поглед на Нели.

Макар да бе сигурна, че слугинята щеше да повтаря забележката й годи-
ни наред, тя отвърна:

– Да, но никакви трохи в леглото.

Веждите му се повдигнаха нагоре.

– Ето това се казва споразумение.

Посегна и издърпа две бутилки вино от полицата.

– Една за сега, – целуна я по бузата той, – и една за по-късно, лю-
бов моя.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Сюизън съзерцаваше спящия до нея мъж. На розовото утринно сияние кожата му изглеждаше като позлатена, а русите му коси блестяха като току-що ожънатата пшеница. Изгаряше от желание да го докосне за последен път, да прокара длан по гладкото му лице, да положи глава на гърдите му и да се сгуши в обятията му.

Но не и тази сутрин. Днес го напускаше.

Гърдите ѝ се свиваха от болка. Не можеше да откъсне поглед от него и сякаш нямаше земна сила, способна да я накара да направи това. Припомняше си миговете, които бяха прекарвали заедно в тази стая през изминалите седмици. Бе щастливо време, спокойно, изпълнени със сладострастие следобеди и нощи.

Майлс бе неизменно внимателен и грижлив, а след завръщането на Маки бе започнал да се държи и покровителствено. Дори и да изпитваше някакво недоволство, задето Сюизън бе станала любовница на господаря, икономката го пазеше за себе си. Нещо повече, обитателите на къщата сякаш се бяха превърнали в едно семейство. Докато се хранеха, а те правеха това всички заедно, освен ако Майлс не бе навън по работа, Маки ги забавляваше с истории за новородения си внук, а Куксън разправяше за колонии. Сюизън се чувстваше толкова спокойна и отпусната в тези моменти, че дори от време на време разказваше по някоя случка за Пъруикшир. При всяко споменаване на Сюизън Харпър икономката замълчаваше, Оли обикновено въздъхваше сърцераздирателно, а Майлс слушаше напрегнато, сякаш бе зажаднял за новини от Шотландия.

Ръката на младата жена неволно докосна бузата му. Той обърна глава така, че бузата му да заеме напълно вдлъбнатината на дланта ѝ и едва тогава, очевидно доволен от резултата, престана да се движи. След това издаде някакви доволни звуци и потъна в още по-дълбок сън.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. За момент забрави всички злини, които ѝ бе причинил и се замечта за живота, който биха могли да имат заедно. Болката, породена от изпълнените с нежност мисли, бе прекалено силна. Макар да не се бяха обяснявали в любов, Сюизън знаеше, че Майлс я обича – беше ѝ го показал по стотици начини. Дали той също щеше да преживее тежко заминаването ѝ? Беше ли все още способен да изпитва мъка или сърцето му бе загрубяло с годините? Как щеше да се

почувства, ако следващото му писмо беше адресирано от Корнуол и в него не споменаваше нищо за чернокосата слугиня на име Мора?

Душата ѝ стенеше от болка, а бъдещето ѝ се очертаваше по-самотно и нерадостно от когато и да било. Тя обаче имаше спомените и може би дори още нещо. Имаше подозрения, че Майлс я бе дарил с дете – силен, здрав син или дъщеря, който щеше да направи по-лесни старините и да изпълни сърцето ѝ с радост.

Дъщеря като леля Ейлис?

Не! Младата жена се сгърчи от жестокостта на предположението си, а след това реши твърдо да не мисли повече за подобни неща. Трябваше да съсредоточи вниманието си върху действителността – върху това какво щеше да ѝ донесе този ден, какво трябваше да направи, какво ѝ предстои.

Треската сякаш избра най-неподходящия момент, за да повали Нели. Сюизън се измъкваше при всяка възможност и отиваше да се погрижи за прислужницата си. Чувстваше се виновна, че не стои край нея денонощно. Смелата, упоритата Нели не се бе оплакала нито веднъж, но проклинаше Лондон, задето бе накарал едно добро шотландско момиче да падне толкова ниско.

Едва снощи бяха успели да отнесат последния от шотландските десени. Сега оставаше само да се приберат по живо, по здраво у дома.

У дома. Във въображението си видя Пъруикшир и каменните кулички на Роуард касъл. Видението бе старо и познато, но не породило в нея предишния копнеж... тъй като се бе влюбила в мъжа, който сега лежеше до нея. Дори перспективата да се върне у дома не можеше да стопли сърцето ѝ, защото за нея „у дома“ беше в неговите обятия.

Осъзнала, че само глупаво удължава агонията си, младата жена издърпа ръка от лицето му. Тези изразителни златни вежди, които толкова често се бяха вдигали с царствен жест или от изненада от някоя нейна шега, сега бяха смръщени. Щеше ли да му липсва?

Изучаваше лицето му с надеждата да запамети всяка негова чертица, прекрасно оформените челюсти и брадичка, безупречния му нос, лекото потрепване на ноздрите му, когато вдишваше свежия утринен въздух. Устните, които я бяха възбуждали и задоволявали бяха разтворени по същия начин, както непосредствено преди да я целуне. Копнееше да го целуне и сега, да скрепи с печат последните мигове преди сбогуването, да му каже само с един жест, че всъщност никак не ѝ се иска да си отива, че ѝ се искаше обстоятелствата да бяха по-различни. Но не можеше – тя бе лейди Сюизън Харпър от Шотландия, преходен момент в

лондонския период на живота му.

Всичките ѝ богатства бяха в безопасност с Нели. А сега бе дошло време да се прибират.

Стана от леглото, краката ѝ бяха безсилни, едва се държеше на тях. Облече се тихичко и се приближи до камината. С треперещи ръце вдигна пясъчния часовник с шараните и го обърна. Излезе от стаята, като се удържа с мъка да не хвърли последен поглед към Майлс.

Самотата започна да прониква до костите ѝ като леден вятър. За да не се срути под наплива от емоции, младата жена сведе глава и се подпря на стената. Изскърца със зъби. Завесата черни коси, паднали над лицето ѝ, ѝ пречеше да вижда.

Никога нямаше да забрави престоя си в Лондон. Колко ли време обаче щеше да мине, преди да може да си спомня за щастливите мигове без болка?

– Девойче?

Вдигна поглед и видя Оли Куксън, застанал пред стаята на Майлс. Вратата на икономката бе затворена и Сюизън се запита, дали управителят бе излязъл току-що оттам или се готвеше да влезе. Така или иначе, нямаше време за приказки с Оли.

– Сама си го докара, моето момиче – рече тихо той. – Никой друг, освен теб, не е виновен.

– Да, Оли – промълви хрипкаво тя. – Така си е.

Той се усмихна бащински. Подпря двете си ръце върху топката на бастуна си, приведе се напред и рече:

– Ти обаче си по-различна от другите жени, които е имал.

Изпълни я пълен с ирония смях. Отметна коси от лицето си и се запъти към стълбите.

– Нямаш представа колко по-различна.

Куксън се намръщи.

– Той милее за теб, момиче, но не очаквай да ти даде сърцето си. Истинско чудо би било, ако го направи.

„Особено пък когато става дума за една слугиня“ – помисли с горчивина тя.

– Не очаквам нищо от него – опита да скрие болката си младата жена. – Още по-малко пък чудо.

Оли поклати глава.

– Не прави нищо, за което после ще съжаляваш.

Сюизън моментално се прокле за съзливата си сантименталност. Ако управителят заподозреше, че си тръгва, несъмнено щеше да каже на

Майлс. Събра цялата си смелост и се усмихна насила.

– Благодаря за предупреждението, Оли. Ако не се захвана веднага с кифличките, със сигурност ще съжалявам.

Той я погледна изненадано. Това изражение не подхождаше изобщо на привичната му въздържаност.

– Майлс лае повече, отколкото хапе.

– Знам. Все пак – отново благодаря.

Управителят зачатка с бастуна си и се отправи към своята стая.

Младата жена заизкачва стълбите към собствената си спалня, като се чувстваше емоционално изстискана.

Куфарът бе приготвен от вечерта, а върху леглото я чакаше чифт чисто бельо. След като изми лицето си и се преоблече, Сюизън стоически излезе от дома на Майлс, за да се върне към предишния си живот.

* * *

Уличните търговци бяха започнали работа, но младата жена не обръщаше внимание на напевните им подвиквания. Гюмовете с мляко потропваха в ритъма на тракането на колелата. Гълъбите гукаха и пляскаха с криле в утринната гюрултия. Гъста мъгла изпълваше на талази въздуха. Човекът, който се занимаваше с уличните лампи, криволичеше ту вляво, ту вдясно и гасеше лампите, като се прозяваше.

Сюизън избра един по-заобиколен път. Тук-там чуваше стъргането на брезова метла по паветата или изтърсването на чаршафи и одеяла от балконите. Лондонските слуги вършеха всекидневните си задължения, като разговаряха по онзи остър, стържещ начин, толкова различен от родния ѝ шотландски диалект.

По пътя към къщи младата жена се опитваше да приведе в ред живота си. Трябваше да събере жалките парченца. Беше се принудила да говори като англичанка, да изпълнява, вместо да дава заповеди, да пази своето мнение само за себе си. Сега отново щеше да има нужда от аристократичните си умения – Пъруикшир я очакваше и несъмнено в Роуард касъл щяха да я посрещнат куп неприятности и проблеми, очакващи разрешение.

Сюизън въздъхна и премести куфара в другата си ръка. Това движение породило нова вълна от копнежи в нея. Колко хубаво щеше да бъде, ако можеше безпроблемно да превключи отново към стария си начин на живот! В този момент ѝ дойде наум доста депресиращо предположение. Ами ако никога не успее да стане същата като преди? Ами ако престоят ѝ в дома на Майлс я бе променил завинаги?

– Невъзможно – упрекна се наум тя.

Та тя беше Лохиел Камерон, за Бога, потомка на един от най-древните и верни шотландски кланове! Представителите на рода Камерон бяха участвали във всички важни битки за страната ѝ. Собственият ѝ конфликт изглеждаше дребен в сравнение с това.

* * *

Когато Сюизън влезе в къщата на „Бийкън роу“, Нели тъпчеше неспокойно сред редицата пакети.

– О, миледи – възкликна тя и се спъна в някакъв сандък в устрема да се приближи до господарката си. – Мислех, че ще дойдете снощи.

– Не можах да се измъкна.

Това бе почти истина.

Слугинята я огледа изпитателно.

– Добре ли сте? Изглеждате изморена.

Сюизън се чувстваше безжизнена.

– Снощи не можах да заспя.

Това вече бе съвсем вярно. Мисълта за предстоящата раздяла с Майлс бе разбила съня ѝ.

Бузите на Нели поруменяха.

– Много зле. Притеснението ви е било напразно. Проклетият кораб няма да тръгне днес.

Объркана, младата жена погледна към купищата багаж.

– И защо?

– Заради скапаната мъгла.

– Капитанът ли каза това? Ходи ли на пристанището тази сутрин?

– Капитанът ли? – изсъска слугинята. – Той е един загубен страховлив англичанин, който се нарича морски капитан. По-скоро ми прилича на неуспял моряшки възел, ако питате мен.

Сюизън се чувстваше така, сякаш ѝ бяха потънали гемите.

– Кога ще отплава корабът?

– Не и преди безпощадното време да се смили над нас, скъпа – отвърна с променен глас прислужницата.

– И колко време ще продължи това?

Нели посегна към багажа на господарката си.

– Дори Господ не знае. Бас държа, че се е отказал от т'ва пробито корито още преди години.

Сюизън се опита да скрие разочарованието си.

– Ще се оправим.

Слугинята я погледна сериозно.

– Как прие *Той* заминаването ви?

– Не му казах.

Нели премигна невярващо и попита:

– Ами ако дойде да ви търси?

– Няма да го направи. Не държи чак толкова на мен.

Тонът на младата жена бе твърд, решителен.

– Туй са бабини деветини – опита се да спори прислужницата. – Знаете добре, че онуй, дето казахте, не е вярно.

– Нели...

Без да се смути, слугинята вирна брадичка.

– Видях ви заедно в мазето, не забравяйте това. Майлс Кънингам ви обича. А темпераментът му е такъв, че не бих искала да съм край него, когато открие, че сте си тръгнала. Особено като се има предвид, че противниковата страна ще бъдете вий.

– Няма да ни открие.

Нели вдигна до небето веждите си.

– Да се молим да не ни открие.

В желанието си да приключи по-скоро с темата за Майлс Кънингам, младата жена обхвана с жест задръстеното с багаж помещение.

– Какво остава да се прави?

На лицето на прислужницата се изписа нетърпение. Сюизън разбра, че слугинята желаше да продължи спора за Майлс. Стиснала здраво устни и очевидно примирена, Нели заяви:

– Всичко е тук... с изключение на големите пакети, които са горе.

– Ще имаме нужда от карета, когато дойде време да тръгваме – обяви младата жена и свали бонето си. – За останалото вече си се погрижила и то възхитително.

– Уредих да ни вземат с каруца – каза гордо Нели.

Сюизън започна да се успокоява. Нели отново приличаше на себе си и това бе добър знак. Може би нещата щяха да се върнат към нормалното.

– Къде са *Maide dalbh*?

Прислужницата се ухили до уши и постави ръце на хълбоците си.

– Пръснах ги в четири отделни сандъка сред разни дрехи, за да ги крият.

– Много умно си постъпила. А другите неща?

Слугинята започна да изброява, като свиваше подред пръстите си.

– Далекогледа за Маккензи е при бельото. Подаръците за децата са

из кошниците. Останалото е по кутиите – една част там, друга – тук.

– За всички ли си помислила? За Флора, за Роуина?

– Да – отвърна уверено Нели. – Дори купих испанско вино за мъжете в Абърдийн, но не им казвайте, докато не се приберем. Ще им трябва цяла година, за да ни върнат в Пъруикшир, ако разберат за алкохола. И то при положение, че вече не са се напили до смърт.

– Те също винаги говорят само хубави неща за теб – направи крива физиономия Сюизън.

Слугинята се намръщи.

– И ще махнем тази боя от косите ви.

Младата жена не се бе сетила за косата си. Перспективата най-после да заприлича на себе си, я ободри. Но се съмняваше, че Нели ще успее да махне боята.

– Как ще го направиш?

– С пресни яйца и още няколко неща, но една дама не е нужно да знае за тях.

– Би било чудесно – промърмори сякаш на себе си Сюизън и след това се усмихна: – Ако Майлс тръгне да ме търси, което ми се струва малко вероятно, няма да ме разпознае с тази червена коса.

– Но чичо ви Робърт ще ви разпознае.

– Тук ли е? – зяпна младата жена. – В Лондон? Вече?

– Да. Именно капитанът на абърдийнски кораб, с който пристигнал чичо ви, убедил проклетия бързлив англичанин, че мъглата е прекалено гъста.

– Беше ли внимателна? Раби не те е видял, нали?

– Не, не видя никого. Чувстваше се толкова зле, че трябваше да го изнесат на ръце от кораба и да го пренесат в близката странноприемница. Някакъв непознат, с мъртвешки бледо лице, се разпореждаше какво да правят с чичо ви така, сякаш бе дошъл последният му час.

– Сериозна ли беше... болестта му, искам да кажа?

– Морска болест, нищо повече – отвърна безгрижно прислужницата и отметна едната си плитка.

Сюизън погледна към прозореца.

– Мъглата е по-гъста от обикновено.

– Да. Изглежда ще има буря.

– Запази ли кабина?

Погледите им се срещнаха.

– Не знаех какво име да дам.

Младата жена се усмихна криво.

– Ще измисля такава име, че да не може да ме открие, дори да тръгне да ме търси.

Нели я погледна разбиращо.

Сюизън напрегна волята си, за да не я смърми.

– Ще трябва просто да внимаваме и да дадем най-доброто от себе си. Много ми е приятно, че ще се прибера у дома червенокоса.

– Не се впрягайте, миледи, вий сте по-умна от повечето презрени англичани. Веднага, щом премахнем следите от боята по косите ви и времето се оправи, ще потеглим към дома.

* * *

Безмилостното време навън бе нищо в сравнение с бурята, която бушуваше в душата на Майлс. Дебела пелена от мъгла покриваше прозорците, но той отдавна вече не забелязваше какво става около него. Лондон бе като под бял похлупак вече втори ден, но това не го вълнуваше. В ума му имаше място само за чернокосото момиче, което се бе промъкнало в сърцето му, а след това се бе измъкнало потайно без дори да му каже „сбогом“.

Отвратен от поредния пристъп на самосъжаление, младият мъж запокити празната си чаша в студената камина. Кристалът се блъсна в мрамора и се пръсна на парчета, подобно на други десетина чаши. Купчината стъкла непрекъснато се увеличаваше в унисон с лошото му настроение.

Когато се бе събудил сам в леглото преди два дни, бе решил, че неговото шотландско момиче просто го изпитваше. Потънал в блажено задоволство след изпълнената с любов нощ, Майлс се бе засмял на предизвикателството ѝ – да стане от леглото, без да му каже. По пясъчния часовник разбра, че е излязла от стаята само преди минути и реши, че е отишла долу да приготвя кифличките. Когато всичкият пясък падна в долната половина на часовника, той разбра, че няма за кога повече да отлага ставането си. Този спомен възпламени отново гнева му. Два дни в напразно търсене по скритите в мъглата лондонски докове и улици го бяха докарали почти до лудост.

– Мисля да променя баса си – каза Оли, който в този момент влезе в стаята и видя опустошението. – По всичко личи, че ще надживееш запасите ни от чаши.

Младият мъж се намръщи.

– Намерили ли са я?

Куксън се приближи до бюфета и наля бренди в две чаши.

– Заповядай – подаде едната на Майлс той. – С негова помощ новината ще ти се стори по-поносима.

– Престани с тези детинщини и ми кажи каквото знаеш! – изрева Майлс и изпи брентито на един дъх.

– Страхувам се, че вестите са и добри, и лоши.

Младият мъж се отпусна върху стола, който се бе превърнал в неговия пост през последните няколко часа. Заби ледения си поглед в Оли и зачака обясненията му.

Без да се смути ни най-малко, Куксън отпи от чашата си. Когато най-после я постави върху масата, на Майлс му идеше да се нахвърли отгоре му.

– Никой не я е виждал, но...

– По дяволите! – Младият мъж се изправи и започна да се разхожда напред-назад. – Цяла глутница моряци, които се чувстват като у дома си из пристанищата по целия свят, не могат да открият едно момиче с гарвановочерна коса!

– Част от новините са добри – побърза да добави Оли.

Майлс спря и се завъртя към него. Застина в очакване, вдигнал едната си вежда.

Управителят не се забави с отговора.

– Пристанището е все още затворено. Нито един кораб не се е отправил към шотландско пристанище, а хората, които поставихме по пътищата, също не са я виждали.

– И това трябва да ме окуражи, така ли? – избухна младият мъж.

Куксън повдигна рамене.

– Не особено, освен ако не ви заинтересува фактът, че преди час някаква *femme seule*⁵ си е купила билет за един от корабите за Абърдийн.

Ядосаният вид, който не бе напускал лицето на Майлс през последните два дни, внезапно изчезна.

– И защо – започна с измамно спокоен тон той, – трябва да се вълнувам от придвижването на някаква си бабичка?

– Не трябва, струва ми се – отвърна нехайно Оли, – ако е бабичка, но ако не е... – Тук управителят направи пауза. – Нека да изясним този въпрос – вдигна показалец във въздуха той. – А, сега вече разбрах. Казах, че мис Маккензи, дамата, която купила билета, говорела с шотландски акцент... и не е стара.

– Как изглежда?

5. *femme seule* – (фр.) – самотна жена – Б.пр.

Управителят вдигна рамене.

– Капитанът каза, че носела боне и държала главата си непрестанно наведена.

Подобно на кръвожаден звяр, забелязал най-после жертвата си, Майлс се усмихна, но изражението му не предвещаваше нищо добро.

– Друга *femme seule* не си ли е купила билет за кораб, който отива към Шотландия?

– Нито към което и да е друго пристанище. Поне не шотландка. Началникът на пристанището бе съвсем сигурен и дори ми показва списъка на пътниците.

Усмивката на Майлс придоби отмъстителен привкус – ловът беше към края си.

Оли отиде да напълни отново чашите. Когато се бе отдалечил на безопасно разстояние, рече:

– Да предположим, че нашето момиче се е нарекло мис Маккензи – за това нямаме доказателства, но да предположим за момент, че въпросната *femme seule* действително е нашата Мора. Възможно ли е да си й страшно ядосан? – Куксън започна да играе с брадата си. – Може би изпитваш към нея по-дълбоки чувства, отколкото ти се иска да признаеш. Може би си срещнал жената, която ти подхожда.

– Млъкни, Оли. И кажи да докарат каретата насам. Сам ще видиш колко силни са чувствата ми към тази измамница!

– Спести ми излишните спорове. Въпросът е сериозен и не трябва да действаш като затвореното в клетка животно, в каквото те превърна тя.

– Няма да търпя неподчинение в собствената си къща! – изкрещя младият мъж. – Нито твоето, нито нейното.

– Но тя не е тук – последва логичният отговор на управителя, който направи широк жест с ръка, обхващащ цялата къща. – Очевидно е решила да се върне в Шотландия. Защо не я оставиш да си върви?

Майлс знаеше прекрасно причината, но не възнамеряваше да я споделя с когото и да било. Взе пълната си догоре чаша и се вгледа мрачно в мъглата навън.

Момичето наистина бе влязло под кожата му, чувствата му бяха по-дълбоки, отколкото му се искаше да признае. За първи път в живота си бе отворил сърцето си за някоя жена, а тя си бе тръгнала без да каже нито една дума. Бе го отблъснала. Бе го изоставила. Думите го жилваха, жестоките удари попадаха върху едно малко и безпомощно момченце, озовало се из лондонските улици.

Болката, която отдавна бе погребал в сърцето си, внезапно се освободи от плен, но пораснала, многократно уголемена през годините на летаргия. Майлс се хвърли яростно срещу й, тъй като тя бе негово творение. Защо бе решил, че Мора е нещо по-специално? Какво в нея го бе накарало да мисли за общото им бъдеще? Защо се измъчваше от откритието, че тя не бе жената за него? Отговорът бе прост: момичето го обичаше. Защо иначе щеше да му отдаде невинността си и да му стане любовница? Несъмнено нещо, което бе казал, я бе разстроило или пък някаква катастрофа я бе призовала обратно в дома й? Но, по дяволите, трябваше да му каже! Бяха отишли прекалено далеч в отношенията си, за да позволят помежду им да застанат някакви глупави недоразумения.

– Има и други новини – обади се тихо Оли.

Майлс въздъхна, едновременно уморен и обнадежден. Нямаше представа какво ще каже на Мора или какво ще направи, когато си я върне, но едно бе сигурно – нито една жена досега не си бе отишла доброволно от леглото му и той нямаше да позволи на Мора Форбс да бъде първата!

– На връщане срещнах Робърт Харпър – продължи Куксън. – Изглежда е получил силен пристъп на *mal de mer*⁶.

– Радвам се – отвърна саркастично младият мъж. – Едно по-дълго боледуване би се отразило на деликатния му организъм.

Оли се изхили.

– Запътил се е насам.

Майлс изпъшка.

– Само това ми липсваше след двете безсънни нощи. – Спря, а когато заговори отново, гласът му определено приличаше на женски. – Несъмнено милият Робърт и неговият компаньон очакват да останат за вечеря.

Управителят се засмя.

– Може пък да имаме късмет, и Робърт и Джефри да имат друг ангажимент. – След това добави вече по-сериозно. – Маки, както обикновено, ще свърши своята работа в кухнята, макар все така да отказва да стъпи в стаята, в която се намира Харпър. Честно казано, нямаме кой знае какво да му предложим, след като момичето си...

– Качила ли се е на кораба? – прекъсна го младият мъж.

– Не. Освен това разпитах из всички близки страноприемници, но никъде не е записана. Поставих още един пазач при кораба. Ще

6. *mal de mer* – (фр.) – морска болест – Б.пр.

разберем веднага, щом се качи.

– Кой е капитанът?

– Някой си Кларънс Хокър – усмихна се Оли.

Майлс се отпусна отново върху стола си.

– Кажете на Уилям да занесе каса бренди на този Хокър и да го помолите да задържи кораба на пристанището, до следващо нареждане. Нека тя да мисли, че е успяла да ми се изплъзне.

– Добре. Да обявя ли край на издирването?

– Да, и им плати повече от обещаното. Заслужиха си наградата.

Куксън го изгледа възмутен.

– Но аз открих кораба.

– Затова си и мой управител.

– Това, несъмнено, е един от най-малките капани в изпълнения ми с възнаграждения живот – оплака се Оли.

– Точно така – отвърна, без да се трогне ни най-малко, Майлс.

Куксън умееше чудесно да се защити сам. И мълчанието му доказваше това.

– В такъв случай въпросът е уреден – надигна чашата си младият мъж. – За вечерта в компанията на Робърт Харпър, нищо че е неприятен! И за закуската с мистериозната *femme seule*, която само си мисли, че тръгва за Абърдийн.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Майлс седеше в кабинета си и очакваше Робърт Харпър. Опитваше се да се концентрира върху предстоящата среща. От всички разговори, които бе имал досега с Робърт, тазвечерният щеше да бъде най-малко неприятният, най-благодарният. Младият мъж се питаше как ли гостът му щеше да се защити от явните доказателства за престъплението си срещу лейди Сюизън и обитателите на Роуард.

Протегна замислено ръка към дървената пръчка с отпечатаните върху нея стрели на клана Лохиел. Усмихна се, когато си представи реакцията на Сибийл Харпър във връзка с проявената сърцатост на дъщеря си. Майлс бе останал с впечатлението, че Сюизън не е нито умна, нито горда като майка си. След като в продължение на години бе получавал блудкави писма, в които очевидно липсваше и най-малък интерес към него, той бе престанал да мисли за Сюизън като за най-близкото си живо същество. Пристигането на Мора обаче бе променило всичко това. Само за един следобед научи от момичето повече неща за лейди Сюизън Харпър, отколкото от всичките ѝ писма взети заедно.

Подобно на стрелка на компас, която упорито се връща в посока север-юг, умът му не можеше да се отдели за дълго от Мора. Майлс стисна здраво пръчката, докато кокалчетата му побеляха и пръстите му изтръпнаха. Мъчителното усилие обаче не изпълни предназначението си – против неговата воля в съзнанието му се появи отново образът на девойката, топъл и всеотдаен.

Пръчката изпука и се счупи в дланта му, видението остана в главата му. Успя да се пребори с желанието си да захвърли парчетата към стената, като не спираше да сипе ругатни наум. Въздъхна отвратен от себе си, прекоси стаята и издърпа чекмеджето на писалището. И се засмя на глас.

Вътре бяха наредени десетки кожени кесии с пари, получени от продажбата на осакатената „Шотландска звезда“. С тях щеше да откупи платовете на Сюизън. Но не по този начин възнамеряваше да прекара остатъка от годината.

Майлс се усмихна отмъстително, постави счупената пръчка в чекмеджето и взе една от кесиите.

– Може да платиш и заплатата на Маки – обади се Оли, който точно в този момент влезе в кабинета. – Докато парите са все още тук под

ръка.

Все още обсебен от собствените си мисли, младият мъж отвърна:

– Направи го ти. Винаги ти си се занимавал с тази работа.

Куксън се приближи до писалището.

– Това ме наведе на друга мисъл. Предполагам, че не си се сетил да платиш и на Мора, нали? Преди известно време Маки ѝ даде няколко монети от парите за поддържане на домакинството, но това е само част от изработеното от нея. Знаеш отношението на шотландците към парите, а и впоследствие ангажиментите ѝ се удвоиха.

Разбрал, че управителят намеква за леглото, в което спеше напоследък Мора, Майлс го възнагради с леденостуден поглед.

– Момичето е моя грижа.

Оли не трепна.

– Но преди това – и той се потупа по пострадалия крак с бастуна си, – плащането на надниците бе мое задължение. Имах предвид удвоената работа на девойчето по време отсъствието на Маки, не споразуменията ти с нея.

– Мислех, че си се погрижил да ѝ платиш – отвърна смутено младият мъж. – Това все още е грижа на управителя, ако не съм изостанал назад от събитията.

Куксън се изкашля.

– Ти никога не си живял според установените норми, но винаги си държал жените си в къщата на „Партридж стрийт“.

– Тя е по-различна от останалите.

– Да, и тя каза така.

– Кога? – скокна на крака Майлс. – Кога я видя?

– Доста често – отвърна нехайно Оли. – Доста е горда. Може би парите бяха проблемът помежду ви. Може да се е обидила, че не ѝ плащаш.

Възможността лумна като огън в бурна нощ, но дълбоко в сърцето си младият мъж бе сигурен, че това не е така. Нещо друго бе накарало Мора да си тръгне, нещо, от което едновременно се страхуваше, и същевременно бе длъжен да узнае. Сега поне имаше извинение да иска да се срещне с нея. Доволен, че разполага с разумна причина, с която да обясни защо бе претърсил цял Лондон, за да я открие, той пхна кесийката обратно в чекмеджето и седна отново.

– Пазиш ли сметките за плата на Сюзън, който ни носеше Робърт?

– Да, писарят от склада ми предаде вчера данните – отвърна управителят. – Но мога да направя изчисленията само след като получа

отчета от мадам Лъоблан. – Усмихна се и додаде: – Струва ми се, че Робърт няма да остане особено доволен, тъй като ще се окаже, че ти дължи пари.

Майлс измъкна от писалището счетоводната книга на шивашкия салон.

– Според мен спокойно можеш да се хванеш на бас за това. Но, като се замисля, сумата е незначителна, сравнена с риска. Питам се защо го е направил.

Оли поглади мустака си.

– Той от години се домогва към този пост в Министерството на финансите. Може би е изгубил надежда, че някога ще го получи.

– Не. Ейнсбъри каза, че Робърт напредвал успешно. Можеш да бъдеш сигурен, че получи ли веднъж тази работа, няма да се занимава повече с търговия на платове.

Маки нахлу в стаята с поднос, пълен с всевъзможни сладки. Управителят се усмихна до уши. Икономката се изчерви. Майлс ги наблюдаваше и се питаше кога най-последно двамата ще обявят открито връзката си. Все още си спомняше кога Оли бе успял да придума Маки да сподели леглото му. Дни наред след това настойчивият управител се бе разхождал важно като пуяк из къщата.

Майлс се отърси от сантименталните си мисли.

– Какво е това, Маки?

Тя постави подноса върху една ниска масичка, след което изправи кръст и приглади престилката си.

– Храна за дяволското изчадие.

Младият мъж се изсмя, но в същия миг съжали.

– Това е грях срещу Бога – рече със святкащи очи икономката, – и аз няма да участвам в него. Вече казах същото и на мистър Куксън. Уволнете ме, ако искате, но няма да се грижа нито за него, нито за онова превзето сладурче, което мъкне винаги със себе си!

Оли прояви неблагоразумието да се намеси.

– Робърт и Джефри няма да те превърнат в солена статуя, скъпа Маки.

Майлс реши, че тази вечер леглото на управителя му щеше да остане студено, но когато икономката се изнесе тържествено от кабинета, без да отвърне, разбра, че е сгрешил. Леглото на Оли щеше да си остане студено няколко нощи подред.

– Още една чаша? – предложи Кънингам.

Куксън кимна и измърмори някаква неприлична пословица за

боящите се от Бога жени по земята и уплашените от жените божества на небето. Младият мъж не се засмя – той самият също имаше проблеми от този род.

– Тъх... Майлс – започна неуверено управителят. – Става дума за допълнителното възнаграждение, което ще дадеш на момчетата за свършената от тях през последните два дни работа. При дадените обстоятелства, мисля да купя някакво украшение за Маки. Но не нещо особено голямо.

Младият мъж подсвирна и се плесна по бедрата.

– По-добре измисли нещо по-съществено, Оли. Тя няма да се върне лесно след онова, което каза. Купи й каквото искаш – ти заслужаваш премията, а Маки е достойна за най-големия подарък.

Куксън приличаше на влюбен до уши младеж: очите му искряха, а устните му се разтегнаха в крива усмивка.

– Да, достойна е – промълви той.

Управителят точно прибираще счетоводната книга, когато Уилям съобщи за пристигането на гостите. Майлс се изправи и когато мина покрай Оли, рече:

– Стой си на мястото, Куки. Аз ще ги посрещна.

Майлс усети тежката сладникава миризма на брилянтин и веднага след това се появи Робърт Харпър.

Още щом зърна гостите си, младият мъж едвам се удържа да не се размее. Седналият зад него Куксън обаче не се справи така успешно с положението и задушените звуци, които се чува в резултат на този провал, за малко не заразиха и Майлс. Този път Робърт Харпър действително бе надминал самия себе си.

Облечен със сюртук от бродиран жълт атлаз и дълги до коленете панталони от оранжев бродат, чичото на Сюизън заситни из кабинета. Всичко това бе поръбено с брюкселска дантела, бяха изразходвани не по-малко от двеста метра, по пресмятанията на Майлс. Робърт обаче не бе единствената атракция, тъй като по обсипаните му със скъпоценни камъни пети на обувките го следваше мършавият Джефри. Облечен в значително по-малък светлосин вариант на тоалета на Робърт, той се бе обърнал към Уилям и го поучаваше как да закачи правилно пелерините им.

Гледката, която представляваше Уилям – юноша, замаян от първото момиче в живота си, докато се опитваше да разбере изискванията на Джефри – възрастен мъж, наподобяващ жена, който кудкудякаше нервно заради някаква гънка по атлаза, бе предостатъчна, за да накара

Майлс да заквичи от смях. Под привидното веселие се криеше недоволство, но не единствено от Робърт и Джефри. Младият мъж осъждаше в себе си обществото, което позволяваше на Харпър да парадира с личните си предпочитания и същевременно публично да претендира за държавен пост. И се надяваше тайно, че отново щяха да му откажат.

Майлс се изкашля и се почеса по носа, за да прикрие усмивката си, като протегна другата си ръка към госта.

– Както винаги приличате на себе си, Робърт.

Харпър въздъхна треперливо и постави с болезнено изражение обвитата си в кадифена ръкавица длан в ръката на своя домакин.

– Толкова мило, че го казвате – отвърна с подозрително искрен вид той. – А аз за малко не се простих с живота. – После обърна покритата си с чудовищна напудрена перука глава към спътника си и рече през рамо: – Ела тук, Джефри.

Майлс посочи столовете и се запъти към своя, а двамата посетители приветстваха Куксън. Докато наблюдаваше Робърт, младият мъж си спомни за своя благодетел, Едуард Харпър. Макар да бяха братя и да си приличаха изключително много физически, странният начин на живот на Робърт прикриваше напълно тази прилика. Дори тези харпъровски сини очи, които не можеха да бъдат объркани с никои други, у Робърт изглеждаха бледи.

Сини очи. Майлс се сети за две други сини очи, които виждаше в съзнанието си ту блеснали от смях, ту потъмнели от страст. По дяволите това момиче! Не можеше да я избие от главата си, дори когато му предстоеше важна среща.

Когато гостите му се настаниха, младият мъж им предложи бренди.

– Непременно – отговори чичото на Сюизън, като междувременно измъкваше с невероятно бавни движения ръцете си от ръкавиците. – Мадейра за Джефри. Не издържа на пиене, както знаете.

И погледна влюбено спътника си.

– Не мога – направи нещастна муцунка Джефри.

Тъй като Оли се опита да стане, Майлс се обади:

– Стой си на мястото, аз ще се погрижа за напитките.

За момент Робърт бе шокиран от нарушаването на етикета, но тогава забеляза гипсирания крак на управителя.

– Какво сте сторил с крака си, Куксън? – попита той, като махна плавно с китка и от това движение се разлетя истински водопад от дантели.

– Счупих го, докато разтоварвахме „Мечта“ – отвърна с

непривично дълбок и пресипнал глас Оли.

– И аз самият за малко не умрях – рече, изпълнен със симпатия, Харпър. – И ще ви кажа, това бе достатъчно да ме накара да се замисля още веднъж за пътуването си до Франция.

– Така беше – изцвъртя Джефри и кръстоса обутите си в копринени чорапи крака.

– Вярвам, че сега вече сте по-добре – подаде напитката му Майлс.

– О, оправих се, Майлс, след като лекарят ми пусна кръв.

Джефри набърчи с отвращение напудрения си нос.

– Точно така направи.

Младият мъж трябваше да се прибори с новия пристъп на смях, породен от квиченето на Джефри, затова се обърна припряно към Куксън.

– Къде е мадейрата?

– В мазето – отвърна провлечено управителят, опитваше се да имитира Джефри, макар да преиграваше.

Майлс се наведе към него, за да го предупреди.

– Не предизвиквай съдбата, Оли. И пази забележките си за себе си.

– Добре – пропя тихо Куксън.

Младият мъж го изгледа почти заплашително и се обърна към Джефри, той сякаш бе зашеметен от кройката на панталоните на своя домакин. Като се опитваше да скрие отвращението си както от човека, така и от маниерите му, младият мъж рече:

– Ще трябва да донеса мадейрата от мазето.

– О, не! – възкликна Джефри.

– Мазето ли? – зяпна Робърт. – Няма защо да си създавате чак такива затруднения, скъпото ми момче. – Размаха ръкавицата си и из стаята се разнесе неприятно силната миризма на ябълка. – Джефри ще пийне капка разредено бренди. Кой уважаващ себе си мъж би ходил охотно в мазето? Оставете долните етажи на прислугата, винаги повтарям това.

– Точно така.

И Джефри пое в маникюрираната си ръка чашата разреден алкохол.

– Видяхте ли плата? – осведоми се Робърт.

Майлс застана веднага нащрек. Същевременно изпита благодарност към Робърт, че бе подхванал сам тази важна тема.

– Плата от Страдклайд или от Роуард?

– И двата – махна елегантно с ръка Робърт. – Пратката от Роуард тази година обаче е доста малка. Сюизън държи прекалено свободно хората си. Разбирам какво означава изражението ви – побърза да добави с драматичен тон той, – но не прекъвайте мен. Племенницата ми е инат

като майка си – камеронска кръв, нали знаете.

– Голям инат е – изцвърча Джефри и поклати тежката перука върху главата си.

Робърт се усмихна снизходително на любимия си.

– Няма желание да възроди старата слава, която кланът Камерон си е спечелил в Роуард. Не желае да използва новите станове, които ѝ купихте. Струпа ги в едно от помещенията в кулата. Заяви, че няма да позволи на хората си да тъкат на някакви измишльотини.

– Нима? – възкликна мързеливо Майлс.

– Да – отвърна Харпър. – Онова, от което се нуждае, е съпруг, някой, който да укроти упорития ѝ нрав. Опитах се дори да ѝ купя кандидат, но никой не я иска.

– Наистина се опита.

Джефри си играеше самодоволно със сапфирения пръстен на ръката си.

– Може би ще трябва да я доведе в Лондон за новия сезон – предложи Майлс. – Това ми се струва единственото логично разрешение на въпроса.

Джефри видимо се притесни от думите на домакина си. Робърт го потупа разсеяно по обутото в атлаз коляно.

– Не, още не. Тя е едва деветнайсетгодишна. – Тонът му бе мек, почти извинителен. – Кой почтен мъж би се съгласил да я вземе с Роуард, в състоянието, в което се намира? Страшно занемарен е, не мислите ли?

Младият мъж видя във въображението си древната шотландска крепост. Определението „занемарен“ му се стори прекалено голямо подценяване.

– Да, и се питам защо, Робърт?

– Ще ви кажа защо – изсумтя Харпър. – Сюизън не е изразходила нито едно пени от своята издръжка, за да пооправи замъка. Ако не бях аз, сега Роуард щеше да бъде така порутен, както в деня след преминаването на Къмбърланд. Слава Богу, че по това време Сибийл бе напуснала Роуард, за да се омъжи за брат ми, мир на праха му.

Майлс бе сигурен, че долавя известен сарказъм в тона на своя гост и това го вбеси.

– Мир на праха му – повтори искрено той.

Оли вдигна чашата си.

– За Едуард Харпър.

Робърт се изкашля.

– Брат ми щеше да се погрижи по-добре за момичето. Ако бе останало на мен, нямаше да се съглася с предсмъртното желание на Сибийл да откупи замъка и да заведе там Сюизън. Но не защото имам нещо против ежегодното си пътуване дотам, за да видя племенницата си и да отнесе платовете до пазара. Макар раздялата да е тежка за Джефри.

– Защо тогава не го вземаш? – изпусна се Куксън.

– Джефри не може да язди – обясни Робърт и погледна нежно спътника си.

Джефри се изпъчи и отвърна срамежливо:

– Да, не мога.

Майлс се запита какво ли мислеха шотландците за Робърт Харпър. И, още по-странно, как успяваше Робърт да язди целия път дотам облечен в този атлас в пастелни тонове?

– Поне да бе взела външността на Сибийл – продължи Харпър, – сега нямаше да видя такъв зор, докато й намеря съпруг. Дори подкупих съседа й, Лаклан Маккензи, да я ухажда. Планът ми обаче се провали – Маккензи никога няма да се задоволи с толкова грозна булка.

Майлс нямаше как да оспори думите му. Докато си представяше овалната миниатюра с образа на Сюизън, той се закле да намери подходящ съпруг за грозната си сестра веднага, след като изясни проблема с плата и оправи неприятностите с Мора. Трябваше да съобщи на Сюизън за измамата на чичо й, иначе това можеше да се случи отново. Как ли щеше да приеме вестта? Проклинаше факта, че самият той бе прекалено млад по време на смъртта на Сибийл, за да бъде определен като настойник на сестра си. И тогава нищо подобно нямаше да се случи.

Дръпна чекмеджето на писалището, измъкна останките от счупената пръчка и ги постави отгоре.

Робърт впери поглед в тях.

– Какво е това?

– О, нищо – отвърна с привидно спокойствие младият мъж, но кръвта му кипеше от желание за отмъщение. – Просто пръчка от едно от топчетата плат на Сюизън.

– О?

Харпър пое безгрижно едно от парчетата и започна да го оглежда.

– Виждате ли нещо нередно? – попита Майлс.

Робърт присви очи.

– Само това, че тя продължава упорито да хаби ценна дървесина, когато изобщо не е нужно да използва такава пръчка.

„Какво е твino копеле!“ – помисли си младият мъж. Дълбоко в себе

си изпитваше гордост от начина, по който Сюизън представяше платовете си.

– Погледнете по-внимателно, Робърт. Какво виждате в края на пръчката?

Щом забележа камеронските стрели, изражението му стана сериозно.

– Проклето момиче! Казах ѝ да престане с тези глупости. Обеща ми още преди години да не изобразява повече този знак.

Този път Майлс наистина се обърка.

– Защо наричате глупост емблемата на клана Камерон?

– Повече от глупост – отвърна ядосано Робърт. – Това може да стане причина да увисне на бесилото. Короната няма да търпи каквито и да било намеци за камеронските ѝ предшественици. Направих всичко възможно, за да скрия връзките си с това семейство. Ако истината се разчуе, министрите на финансите ще ме изхвърлят като въшлива просякния от Уайтчапъл. Искам този пост и сега възнамерявам наистина да го получа.

Безсърдечното му отношение отврати неговия домакин. Разсъжденията му обаче бяха верни. Всяка връзка с тези заточени шотландски кланове бе опасна, но Майлс не бе видял заплахата в гравиранието върху дървената пръчка символи, прекалено бе загрижен от измамата на Харпър. Спорът им обаче за възможните последствия, ако бъдат открити от кралския двор, ги отдалечаваше от темата на разговора.

– Робърт – подхвана със сериозен тон младият мъж, – тази пръчка открих при мадам Лъоблан. Продад сте ѝ като страдклайдски платовете на Сюизън.

– О, не! – зина Джефри.

Очите на Робърт светнаха уплашено, но само за момент.

– Трябваше да го направя, иначе рискувах да увисне на бесилото заради ината си. – Вдигна едно от парчетата на счупената пръчка. – Кралят не обича да му размахват разни шотландски предизвикателства в лицето! И точно това не исках да сторя – да парадiram с емблемата на Лоуиел Камерон! Помислете сам, Майлс, и ще се убедите, че нямах избор.

– Но на тази пръчка бе навит плат на Сюизън! – изкрещя младият мъж. – Вие сте я измамил с разликата в цените между платовете, които изпратих в колониите и платовете, които мислех, че идват от Страдклайд.

– Не очаквайте да призная, че съм я предал – изръмжа Робърт, всякаква женственост бе изчезнала от поведението му. – Тя получаваше

цялата сума, с изключение на парите, които трябваше да давам на Маккензи, за да я ухажда. Просто реших, че е по-добре да поведе кралските драгуни към Страдклайд, отколкото към моята племенница. И запомнете думата ми, Майлс. Ако властите научат за това, те ще се спуснат по-дире й по-бързо, отколкото ирландците – след алкохол. Англичаните мразят истински рода Лохиел Камерон.

Младият мъж осъзна, че прекалено охотно бе повярвал най-лошото за Робърт. Ами ако наистина бе сгрешил?

– Но стрелите върху пръчката в средата на топчето плат така или иначе ще ги отведат до Роуард касъл.

– Не, няма – настоя Харпър. – Клановете Камерон, в това число и тези дяволи Лохиел, се пръснаха след битката при Кулоден. Сродиха се с други семейства, както направи и Сибийл. Ако дворът бе обърнал внимание на родовия знак, щях да прехвърля вината върху клана Броуди. Емблемите им си приличат много.

Майлс кипна. Робърт за глупак ли го мислеше?

– Броуди не живеят край Страдклайд.

Харпър присви очи, но отвърна все така невъзмутимо:

– Простете, че поставям под съмнение познанията ви за шотландските кланове. Но след като сте така добре информиран, сигурен съм, че сте забравил за едно от момичетата Броуди, което чрез брака си влезе в рода Галбрейт край Страдклайд.

Младият мъж разбра, че усуканото обяснение бе тактика за отвлечане вниманието на противника.

– Преувеличавате. Аргайл парадират с родовия си знак, а Кенеди изобщо не се смущават да печатат по бъчвичките си с уиски техните лебедчета.

– Преувеличавам ли? Лъжете се. – Робърт размаха парчето от пръчка. – Това са пак интригите на Сюизън. Ако си мислите, че ще се справите с дъщерята на Сибийл по-добре от мен, имате съгласието ми да искате от съда да прехвърли върху вашите плещи моите отговорности за нея. Не съм молил да ме правят неин настойник.

Майлс усети да го пробожда познатото съжаление.

– Аз пък исках да стана настойник на Сюизън.

– Знам, знам – отвърна Робърт, изпълнен със симпатия. – Но бяхте прекалено млад, когато умря Едуард, а Сибийл не си направи труда да напише завещание.

Преди домакинът му да успее да отвърне нещо, той додаде:

– Ще ви изпратя отчет за парите, които съм давал на Сюизън през

изминалите години.

Без свидетелството на сестра си, Майлс не можеше да оспорва нищо, но това не му пречеше да бъде ядосан. Спорът не протичаше така, както бе планирал.

– Защо тогава не сменихте пръчките, вместо платовете? Накарахте хората да мислят, че нейните произведения са по-лоши.

Харпър измъкна джобния си часовник, видът му бе определено смутен.

– Не се сетих. Не е ли простено на човек да пропусне нещо? Честно казано, разликата между платовете не е особено голяма. Не ми бе нужно кой знае какво търговско майсторство, за да убедя мадам, че купува нещо много по-добро.

Майлс не бе повярвал нито за миг на приказките на своя гост. Но какъв смисъл имаше да продължава да спори с него? Робът никога нямаше да признае престъплението си. А той самият не разбираше много от тъкачество, дори не можеше да различи един топ платно от друг.

– Ще се погрижа тя да престане да използва герба на клана Кameron. Време е да се позаинтересувам малко повече от бъдещето на сестра ми.

Усмивката озари прекалено бързо лицето на Робърт.

– Непременно. И ако решите може и да ми се сърдите, но постъпих по най-правилния според мен начин.

– Да, точно така – оживи се Джефри.

Куксън се приведе напред с някакви хартии в ръце.

– Направих нужните пресмятания.

Робърт погледна управителя така, че му напомни за Едуард Харпър в миговете, преди да смъмри някой безгрижен моряк. Майлс не можеше да се отърве от подозренията си – нещо не беше наред. Робърт се държеше прекалено любезно.

Последният пое изчисленията, хвърли поглед към тях и повдигна рамене.

– Това едва стига за поправката на замъка. В такъв случай ще повикам обратно моя човек, тъй като вие сигурно ще желаете ваши хора да надзирават работата.

– Изпратил сте някой да ремонтира Роуард касъл? – попита младият мъж, изпълнен едновременно с недоверие и вина. – Кой е той?

– Името му е Уикс – отвърна безгрижно чичото на Сюизън. – Бартоломю Уикс, каменоделец и зидар. – После измъкна някакво писмо от джоба си, постави го пред своя домакин и рече усмихнато: – Сюизън ви

изпраща това.

В хаоса, обзел живота му през последните дни, Майлс съвсем бе забравил да драсне няколко реда на своята полусестра. Тъй като писмата ѝ по принцип бяха отегчителни и безлични, отговорите му неизменно бяха едни и същи. Въпреки това никога не бе изпитвал толкова нежни чувства към друго човешко същество докато... Прогони внезапно появилата се мисъл за Мора и взе посланието. Щом видя почерка обаче, който толкова много му напомняше този на Мора, пред вътрешния му взор се изправи образът ѝ. Затаи дъх и премигна, за да прогони видението.

– Предполагам, че отсега нататък ще ѝ отговаряте директно, без моето посредничество.

Младият мъж кимна, прекалено уморен и загрижен, за да може да отговори. А ако онзи вечно хленчещ Джефри издадеше дори още един звук, с удоволствие щеше да стовари юмука си в нацупената му червисана уста. Така поне тягостното гостуване щеше да привърши набързо.

Робърт огледа стаята.

– Къде се изгуби с пелерините ни това момче Уилям?

– Да си върши работата, предполагам – отвърна Майлс, смутен от любезното поведение на госта си.

Той бе приел доста спокойно обвинението.

– Колко странно – рече провлечено Харпър. – Изведнъж ми направи впечатление, че тази вечер не виждам никакви жени. – Обърна се към спътника си и лицето му се разтегна в малко прекалено самодоволна усмивка. – Как ти се струва, Джефри? Домът на Майлс Кънингам без жени.

– Не проумявам – изчурулика запитаният.

– И то при всичките ви богатства – сгълча домакина си Робърт. – Колко жалко.

– Слугинята ни напусна неочаквано – обясни младият мъж, – и се страхувам, че точно в този момент не съм способен да приемам гости. Разбирате в какво положение се намирам, нали?

Харпър очевидно известно време не можа да намери какво да отвърне, което беше доста странно за него. Затова пък, когато най-после поговори, гласът му бе учудващо любезен.

– Напълно. Колкото до мен, престоят в странноприемницата ми е много приятен. Нещо по-различно, нали разбирате, вид авантюра. Макар че храната е отвратителна. – После погледна разбиращо към Оли, който се бе облегнал удобно на стола си. – Във всеки случай изобщо не

може да се сравнява със стандартите на Маки.

– Звучи оригинално – побърза да се обади Майлс, тъй като се опасаваше, че Куксън може да отвърне на предизвикателството.

– Оригинално, наистина – изписука Джефри.

Робърт погледна отново часовника си и заяви припряно:

– В такъв случай е по-добре двамата с Джефри да тръгваме. – Погледна приятеля си. – Той умираше от желание да посети клубовете, докато аз умирах в болничното си легло.

– Какъв си шегаджия само – изхили се Джефри.

Майлс ги изпрати до входната врата. Когато се върна в кабинета, Куксън бе напълнил отново догоре чашите им.

– Е, Оли, не беше чак толкова зле – заяви младият мъж, като пое питието си. – Не може да не му се признае, че успя да се измъкне с достойнство от това тежко обвинение.

Управителят се престори, че плюе върху килима.

– Той е един безделник, омотан в дантели. Господ да благослови морето, че го е наказало малко. – Повдигна за поздрав чашата си. – Успя да го поставиш на мястото му.

Майлс допря чашата си до неговата.

– Няма ли да кажеш някоя мила дума и за Джефри?

Оли едва не се задави.

– Видът на тези две маргаритки е достатъчен да набръчка най-хубавите части на един мъж.

– И двамата обаче ми се сториха по-скоро сломени – рече замислено младият мъж.

Куксън поклати глава.

– Робърт не беше във форма тази вечер, но подозирам, че ще дойде на себе си преди да замине за континента и тогава глупостите му няма да ни се разминат.

Майлс разтвори палеца и показалеца си с думите:

– Моля се дозата да бъде малка.

– Подкрепям те – заяви управителят. – А след това може да води във Франция малкия си Джефри с остър нос и папагалски отговори. Жабарите не заслужават нищо по-добро от такива като тях.

– Абсолютно вярно – съгласи се младият мъж.

Измъчваха го хиляди въпроси. Срещата с Робърт му се струваше незавършена. Стори му се прекалено нетърпелив да му отстъпи настоячиството на Сюизън и да ѝ върне взетите от нея пари. Може би тя наистина създаваше прекалено много неприятности? И все пак,

прибързаното съгласие на Робърт не беше ли малко пресилено?

* * *

Майлс се прозя и изрита завивките към краката си. През целия ден се бе чувствал толкова уморен. Защо тогава не можеше да заспи? Прекалено много неща се случиха напоследък, повечето от тях не можеше да контролира. Беше изтощен, беше объркан, беше самотен.

В съзнанието му изплува образът на Мора и той почувства познатото задоволство, с което тя изпълваше живота му. В този момент видението изчезна безмилостно.

– По дяволите!

Младият мъж се обърна по гръб и се взря в тавана.

Откъм вестибюла се чу неясно думкане. Решил, че това е бастунът на Оли, Майлс затвори очи. И отново започна да се измъчва от спомена за две сини очи, толкова тъмни и блестящи, че човек би могъл да ги съзерцава цял живот и никога да не се отегчи.

Думкането се повтори, този път по-силно. Очевидно идваше отдолу. Някой блъскаше по главния вход. Кънингам намъкна панталоните си, като мърмореше под нос, запали лампата и излезе в коридора. Вратата на Оли се отвори.

Управителят го погледна смутено.

– Кой може да идва по това време?

– Вероятно Робърт се е върнал за нещо – отвърна нетърпеливо младият мъж.

Куксън поклати глава с отвращение.

– Ще си взема бастуна.

– Не си прави труда. Вече се превърнах в компетентен управител.

Смехът на Оли го съпроводи надолу по стълбите. Думкането ставаше все по-настойчиво и го изпълваше с удивление как мижитурка като Робърт е способна да удря така силно. Или пък да язди кон по целия дълъг път до Пъруикшир. Картината, която си представи, бе наистина комична – Робърт, наконтен с брокатени дрехи в лавандулов цвят, възседнал странично един от онези тежки шотландски коне.

Чукането забави ритъма си.

– Ръчичките ли си нарани, пиленце? – промърмори под нос Майлс, вече стигнал до тъмния вестибюл.

Отвори широко вратата, в очакване да чуе смешните извинения на Робърт и писуканията в знак на потвърждение на Джефри.

И замръзна на място.

Офицерът срещу него, вирнал брадичка и вдигнал ръка с намерение да поднови ударите, отстъпи крачка назад и излая някаква заповед. Преди младият мъж да успее да премигне, цяла рота от Леката кралска кавалерия, лъщяща с медните копчета и златните ширити по униформите, нахълта в къщата.

Ръка в кожена ръкавица пое лампата от дланта му. Двама широкоплещести драгуни го блъснаха грубо към стълбището.

Кръвта на Майлс кипна.

– Какво е това, дявол да го вземе! – изкрещя той.

Повдигнал високо вежди, той си проправи с лакти път до офицера. Сграбчи го за еполетите, вдигна го от пода и го блъсна в стената.

– Кой сте вие? И какво, по дяволите, значи всичко това? – Младият мъж правеше отчаяни усилия да обуздае гнева си.

Отворил широко очи, с килната на една страна каска, офицерът заяви:

– Полковник Кристофър Флетчър. Тук сме от името на краля.

Майлс чу зад себе си подрънкване на саби и търкане на подметки по пода. Погледът му обаче не се откъсваше от офицера, който се вираше тревожно към хората си.

Младият мъж го разтърси отново. Каската с перо издрънча върху пода.

– Каква работа може да има тук кралят, че да нахлувате по този начин в жилището ми?

В мига, в който пленникът му отвори уста, за да отговори, Майлс усети в гърба си върховете на няколко саби.

– Стойте настрани!

Младият мъж хвърли поглед през рамо и зърна Оли, който се приближаваше с бастун в едната ръка и вдигнат пистолет – в другата. Войниците погледнаха неуверено командира си, който кимна. Мъжете направиха път на Куксън.

Майлс пусна офицера, който се свлече на пода и после се изправи.

– Обяснете сега какво има – рече Кънингам.

Офицерът се опита спокойно да приведе в ред униформата си. След това се изкашля.

– Вие ли сте Майлс Кънингам?

– Да, и ако държите на поста си, ще се извините и ще си тръгнете.

Полковникът вдигна каската си, тракна с пети и обяви:

– Арестувам ви в името на Негово величество, крал Джордж!

– По какво обвинение?

– Държавна измяна!

Майлс успя да се пребори с отегчения смях, който се надигна в гърлото му, многото ангажменти никога не му бяха позволявали да се занимава с политика. Членовете на неговия клуб често го бяха критикували, задето не взема участие в държавните дела.

– И какво съм направил, че да засегна короната? – попита той, като следеше грижливо за тона си.

Още три саби докоснаха гърба му.

– Укривате предателски стоки.

– Невъзможно – изрева Оли. – Кой ви разправи тези врели-некипели?

– Врели-некипели ли? – озъби се офицерът. – Уверявам ви, че не са врели-некипели. Имаме доказателства. Доказателства, че Майлс Кънингам притежава съоръженията за изработване на предателските и забранени от закона шотландски десени. Имаме кралска заповед да претърсим дома ви и да ви арестуваме, сър.

Той махна с ръка. Един от подчинените му извади навит на руло свитък и го постави в дланта на полковника. Той разви хартията и със запъване и по типичния за военните начин, зачете:

– По заповед на Негово величество краля...

Майлс го слушаше с половин ухо. Обърканото му съзнание бе затрупано с въпроси. Защо ще го обвиняват, че укрива *Maide dalbh*, съкровищата на Сибийл Харпър, безпогрешните отличителни белези на шотландските кланове?

Внезапно си припомни за Робърт в деня, в който прочетоха завещанието на брат му. Щом за наследник на имението на Едуард бе обявен Майлс, Робърт изпадна в дива ярост. Лицето на Робърт, толкова подобно на това на скъпия покойник, се бе изкривило в саркастична усмивка. А отдавна забравените думи сега отново прокълътяха в съзнанието на младия мъж: „*И Харпърови, и Камеронови ще съжаляват за това. А Едуард ще се преобърне в гроба си, още преди да съм свършил.*“

Но как бе успял да възкреси шотландските десени? Нали бе казал, че ги е изгорил? Дали наистина не бяха в дома на Майлс? Напълно бе възможно. И някой трябва да му бе помогнал. Името нахлу в съзнанието му, почувства го като удар.

Мора Форбс.

Досегашният му гняв към нея бе нищо в сравнение с чувствата, които го обзеха в този миг.

Полковникът продължаваше да речитира обвиненията срещу него,

докато младият мъж гледаше пасивно пред себе си. Усмихна се хищно, предвкушвайки предстоящата конфронтация. И той имаше близки приятели на високи постове, които на свой ред имаха близки приятели на още по-високи постове. Обвиненията бяха безпочвени, връзките му с английските благородници бяха солидни. Приятелите му щяха да се погрижат за оневиняването и освобождаването му.

Тези мисли подеждяха като лечебен балсам на Майлс. Когато най-после приключи с четенето на заповедта за арестуване, офицерът сгъна свитъка и го подаде на обвиняемия. Той погледна презрително към остриетата, все така притиснати към гърдите му, без да се помръдне, за да поеме хартията.

– Накарайте вашия човек да свали оръжието, ако ви е мил и вашия, и неговия живот – рече полковникът.

Майлс се усмихна мрачно. Още утре следобед щеше да бъде извън тази каша и тогава, Бог му е свидетел, щяха да хвърчат глави. И този празноглав офицер вероятно щеше да бъде първият, катурнал се от поста си.

Младият мъж кимна уверено на Оли, който свали оръжието. Войниците отстъпиха от Майлс.

– Имаме сведения от най-достоверни източници, че шотландските десени са при вас.

Младият мъж вдигна едната си вежда и изгледа предизвикателно полковника. Тъй като той не трепна, Майлс започна бавно и методично да оглежда от горе надолу почти голото си тяло.

– И колко от тези реликви мислите, че притежавам?

– Само една е достатъчна, за да се увисне на бесилото – отвърна офицерът. – Ние обаче имаме достатъчни основания да вярваме, че тук са скрити значително повече.

Младият мъж се засмя гръмогласно.

– Ако всяко съоръжение за всеки шотландски десен се намираше в тази къща, почти нямаше да има място за мебелите.

– Що за глупости са това? – намеси се ядосано Оли. – Тук няма да намерите никакви десени.

– Ще видим – отговори полковникът и се обърна към хората си. – Бел! Уигс! – извика той. – Започвайте да търсите! – След това изтрака с токовете си и се завъртя грациозно надясно. – Даусън! Смит! Отведете затворника!

Двамата войници застанаха незабавно от двете страни на Майлс. Той се обърна към Куксън и рече:

– Ако трябва, извади Ейнсбъри от леглото. – И добави многозначително: – Сутрешната ми среща с *femme seule* остава в сила. Тя ще се заинтригува особено много от съдбата ми, а аз съм нетърпелив да узная... мнението ѝ по този въпрос.

– Добре, добре – отвърна Оли и го погледна разбиращо. – Сигурен съм, че ще бъде много загрижена за теб.

– Аз обаче не съм чак толкова сигурен – измърмори под носа си младият мъж.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Майлс премигна срещу яркото следобедно слънце, нахлуващо през дълбоко разположения в дебелия стена прозорец зад решетките. Подпря глава в студената каменна стена и затвори очи, за да се изолира от действителността. Както бе правил вече толкова пъти през изминалата седмица от дълги нощи и безкрайни дни, той съсредоточи вниманието си върху свободата.

Ами ако връзките му се окажеха не чак толкова добри, колкото си бе мислил?

Надалеч се чу тракане на ключове, женски глас заговори нещо с умолителен, жален тон. Отчаяни звуци, затворнически звуци, звуци, които можеха да ужасят един по-слаб човек.

Майлс потърка чело в твърдата повърхност, заглуши изпълненото си с агония стенание и се опита да се затвори за мрачния свят около себе си. Не можеше да се пребори обаче с коварните образи, които се промъкнаха в измъчения му мозък. Ужасни спомени очакваха да бъдат възкресени. Страшните преживявания от детството, които бе преживял единствено благодарение на Божията воля, и невинността на младостта, ревяха като демони в тъмната нощ на малкото момче.

Как изобщо това дете бе успяло да оживее само из лондонските улици?

Изтощението даде възможност на спомените да го завладеят. През първите години от неговия живот дом му бяха мръсните конюшни. От всички страни се движеха сенки, всяка една от тях твърдо решена да плени малкото момче преди да е станало мъж. Бе се крил в тъмните улички, треперещ от страх, и бе чакал, тъй като зрелостта означаваше сигурност. Когато станеше достатъчно висок, дяволите също несъмнено щяха да го отминават.

Червата му закъркориха и това му напомни, че е гладен. Въображението му се мятеше от една опасност към друга. Гърлото го болеше от неизречените молби за милост, но никога нямаше да се пречупи дотолкова, че да моли. Никога повече!

Въздъхна тежко и се обърна с гръб към каменната стена. Момчето бе оцеляло въпреки лишенията и опасностите. Сега мъжът бе изправен пред нов ужас. Колко ли други хора бяха страдали в тази крепост, наречена Тауър ъф Ландън? Огледа се. По стените на Бошан Тауър бяха

издълбани доказателства за предишни нещастия.

Част от външната стена, която ограждаше прочутата с печалната си слава Уайт Тауър, Бошан бе лишавала от свобода видни граждани в продължение на стотици години. Известните братя Дъдли бяха издълбали своите знаци в тухлените стени – рози за Мелроуз, граф Уоруик, дъбови листа за Робърт, граф Лестър, шиби за Гилдфорд и орлови нокти за Хенри.

Семейните стенописи бяха тъжен епитаф, цветята и растенията, издълбани върху грубия камък, изглеждаха съвсем неуместни на Майлс. Бошан Тауър бе ужасяващо студено и самотно място, абсолютно неподходящо да служи като платно за изображение на живи същества.

В едно от тях обаче откри изпълнена с тъга утеха. Когато мислите за неустановеното положение, в което се намираше, станеха прекалено тежки, младият мъж насочваше поглед към простичкото послание на злочестия Гилдфорд Дъдли, обезглавен преди два века. Край западния прозорец бяха издълбани четирите букви от името на любимата му съпруга Джейн, била кралица на Англия в продължение на девет дни. Ако трагичната им смърт бе показателна за английското правосъдие, то тогава Майлс го чакаше дълъг престой в Тауър и изминаване на неприятно разстояние до ешафода.

Предателството си бе предателство в Англия. Дъдли и Джейн били обвинени, че почитат своя Бог по начин, който не се нравел на Кървата Мери. Крал Джордж изглеждаше аматьор в сравнение с нея. Джордж обаче щеше да поиска разплата по типичния за него начин, така че съдбата на Майлс висеше на тънката нишка на доказателството.

Младият мъж започна да блъска с юмруци по стената, като едвам се съдржаше да не закрещи от ярост. Доколко безгрешно бяха осъществили замисъла си Мора и Робърт? Опитваше се да си я представи как изпълнява своята част от плана, как бърза в мрака, за да скрие в дома му съоръженията за десените. Образът обаче не се получаваше. Въпреки това не виждаше кой друг, освен тя, бе помогнал на Робърт.

Дали драгуните бяха открили наистина безценните *Maide dalbh*? Ако бе станало така, тогава съдбата на Майлс бе решена. Странността на цялата тази работа беше ирония на съдбата. Бе поразен от ужасния обрат в живота си. Едуард го бе приютил в дома си, Сибийл се бе отнасяла към него като към свой син, а сега съкровището ѝ щеше да го прати в гроба.

7. Тауър ъф Ландън – Лондонската кула – Б.пр.

– Тези десени ще донесат само неприятности, помни ми думите – бе заявил преди години Едуард Харпър. – Понякога ми се струва, че ако трябва да избира, тя би ги предпочела пред мен. И, кълна се в светиите, нямам смелост да опитам да разбера дали съм прав.

Тъжното признание сега приличаше на предупреждение, макар и закъсняло.

Къде бяха сега десените?

Майлс изпъна пръсти, за да спре треперенето на ръцете си. Да, десените наистина носеха неприятности, замислени от един алчен хомосексуалист и едно чернокосо момиче, сигурно дъщеря на самия дявол. Младият мъж изгаряше от желание някак си Мора да се озове пред него, за да изтръгне истината от нея. Истината и причините. Защо, мили Христе, го бе използвала така?

Болката ставаше по-силна всеки път, когато помислеше за Мора. Предателството ѝ обаче не бе единствената причина за мъката му. Сърцето му изгаряше от желание да усети близо до себе си ударите на нейното сърце. Ушите му копнееха да чуят гласа ѝ. Очите му жадуваха да зърнат лицето ѝ, поруменяло от страст или от радост. Нейното предателство бе най-жестокото, така че най-логичното нещо бе да я мрази. И той се опитваше, да изпитва към нея друго освен презрение, бе равносилно да признае слабостта си. Защо тогава продължаваше да я желае? Разбитото му сърце знаеше отговора, но на кормилото стоеше гордостта му.

– Моли се да си свършила добре задачата си, девойче – говореше на каменните стени на Бошан Тауър той, – защото ако изляза на свобода, ще проклинаш деня, в който се изпречи на пътя ми!

Мисълта за отмъщението моментално го изолира от действителността. Майлс крачеше напред-назад и си представяше начините, по които можеше да накаже синеоката изкусителка. С всеки следващ сценарий обезщетението ставаше все по-солидно. Мора глупаво си бе играла с огнения му темперамент и умело бе подклаждала огъня, докато се бе превърнал в адски пламъци. Представяше си самодоволството ѝ от постигнатата победа. Кънингам се надяваше тя да се наслади добре на момента, тъй като щеше да бъде краткотраен – бе започнала битка, която не можеше да спечели.

Първо обаче трябваше да го пуснат от затвора.

Ами ако влиятелните му приятели не се справеха с тази задача? Ако Ейнсбъри и неговите перове не успеяха да докажат невинността му? Тогава никога нямаше да може да каже на Сюизън за

предателството на чичо й. И тя отново щеше да зависи от благоволение-то на това копеле. Но дали Сюизън изобщо щеше да повярва каквото и да било лошо за скъпия си чичо Раби?

Майлс скръдна със зъби и ритна стената. Чувстваше се безпомощен – състояние, което не бе изпитвал от юношеските си години.

От вгълбеността му го извадиха приближаващи се стъпки и дрънка-не на ключове. През дебелия дървена врата до слуха му достигаха приглушени гласове. Младият мъж скочи на крака. Кой ли бе посетителят му? Отговорът се появи във възможно най-приятната и позната форма на Оли Куксън. Широката му усмивка показваше, че носи добри новини.

Майлс се спусна към вратата. В този момент Куксън се обърна към тъмничаря. Размаха вързопите, които носеше и измъкна кесийка със златни монети от джоба на жилетката си. Надзирателят облиза устни, ухили се и дръпна кесията от ръката на Оли.

– Един час – съобщи той с тон, сякаш това бе безкрайно благоволение от негова страна, – и нито секунда повече.

Без да се смущава, управителят отвърна:

– Обеща баня и за цената, която поиска, водата трябва да е гореща и чиста.

Тъмничарят изсъска нещо през дупката между предните си зъби. Кимна по посока на Майлс и рече:

– Той не й лорд. Време й да го заведат на Нюгейт, къдет' й мястото на тъквиз кат' него. Ам' че да, няма дори титла, само мистър пред името си.

– Това може да е така – отвърна остро Оли, но цветът на златото на мистър Кънингам ти харесва, нали?

Надзирателят вдигна рамене и като напъха в джоба си получената сума, излезе от килията.

– Поне аристокрацията знай мястото си – изръмжа той и затвори тежката врата.

Куксън се обърна към младия мъж и му подаде един от вързопите.

– Маки ти направи кекс с вишни.

Майлс пое приятно ухаещия пакет и за момент му се стори, че животът се е върнал в нормалното си русло. Нищо, дори фактът, че работодателят й гние в Тауър ъф Ландън, не можеше да уплаши икономката.

– Как сте, сър?

Управителят го огледа изпитателно, тихият му глас беше загрижен.

Майлс не си спомняше кога за последен път Оли се бе обърнал така

официално към него. Тази проява на любов му подежда като балсам.

– Достатъчно добре. Е, добри новини ли ми носиш?

– Да. – Куксън понижи гласа си до шепот. – Не откриха *Maide dalbh* в къщата.

В мрачното съзнание на младия мъж проблеснаха искрици надежда.

– Алелуя! А откри ли чернокосата жена?

– Не, закъснях. Хокър отплувал предишната нощ за Абърдийн.

Майлс сви ръцете си в юмруци.

– Да върви всичко по дяволите! Трябваше да я спреш, Оли.

– Не можех да спра прилива, както знаеш. – Оли се приближи до масата, избърса я и постави отгоре ѝ бохчата с дрехите. – Не можах да открия и Робърт. Изглежда е отплувал за Франция.

Майлс се разкая веднага и помисли за незавидното положение на Оли в тази опасна ситуация и за няколко безсънни нощи, които несъмнено му се бяха струпали. Управителят бе обиколил цял Лондон. Младият мъж понижи глас и рече:

– Сигурен ли си, че се е качила на кораба на Хокър? Може да е заминала с Робърт.

– Най-вероятно – не. Началникът на пристанището описа с подробности Джефри и Робърт, но не спомена нищо за момичето.

– Е, тогава, приятелю? – Майлс се стараеше гласът му да звучи безгрижно. – След като драгуните са претърсили къщата, трябва вече да ме пускат. Ще успея да изтърпя това място още малко. А после сам ще се заема с търсенето ѝ.

– И ще отложиш оттеглянето си в Корнуол? – попита Оли със светнали очи и странна физиономия.

– Корнуол ли? – махна с ръка младият мъж. – Корнуол надали бе истинско разрешение на въпроса. Не мислех сериозно за него. А и след престоя ми тук, голият пейзаж там едва ли ще ме задоволи.

Куксън се изкашля, погледна върховете на обувките си и рече тихо:

– Може да не те пуснат веднага.

Увереността на Майлс се пропука.

– Какво искаш да кажеш?

– Имат заповед да претърсят всичките ти складове и кораби в пристанището. Възнамеряват да огледат дори останките на „Звезда“.

– Мили Боже – възкликна младият мъж. – Трябва да са се отчаяли. Та аз дори вече не притежавам онова, което е останало от нея.

– Не – озъби се Оли, – не са се отчаяли! Силата е на тяхна страна и

имат „Божественото право да постъпват така, както им харесва“.

– Претърсването може да продължи с дни.

– Или седмици, в зависимост от това доколко твърдо министърът на правосъдието е решил да те изкара виновен.

Куксън се приближи до леглото. Отметна завивките и огледа овехтелите чаршафи и продънения дюшек. Набърчи с отвращение нос и пушна одеялото.

– Ужасни условия, особено като се има предвид какви хора затварят тук – заяви той.

Спокойствието на управителя се отрази и върху господаря му.

– Съжалявам, че ти се развиках. Знам, че правиш всичко, което зависи от теб.

– О, свикнал съм на избухливия ти характер.

– Забелявам, че ставаш сантиментален – обяви с обвинителен тон Майлс, но неговият глас също прозвуча по-дрезгаво от обикновено. Забелязал смутения вид на Оли, побърза да добави: – Трябва да се дължи на влиянието на Маки. Очаквам да ми съобщиш, че си й направил предложение.

Куксън се разсмя.

– Не и докато папата е католик. Тя няма да се омъжи за разведен човек.

– Може да промени мнението си.

– Най-добре не се хващай на бас за това. По-скоро Джордж ще даде независимост на колониите, отколкото тя да надвие ината си.

– Съжалявам, Оли.

– Аз също, но колкото и да си го признаваме един пред друг двамата с теб, това няма да накара Маки да застане пред олтара, нито пък ще измъкне теб от тази каша.

Младият мъж почувства прилив на симпатия. Щом бъркотията се пооправеше, щеше да поговори сериозно с икономката. Може би щеше да я накара да проумее какво губи. Този въпрос обаче трябваше да почака, имаше първо да разрешава собствените си проблеми.

– Оли, искам да отидеш във Франция и да намериш Робърт. Няма да го оставим да се измъкне току така.

– Почакай – вдигна ръка управителят. – Ще говорим за това конте след като се изкъпеш и хапнеш. Стомахът ми се обръща само като се сетя за него.

Двама от надзирателите внесоха ваната. Скоро Майлс се отпусна блажено в топлата сапунена вода.

– Как е Маки?

Оли въздъхна тежко.

– Горещо-долу толкова вбесена, колкото Бригс Маккорд, когато го нареди както му се полагаше задето прелъсти италианската девица. – Изхили се и додаде: – Благословена да е за смелото си сърце нашата Маки. Чукна по главата един от гвардейците с бастуна ми, защото счупи един от нейните буркани с ягодово сладко. А той се разкрещя, все едно че го бе изкормила.

– И аз мисля, че са постъпили доста нахално... и дръзко, щом са претърсили килера й – заяви добродушно младият мъж.

– Тогава не тършуваха из килера, а в мазето. Само дето не го разкопаха, ще речеш, че търсеха имане.

Майлс си припомни последния път, когато бе слязъл в мазето. Почувства напрежение в слабините и копнеж – в сърцето. Тогава за малко не бе взел Мора направо върху масата. Спомни си и девическата й съпротива. Той искаше да й достави удоволствие. А тя си е мислила за шотландските реликви. Дали не се бе опъвала, защото е знаела, че десените са наблизко? Разбира се, че е знаела.

Въздъхна и потърка болезненото си чело. Мора бе сграбчила сърцето му и го бе разкъсала. Проклетите драгуни бяха направили на пух и прах дома му.

– А херцог Ейнсбъри?

– Можеш да се гордееш с него. Къде ли не отиде, за да говори в твоя полза. Срещна се и с опозицията в министерството. Всички са вързани като кравешки черва, да знаеш. И той не се отказва да действа.

– Добре. Ако не се измъкна скоро оттук, нищо добро не очаква Мора, когато я намеря. Още по-лошо се пише на Робърт.

– Кой знае защо, не мога да си я представя във Франция, в компанията на Робърт и Джефри.

– Тогава по-добре да си стои в Шотландия – извика Майлс и стовари юмрук във ваната, сапунената вода плисна върху лицето му. – По дяволите! – И той избърса подлютените си очи.

– Внимавай!

Младият мъж се засмя мрачно при мисълта, колко щеше да внимава, когато я открие. В този момент се сети нещо друго.

– Ами ако Робърт е скроил някакъв дяволски план и за Сюизън?

Оли му подаде кърпата.

– Аз също се питах за това. Трябва да й кажем, че Робърт я е мамел с платовете. Нищо чудно да я излъже и за друго. Тя е толкова невинна.

Майлс хвърли кърпата.

– Разбира се, че е невинна. Все пак съм изненадан, че не знае истинската цена на своите платове.

– И двамата с теб също не я знаехме.

Младият мъж въздъхна.

– Ние с теб не сме специалисти в тази област, но Мора бе наясно.

– Да, тя знаеше доста неща, струва ми се – отвърна тихо Куксън.

„*Меко казано*“ – помисли си Майлс. Мора знаеше още и как да накара кръвта му да закипи, и как да я поддържа с часове в това състояние. Знаеше как да прокара умелите си пръсти по корема му и да изпрати горещи вълни към слабините му. Знаеше как да го накара да се усмихва и да мечтае.

– Тя застана на страната на Сюизън в онази мръсна афера с платовете при мадам Лъоблан – заяви Оли.

– Вярно. – За Майлс обаче най-голямото й престъпление нямаше нищо общо с фалшифицирането на плата, нито пък със забранените от закона шотландски десени. – Може би Сюизън е прекалено плаха, за да застане сама срещу Робърт и е изпратила Мора, за да проучи причината за ниските цени, които получава за платовете си.

Оли поклати прошарената си глава.

– Не мога да повярвам, че дъщерята на Сибийл и Едуард е плаха.

– И аз.

– Освен ако Сюизън не е помагала на Робърт.

Младият мъж се гмурна под водата, за да се изплакне. Изпълниха го съмнения. Нещо не беше както трябва.

– Защо Сюизън ще му помага да унищожи шотландските десени?

– Доколкото си спомням, Робърт е единственият, от когото сме чули, че са унищожени.

– Излъга ни, сигурен съм в това. Те все още съществуват и мисля, че планът му е бил да ги използва срещу мен. Но още от началото работата му е тръгнала накриво.

Оли му подаде друга кърпа.

– Какво имаш предвид?

– Помниш ли колко различен беше при последната ни среща?

– Да – изсумтя Куксън. – Самоуверен като човек, който е примамил в леглото си някоя апетитна жена.

Майлс се засмя.

– Да предположим, че Мора е дошла в Лондон, за да разбере защо Робърт плаща толкова малко за платовете. Може да се е натъкнала на

десените и да ги е отнесла обратно в Шотландия.

Раненото му сърце желяеше това да е истината. Практичният му мозък обаче не бе толкова слаб.

– Заключение е доста привлекателно. Много ми се иска дъщерята на Сибийл да цени тези *Maide dalbh* колкото майка си.

Дали не си бе тръгнала именно заради това, без да го предупреди, дори без да се сбогува? Защото не му е имала достатъчно доверие, за да сподели с него? Болка прониза душата му. Дявол я взел! Щеше да ѝ помогне.

– Какво има Майлс? За какво мислиш?

В главата му се стрелкаха едно след друго различни предположения. Мора защитаваше Сюизън. Мора ценеше Сюизън. Мора бе купила онзи далекоглед за съседа на Сюизън.

– Ами ако е била вярна на Сюизън, а не на Робърт?

Оли се намръщи и по лицето му се изписа объркване.

– Не те разбирам.

През мъглата от подозрения и възможности, размътила мозъка му, младият мъж внезапно забеляза ясно открояваща се пътека. По челото му избиха капки пот.

– Помисли върху следното – рече той и се приведе напред. – Робърт иска да ме окачи на бесилото за предателство, затова открадва десените от Сюизън, докарва ги в Лондон и ги скрива в дома ми. Междувременно тя открива липсата им и изпраща Мора да ги вземе.

– А защо да не дойде самата тя? Защо ще изпраща Мора?

– Защото ще я познаем. Не минава ден, без да погледна портрета ѝ.

– Разбира се. – Куксън започна да играе с мустака си и набърчи устни. – Значи според теб Робърт и Сюизън не мелят брашно заедно.

Майлс желяеше отчаяно да повярва на тази версия. Оставаше му само да намери причината за ненадейното заминаване на Мора.

– Да, така мисля. Това е единственото обяснение, което има смисъл. – Щракна с пръсти. – Разбрала е за пристигането на Робърт, прочела е писмото му.

Беше го отворила и прочела, и съдържанието му я бе смутило. Нямаше нужда обаче да казва всичко това на Оли.

– Звучи възможно и ми се иска да вярвам, че това е истината за момичето... за двете момичета. Представяш ли си колко лоялна трябва да е Мора към Сюизън, за да дойде чак до Лондон и да поеме такъв риск! Чудя се какво още е сторила.

„Разкъса сърцето ми и го прободете с шиш“ – помисли си младият

мъж, но каза само:

– Откри, че Робърт мами Сюизън с платовете й.

– Да, вярно, откри. Смело момиче, ако питаш мен. – И побърза да добави предпазливо: – Ако действително се е случило точно така.

– Представяш ли си я да мъкне сама тези десени? Доколкото си спомням всеки един тежеше около три килограма, а Сибийл имаше доста от тях.

– Как можем да разберем със сигурност?

– Отговорът на загадката е в Робърт.

Куксън направи кисела гримаса.

– Отговорът замина за Франция.

В бравата издрънка ключ. Вратата се отвори. Все още голият Майлс ококори изумено очи: пазачът пусна в помещението най-малко още десетина тъмничари в разноцветни облекла, натоварени с мебели. Само за минути голата килия се превърна в удобна за живеене стая.

– Ще донесат и леглото ти.

– Леглото ми ли?

Сърцето на младия мъж се изпълни с благодарност. Въпреки всички проблеми, струпали се напоследък върху плещите му, Оли бе помислил и за удобството.

– Е, – призна управителят, – не точно твоето легло, но все пак приличен дюшек. Ето и халата ти.

Майлс поклати глава.

– Сетил си се за всичко, както виждам.

Куксън напъха ръце в джобовете на самото си и погледна към решетките на прозорците. Когато проговори отново, гласът му бе само един шепот, разтреперан от силни емоции.

– Не, Майлс. Забравих за Сибийл Харпър и шотландските й десени. Никога не съм предполагал, че Сюизън може да тръгне по стъпките на майка си, не и докато ти не засегна тази възможност. Забравих също така и какво алчно, отмъстително копеле е Робърт Харпър.

– Аз също.

Тъмничарят влезе отново, а подобните му на шунка ръце подръпваха колана, докато вървеше.

– Донесъх бръснача, както казахте – обърна се към Оли той, – мисля, чи рискувам работата си, кат' въ оставям да го избръснете. – Огледа острието и добави подозрително: – Туй е истинско оръжие, да знайти.

Куксън пое бръснача.

– Може да го използвам срещу теб.

– Само съ опитай и шъ тъ изкормя, а червата ти шъ пръсна да ги кълват враните.

След това излая някакви заповеди на другите надзиратели и всички заедно излязоха от килията.

– Би могъл да допреш острието до гърлото ми, Оли – обади се младият мъж, – да ме обявиш за свой заложник и да се закълнеш да отмъстиш на шотландците, избили английските ти роднини при Кулоден мур. След което ще ме накараш да изляза оттук, без да отделяш бръснача от гърлото ми.

Ухилен мрачно и присвил очи, управителят процеди:

– Ако можех, щях да те измъкна. Убийствата при Кулоден мур не са нищо в сравнение с клането, което Къмбърланд организира след битката. Проклетото копеле проправя кървав път през Шотландия, като избива жени и деца. Конфискува собствеността на кланове, живели в Шотландия от времето, когато Лондон е бил римски град. А сега са ги разпръснали из цялата високопланинска страна. – Поклати тъжно глава. – Радвам се, че нямам роднини нито от едните, нито от другите.

– Боже мили, все пак си мислел за Сибийл Харпър, нали?

– Ти повдигна темата. И беше крайно време, за Бога. – Гласът му секна за миг. – Тя бе смела и любяща жена и не е редно да оставим да изгние в забвение споменът за нейните смелост и преданост.

Майлс почувства познатото жегване. Как само бе тъгувал при смъртта на Сибийл!

– Изглежда Сюизън прилича на майка си повече, отколкото мислехме. Мора я уважаваше, а хората от Пъруйкшир я боготворят.

– Да, наистина боготворят момичето – отседи мъдро Оли. – Видяхме го със собствените си очи при последното ни посещение миналата есен. Тя не им излизаше от устата: „Лейди Сюизън това, лейди Сюизън онова.“

– Така е. Нямам търпение да видя и нея, и Мора. Какво правиш?

Куксън бе заврял нос в стената, без да пуска бръснача.

– Изрязвам стрелите на рода Камерон... край името „Джейн“, издълбано от Дъдли.

– Ще те арестуват за разрушаване на правителствена собственост.

– Ще трябва да дойдат до Франция, за да ме хванат – заяви Оли, погълнат от работата си. – Имам среща с Робърт Харпър.

Почувствал се безкрайно по-добре след топлата баня и в приятната компания на Куксън, Майлс рече:

– Прав си, Куки. Докато ти лудуваш с разни самодиви в чужбина, аз ще се нося из шотландската пустош. – Тъй като познаваше добре нежеланието на Оли да пътува по суша, той додаде: – Жалко, че няма да дойдеш с мен. Може би е време да свикнеш с това. Фъргъс Маккеймс може дори да те остави да биеш на канадска борба. – Тъй като икономът не отговори, младият мъж добави: – Ще престанеш ли?

– Добре тогава. – Оли остави бръснача и се обърна. Внезапно станал сериозен, той сякаш опита да се оправдае. – Давай да започваме с бръсненето, докато тъмничарят е все още великодушно настроен.

– Не – бутна ръката му Майлс. – От години не съм си пускал брада и тази перспектива ми се струва привлекателна.

Управителят вдигна рамене.

– Както желаш. А и щом ще ходиш в Шотландия, така по-няма да се отличаваши от косматите й обитатели.

– Точно това смятам да направя – отвърна безгрижно младият мъж, но веднага след това сподели най-големите си опасения. – Оли, ако нещата не се развият така, както ги планираме, ако не ме пуснат...

– Не разчитайте на това, сър.

– Но ако все пак се случи немислимото, нали ще се грижиш за Сюизън?

– Все едно че е моя дъщеря.

Облекчен от най-тежкия си товар, Майлс насочи мислите си върху осъществяването на най-близките си планове. Усмихна се дяволито при мисълта какво щеше да стори на Мора, когато я открие и какво – на Робърт.

– Седни, Оли. – Взе бръснача от ръката му и отрязва дебело парче от кекса. – Ето какво трябва да кажеш на Робърт...

* * *

– Оли е тук – изсъска Джефри, а очите му светеха възбудено, докато надничаше през прозореца.

С канареножълтия си сюртук и тъмновиолетовите бричове, той приличаше на пораснало момче, едва съдържащо радостта си.

– О, Раби! С дневен черен костюм е.

Първият импулс на Робърт бе да отиде до прозореца при спътника си, но след като бе очаквал толкова години този момент, сложи юзди на желанието си. Не бе очаквал лично посещение. Идеята обаче бе безрайно приятна. Великолепният му план бе успял. Майлс бе мъртъв. Най-неочаквано почувства пристъп на тъга. Да планира унищожаването

на Майлс бе едно, да се изправи пред свършения факт – съвсем друго. Познаваше го от години и ето, че сега той си бе отишъл завинаги. Нищо подобно нямаше да се случи, ако бе пожелал да подели с него богатството си.

– Какво има?

Гласът на Джефри се бе превърнал в нервен шепот.

– Нищо, любов моя. – Робърт изолира сантименталните си мисли за мъртвия. – Почакай Пиер да въведе Куксън, скъпи. А после ще можеш да го посрещнеш във вестибюла и лично да го съпроводиш дотук.

– Добре. – И компаньонът му се затича към вратата.

– Не толкова буйно, скъпи. И махни тази усмивка от лицето си.

– Oui, oui – побърза да отвърне Джефри и се спусна надолу по стълбата, като междувременно оправяше дантелите по ръкавите си.

Неспособен да стои на едно място, Робърт стана от стола си и започна да крачи назад-напред. От светлата просторна стая се откриваше прекрасна гледка към Сена, с увисналите отгоре ѝ каменни мостове, по чиито брегове бяха разположени безчет сергии за книги и цветя. Мрачните учени от Rive gauche⁸ контрастираха рязко с купувачите с аристократичен произход от модния Rive droite⁹. В далечината многобройните парижки камбанарии и шпилове достигаха почти до небето.

Робърт бе заобиколен от тапицирани с брокат столове и канапета и безчет маси и масички от полиран дъб. Тази обстановка обаче щеше да изглежда посредствена в сравнение с разкоша, в който щеше да потъне в най-скоро време. Щеше да наеме най-изкусните занаятчии и декоратори. Един ден в най-близкото бъдеще по тези стени щяха да увиснат картини на най-добрите художници, по пода щяха да застелят персийски килими. В най-близко време щеше да се сдобие и с великолепно жилище в Лондон. Щеше да наследи дома на Майлс в Мейфеър.

До деня, в който морето погълна Едуард, Робърт бе живял в сянката на брат си. Вечно ги сравняваха и той вечно бе по-лошият във всяко отношение. Мразеше морето, водата. Ставаше му лошо дори само при вида на димящата вода в минералните бани. Това отвращение го бе превърнало в малкия брат, на когото не се гледаше с добро око. По право наследството от кораби трябваше да остане за него.

Сгърчи се при спомена за смазващото го неудобно положение, в което бе поставен от начина, по който го бе отхвърлил Едуард и от

8. Rive gauche – (фр.) – Левия бряг – Б.пр.

9. Rive droite – (фр.) – Десен бряг – Б.пр.

съжалението на Сибийл.

И тогава се бе появил Майлс Кънингам. Неопитният юноша не бе изпитал нито една от тези емоции. Нещо повече, дори не бе траурил както подобава за своя благодетел. О, не. Безочливият Майлс бе прехвърлил вещите си в очукания сандък на Едуард и бе отплавал, като бе оставил Робърт да утешава Сибийл и Сюизън. Година по-късно, след смъртта и на Сибийл, отново той трябваше да прикотка момичето. Но повече нямаше да му се наложи да го прави. Бе направил нужното, за да бъде сигурен, че тя няма да скърби за смъртта на доведения си брат. Въпреки това Робърт щеше да направи нов опит. Все щеше да изтърпи още едно пътуване до Шотландия. И без това го бе правил по веднъж всяка година през изминалото десетилетие.

Щом дочу приближаващите се стъпки, съсредоточи мислите си върху предстоящата среща. И едва не се изсмя на глас, когато зърна Куксън.

Подпрян тежко на бастуна си, с увиснал мустак, с мрачен поглед, управителят действително имаше вид на човек, изгубил най-добрия си приятел. Почувства отново угризения, но побърза да ги пропъди. Едуард го бе направил за посмешище. Робърт бе страдал мълчаливо в сянката на братовите си успехи. Но вместо най-послед да стане господар на наследството след неговата смърт, той бе отхвърлен отново. Онова нагло парвеню Майлс Кънингам като червей си бе проправило път до сърцето на Едуард и бе успяло да получи в наследство богатствата на рода Харпър.

Робърт бе очаквал прекалено дълго този миг, за да позволи на някакво подобие на угризения да развали ликуването му. Сега най-послед наследството на Харпърви щеше да отиде в джобовете на този, комуто се падаше по право.

– Добре дошъл, Куксън – приветства го любезно домакинът и протегна ръка. – Каква приятна изненада.

– Благодаря, мистър Харпър.

Ръката на Робърт бе отпусната и безволева като дланта на Джефри, доброжелателното му поведение – в контраст с обичайното му кисело настроение. Дори суетно поддържаната брада се стори на Оли мърлява, непривлекателна.

– Моля, заповядай, седни, за да си отпочине кракът ти – посочи към единия от диваните до прозореца Робърт. Джефри се спусна със столче за краката в ръце към посочената мебел. – Би ли налял бренди, Джефри? Струва ми се, че Куксън има нужда да пийне нещо.

Джефри забърза към барчето и сграбчи бутилката с двете си длани. Връхчето на езика му се показва измежду ярко червисаните му устни. Изглеждаше погълнат от работата си, но не отделяше поглед от госта. Брендито преля чашата, която пълнеше. Робърт затаи дъх. За Бога, ако Джефри провалеше ролята си, щеше да се наложи да свири на лютня из лондонските улици, за да се прехранва. Изглежда спътника си строго. В резултат на това Джефри бе пример за уважение и почтително отношение към по-възрастните, докато сервираше напитките.

Куксън се отпусна върху дивана и погледна отчаяно през прозореца.

– Идвам по желание на Майлс.

Робърт заликува вътрешно.

– Предполагам, че се чувства добре.

– Майлс е... е, не изпитва болка.

Думите прозвучаха като най-нежна музика за ушите на Харпър.

– Болка ли? Да не се е случило нещо?

– Да – измънка Оли и издаде напред долната си устна. – Арестувах го за предателство.

– О, не! – изписка Джефри.

Робърт се престори на възмутен и заяви:

– Но аз не съм чул нищо за това! Защо не ме информирахте?

– Дойдох веднага след уреждането на въпроса.

Робърт се наклони към госта си.

– И за какво предателство са арестували Майлс? Та той бе истински светец. Брат ми го отгледа и възпита като истински англичанин. Освен ако... – Спря за момент и след това поде с леко назидателен тон. – Освен ако е извършил нещо противодържавно в колониите?

– Не става дума за политика. Поне не за политиката в колониите – въздъхна тежко Куксън. – Министърът на правосъдието го обвини в притежаване на *Maide dalbh*.

– Шотландските десени! Арестували са Майлс заради старите пръчки на Сибийл? Невъзможно. Та те вече не съществуват.

– Кажете го на драгуните, които обърнаха дома му с главата надолу.

– Драгуни ли? О! – проплака Джефри.

Робърт преливаше от щастие.

– Е, предполагам, че са се смутили доста, когато не са открили нищо.

Очите на Куксън се напълниха със сълзи.

– Казах на драгуните, че десените не са вкъщи – промълви

нешастно управителят. – Но дали ще ми повярват?

И той поклати тъжно глава.

– Не се притеснявай – заяви домакинът му, като същевременно си представяше купищата пари, които вече бяха на негово разположение. – Няколко щедри подкупа там, където трябва, и Майлс ще бъде отново свободен.

– О, страхувам се, че е прекалено късно за това.

– Мошеници! – изръмжа Робърт. Не възнамеряваше да спести епитетите си. – Разкажи ми всичко, което се случи.

Управителят изгълта на един дъх брентито. Харпър щракна с пръсти и Джефри побърза да напълни отново чашата му.

– Войниците пристигнаха посред нощ – започна Куксън, забил поглед в чашата. – Двама от тази божия напаст помъкнаха Майлс в Тауър, докато другите се заеха с къщата. И изкараха акъла на бедната Маки.

На Робърт му идеше да каже, че тя изобщо няма акъл, но се въздържа от подобни коментари и рече тържествено:

– И кога стана този панаир?

– Преди две седмици. Истински ужас.

– Истински ужас – пропя Джефри и отпи от брентито си.

– Срам ме е да се нарека англичанин – продължи Куксън, вперил тъжния си поглед в Джефри. – Знаеш ли какво правят с предателите?

– Не. Какво?

Оли приближи показалеца до шията си и направи режещо движение през гърлото си.

Джефри зяпна.

– Колко невъзпитано!

– Хайде, хайде – рече с успокоителен тон Робърт, целият изтъкан от симпатия. После се обърна към Куксън и попита: – Сигурно ще имаш нужда от моето разрешение, за да продължиш?

– Искаш да кажеш за корабите, складовете и другите подобни?

– Точно така. Възнамерявам да бъда изключително великодушен към теб.

– Колко мило – изчурулика Джефри, а маникюрираната му ръка си играеше с чашата.

Оли буквално излъчваше мъка.

– Нямах намерение да се облагодетелствам от това нещастие.

– Но бедният Майлс точно това би желал.

– Бедният Майлс – повтори като ехо Джефри.

– Оставил ли е някакво послание за мен?

Робърт затаи дъх, в най-скоро време щеше да пипне паричките на рода Харпър.

– Послание ли? О, не каза много... преди да...

Прекалено развълнуван, за да може да продължи, той насочи замъглените си очи към бастуна.

– Със сигурност можеш да разчиташ на мен – обади се Робърт. – Иска ми се да бях научил по-рано. – Обърна нагоре дланта си и додаде: – Може би щях да успея да му помогна.

– Наистина можете. – Обхванат от внезапен гняв, Куксън стовари чашата си върху масата. – Знам, че за всичко е виновно онова момиче.

– Момиче ли? – пропя Джефри.

– Момиче? Какво момиче? – попита Харпър.

– Мора Форбс – изсъска управителят. – Слугиня в Роуард касъл.

– Никога не съм чувал за такава. Как изглежда?

– Чернокоса със сини очи. Работи известно време за нас.

Робърт се намръщи. Възможно ли бе въпросната жена да е Джени Кийгън? Но тя трябваше да си стои в замъка и да държи под око полумната. Не, не можеше да е Джени – тя имаше зелени очи. Но какво общо имаше тя? Дори не се бе сетил да планира подобна удобна изкупителна жертва в лицето на някоя слугиня. Съдбата просто бе решила да се усмихне на Робърт Харпър и той не възнамеряваше да поставя под съмнение късмета си.

– Страхувам се, че не познавам никаква Мора Форбс. Казваш, че сте я наели?

– Майлс я нае. – Гласът на Куксън потрепери. – Странното в случая е това, че тя си тръгна в същия ден, в който арестуваха Майлс. Прибра се в Шотландия дори без да се обади.

– Откъде знаеш, че се е върнала в Шотландия?

– Проверих при началника на пристанището. Беше си купила билет до Абърдийн.

Изпълнен с любопитство и увереност, Харпър реши да не се отказва от играта, тази слугиня очевидно бе от голямо значение за Куксън.

– Сини очи, ли казваш? Черни коси? И че била слугиня?

– Каза, че била слугиня – изсумтя управителят. – Но се държеше по-скоро като господарка на дома. Донесе страхотно препоръчително писмо от лейди Сюизън. Майлс точно затова я нае.

– И никога преди ли не сте я виждали? Дори когато ходихте в Шотландия миналата година?

– Не – изсумтя Куксън. – Не беше сред прислугата. – Спря да

говори за момент, докато една сълза заплашваше да се търкулне от око-то му. – Освен ако не е била излязла с лейди Сюизън.

– Проклети шотландци! – възкликна буйно Робърт. – Човек никога за нищо не може да им вярва. Сюизън вечно глези безполезните си хора. Тази Форбс открадна ли ви нещо?

– Да – изръмжа Оли. – Но ще я открием и ще я изправим пред съда. Доста опасна игричка е играла с тези пръчки.

След като Майлс Кънингам вече гниеше в подземие, жената не представляваше опасност.

– Какви пръчки? – попита по-скоро от учтивост Харпър.

– *Maide dalbh* – изсумтя Куксън.

На Робърт му се стори, че някой заби нож между лопатките му. Как изобщо някой можеше да говори за тези опасни десени като за обикновени пръчки? Но какво всъщност го интересуваше това? Ако искаха, можеха да ги наричат свети реликви.

„Бъди дързък“ – окуражи се наум той. Бе прикрил добре следите си и никой от министерството на правосъдието нямаше да стигне до него.

– Ще помогна с всичко, каквото мога. Кръвта на човек кипва само като си помисли, че е замъкнала онези шотландски реликви в мазето и е стоварила обвинението върху невинен.

– Бедният Майлс – изчурулика Джефри.

Куксън се облегна назад и изви едната си снежнобяла вежда.

– Не съм казвал, че десените са били в мазето.

Въображаемият нож се заби по-дълбоко и се завъртя в раната, след което тръгна надолу по гръбнака на Робърт.

– Но ти каза... – Спря за момент – разговорът бе тръгнал в нежелана посока. – Просто мазето ми се струва най-логичното място за това, с всичката натура там.

– Брендито свърши.

Какво променяше това, по дяволите? Объркан, Харпър се върна отново към темата от преди малко.

– Сигурен съм, че Майлс е умрял достойно.

Очите на управителя проблеснаха странно.

– Не съм казвал и че Майлс е умрял... достойно или не.

Коварната промяна в поведението на Куксън накара Робърт да потръпне и да застане нащрек. Нещо не беше наред. Но след като Майлс бе премахнат от пътя му, най-голямото препятствие бе преодоляно.

– Въпреки това съм сигурен, че е умрял.

Управителят присви очи и го погледна лукаво.

– Аз пък съм сигурен, че ще мислите така, след като двамата с Мора Форбс сте занесли пръчките в къщата, а после сте уведомили драгуните.

– Глупости – изсъска Харпър, благодарен за предоставилата му се възможност да изпусне малко от напрежението си. – Нямам представа за какво говориш.

– О, мисля, че много добре знаеш – процеди през стиснатите си зъби Куксън.

Робърт се престори, че губи търпение.

– Куксън – започна той с такъв тон, сякаш говореше на глупавия Джефри, – целият този маскарад те е притеснил порядъчно. Всички ни притесни. Така че не мога да ти се сърдя.

– Притесни ли? – изсмя се Оли. – Но вече не ме притеснява.

Защо този Куксън имаше толкова самодоволен вид? Против волята си, Робърт заекна:

– И ме обвиняваш заради едно просто съвпадение! Просто нямам думи.

– Не – изръмжа управителят. – Нямах чест! Ти си един лъжец!

Харпър стисна юмруци, за да не се нахвърли върху посетителя си. Той очевидно бе разстроен от смъртта на Майлс и нанасяше удари напосоки.

– Трябва да е бил някой неприятел, някой, когото Майлс е мамил преди години и за когото вече е забравил.

– Майлс не мамил никого, но затова пък си спомня кои са твоите началници. И ги познава доста добре.

Робърт бе поразен от ироничността на ситуацията. Нима сега той, който бе успял да изпрати драгуните подир Майлс, сега трябваше да раболепничи пред своите шефове? По-скоро щеше да застане пред краля и да го обвини за туткавостта. Освен това, дори с цената на цялото си богатство, Кънинггам просто нямаше как да си проправи път до министерството на финансите. Много по-добри от него се бяха проваляли.

– Каж ми нещо, Куксън.

– Разбира се – озари се от слаба усмивка лицето на събеседника му. – Питай.

– Защо дойде тук?

Изражението на управителя стана непроницаемо.

– Ами, за да донеса на скъпия Джефри любимата му мадейра. Трябваше да претърся цялото мазе, докато я открия, след всичкото тършуване там. Майлс мрази да се представя като лош домакин. – После се

обърна към Джефри. – Не трябва да се чувстваш пренебрегнат, пиленце – оставих долу при Пиер цяла каса.

Очите на „пиленцето“ се уголемиха до размерите на чиния.

– Майлс е...

Управителят се ухили широко, доволен като гладен котарак, който се наслаждава при вида на охранена мишка.

– ... на път за Роуард касъл, за да открие мръсницата и да ѝ даде заслуженото. Но, бъдете спокойни, за в бъдеще няма да забрави нито за вас, нито за вашите вкусове и предпочитания. – Изправи се и посегна към бастуна си. Погледна първо към Робърт, после към Джефри, и добави: – И на двамата. Приятен ден.

Харпър го наблюдаваше, останал без сили, как слиза бавно по стълбите. Пуснали са на свобода Майлс! Но как? Защо? Драгуните ли е подкупил? Това бе пълна глупост – дори Къмбърланд не е успял да манипулира леката кавалерия! Робърт бе свършил работата си чрез един приятел в министерството на финансите... близък приятел, който криеше черна тайна.

Започнаха да го завладяват съмнения. Опита се да си внуши, че всичко това е невъзможно. Планът му бе безупречен и в него не бе замесена никаква жена. Какви тогава бяха тези глупости за някаква слугиня, появила се в дома на Кънингам? Коя бе тя? Какво беше казал Куксън? Със сини очи. Много жени имаха сини очи. Кръвта му се бе смразила във вените, но умът му продължаваше да се шура из безкрайните възможности. Да не би Сюизън да бе открила липсата на десените и, в знак на вяроност към паметта на майка си, да се бе опитала да ги върне обратно?

– Не може да е тя – рече замислено той.

Джефри се отпусна на дивана.

– Коя?

Косата ѝ бе червена и не беше слугиня. Не можеше да си представи царствената Сюизън Харпър да мине за слугиня. Не, това бе пълна нелепост. Той се засмя на глас.

– Току-що ми мина през главата възможно най-забавната мисъл.

– Кажи ми.

– Жената – произнесе Робърт, благодарен, че има къде да насочи гнева си. – Разправяше за някаква чернокоса жена. За момент ми мина идеята, че може да е била Сюизън.

– Това е невъзможно.

– Разбира се, че е невъзможно. А и косата ѝ не е черна.

– Но, скъпи – измърка Джефри. – Всичките ми приятели си боядисват косите. А кой знае повече за боите от Сюизън Харпър?

Робърт си припомни отново описанието на Куксън. Бе казал, че се представила за слугиня, но се държала по-скоро като господарка на къщата. Занесла хвалебствено препоръчително писмо от лейди Сюизън. И си отишла, като отнесла шотландските десени. Само Сюизън Харпър знаеше за тяхното съществуване, само Сюизън Харпър можеше да желае да си ги върне. А заради миниатюрата, която му бе изпратил, Майлс нямаше как да разпознае племенницата му.

Робърт седна отново и вдигна крака върху столчето. Фактите се търкаляха из мозъка му като камъчета – по наклон. Каквато и да бе причината за късмета на Кънингам, той все още държеше конците в ръцете си. Можеше да бъде търпелив. Просто отново щеше да посегне към торбата си с трикове.

– Издялкай си перата и разбъркай мастилото, Джефри. Време е да играеш ролята на писар.

Момчешките черти на компаньона му, незасегнати от двете десетилетия, прекарани в разврат, придобиха страстни очертания.

– Предпочитам да се правя на закъснял ученик.

Робърт усети, че доброто му настроение се връща.

– По-късно, любов моя. Първо трябва да си свършим работата.

Джефри се измъкна от стаята. Робърт вдигна чашата си и я пресуши.

Нежен, топъл ветрец разклати дантелените пердета. Сена хапеше лекичко бреговете си. Париж винаги бе неговото прибежище за тайния живот, който бе принуден да води. Но всичко това скоро щеше да се промени. Ако Сюизън бе отговорна, че сега Майлс се разхождаше на свобода, щеше да плати скъпо и прескъпо за това. А Майлс Кънингам щеше да увисне на бесилото и да се задуши със собствения си език.

Черният хумор го накара да се усмихне. Щеше да измисли специално наказание за дъщерята на Едуард. Нещо по-зло, нещо, което тя нямаше да успее да забрави скоро.

Ах, да. Щеше да превърне в ад живота ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Стомахът ѝ причиняваше истинско страдание. Вкопчена в студена каменна стена на стаята си в Роуард касъл, Сюизън се отпусна на колелене над нощното гърне и повърна – този ритуал се повтаряше вече почти всяка сутрин.

– Ето, избърши си лицето и ръцете – обади се Нели и ѝ подаде мокра кърпа.

Младата жена си пое дълбоко въздух и допря мокрия плат до лицето си. Това ѝ подейства приятно.

– Ще трябва да съобщиш на всички и то в най-скоро време. Все още никой досега не ме е виждал като изпразвам туй, но и т'ва ще стане, можеш да си сигурна.

Сюизън се осмели да погледне прислужницата си. Тя бе стиснала здраво челюсти, а сините ѝ очи бяха студени.

– Криенето зад таз кърпа няма да разреши проблема. – Понижи глас, а изражението ѝ се смекчи. – Как се чувстваш?

– Като че съм яла прекалено много от агнешката саздърма на вдовицата Маккормик – изпъшка младата жена.

Нели се засмя.

– Поне не си изгубила чувството си за хумор. Виждала съм жени, които имат много по-ужасни сутрешни пристъпи по време на бременността си.

– Прости ми, но ми е трудно да го повярвам – възпротиви се Сюизън.

– О, така ли? – възкликна слугинята. – А ако беше на мястото на мисис Пийви? Ден не минава, без да охка и да се оплаква за мъките, които преживяла, докато износи онзи никаквец сина си.

Младата жена се усмихна, въпреки спазмите в стомаха си. Готвачката, мисис Пийви, бе минала петдесетте. А въпросният ѝ син Джейми бе по-голям от Сюизън.

– Виждаш ли? Вече си по-добре. – Прислужницата се присегна да вземе една чаша. – Ето, изпий това. Ще ти оправи вкуса.

– Благодаря, Нели.

– Няма нищо. Наистина ми се иска обаче да съобщиш на всички за бебето. Т'ва ще улесни много работата.

Сюизън се приближи до прозореца.

– Ще помисля по този въпрос.

Но всъщност не размишляваше. Дори сега, докато наблюдаваше мъглата, която се вдигаше откъм Къмин'с мур, мислите ѝ я отнесоха назад. През цялото време на дългото пътуване към Пъруикшир се бе молила да не е бременна. През седмиците след завръщането си бе прекарала много нощи в будване и молитви, но природата не се бе трогнала от тях.

Обхвана я нов пристъп на отчаяние, който заплашваше да я погълне. Детето в нея непрестанно ѝ напомняше за риска, който бе поела с отиването с в Лондон. И за победния завършек на мисията ѝ. Тези позитивни мисли я утешиха донякъде.

Десените бяха добре скрити в дълбоките подземия на замъка. Отсега нататък роуардските платове щяха да се продават като роуардски. Привидно животът ѝ се бе върнал към нормалния си ритъм. Но в действителност с всеки изминал ден се чувстваше все по-нещастна.

Хвърли поглед през рамо и видя с облекчение, че Нели се бе заела да оправя чаршафите на леглото ѝ. Отново се обърна към прозореца.

Масивната дървена порта зееше отворена. Отдавна щитът с герба на рода Камерон го нямаше – бе махнат с кралски указ. През портала минаха познати фигури. Мисис Макайвър, която спазваше педантично създадените за жените закони и условности, следвана от поклащаща се гъска, вървеше по отъпканата пътека от главната порта към тъкаческото отделение в южния ъгъл на замъка. Сорча, дъщерята на Нели, със сплетени на плитки и увити на венец около главата ѝ златисти коси, тръгна след птицата. Когато момичето се приближи, гъсокът се обърна, изпъна шия и изсъска. Стресната, Сорча изпищя и отстъпи. Птицата забърза отново след мисис Макайвър, а момичето се огледа, за да разбере дали някой не бе видял падението ѝ.

Но Макаду Дъндас, синът на Грейм, бе забелязал и се захвана да дразни бедната Сорча. Както можеше да се очаква, последва скандал. Докато Грейм успее да ги разтърве, плитките на момичето вече се мятаха в безпорядък, а момчето се търкаше по пищялите, станали обект на умелите ритници на дъщерята на Нели.

Обикновеното събитие развесели Сюизън и тя се замисли за детето, което носеше. Въображението ѝ я понесе напред в бъдещето. Представи си момиченце със златисти коси и топли кафяви очи. Истинска елфа. Щеше да бяга из белия пирен и да върши пакости като всички деца.

В този момент младата жена се сети за Ейлис и болката стегна като в менгеме сърцето ѝ. Изскърца със зъби. От щастливите видения не

остана и следа.

Обърна се към Нели и попита:

– Готова ли си?

– Да. Ти обаче не отговори на въпроса ми. Кога ще съобщиш на всички за детето?

Сюизън въздъхна – Нели имаше право.

– След две седмици – избра наслуки тя. – Тогава ще им кажа.

– Но дотогава има още много време!

– Четиринайсет дни. – Тонът ѝ беше категоричен.

– Много добре тогава. Аз от своя страна ще съчиня моята част от историята.

– Няма съмнение, че вече си я измислила, и то добре.

Слугинята обидено отметна плитките на гърба си и рече:

– Тази сутрин си нещо кисела. Може би се дължи на неразположението ти.

– Не съм кисела – възпротиви се разгорещено младата жена. – Трябва да наваксаме изгубеното време за месеците, които прекарахме в Лондон. Съмнявам се, че ще успеем да свършим с тъкането на платовете навреме, за да си намерим порядъчни купувачи.

Прислужницата подаде чиста рокля на господарката си.

– Всъщност, като се замисля – додаде разбиращо тя, – нищо чудно да линееш по един висок мъж с руси коси и кафяви очи.

Сюизън усети познатата болка и положи усилия да отдаде цялото си внимание на обличането. Ако Нели само предположеше доколко е права, Сюизън щеше да плати скъпо и прескъпо, като слуша безкрайни лекции от рода на: „Нали ти казах.“ Нощите ѝ се струваха дълги и самотни. Единствено през деня, под натиска на многобройните си задължения, можеше да забрави Майлс Кънингам и то само за кратък период. – Все още не си ме питала каква е моята история – обади се прислужницата.

Благодарна за предоставената ѝ възможност да отвлече мислите си от Майлс, Сюизън отвърна:

– Слушам те.

Нели започна охотно, сякаш вече многократно бе репетирала речта си.

– Прекалено дълго отсъствахме, за ни повярват, че сме ходили само от Глазгоуския панаир до Страдклайд. Дори леля ти Ейлис не е чак толкова тъпа, че да са хване на т'ва. Но какво можем да измислим, за да не трябва да признаваме, че сме били чак в Лондон?

Слугинята имаше толкова уверен вид, че на младата жена ѝ стана смешно. Все пак се въздържа и каза:

– Не мисля, че е нужно да си блъскам главата по този въпрос, тъй като ти очевидно вече имаш отговор.

– Разбира се. Отговорът е „нищо“.

– Чудесно. Но защо все пак трябва да признаваме, че сме ходили в Лондон?

Нели изправи гръбнак и вирна брадичка.

– За да ти намерим съпруг. Т'ва е то.

Сюизън зяпна смяно.

– Що за глупост? Нито се нуждая, нито желая да имам съпруг.

Прислужницата вдигна ръка.

– Само ме изслушай, миледи. Това ще свърши двойна работа.

Младата жена погледна встрани – идеята бе абсурдна.

– Миледи?

Тихото повикване я накара да насочи вниманието си отново към слугинята.

Нели подпря длани на коленете си и се приведе напред. Дебелите ѝ руси плитки се свлякоха върху гърдите ѝ.

– Някои те преследват с натяквания да си намериш съпруг. Не, че не си чудесна и способна господарка. Но все още има хора, които биха си държали езика зад зъбите, ако Пъруикшир се сдобие с господар. Не е ли така?

– Така е – нямаше как да не се съгласи Сюизън. – Особено по-възрастните.

– Виждаш ли? – повиши глас слугинята. – И тъй като всичко ще бъде лъжа и измислица от началото до края, те ще бъдат доволни. Но когато новият господар, когото така и няма да видят, разбира се, загине от нещастен случай по пътя за Роуард, всички ще помислят, че си изпълнила дълга си.

Историята бе достатъчно обикновена, за да звучи правдиво, но младата жена имаше известни резерви.

– Защо трябва да се преструвам, че имам съпруг? За да омиротворя неколцина от хората си, така ли?

Нели се намръщи, загледана в ръцете си. След дълго мълчание най-после каза:

– Имаш нужда от този съпруг заради бебето в утробата си.

Младата жена, която постоянно се намираше на ръба на депресията, бе избягвала досега този въпрос. Изричането му на глас ѝ причини

очакваната болка. Мили Боже, какво бе сторила?

– Не позволявай туй да те тревожи, миледи – обади се тихо прислужницата. – Не виждам причина да родиш дете като Ейлис.

Подобна възможност бе прекалено ужасна, за да мисли за нея. Подобно на страхливец, който дезертира от фронта, тя я отблъсна от съзнанието си.

– И кого предлагаш да представим като моя скъп и ненавреме отишъл си господар?

– Ами, каквото име ти харесва, миледи, след като подобна личност не съществува – отвърна слугинята така невъзмутимо, сякаш казваше на Сорча да си избърше лицето.

– А ако Майлс дойде отново на посещение?

– Няма да посмее – заяви пренебрежително Нели. – По-скоро бих се хванала на бас, че Макайвър и Шеймъс Хей ще престанат да се джафкат заради кашата, която забъркала баба ти. А и, както сама каза, на Майлс Кънингам изобщо не му пука за теб. Освен ако не си скрила нещо.

При вида на любопитното изражение на слугинята, младата жена усети почти физическа болка в сърцето си.

– Майлс е влюбен в друга жена. Чувствата му са отдадени на онази, която е изобразена върху миниатюрата в спалнята му.

– Тогава защо да не обявим моята версия?

– Мисля, че няма причина да не го направим.

Сюизън прогони непостоянните си емоции и приглади раираната пола на роклята си.

– Отпуснах я малко. – Нели се приближи до господарката си и дръпна плата около кръста ѝ. – Трябва да ушием нови рокли – съвсем скоро ще имаш нужда от тях.

На фона на очакващото я мрачно бъдеще, идеята да мисли за някакви си рокли, се стори комична на младата жена. Извърна се, за да прикрие горчивата си веселост.

Чу гласа на прислужницата иззад гърба си.

– По-добре си сложи и бонето – синьото, за да подхожда на райетата.

Сюизън замръзна. Припомни си всичките пъти, когато Майлс бе засягал темата за бонетата ѝ. Спомни си и начина, по който светваха очите му, когато го предизвикваше.

– Е? – настоя слугинята. – Ще сложиш ли боне или не?

Младата жена изправи гръб и се пребори с желанието си да каже на Нели какво мисли за предложението ѝ.

– Чудя се – продължи да говори провлачено прислужницата, докато сгъваше нощницата на господарката си, – защо този въпрос те разстройва толкова.

Сюизън си пое дълбоко въздух, изобрази най-ярката усмивка на лицето си и се обърна.

– Да крия косите си ли искаш? – Тя разтърси глава и типичните за рода Камерон пламтящи кичури се пръснаха по раменете ѝ. – Не. Гордея се, че съм отново червенокоса.

Слугинята се намръщи, а по лицето ѝ се изписа недоверие. Младата жена бе сигурна, че в този момент Нели преливаше от гордост. И не се излъга. Миг по-късно Нели изпухтя щастливо и рече:

– Нали ти казах: въпрос на време е да стане отново червена.

Сюизън отвори вратата.

– Да, точно така каза, Нели.

* * *

Сюизън потръпна, когато се озова в стария коридор, но щом стигна извитото във форма на спирала стълбище, което водеше от покоите ѝ в южната кула на замъка към главната зала, топлината от камината достигна до нея.

Докато слизаше си представи как трябва да е изглеждал Роуард какъс преди векове – преди якобитите, преди възкачването на крал Джордж. Някога голямата зала била нещо като музей, посветен на прадедите ѝ от рода Камерон. Сред портретите били окачени бойните щитове и мечове, знамената и парчета плат с характерните десени на близките на рода Камерон кланове. След битката при Кулоден обаче мародерската английска армия бе преминала през Пъруйкшир като убийствена, леденостудена вихрушка.

Макар да бе родена прекалено късно, за да може да види голямата зала в тогавашния ѝ вид, Сюизън често си бе представляла своите предци. По-светлите петна по стените доказваха, че по тях са били окачени много портрети. В мазето пък гниеа масивни парчета варосано дърво, за които знаеше, че някога са били част от техните рамки. Докосна студената каменна стена. Опита се да си представи кои от прадедите ѝ бяха сторили същото. Прабаба ѝ, Файона Камерон, бе минавала оттук. Дъщеря ѝ, Маргарет, с тежка връзка ключове поклащащи се на колана ѝ, бе правила същото. Но Сюизън нямаше как да види образите нито на скъпата Файона, нито на смелата Маргарет.

Достигналият до ушите ѝ шум прекъсна размислите ѝ и я накара да

си спомни, че има да върши доста работи. За да не се налага да повтаря историята, която бяха измислили с Нели, щеше да изчака още две седмици. Всички щяха да дойдат за празника. Щеше да им каже наведнъж. А сега трябваше да намери Грейм Дъндас.

Стигна до голямата зала. Неколцина човека метяха и бършеха прах.

Младата слугиня, която премиташе пред камината, я поздрави:

– Добр'утро, миледи.

– Добро утро, Роуина. Виждала ли си Дъндас?

Роуина се изсмя и кафявите ѝ очи светнаха развеселено.

– Да, ей го там, пляска по дупето малката Сорча.

Изражението на момичето напомни на младата жена за Майлс. Колко пъти се бе опивала от блясъка в погледа му? Със съзнанието, че ще се разплаче, ако продължава да съжалява за него, тя си пое дълбоко въздух и рече:

– През прозореца си я видях как се сби с Макаду. Дъндас напляска ли и него?

– О, да – отвърна Роуина и премести метлата в другата си ръка. – Той не би проявил предпочитание дори към собственото си дете. Имате ли някакви нареждания за днес, миледи?

Сюизън огледа залата. Когато привърши огледа си, заяви:

– Излъскай прозорците и внеси саксиите с шибои на Ейлис. Постави ги на первазите на прозорците и сложи нови факли по стените.

Слугинята се поклони отново.

– Да, миледи. Шибоите ще освежат залата. Да сменя ли ароматните треви?

Младата жена кимна и се приближи до столовете край камината. На пода стояха плетени кошници пълни с различни треви. Целта им беше да се преборят с мириса на застояло, който се носеше из целия Роуард касъл, независимо, че често и усърдно търкаха и чистеха стаите му. Някога ароматичните билки се пръскали по пода, но откакто по него се постилаха килими, започнали да ги поставят в рехаво оплетени кошници.

– Да, смени ги днес, а после отново преди празника. Ейлис е събрала достатъчно за цялата зима.

Когато Роуина се поклони отново и отдаде цялото си внимание на своята работа, Сюизън се приближи до вратата. Първото, което видя щом я отвори, бе Дъндас, висок колкото свещения дъб на Мърфи, поставил ръце на хълбоците си. Гледаше след Сорча, която тичаше към тъкачното отделение с такава скорост, сякаш по петите ѝ я следваше цяла

армия дяволи.

– Дъндас – повика го младата жена.

Той се обърна и тръгна към нея. Мъжествено изсеченото му лице, прорязано от голям белег – спомен от битката при Кулоден и от десницата на самия Къмбърланд, бе покрито с гъста златисточервеникава брада. Масивните рамене бяха скрити под мека ленена риза, тъкана и боядисана тук, в Роуард. Под тъмнокафявите му панталони от дебел ленен плат, също роуардско производство, изпъкваха силно развитите мускули на краката му.

Грейм Дъндас обучаваше и командваше войниците на Пъруикшир, осигуряваше защитата на замъка и се грижеше за въоръжението. Привърженик на старите шотландски обичаи, той се грижеше и за сигурността на Сюизън. Предвождаше малката група мъже, придружила младата жена до Абърдийн, а след това се разбунтува срещу желанието ѝ да останат да я чакат там. Най-накрая ѝ се наложи да го заплаши, че ще го върне, ако не се подчини. В повече случаи, отколкото можеше да си спомни, Дъндас я бе запазил невредима от единственото, което според него я заплашваше в Пъруикшир: Лаклан Маккензи и домогванията му към сърцето ѝ.

Когато верният мъж се приближи достатъчно, Сюизън рече:

– Добро утро. Развърза ли вече колана?

– Да. – Усмивката му стигна до ушите. – Но за малко. Макаду вдига такъв шум, все едно че някой удря с пръчки по главата ти.

В нея се обади познатият копнеж и с радост в сърцето осъзна, че скоро щеше да си има свое собствено семейство. Нямахше нужда от Майлс, за да отгледа заедно с него детето си. Нямахше нужда от никого.

– Ще кажа на Маккормик да ти направи гореща напитка от мляко, вино и подправки – предложи закачливо тя.

Лицето му се изкриви, сякаш бе изпил чаша оцет.

– Предпочитам да прекарам деня в компанията на Нели и нейните клоки.

Сюизън се разсмя.

– Изпрати няколко от хората си да съобщят, че в неделя след две седмици ще празнуваме. – Забелязала изненаданото му изражение, побърза да добави: – Дотогава ще приключим с боядисването. Ще приберем варелите и ще донесем станове.

– Точно от празненство се нуждаем сега, след като най-после се прибрахте.

– И аз така си помислих. Иди при вдовицата Маккормик и поискай

най-добре угоеното говедо. Заколи го и го отнеси на мисис Пийви.

– Да, миледи. Ако взема всичкото месо, тогава тя може би няма да направи саздърма.

Младата жена се засмя отново.

– Ние с теб май сме единствените шотландци, които не обичат саздърма. – При мисълта за силно подправения колбас стомахът ѝ се сви заплашително. Тя отмести поглед встрани, докато неприятното усещане премине. – Донеси достатъчно уиски и бира за мъжете, и ягодово вино за...

– Уиски и бира? – възкликна Дъндас. – Доста ще се развеселят, можете да бъдете сигурна.

– Откога планинците имат нужда от повод, за да празнуват?

– Няма такава опасност, миледи. Да изпратят ли човек при Маккензи?

Сюизън изпита тъга при споменаването на нейния съсед и упорит ухажор, Лаклан Маккензи.

– Да. И му кажи да занесе далекогледа, който нося от Лондон.

– Подозирам – започна Грейм, като я погледна лукаво, – че негова светлост ще дойде дори без покана и далекоглед. Носят се слухове, че все още е ядосан, задето заминахте без да му съобщите. Изненадан съм, че не се е появил досега.

Денят на празненството след две седмици не беше чак толкова далеч, така че обяснението с него също можеше да почака дотогава, помисли си младата жена.

– Най-вероятно гордостта му е наранена или пък любовницата му ревнува.

Дъндас тактично не направи никакъв коментар по повод дяволитите маниери на Маккензи.

– Желаете ли да му предам нещо?

– Да, вчера му написах писмо. В Нели е. Хората ти да съобщят на всички, че имам да казвам важна новина. – Любопитното му изражение я накара да добави: – Съобщение, можеш да кажеш.

– А-а-а – отвърна провлечено Грейм. – По-добре да знаят.

Смутена от сериозния му тон и думите, Сюизън замръзна на място.

– Какво да знаят?

– За бебето – отговори тихо той.

Шокирана и нервирана от пронизателността му, тя заяви остро:

– Ключкарствал си с Нели.

Ръцете му се отпуснаха край тялото, а ъгълчетата на устата му се

обърнаха надолу.

– Нямам нищо общо с клюките на Нели.

– Откъде знаеш тогава?

– Случайно я чух да споменава пред Флора – усмихна се той.

– По дяволите! Не трябва да казваш на никого.

– Сега нямаше да водим този разговор, ако ми бяхте позволили да дойда с вас в Лондон.

Ядосана, че ѝ чете конско, Сюизън рече:

– Мислиш, че можеше да попречиш на това ли?

– Разбира се, че щях да попреча.

При мисълта за Дъндас, който се опитва да я държи по-далеч от леглото на Майлс, младата жена не можа да сдържи усмивката си.

– Но това е нелепо. Просто ти е неприятно, че трябваше да останеш в Абърдийн.

– Трябваше да дойда с вас.

Думите му я вбесиха окончателно.

– Така ли мислиш, а? Следващото, което очаквам да чуя от теб, е че ти трябва да станеш господар на замъка вместо мен.

Грейм отвори уста и после я затвори. „Добре“ – помисли си тя.

– Ще им кажете ли, че сте ходили в Лондон? – попита Дъндас.

Сюизън му преразказа историята, която бяха скалпмили с Нели. Събеседникът ѝ се намръщи и попита:

– Нужно ли е да питам за името на истинския баща, миледи?

При мисълта за Майлс Кънингам отново я прониза остра болка. Отвърна, като избягваше пронизателния поглед на Грейм.

– Надявах се, че няма да го направиш.

Той замръзна.

– Обичате ли го?

– Обичах го – прошепна едва чуто тя с чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка.

– Така би трябвало да бъде, лейди Сюизън – заяви той с познатия ѝ тон, който я изпълваше с доверие. – Аз няма да оспорвам казаното от вас, но какво ще стане, ако той дойде да ви търси?

– Няма да дойде. – Тя отметна назад глава и погледите им се срещнаха. – Обещавам.

Едно мускулче на челюстта му потрепна.

– Тогава значи е глупак.

Гордостта заседна в гърлото ѝ.

– Благодаря ти.

– Ще отида при вдовицата още тази сутрин – побърза да смени темата Дъндас. – Има ли още нещо?

Напрежението се бе разнесло донякъде. Сюизън огледа двора на замяка, в който вече цареше оживление като в пчелен кошер.

– Ейлис насам ли е?

– В градината си. – Веждите на Грейм се склупиха смръщено. – Мисля, че е по-добре да наминете да я видите, преди да отидете в тъкачното.

– Нещо не е ли наред?

Огромният мъж кимна.

– Много. Облече зимното си палто и започна да изравя от земята новите луковици, които й донесохте от Лондон.

– Но тя току-що ги зарови.

– Да, но сега е убедена, че вече е зима.

Дъндас вдигна очи към яркото слънце в небето.

Младата жена въздъхна. Денят бе ветровит и по-топъл от обикновено.

– Горкичката. А бе толкова добре, като се върнахме.

Грейм се изкашля.

– Не съвсем.

Погледите им се срещнаха.

– Какво искаш да кажеш?

– Пак е имала пристъп, докато ни нямаше, и то лош. Поне така ми казаха. И все още не се е оправила напълно след него.

Кръвта на Сюизън кипна от гняв.

– Защо не са ми казали?

Огромният мъж играеше с камата на колана си.

– Имаште си предостатъчно грижи и без това. Реших да ви спестя и тази неприятност, а и като че ли пристъпът бе преминал напълно.

Младата жена се запъти към градината. Дъндас я следваше по петите.

– Какво го е причинило? Или трябва да питам Нели?

– Нищо няма да научите от Нели по този въпрос – отвърна той. – Тя също не знае за пристъпа.

Подобна тайнственост я изненада.

– Но ти знаеш.

– Да. Виновникът е Бартоломю Уикс, човекът на чичо ви. Той ухаждал дъщерята на сарача, а Ейлис точно се грижела за гроба на майка ви. Джени и Уикс се приближили и щом само го видяла, Ейлис

получила силен пристъп от страх.

– Джени знае добре, че не трябва да позволява на непознати хора да се доближават до Ейлис. Всички го знаят.

– Казва, че грешката не била нейна. Двамата с Бартоломю просто се разхождали в гората край гробището.

– А чичо Раби му дава добри пари, за да поправи замъка. Така и не разбрах защо ни изпрати такъв мързеливец.

Сюизън си представи бедната Ейлис, разтреперана от страх, нещо, което ѝ се случваше често в присъствието на мъже. Проклети да са мъжете и долните им намерения!

– Ще отида да я видя.

– Добре, миледи. Ако не съблече скоро това палто, ще припадне от горещина. – Помаха ѝ за довиждане, но в последния момент се сети още нещо. – Ще искате ли огън за празника?

Младата жена огледа небето, след това се захвана да изучава хоризонта.

– Тази година е много горещо, струва ми се, за да можем да си позволим нещо повече от съвсем малък огън. – Потупа го по дланта и додаде: – Чака те дълъг път до дома на мисис Маккормик.

Той кимна.

– Мисля да взема Макаду и Фъргъс.

– А Сорча?

Ченето на Грейм увисна. Едва когато Сюизън се засмя, отговори:

– Тази беладжийка трябва да си получи заслуженото – както и майка ѝ, дето си пъха носа навсякъде. Само почакайте и ще видите.

Младата жена се усмихна. Дъндас бе един от най-добрите хора на света. И никога нямаше да я предаде. Когато заобиколи южната куличка на замъка и отмина кухнята, махна на Флора Макайвър, която работеше в зеленчуковата градина. Малко по-нататък спря под едно дърво, за да се възхити на пищните малинови храсти, чийто плод вече бе напълно обран. Точно преди да влезе във великолепната градина на Ейлис, видя леля си, загърната в дебело палто, да се труди над редичка разсад.

Усмивката на Сюизън угасна.

Крехка, подобна на дете, Ейлис погледна нервно към мястото, където допреди малко бе стоял Грейм, а след това – към племенницата си. Покритите ѝ с ръкавици ръце белеха тънките кафяви ципици на една луковица на лале и пластове пръст по нея. Когато младата жена се приближи до леля си, оранжевата луковица бе напълно оголена. Сюизън знаеше, че болната често се чувства точно толкова разголена и уязвима,

колкото луковицата.

– Добро утро, лельо Ейлис – поздрави я младата жена и посегна към луковицата.

Погледът на светлосините очи се фокусира с усилие и миг по-късно Ейлис пусна луковицата.

– Горкичките ще измръзнат, ако не ги извадя преди падането на снега.

– Недей да слушаш мисис Пийви, скъпа – взе шала от раменете ѝ Сюизън. – Нели каза, че днес ще бъде топло.

– Нели ли каза така? – попита болната и в очите ѝ проблесна надежда.

– Да, точно така – отвърна с привидна невъзмутимост племенницата ѝ. – Готова съм да се закълна, че вече е по-топло.

По челото на по-възрастната жена избиха капки пот. Тя погледна към редицата царевица, чиито златни кочани се полюшваха от вятъра.

– Те ми казаха, че скоро ще замръзне.

– Кой ти го каза?

Ейлис завъртя нервно очи. Дали пак до съзнанието ѝ не достигаха онези гласове, които никоой друг не чуваше? Тъй като мълчанието се проточи прекалено дълго, разбра, че няма да получи отговор на въпроса си. Нежната Ейлис се приютяваше от жестокостите на този свят в обърканото си съзнание.

– На кого ще повярваш, а? На някакви непознати, които се представят за ясновидци, или на нашата Нели Бърк?

– Тя е много умна – произнесе тържествено болната.

– Да, точно така. – Гласът на младата жена прозвуча безгрижно. – А днес е ден за пране. Каза, че ако искаш палтото ти да бъде почистено за зимата, трябва да ѝ го занеса.

Леля ѝ се колеба толкова дълго, че Сюизън се притесни да не ѝ откаже. Тогава тя бавно съблече тежката вълнена дреха. Ярочервената ѝ памучна рокля вече бе мокра от пот.

– Скоро ще празнуваме. Ще събереш ли малко треви за голямата зала?

Подоухна вятър и Ейлис вдигна ръка към слепоочието си, за да отмести сребристите кичури от лицето си.

– Та нали аз отгледах онези червени шибои, които обичаш най-много? – Сега вече говореше нормално както всеки друг обитател на Пъруикшир. – Две големи каци все едно че пламтят с цветове, каквито никоой досега не е виждал. Мисля, че заслуга затова има сянката, която им

осигуряват храстите офика.

Младата жена се засмя.

– Да, твоите шибои много ми харесват. Роуина ще се погрижи да ги прибере навреме. Но аз искам повече цветя в залата.

Болната допря показалец до устата си и огледа голямата градина.

– Камбанките са много хубави, особено съчетани с бял пирен и си-нап за късмет и клонки офика, за да държат настрани злото. Да благодаря на свети Джордж, че времето е топло.

Градинката ѝ бе оградена цялата с офика, жив талисман срещу зловните духове. Във всеки дом в Пърюикшир се отглеждаше офика. Разсадът от нея се поднасяше като скъп дар, а желето от плодовете ѝ се ценеше високо. Градината на Ейлис обаче бе преувеличен пример за вярата в силата на това растение. Младата жена си помисли за нежеланите духове и мисли, които я преследваха напоследък. Охотно щеше да напълни стаята си с офика, но знаеше, че и тя нямаше да ѝ помогне да освободи съзнанието си от спомена за Майлс.

– Би било чудесно – каза Сюизън, сигурна, че леля ѝ поне временно се бе отървала от своите демони. – Скоро ще изнесем становете.

Ейлис кимна. По носа ѝ се плъзнаха капки пот.

– Когато се пали огъня за изгарянето.

– Да. Поканих цял Пърюикшир да присъства на изгарянето на варелите за боядисване.

– Малко сме закъснели с процедурата тази година – смъмри я болната, а гласът ѝ неочаквано прозвуча като на възрастен човек.

– Съвсем малко, но ще се справим.

– Но къде ще се съберем тази година?

Младата жена огледа съсредоточено леля си, като се опитваше да прецени дали днес е достатъчно разумна, за да разбере. Решила да опита реакцията ѝ за плана на Нели, тя рече:

– Намерих си съпруг, но още не трябва да казваш на никого.

– Не! – извика Ейлис и стисна като удавник дланта на племенницата си. Светлосините ѝ очи се изпълниха със страх, а тънката ѝ като пергамент кожа побледня като платно. – Никой мъж няма да ти хареса, заради нещата, които ще прави с теб. Кажи му „не“. – Погледът ѝ се преместите към офиковите храсти. – Кажи му, че си размислила и... о, мили свети Джордж, Сюизън, – продължи да нарежда тя, – кажи му, че няма... че не можеш...

Шокирана от буйната реакция на леля си, младата жена я съзерцаваше безмълвно. По време на пристъп, болната реагираше остро на

всяка промяна в ежедневието си, но никога досега Сюизън не бе я виждала толкова развълнувана. Но откъде една стара мома можеше да познава мъжете? Думите на Дъндас, че някакъв мъж бил причинил нещастията на Ейлис, прозвучаха отново в ушите ѝ. Както много други пъти, откакто живееше в Роуард касъл, Сюизън пожела да може да види какво става в объркания мозък на леля ѝ.

– ...ужасни, и мръсни, и болезнени – нареждаше болната. – Кажими, че не можеш да се омъжиш за него. Ти си добра и силна, всички те слушат. Нямах нужда от мъж.

Тревожното изражение на Ейлис внезапно изчезна. Тя се спусна към един от храстите офика, обградили градината ѝ. С нервни движения откъсна шепа покрити с тънък въсьчен слой листа от растението и хукна отново към племенницата си.

– Те ще те предпазят от него – заяви тя, докато тъпчеше плячката си по джобовеите ѝ.

Младата жена попита с умишлено решителен тон:

– Ами децата, Ейлис? Не би ли искала да гушнеш едно сладко бебенеце в обятията си и да му изпееш някоя от хубавите си песни?

Болната кръстоса ръце и започна да се поклаща, сякаш люлееше бебе.

– Ейлис! – повика я тихичко племенницата ѝ.

Ейлис вдигна широко отворените си, все още пълни със страх очи, и отвърна:

– Детенце ли? О, да, бих искала детенце.

Така, както слънцето наднича иззад тъмните облаци, в очите на Ейлис Харпър проблеснаха радост и нежност, признак за временно възвърналия се здрав разум. Крехката и деликатна Ейлис бе прогонила злите духове от душата си – поне засега.

* * *

Парата се издигаше на кълба над врящата в казана боя. Сюизън избърса чело и изпъна болезнения си гръб, но продължи да бърка червената течност. В цялото тъкачно отделение се носеше киселата миризма на мокра вълна и това не доставяше кой знае какво удоволствие на обонянието ѝ. Следващите две седмици обещаваха да бъдат истинско мъчение за нея.

Младата жена преглътна и стисна по-здраво бъркалката. Тъй като продължаваше да ѝ се гади, тя се опита да мисли за нещо друго. Отдавна вече не се учудваше защо познатите миризми внезапно бяха

започнали да бунтуват стомаха ѝ – вече знаеше причината.

Мислите за бебето, което носеше, неминуемо породиха спомени за Майлс Кънингам. Тъгата заседна като тежък камък в стомаха ѝ. Представи си го как се разхожда в имението си в Корнуол, хванал за ръка жената, която обича. Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Спря за момент, за да ги избърше.

– Подай ми т'ва – обади се Нели и посегна към дългата бъркалка. – Порядъчно си изтощена вече, ако питаш мен.

Сюизън въздъхна, но не позволи погледът на слугинята да достигне нейния. Упорито вторачена в казана, тя предложи:

– Нека първо да видим какво става.

Нели сръчно подпря дръжката в железния ръб и повдигна долния край на бъркалката до повърхността на врящата боя.

– По дяволите! – изруга тя, тъй като не бе успяла да извади нищо с нея.

Всеки следващ неуспешен опит бе съпроводен с цветисти изрази.

– Мисли какво говориш, Нели Бърк, или ще те накарам да млъкнеш с туй тук – обади се мисис Макайвър и размаха собствената си бъркалка. – Има невинни деца край нас. Няма защо да оскверняваш мозъците им с мръсния си език.

И тя кимна към ъгъла на тъкачното, където стояха децата.

Инат до мозъка на костите си, Нели продължи в същия дух, но все пак се изказваше вече по-тихо. Мисис Макайвър измърмори нещо под носа си и отново насочи вниманието си към казана пред себе си.

Сюизън погледна към редицата варели с вряща течност, дървесината им бе обезцветена от силните бои и след днешния ден те щяха да стават само за горене. Щом привършеха с боядисването щяха да ги изпразнят и да ги изгорят. Тогава щяха да извадят станове и тъкачното щеше да се оживи от тракането на десетината кросна. Представи си яркочервените цветове, веселите райета и живите карета, които щяха да изтъкат на тях. Някои от платовете щяха да бъдат избродирани, други – декорирани с мъниста или апликации.

Нели изруга отново и Сюизън се загледа в казана. Меката вълна и памукът, които боядисваха, щяха да им осигурят добра цена на пазара. Но никога вече те нямаше да оформят милите символи на шотландската култура – специфичните карирани платове.

– Ето! Скапан кучи син с проядено от червеи сърце – заяви слугинята, вперила поглед в края на бъркалката, на която висеше димящо светлорозово валмо вълна.

– Не е достатъчно тъмно – рече строго младата жена. – Искам ги червени.

Нели се намръщи и господарката ѝ заподозря, че възнамеряваше да оспори мнението ѝ. Прислужницата се огледа, сякаш търсеше някой да я подкрепи. Вирнала високомерно глава, мина покрай мисис Макайвър. Никоя от другите жени не ѝ обърна внимание, тъй като всички гледаха към вратата. Когато Нели последва примера им, ченето ѝ увисна, бъркалката падна от ръката ѝ и вълната се плюсна шумно обратно в казана.

– Скъпа света Ниниан, пази ни! – прошепна тя.

Изпълнена с любопитство, Сюизън проследи погледа. И сърцето ѝ застана в гърлото.

На вратата на тъкачното, стъпил здраво върху роуардската земя, брадясал и с искрящ в кафявите му очи гняв... стоеше Майлс Кънингам.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Очите му бяха прашни от планинските пътища, кръстът му се бе схванал, но младият мъж не обръщаше внимание на тези неудобства. Бе съсредоточил волята си върху своята цел: да намери първо Сюизън Харпър, а след това – и Мора Форбс, жената с черни коси и черно сърце. Той премигна, докато уморените му очи привикнат със слабата светлина в тъкачното отделение. Къде ли беше Сюизън?

Мъжете от конюшната, които бе питал, го бяха упътили насам. Бе оставил там Уилям, за да задържи Мора, в случай че научи за пристигането им и се опита да избяга, докато той поздравя сестра си.

В дъното на помещението Майлс различи няколко огромни казана, под които гореше огън и над които се вдигаше пара. Край тях се движеха подобни на сенки човешки форми и той се запита дали Сюизън бе сред тях. В този момент вниманието му бе привлечено от дълги червени коси и младият мъж поклати глава, за да фокусира погледа си. Притежателката им тръгна към него, стройна и спокойна, а ярките сини и бели линии на роклята ѝ се чупеха при всяка нейно движение. Прониза го гняв, отново не Сюизън, а някой друг щеше да го посрещне в Роуард касъл.

Привлечен от набиващия се на очи цвят на косите ѝ, Майлс отново опита да фокусира уморените си очи. В съзнанието му изникна името Сибийл Харпър. Решил, че от изтощение започва да бълнува, той разкърши рамене и изви гръбнак.

Заинтригуван, направи крачка към жената.

Тя се движеше по особено предизвикателен начини. Всичко в нея говореше за достойнство и самоувереност. Трябва да бе някаква братовчедка с тези пламтящи Камеронски коси. Младият мъж се намръщи – все още не можеше да различи чертите ѝ на слабата светлина. Потърка очи, но незабавно съжали, тъй като прахта започна да ги дразни още по-силно, все едно че забиваше в тях милиони миниатюрни иглички.

Огледа останалите присъстващи в стаята жени, с надеждата да зърне грозноватите черти на Сюизън Харпър. Всички те обаче бяха вперили поглед в червенкосата с раираната рокля. Усмиваха се гордо и с уважение и макар да не можеше да я види добре, той следеше напредването ѝ просто като наблюдаваше другите. Коя ли бе тя?

Понечи да направи още една крачка, но замръзна на място.

Жената се обърна да говори с някакво златокосо дете и при това движение червените коси се разпиляха през рамото ѝ и скриха лицето ѝ от него. Детето се засмя, закима буйно с глава, след което се спусна нанякъде, а русите му плитки се замятаха лудо върху гърба му.

Обхвана го тревога, но Майлс бе прекалено изтощен, за да издирва нейната причина. Имаше определена цел и нямаше да си разреши нито лукса да си почине, нито да бъде разсейван от някоя хубавица. Не и преди да открие чернокосата опърничава Мора. Изпълни го гняв. Когато я намереше, щеше да разбере точно защо бе дошла в Лондон и защо си бе тръгнала без да каже дори дума. Проклинаше се, задето все намираше извинения да обяви мотивите ѝ за почтени. В онова, което му бе причинила, нямаше нищо почтено.

Жената пред него отметна с рязко движение гъстите си коси. Профилът ѝ напомни на младия мъж за класическия тип красиво лице, изсичано върху древногръцките монети. Искаше тя да се обърне към него, тъй като вече бе привикнал със слабата светлина и можеше да я разгледа.

Тя вдигна рамене, повдигна брадичка и се обърна.

– Богородице майко! – прошепна той, неспособен да помръдне, неспособен да си поеме въздух.

Като устремили се към пляката си ловджийски кучета, очите му я оглеждаха от главата до петите. Червени коси, косите на Сибийл. Изразителни сини очи, очите на Едуард... и на Мора. Мора ли? Невъзможно. Къде беше черната ѝ коса? Сюизън? Невъзможно. Какво се бе случило с онова грозно момиче?

Жената пред него съчетаваше чертите на единствените четири човека, които бе обичал в живота си. Определено беше Харпър. И Кameron. Беше синеока. Със смайваща яснота Майлс осъзна, че стоеше пред Сюизън Харпър. И Мора Форбс. Двете жени бяха една и съща личност!

Кръвта започна да бучи в ушите му, краката му омекнаха, но мозъкът му работеше трескаво с надеждата да намери някаква логика в това откритие. Неговата значимост пораждаше хиляди въпроси. Разумът обаче замлъкна за миг, когато се изправи срещу мъжката му гордост. Всички нежни спомени за детето Сюизън се стопиха.

За първи път от сутринта преди повече от два месеца, когато се събуди сам в леглото си, Майлс усети напрежението да изтича от крайниците му. Сега, когато тя бе пред него, знаеше, че картите ще раздава той и възнамеряваше да я разпита за всяка една подробност.

– Изглежда изобщо не се страхуваш от мен – рече провлечено той.

– Защо да се страхувам? – Обгърна с поглед хората край себе си. – Това е моят дом, Майлс. Ти ме доведе тук, а след това ме изостави. И аз обикнах Роуард.

Думите и усмивката ѝ му се сториха само предизвикателство, тъй като в дълбочината на познатите сини очи младият мъж действително виждаше страх. Тревожното ѝ изражение бе малка утеха за човек, бродил дълги седмици из стръмните шотландски планини и прекарал още по-дълги седмици в проклетата Тауър ъф Ландън.

Насили се да отклони погледа си от нея, тъй като, колкото и да ѝ бе ядосан, усещаше, че красотата ѝ го привлича. Бе наследила прекрасните черти на Сибийл, но типичната приятна камеронска външност бе удесеторена у Сюизън. Но защо Робърт бе повтарял всеки път, че е грозна, а след това бе изпратил и онази миниатюра като доказателство? И това ли беше част от измамата? Тя несъмнено бе поразително красива, най-красивата жена, която бе виждал. Заключениеето събуди както гнева, така и любопитството му. Красива или не, Харпър или не, тя трябваше да му даде някое и друго обяснение, за Бога.

В този момент младата жена се обади с достатъчно силен глас, за да бъде чута от всички присъстващи в стаята.

– Добре дошъл, Майлс Кънингам. Добре дошъл в Роуард касъл. – Напевното звучене на шотландския ѝ акцент го свари неподготвен, преди да успее да отговори, тя подаде ръка и додаде: – Сигурно си изтощен от пътуването. Ще се погрижим за твоето удобство.

Физическият контакт събуди дълбоко скрит в тялото му копнеж, който обаче не можеше да си позволи. Той се надвеси към нея и прошепна:

– Ще се погрижиш за удобството ми, лейди Сюизън. Както за удобството, така и за всичко друго, което си избира.

Пълните ѝ устни се извиха нагоре в ъгълчетата, когато отметна глава точно толкова, колкото бе нужно, за да подчертае привлекателността си.

– Да, точно така – това е задължение на домакините в Шотландия.

Побеснял от самодоволното ѝ държане и нетърпелив да остане насаме с нея, Майлс присви очи и рече заплашително:

– Задълженията ти скоро ще бъдат определени отново.

– Моите задължения, – отвърна младата жена, са били определени преди столетия, както щеше да научиш, ако си бе направил труда да попиташ. Да не би да възнамеряваш да промениш положението ми така, в резултат на взето за една минута решение?

Учуден от обидената ѝ физиономия, Майлс попита:

– Защо се сърдиш? Общуването ни беше твое дело. Както и раздялата.

– Да – промълви тя, – и ще се погрижа да се разделим отново – този път завинаги.

Думите ѝ го жегнаха дълбоко и той си пое мъчително въздух – глътка въздух, ухаеща сладко на пирен и на Сюизън. В него напиха емоции, които знаеше, че няма да успее да контролира. Поне не сега. Изпитваше гняв и объркване. Бе попаднал отново под силното привличане на тази червенокоса жена. Бе уморен от дните, прекарани на седлото. И въпреки всичко дълбоко в себе си изпитваше уважение към прямите маниери на Сюизън – тя можеше без проблем да затвори вратите на замъка си пред него и да постави в бойна готовност хората си. Двата с Уилям щяха да станат лесна плячка за десетките стрелци, разположени по бойниците на Роуард касъл. Какво бе замислила?

Когато стигнаха до вратата, тя се обърна към децата, които стояха нащрек.

– Макаду, Джими, спомняте ли си Майлс Кънингам?

– О, да, лейди Сюизън – отвърна Макаду. – Той беше тук миналата година по време на жътвата, но вас ви нямаше.

Младият мъж се приближи още по-близо до своята домакия и прошепна:

– Този път със сигурност ще има жътва. И ти, скъпа моя, ще бъдеш реколтата. – Изпита голямо удоволствие, когато усети напрежението ѝ под дланта си. – За Бог, Сюизън, ще те видя смирена и покорна.

– Да, точно така, Макаду – отговори невъзмутимо тя и накара Майлс да се учуди откъде взема всичкия този кураж. – Отнеси вещите му в северната кула. – После се обърна към Майлс. – Сам ли дойде?

Учтивостта ѝ го смая окончателно. Не виждаше ли, че бе побеснял? Когато успя да намери глас, младият мъж рече лаконично:

– Не, с Уилям. Той е в конюшната.

Неговата домакия кимна с царствен жест и се обърна отново към момчетата.

– Идете в конюшната и заведете Уилям в северната кула. А после трябва да се погрижите за конете им.

– Да, миледи – изцвъртяха в хор те и се пръснаха да изпълняват възложените им задачи.

– Гладен ли си?

Сините ѝ очи му се сториха огромни.

Майлс усети, че губи контрол.

– За Бога, жено, да! Достатъчно съм гладен, за да те напердаша още тук! И ако не престанеш с тези любезности, ще го направя още на часа!

Крайчетата на устата ѝ се разтегнаха в усмивка.

– Да престана с тези любезности? – повтори замислено тя и поклати глава, при което огнените ѝ коси затанцуваха на слънчевата светлина. – Това е нещо ново и имам нужда от време, за да размисля върху него.

Майлс я сграбчи за ръката и я повлече към главния вход на замъка.

– Ще размишляваш върху още много други неща и най-вече изповеди, когато свърша с теб, Сюизън Харпър!

– Изповеди ли? – попита тя. – А аз си мислех, че ти трябва да ми признаеш някои неща, не аз – на теб. Твоята алчност ни докара до тук.

Младият мъж премигна объркано, но гневът все още заглушаваше всички други емоции.

– Не знам защо си толкова изненадан от вида ми – заяви с влудяващо безизразен тон тя. – Нито пък защо ти бе нужно толкова време, за да дойдеш тук. За изминалите десет години бе редно да ме посетиш не само веднъж. Тогава щеше да знаеш как изглеждам. Или поне да хвърлиш един поглед върху портрета, който ти изпрати чичо Раби. Затова не бе проблем да бъдеш заблуден с помощта на малко черна боя.

– Заблуден, а? – изръмжа той, за да прикрие изумлението си с ярост. – Може би един път си успяла да ме заблудиш, но, помни думите ми, лейди Сюизън Харпър, това няма да се повтори!

И Майлс ускори крачка. За своя изненада откри, че тя го следваше без усилие. Ядосан отново, той се приведе към нея и промълви:

– Няма къде да избягаш, Сюизън.

– Вярно е – отвърна замислено младата жена. – Но може ли да помя за едно последно благоволение... преди инквизицията?

– Внимавай да не ме докараш до крайност – заяви с предупредителен тон той, като се изкушаваше да премахне маската ѝ на безразличие.

– Само до ваната ти... – Спря да говори за момент и набърчи безупречно изваяния си нос. – Човек може да припадне от тази миризма.

– Човек може да пострада и заради наглостта си – изръмжа Майлс и отвори вратата на замъка.

– Ще видим – промълви едва чуто тя, като го поведе към вестибюла. – След като се нахраниш и изкъпеш, настроението ти ще се подобри. Винаги става така при теб.

– Достатъчно! – изрева той и спря да се движи.

Сграбчи я за ръцете и я повдигна от пода. Когато носовете им се

изравниха, той процеди:

– Последно предупреждение, жено – внимавай какво говориш!

В очите ѝ прочете страх и изпита удоволствие, че най-после бе успял да произведе някакъв ефект върху нея. Сюизън се огледа нервно.

– Пусни ме долу – промълви тя.

– Ще престанеш ли с тези глупави брътвежи? – попита младият мъж и отново усети ухане на пирен.

– Наблюдават ни.

Погледът ѝ се устреми към прислугата в залата.

По-объркан от когато и да било в живота си, Майлс потуши бурните си емоции.

– Не ми пука, ако ще сам крал Джордж да ни гледа. Ще престанеш ли с това смешно словесно излияние?

– Да – прошепна тя. – Кълна се. Моля те, пусни ме долу.

Огледа пламналото ѝ лице и почувства едновременно страхопочитание и объркване. Как бе възможно тя да изглежда толкова различна и в същото време – толкова позната? Причината за това бе в косата ѝ и в ефекта на огнения ѝ цвят върху лицето на младата жена. Спомняше си колко бяла изглеждаше кожата ѝ на фона на гарвановочерната коса на Мора Форбс. Сега кожата му ѝ се струваше по-лъчезарна, с по-меки тонове, а харпъровски сините очи блестяха като сапфири.

– Моля те, Майлс! – повтори Сюизън. – Пусни ме долу!

Младият мъж се отърси от вцепенението си, нещо което през последния половин час му се бе налагало да прави доста често, но не я пусна.

– Можеш да бъдеш сигурна, скъпа моя, че в най-скоро време ще се озовеш отдолу.

Тя се изкашля и погледна встрани. Майлс изтълкува жеста ѝ като признак на страх. Мигновено омиротворен, той се обърна към главното стълбище и я помъкна след себе си. Слугите, които чистеха в голямата зала, прекъснаха работата си, стиснали неподвижно метли и пера за бърсане на прах в ръцете си. Единствено очите им се стрелкаха нервно ту към единия, ту към другия. Някакво съвсем младо момиче изтърва плетената кошница, която държеше и по килима се разсипаха сушени треви и цветя. Младият мъж я изгледа смръщен. Слугинята се смути още повече и побягна от стаята, забравила напълно за разпилените билки.

– Не е нужно да ме дърпаш – заяви Сюизън с тон, сякаш разискваха различните видове чай. – Нито пък да притесняваш прислугата.

Стигнаха каменната стълба, която водеше към верандата. Майлс

пусна лакътя ѝ, но я хвана за ръката.

– В такъв случай считай, че ти и всичките ти хора сте в опасност, тъй като още не съм започнал.

Тя въздъхна, а изражението ѝ го влуди с изписаното върху му примирение.

– Роуина – обърна се към прислужницата тя, – кажи на мисис Пийви да приготви обяд за нашия гост и да го отнесе в северната кула.

Момичето се поклони и изчезна зад огромния окачен на стената гоблен, на който бе изобразена ловна сцена. Младата жена постави крак върху първото стъпало на стълбите и рече:

– Ще те заведа до стаята ти.

Мъжката му гордост избухна. Как смееше да го прелъстява в Лондон и да го отблъсква в Шотландия?

– Ще ме заведеш до твоята стая! – поправи я той, докато се качваха по стълбите.

– Това е невъзможно – срязва го младата жена, – а и ще ти бъде много по-удобно...

– Ще бъда много по-ядосан, ако не го направиш – предупреди я той, наранен от категоричния ѝ отказ. – В Лондон ти беше приятно да делиш леглото с мен, нали?

Тя се обърна към него. Погледна го изучаващо с широко отворени очи. В отговор Майлс повдигна едната си вежда.

– И ще продължим да делим леглото, Сюизън. Съмняваш ли се?

Тя хапеше лекичко пълните си устни. Устни, които бе целувал и които жадуваше да целува отново. Сюизън отвори уста да каже нещо, но в последния момент очевидно се отказа. Въздъхна тежко и затвори очи. Гъстите ѝ вежди, тъмни като косата ѝ само преди два месеца, спуснаха сенки по пламналите ѝ бузи. Отпусна рамене. След това тръгна към една от вратите, през която се излизаше от верандата.

– Оттук.

Пътят им се осветяваше от малки факли в железни поставки. Във въздуха се носеше характерният мирис на горяща смола. Дали вече бе изразходила всички свещи, които ѝ изпращаше най-редовно? Невъзможно. Робърт Харпър обаче бе казал, че прахосвала даровете му и издържала цялата област с парите, които ѝ праща, вместо да използва новите станове, за да произвежда по-добри платове и да увеличи доходите си. Но Робърт Харпър често послъгваше. Майлс си представи как и в най-бедната колиба в Пъруикшир си светят със скъпите свещи, ухаещи на ягоди и канела, които купуваше от чужбина и изпращаше до Робърт,

а той пък след това ги предаваше на Сюизън.

– Прекалено си щедра – измърмори той.

– Аз ли? – вдигна глава тя и го погледна изпитателно. – По какъв повод казваш това?

– Защото е истина.

– О, разбирам – отвърна провлачено тя, което се подсилваше допълнително от напевния ѝ шотландски акцент.

Как бе успяла да говори така добре в Лондон? Очевидно бе жена с много таланти. Несъмнено бе използвала всички хитрости, които знаеше, за да се добере до леглото му, а после, когато постигна целта си, се бе измъкнала без да каже нито дума.

– Искам свещи да осветяват залата! – заяви сприхаво младият мъж, разсеян от очарователното поклащане на бедрата ѝ.

– Непременно – отвърна тя.

– И ти да топлиш леглото ми!

Сюизън отвори смаяно уста и гостът ѝ изпита огромно удоволствие. Нека се опита да отрече щастието, което бяха преживели заедно!

– Пристигнахме.

Младата жена отвори вратата към просторна стая. Веднага се хвърляха на очи масивно легло, покрито с богато бродирана кувертюра и дъбови столове с високи облегалки. Каменният под бе покрит с вълнени килими в тъмночервен цвят. Къде беше прекрасният персийски килим, заради който бе обикалял с дни Константинопол? Вероятно го бе подарила на някого или ѝ бе хрумвало да го продаде.

Объркан от подобна безчувственост и изтощен до степен да не може да мисли нормално, Майлс се отпусна върху един от столовете. Тя очевидно изобщо не ценеше съкровищата, които ѝ бе изпращал в продължение на години. На по-слабата част от неговото същество ѝ се искаше да вярва, че бе скътала даровете му или ги бе изложила в някоя от стаите за гости. Изсумтя в знак на презрение към подобни благородни мисли. Домакинята му като че ли не забелязваше нищо, а започна да поправя това онова из спалнята му... сякаш без да го забелязва.

– Ботушите ми – помоли той, наранен от отказа ѝ, – ако обичаш.

В очите ѝ светнаха гневни искрици и Майлс разбра, че е спечелил малка победа.

– Предизвикай ме – изръмжа той, като се молеше в себе си наистина да го направи.

Покорното ѝ поведение го влудяваше.

За негово съжаление младата жена вдигна високо глава, прекоси

стаята и коленичи в краката му. Светлината от прозореца се отрази в косите ѝ и ги превърна в пламъци. До болка желаше да зарови пръсти в гъстата вълниста маса, да я придърпа в скута си и да...

– Боже! – изпусна се той, ядосан от тази мисъл и още по-ядосан на начина, по който реагираше тялото му на нейната близост.

Сюизън вдигна очи и го погледна питащо, без да прекъсва работата си. Когато пръстите ѝ се плъзнаха под маншета на ботушите му, младият мъж бе прорязан от силно желание. Мили Боже, нямаше ли най-после да престане да изгаря по тази измамница? Намръщи се отново и установи с удоволствие, че тя извърна поглед встрани.

– Защо дойде в Роуард? – попита тя, след като приключи със събуването. – Не може да не знаеш, че е безполезно, тъй като няма да те оставя отново да се измъкнеш.

Директният ѝ въпрос го свари напълно неподготвен, а обвинителното ѝ заявление го смая. Ето го него, застанал до тази жена, обсебен единствено от мисли как чудесно би я чувствал под себе си, а тя безгрижно се преструваше, че не знае за какво става дума. Почувства се толкова наранен, че дори желанието му за нея секна.

Сюизън се отдръпна, но не се изправи.

– Попитах защо си дошъл в Шотландия.

Дойдоха му наум хиляда отговора и всеки от тях имаше толкова приятен вкус за устните му. Въпреки това състави възможно най-противния, когато на вратата се почука силно.

– Майлс? – настоя тя, очевидно без да се впечатли, че от другата страна на стената някой се готвеше да влезе.

Все още обиден от въпроса ѝ, младият мъж отвърна:

– Знаеш много добре. Така че е излишно да се преструваш.

– О, наистина се преструвах... за известно време.

Сюизън въздъхна и направи всичко възможно да изглежда обидена.

– Лейди Сюизън? – обади се приглушен глас.

Тя се изправи грациозно и се приближи до вратата. Влезе Уилям, натоварен с багаж.

– Здравей, Уилям – приветства го тя, стиснала ръце в монашески жест. – Добре дошъл в Роуард касъл.

Момчето я съзерцаваше невярващо, с увиснала челюст. Той също бе разбрал коя е тя. На Майлс му дожаля за него.

– Влизай, Уилям.

Зад Уилям, очевидно без да съзнават сложността на ситуацията, Джими и Макаду се бореха с голямо дървено корито. Сюизън се

разпореди със сигурността на генерал по време на маневри и коритото бе напълнено с вдигаща пара вода по-скоро от очакванията на госта. На леглото бяха поставени чисти дрехи, а Уилям бе заведен в неговата стая. Отново, за мрачно удоволствие на Майлс, двамата останаха сами.

През отворената врата се дочуха женски гласове. Той изруга под нос, когато при тях влязоха три запасани с престилки жени, две от които му се сториха доста познати.

– Заповядайте, госпожи – подкани ги с жест Сюизън. – Мисис Макайвър, Роуина, спомнете си за мистър Кънингам, нали?

Те се поклониха, като повдигнаха полите си и закимаха с покритите си с бонета глави. Роуина се изчерви, но мисис Макайвър стоеше с ръце, прибрани край тялото, насочила цялото си внимание към своята господарка. Младият мъж се сети къде е виждал по-възрастната дама – тя го бе посрещнала миналата година, по време на отсъствието на Сюизън.

– А това е Нели Бърк – добави неговата домакиня и го смрази с ледения си поглед. – Сигурно си я спомняш от детските ни дни в Абърдийн. Преди да ме доведеш тук.

– Нели! – приветства я той с мисълта, че не се бе променила много. – Разбира се – добави след това. – Как бих могъл да забравя момичето, от което научих първите си цветисти галски думи?

Въпреки особеността на ситуацията и гнева си към Сюизън, той се усмихна при спомена за Нели и острия ѝ език.

Тя не поклони, а вирна чипия си нос.

– Казаха ни да ви посрещнем и да се погрижим за удобството ви Роуард касъл – рече не особено любезно тя. – Както и да ви приготвим ваната. Аз ще трябва да обръсна брадата от мръсното ви...

– А мисис Пийви ще донесе поднос с нещо за хапване – побърза да се намеси Сюизън. – Ако няма друго – продължи любезно тя, като в същото време хвърли предупредителен поглед към Нели, – ще отида да видя какво я е забавило.

Ако предполагаше, че ще може да избяга от него или да се предпази с помощта на тези жени, щеше да се наложи да измисли друго.

– О, има още толкова много неща – отвърна многозначително младият мъж, – които очаквам да получа от теб.

Лицето ѝ бе непроницаемо, но Нели изпухтя и заяви:

– Ние ще го почистим добре, миледи.

Ядосан от дързостта ѝ и същевременно добре запознат с предаността ѝ към Сюизън, той реши да разбере какво знае.

– Нели Бърк – почеса се по брадата той. – Добре си те спомням. –

Усмихна се уверено и се обърна отново към господарката й. – А, да. Бас държа, че Нели е приятелка с Мора Форбс.

– Да, вярно е – отговори неуверено Сюизън.

Той изпита перверзно удоволствие от смущението й.

– И, о, Боже, Мора каза, че Нели се била омъжила.

– Овдовях. – Нели преметна едната си дълга руса плитка през рамо и добави: – Чудесно момиче е тази Мора, и прекалено хубава за такава дупка като Лондон.

– Но ти все още носиш бащиното си име? – попита, изпълнен със съмнения, Майлс.

– Това е шотландски обичай – отговори нацупено тя. – Обичай, за който вие, презрените англичани, не искате и да знаете.

Той обаче се интересуваше. Спомняше си гордостта, с която Едуард разказваше всеки път как Сибийл Камерон бе взела името му. Натъжен от размислите за родителите на Сюизън, и благодарен, че те не бяха станали свидетели на онова, което се бе случило, той рече:

– Изпрати жените навън. Сам ще се погрижа за банята си.

– В никакъв случай! – обяви Нели. – Нужни са повече от чифт ръце, за да измият всичката таз мръсотия. Миришеш по-лошо от овчарските кучета на Макайвър.

– Нели... – обади се предупредително господарката й.

Слугинята обаче продължи да гледа намръщено към госта, а бялото й лице бе почервеняло от гняв.

– Нямах право да се отнасяш така към нея, обида за човешкия род такава!

– Нели! – рече със заповеднически тон Сюизън. – Haud yer wheesht!

Прислужницата измърмори нещо под носа си. Роуина зяпна от изумление, а мисис Макайвър поклати неодобрително посивялата си глава. Майлс едва се съдържа да не се размее на глас – през изминалите десет години Нели Бърк не се бе променила ни на йота. Странно, но той се вкопчи за тази мисъл като удавник за сламка, тъй като всичко останало в живота му се бе променило драстично от последното му посещение в Роуард касъл миналата есен.

– Това е всичко, госпожи – обяви Сюизън. – Нели, погрижи се да разбереш какво задържа мисис Пийви и храната.

Трите излязоха от стаята, но Нели се върна почти веднага с поднос в ръцете.

– Ето храната на лорд Гризач – изсъска тя. – Мисис Пийви се е смилила над него – дала му е допълнителна порция сирене.

Господарката ѝ пое подноса, без да обръща внимание на сарказма ѝ. Чиниите издрънчаха, когато Нели затръшна с всичка сила вратата зад себе си. Сюизън пресече помещението и постави таблата върху масата.

– Бира? – предложи тя, вдигнала халбата в ръцете си.

– Да и ми я донеси тук – отвърна ядосано младият мъж.

Когато Сюизън се приближи до него, той забеляза потрепващата в угълчетата на устата ѝ усмивчица.

Пое халбата и отпи жадно от пенливата напитка. Шотландия може и да беше известна най-вече със своето уиски, но бира като тази на планиците не бе вкусвал никъде другаде. Тук обаче отглеждаха и най-опърничавите и лъжливи жени в света. Изпразни халбата и я постави на пода.

– Ще искаш ли още една? – попита домакинята.

– Няколко – отговори той и се изправи. – Но първо искам да се изкъпя.

Тя се обърна към коритото, но не и преди Майлс да забележи смръщеното ѝ чело. Това го изпълни с безкрайно доволство. Бе готов да изтърпи проява на каквито и да било емоции от нейна страна... само не и това вбесяващо го безразличие.

Младата жена се наведе да опита водата, като придържаше с ръка косите си. Остана неподвижна за момент, след което се изправи в очакване.

– Е? – възкликна подканващо той.

– Водата е достатъчно топла, а сапунът ухае точно както се полага за мъж. Кърпите са тук и...

– Не това искам, Сюизън. – Кръстоса ръце пред гърдите си и додаде: – Не се прави на Света Богородица, Сюизън. В Лондон си ме събличала неведнъж и то доста охотно. Можеш отново да пуснеш в действие сръчните си пръстчета.

– Не! – възкликна стремително младата жена и изправи гръбнак. – Тук не е същото.

Майлс се засмя.

– О, грешиш, девойче. Нищо не се е променило, освен фактът, че използваше името Мора Форбс, когато ме прелъсти в Лондон.

– Аз ли съм те прелъстила? – зяпна изумено тя, разтворила широко очи от възмущение.

– Да, прелъсти ме – потвърди той, като в същото време приветстваше подходящия си избор на думи.

– Това са най-долни лъжи, Майлс Кънингам – заяви Сюизън и

закрачи нервно из стаята. – Бях девствена, освен ако вече не си изопачил и тази истина. Ти ме прелъсти. И не ме наричай Мора – процеди през стиснати зъби тя. – Иска ми се да забравя колкото се може по-скоро за това име и свързания с него период от живота ми.

Младият мъж повдигна едната си вежда, като същевременно целият вреше и кипеше от гняв. Как смееше да го отблъсква така нехайно? Със съзнанието, че ако тя не отстъпеше скоро, щеше да изгуби контрол над себе си, той заяви:

– Ще изпълниш каквото казвам или... – Спря да говори и само с три крачки застана до нея. – Ще направя така, че горчиво да съжаляваш!

Сююзън го гледаше, без да помръдне. Истинско олицетворение на предизвикателството, на камеронската гордост, на красивата жена. И освен това – Сююзън Харпър, неговата приятелка от детинство и любима от Роуард. И най-вероятно бе осведомена с подробности за плана на Робърт много преди неговото осъществяване. Тази мисъл го прониза.

– Съмняваш ли се в думите ми? – попита той.

Внезапно тя като че ли се смути.

– Какво, за Бога, можеш да направиш с мен... което вече не си ми сторил?

Търпението му си имаше граници.

– Ей сега ще ти покажа.

Пресегна се, провря пръсти в косите ѝ и бавно я придърпа към себе си.

– Остави ме на мира!

Очите ѝ горяха предизвикателно. Ако онова, което се говореше за темперамента на червеночосите жени, бе вярно, Майлс подозираще, че бе не по-малко ядосана от него самия. Най-после. Това предположение събуди примитивните му емоции. Желаше да покори тази жена, да я накара да признае какво е направила и защо. Копнееше до болка да я обгърне в ръцете си, отново изпълнена с желание и топлина, както преди. При тази мисъл усети напрежение в слабините си.

Неспособен да се бори повече с желанието си и нетърпелив да получи удовлетворение за наранената си гордост, Майлс я притисна до гърдите си. Малките ѝ длани се опряха в ребрата му. Сююзън извъртя лице встрани. Той я хвана за брадичката и я принуди да го погледне отново. Прочете несъгласие в прекрасните ѝ черти, а очите ѝ крещяха „не“ толкова силно, че ушите му писнаха. Щеше да промени това „не“ в „да“. „Да“, украсено със сладко ухаещи гирлянди цветя и поетични въздишки от любов.

Притисна устните си в нейните, твърдо решен да я накара да капитулира. Младата жена опита да се изплъзне, но той я държеше здраво, заврял едната си ръка в косите ѝ, а с другата обхванал тънкия ѝ кръст. Когато провря езика си в устата ѝ, тя започна да се съпротивлява не на шега. Той обаче бе лишен твърде дълго от нея, бе прекалено самотен и объркан, за да приеме поражението.

За негово щастие битката продължи кратко. Сюзън въздъхна блажено и заби нокти в гърдата му. Съпротивата ѝ се стопи, тя се превърна в меко тесто в ръцете му и започна да отвърща на целувките му.

Младият мъж я притисна още по-силно към себе си. Струваше му се, че е на седмото небе. Времето и пространството изгубиха контурите си и, подобно на мечтател, лишен дълго от сън, той се озова в света на фантазиите. Двамата бяха някъде другаде, бяха навсякъде и никъде, бяха единствените хора на земята.

Тя се олюля. Майлс усети, че прави същото. Отдръпна се, за да огледа лицето ѝ. Тя бе единствената му скъпа, макар и изпълнена с толкова неприятности, връзка с миналото. Беше много съществена част и от настоящето му. И щеше да присъства и в бъдещето му, реши внезапно той.

– Ако не бях толкова уморен и мръсен, щях да те взема направо тук, където си – произнесе дрезгаво той, обхванал любимото лице в дланите си.

Очите ѝ се отвориха и се изпълниха със сълзи. Сърцето му спря да бие за момент.

– Хората тук гледат на теб като на мой брат. – Извърна погледа си встрани. – Връзката ни ще им се стори неестествена.

– Глупости. – Но още докато произнасяше тези думи, изпита несигурност в твърдението си. Двамата обаче вече бяха стигнали прекалено далеч, за да могат да се върнат. – Мислех за теб като за моя сестра, но оттогава измина доста време. Сега между нас гори прекалено много страст. Никога повече няма да ми бъдеш като сестра.

– Мразех да ти бъда сестра, ненавиждах да ти бъда любовница. – Младата жена се изплъзна от обятията му и тръгна към вратата. – Приятно къпане, Майлс – рече пресипнало тя, – и приятен обяд. – После вирна гордо глава и добави: – Макаду ще се върти наблизко.

– А ти, Сюзън? – попита тихо той, внезапно усетил загнездилата се дълбоко в нея тъга. – Къде ще бъдеш ти?

Тя преглътна мъчително. И отвърна с доста по-бабаитски тон, отколкото бе очаквал.

– В стаята си, за да търся любимото си боне.

Обзе го безпокойство.

– В твоята стая ли?

– Да – озъби се младата жена, вдигнала високо брадичка и изправила рамене, – в моята стая. Тази кула – показва с жест овалното помещение тя, – бихме могли да наречем стая за гости. Поне по време на краткия ти престой.

И излезе, сякаш пометена от вихрушка от гордост и огнени коси. Майлс въздъхна тежко и потърка уморените си очи. По дяволите! Защо изобщо бе решил, че ще му се подчини? Нищо не беше същото. Почти нищо.

Желанието му за нея не се беше променило изобщо. Нито Тауър ъф Ландън, нито смъртната заплаха бяха променили чувствата му към нея. Дори узнаването на истинската ѝ самоличност не бе успяло да изгаси огъня, бушуващ в него.

Сюизън Харпър, любимата дъщеря на Сибийл и Едуард. Сюизън Харпър, преждевременно порасналото шестгодишно дете, чиято най-голяма амбиция бе да се научи да прави прекрасните кифлички на майка си. Сюизън Харпър която, след смъртта на Сибийл, бе поверена на настойничеството на Робърт. Мисълта за суетния ѝ чичо породи у младия мъж въпроси, над които бе прекалено уморен, за да размишлява. Сюизън бе отишла в Лондон, за да си върне десените. Но защо изобщо бе позволила да се озоват там? И защо гледаше на Майлс като на крадец?

Имаше нещо много гнило в Пъруйкшир. И то бе имало възможност да си ферментира спокойно в продължение на цяло десетилетие.

Сюизън Харпър не бе жената, изобразена на овалната миниатюра. Сюизън Харпър не бе грозноватото момиче, което така и щеше да си увехне без ухажори. И тя не знаеше за „портрета“ си, бе сигурен в това. Робърт бе изиграл и двамата. Незнанието обаче не я оправдаваше, ни най-малко.

– О, не, сладката ми – изръмжа младият мъж и започна да се съблича. – Ти си моя! – Засмя се с дяволски вид. – Кажй сбогом на самотното си легло, Сюизън Харпър, защото повече няма да спиш сама.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Сюизън затръшна вратичките на бюфета. Бяха изминали няколко часа от спречкването ѝ с Майлс, но все още не беше на себе си. Как можеше да се концентрира върху важните дела, които ѝ предстояха, когато не можеше да откъсне мислите си от него? Как щеше да взема важни решения за хората си, щом не успяваше да се справи с простата задача да извади солта за вечерята?

– Неговата кожа!

– Ще я окачим на вратата на стаята ти! – изсъска Нели и постави пред нея пълната догоре кошница със синапени цветове. – Нищо по-добро не заслужава плъх като него.

Сюизън въздъхна. Как смееше да се надява, че ще се справи с Майлс по време на престоя му в замъка, щом не можеше да контролира дори собствения си език? И смущаващите си мисли? Какво щяха да кажат хората ѝ, ако разберат, че Майлс Кънингам е бащата на детето ѝ? Дали суеверните планинци нямаше да погледнат на това като на грях? Дали щяха да приемат детето ѝ?

– Представяш ли си, да дойде чак дотук, само за да открадне отново онова, което си принадлежи на Шотландия – заяви вбесено слугинята, докато подреждаше цветята в една ваза. – Не му липсва дързост, не може да се отрече.

– И не само „дойде дотук“ – отвърна печално младата жена.

Нели настръхна като котка, готова да защити котенцето си.

– Да не те е наранил?

Сюизън въздъхна и си помисли колко смешно звучеше думата, сравнена с дълбоката болка, която я изпълваше. Майлс Кънингам не само я бе наранил. Беше я измамил по най-стария начин, познат на хората. Бе отвлякъл вниманието ѝ с опитните си ръце и изкусителни слова и тя се бе оставила да му стане жертва. Част от вината бе и нейна, съзнаваше това, но самообвиненията само увеличаваха още повече мъката ѝ. И като резултат бе забременяла – онова, от което се страхуваше най-много откакто се бе превърнала в жена.

– Нарани ли те?

Младата жена смело се отърси от болезнените си размишления.

– Не, но обеща да ме „унизи заради моето предателство“.

Слугинята зина.

– Песоглавец такъв! След като и такива като него започнаха да се навъртат насам, никой от рисковете, които си поемала, вече не ми се струва толкова особен.

– Не се страхувам от Майлс, Нели.

– Разбира се, че не се страхуваш. Никога от нищо не си се плашила. – Слугинята посочи към главната порта на замъка. – А и какво може да стори този никаквец? Да се пребори с Дъндас и с другите ни въоръжени хора ли? – Усмивката ѝ стана дяволита. – Т'ва ще бъде история, достойна да се превъплъти в песен – „Денят, в който презреният англичанин Майлс Кънингам научава за предназначението и усещането на острието на планинския меч“.

– Няма да се стигне до това – отвърна младата жена. – Няма да го позволя, а и той най-вероятно няма да остане дълго.

– Успяла съм да държа и по-достойни мъже от Майлс Кънингам далеч от леглото ти – заяви гордо прислужницата. – Но... – проточи тя и светлосините ѝ очи светнаха, – не можеш да се оплачеш, че не съм те предупредила. Казах ти, че ще дойде да те търси.

– Но не позна целите му – отвърна Сюизън, отново ядосана.

Въпреки надменния тон на Нели, нямаше как да не признае, че се чувстваше поласкана от посещението му. Но дали бе дошъл наистина заради нея или за да спаси гордостта си? Така или иначе, трябваше да се отърве от него още днес.

– Какво каза той?

Тъй като не желаше нищо така силно, както да забрави спречкването си с Майлс, а и знаеше, че прислужницата умира от желание да клюкарства, господарката ѝ я измери с леденостуден поглед.

– Нямам намерение да ти предам разговора ни, Нели Бърк. Все едно да се кача на най-високата кула и да разкажа на всеослушание всичко оттам.

Лицето на слугинята помръкна. Тя издаде напред долната си устна.

– Казах само на Флора, кълна се. Не би било редно всички да научат твоите работи.

Младата жена потърка болезнените си слепоочия.

– Дъндас също знае.

– Той би трябвало да знае, ако питаш мен.

– О, Нели, каква ужасна бъркотия! Това е единственото сигурно. А има да се вършат още толкова неща.

Нели постави с успокоителен жест топлата си длан върху ръката на Сюизън.

– Не се притеснявай, миледи. Утре можем да започнем с тъкането. Ейлис ще остане в стаята си тази вечер и...

– Света Ниниан, помогни ми – прошепна младата жена.

Напълно бе забравила за нея. Напомнянето за ексцентричната ѝ леля само увеличаваше проблемите ѝ. Някога животът ѝ бе удобно подреден, всичко в него бе познато. Тогава знаеше на кого да вярва и в кого да се съмнява. Но сега вече не знаеше – Майлс Кънингам и чичо ѝ Раби се бяха погрижили за това.

– Положението не е чак толкова лошо – възпротиви се Нели. – Утре калайджията се отправя за Глазгоу. Според лейди Бюканан, двамата с господаря ѝ щели да се отправят за Инвърнес след няколко дни.

Другите посетители не тревожеха Сюизън – притесненията ѝ бяха съсредоточени върху Ейлис.

– Доведи леля ми на масата и я сложи да седне до мен.

Слугинята поклати глава.

– Ами ако лорд Гризач направи някоя сцена? Няма нужда да се допитваме до ясновидец, за да разберем, че ще поиска да заеме мястото до теб. Сега, след като дойде да те търси чак дотук. – Спря да говори за момент, очевидно озарена от нова мисъл. – А може да пожелае дори да седне на централното място. Ако се стигне дотам, Ейлис ще получи криза на масата.

Нели имаше право. Бяха успели да подготвят Ейлис за посещението на калайджията и на семейство Бюканан, но лелята нямаше представа за пристигането на Майлс.

– Добре тогава. Тя да седне до теб, а до мен да бъде Дъндас. Остави място за Майлс до мисис Макайвър.

Прислужницата се изхили.

– Флора си го заслужи. А останалите ще бъдат в средата. Ако туй не е от ясно по-ясно послание за негова светлост, тогав не знам какво ще е.

Сюизън изпита голямо облекчение, примесено с известна доза задоволство.

– Тази вечер ще се приготвя сама, а ти си погрижи за Ейлис. Искам да бъде облечена както трябва.

– Да, миледи. Отивам веднага – рече Нели и се запъти към стълбището.

Ядосана повече от когато и да било досега в живота си, младата жена напругаше безуспешно цялата си воля, за да върши както трябва простите си всекидневни задължения. С все още трепереща ръка загреба

една порция от скъпоценната сол и я сипа в кристалната чиния.

Из големия салон се шураха слуги. Мъжете внасяха буренца бира и разполагаха допълнителни пейки около масата, докато жените вадеха калаени чинии и канчета, масло и шунка. Тази вечер тук щяха да се хранят повече от десет човека и повечето от тях щяха да бъдат настанени между домакинята и нейния гост. Какъвто и да бе планът му, тя възнамеряваше да го провали независимо от гнева, който щеше да предизвика. Нямаше да му позволи да прави каквото си ще – в крайна сметка тя бе господарката на замъка.

Сюизън потисна желанието си да крещи и да го нарича с всички обидни имена, които заслужаваше, да му нареди да напусне дома ѝ и Пъруикшир. В същото време част от нея се радваше на присъствието му тук. Нямаше значение, че дрехите му бяха покрити с прах, че не беше нито бръснат, нито подстриган, нямаше значение, че в очите му светеха дяволски огънчета, женското ѝ сърце продължаваше да копнее по него. Толкова ѝ се искаше обстоятелствата да бяха по-други. Жадуваше да го види да ѝ се усмихва с любов. Единственото ѝ желание бе да се хвърли в обятията му и да признае колко трудно ѝ бе да си тръгне от Лондон. Как ли щеше да реагира, ако му кажеше колко скъпи бяха за нея *Maide dalbh*? И за хората от Пъруикшир! За цяла Шотландия! Дали щеше да я помоли за прошка и да обещае да не ги краде повече?

И изобщо, защо ги беше откраднал?

Тази мисъл я озадачи. Крал Джордж несъмнено предлагаше значително възнаграждение за десените, но сумата бе нищожна, сравнена с богатствата на Майлс. Той не ѝ приличаше на онези хора, които се домогват към признание и търсят високопоставени покровители, а това щеше да заслужи неминуемо онзи, който открие *Maide dalbh* и ги предаде на крал Джордж. Каква тогава би могла да бъде целта му?

Все още не знаеше, но възнамеряваше да разбере.

Сюизън тъжно призна пред себе си, че обича Майлс Кънингам. Уморено събра разкъсаните парчета на наранената си гордост и насочи вниманието си към предстоящата работа. Решително си обеща да направи всичко, зависещо от нея, за да се освободи от желанието си за него.

И пропадна и то най-жалко, тъй като още щом той се появи в шумната зала по-късно същата вечер, сърцето ѝ се изпълни с копнеж.

„Красив“ бе твърде слабо определение, когато ставаше дума за Майлс Кънингам. Всички жени, и слугини, и гости, се загледаха с благоговение в него. Облечен в риза от мека синя коприна с богати набори, в кожени бричове и току-що изкъпан, той изглеждаше непоносимо

красив и очевидно се чувстваше като у дома си. Широк колан със златна тока, обсипана със светлосини камъчета, подчертаваше тесния ханш и мощните му рамене. Беше пушал дългите си коси и те се спускаха на гъсти златисти вълни по гърба му. Наскоро порасналата му брада не само не скриваше елегантните му черти, ами дори подчертаваше правия му нос и високите скули. Русият мустак се извиваше леко нагоре в въгълчетата на устата му и го караше да изглежда непрекъснато усмихнат – изражение, което не използваше охотно в нейно присъствие. Тази констатация ѝ подежда депресиращо и Сюизън реши да не се задълбочава върху нея.

От Майлс се излъчваше увереност, сексапил и тя усети, че пламва против волята си. Беше лежала до този мъж. Беше го хранила с парченца от собствената си чиния. Беше го събличала. Беше се къпала с него. Беше се извивала от страст под него. Беше плакала заради раздялата, разбила сърцето ѝ. Но как така се бе влюбила в крадец? Желанието премина отново в депресия. Бавно събра смелост, изправи се и се изкашля.

– Добър вечер, Майлс Кънингам – започна младата жена. В стаята настъпи мъртвешка тишина. – Заповядай, седни при нас – посочи към празното място тя.

Погледите им се срещнаха и за нейна изненада крайчетата на мустаците му потрепнаха, сякаш той правеше усилие да не се усмихне. Приблужи се до нея, хвана ръката ѝ и се поклони по всички правила на етикета. Мустакът му погъделичка дланта ѝ. Заля я вълна на желание.

Тя издърпа ръката си от неговата и отстъпи крачка назад с надеждата, че гостът ѝ просто щеше да седне на мястото си и да не я поставя повече в затруднено положение. Но той като той продължи да стои с дяволита усмивка на лицето, Сюизън се обърка. Къде бе отмъстителното му гневно настроение отпреди няколко часа?

След това погледна право в кафявите му очи и видя един непознат – ядосан и сдържан човек, решил да я подчини на волята си. Стомахът ѝ се сви разочаровано. Майлс просто даваше представление, предназначено за хората ѝ! Мъжете създаваха повече неприятности, отколкото си заслужаваше да търпи заради тях една жена, помисли си едно тя.

Дъхът ѝ секна, когато Майлс я обхвана през кръста и я повдигна от пода.

– Добър вечер, любов моя – заяви той достатъчно силно, за да бъде чуто дори от рода Фрейзър в Абърдийншир.

Чу как Нели изруга зад гърба ѝ. Някаква халба се търкулна с трясък върху масата. Младата жена се подпря върху раменете му и, като

сдържа нелюбезния отговор, оформил се в съзнанието ѝ, реши да изчака търпеливо края на тази глупава демонстрация на любов и преданост. Какъв дяволски план пък бе това сега?

Шепотът му бе заглушен от хихикането на жените и мърморенето на мъжете.

– Ще направя сцена, каквато дори не си сънувала, ако не укротиш лакеите си. От тази вечер нататък никоой повече не трябва да мисли за мен като за твой брат.

Пусна я на земята, но веднага я прегърна през кръста с мускулестата си ръка, за да не ѝ позволи да избяга. Проследила погледа му, Сюизън разбра причината за заплахата. Дъндас и трима от хората му се приближаваха към тях.

Дъндас разбута другите настрани. Лицето му бе станало червено също като косите, а изражението му – бурно като Северно море. По-висок с десетина сантиметра от Майлс и предан до смърт на клана Каме-рон, той нямаше да се поколебае да защити господарката си.

Младият мъж я притисна още по-силно към себе си, така че тя вече едвам си поемаше въздух.

– Усмихни се! – процеди през стиснатите си зъби той.

Сюизън не можеше да не отдаде заслуженото на ума му. Бе успял да я притисне в ъгъла и нямаше как да се измъкне. По-рано същия ден бе обещал да си отмъсти и дори ако тогава не му бе повярвала, сега вече не се съмняваше.

Усмихна се насила и вдигна ръка към началника на своята охрана.

– Дъндас, това е Майлс Кънингам.

Огромният мъж спря. Изглежда предизвикателно Майлс, а когато отпрати поглед към господарката си, тя прочете немия му въпрос.

Майлс протегна ръка към Дъндас и рече с меден глас:

– А, да. И двамата сме остарели, Дъндас, но си те спомням от погребението на лейди Сибийл. Приятно ми е да те видя отново... при пощастливи обстоятелства. Беше извън замъка заедно с миледи при последното ми посещение. Нали така? – При тези думи се усмихна на Сюизън и додаде: – Нали така, любов моя?

Дъндас раздруса ръката на Кънингам. На Сюизън ѝ се искаше вместо това да извие врата на измамника.

Кипеше вътрешно от гняв, докато гостът разговаряше с другите. На Фъргъс разказа някаква стара история за Нели, с другите мъже се пошегува във връзка с неравния шотландски терен и плачевните ефекти след прекарването на няколко дни върху седлото. Докато те разговаряха с

видимо удоволствие, младата жена огледа масата. Ейлис се бе преместила по-близо до Нели, а мисис Макайвър – по-близо до Ейлис. Сюизън изпита известно облекчение при това доказателство за покровителственото отношение на хората ѝ към умствено обърканата ѝ леля.

– Виждате ли? – обади се Майлс и отмести ръка от китката на Сюизън към рамото ѝ. – Дори Сюизън си прави шеги с мъките ми. – Погледите им се срещнаха. Неговият поглед бе в противоречие с усмивката, изписана върху устните му. – Зад това прекрасно лице се крие усмивка, която би предпочела да отречеш – докосна я по носа той, – и ми се струва, че е за моя сметка. – Обърна се отново към Дъндас. – Какво ще кажеш, Грейм? Дали моята дама крие усмивка?

Той очевидно очароваше персонала ѝ, печелеше го със сладките си приказки и магнетичната сила на личността си. Нея обаче не можеше да заблуди – познаваше го прекалено добре.

Изглежда не можеше да излъже и Дъндас, защото в отговор той само повдигна нехайно рамене, като същевременно го измерваше с поглед.

Младата жена си пое дълбоко въздух и рече:

– Мисис Пийви обаче няма да се усмихне, ако разбере, че си приказваме, докато ястието, което е приготвила, изстива. Заемете местата си дами, господа, Майлс.

За нейно учудване той я поведе към мястото ѝ начело на масата.

– Ще делим приборите, скъпа моя – прошепна гостът, – както правехме в Лондон.

След което се настани върху пейката и потупа с длан празното място до себе си.

Сюизън едвам се стърпя да не го зашлеви по красивото лице и то с такава сила, че да го събори от скамейката. Да върви по дяволите! Колко хитро я бе манипулирал и поставил в безизходно положение! О, щеше да си плати за това и то – скъпо. Усмихна се насила, поклони се, прибра полите си и седна до него.

– Да прием – обяви Майлс, като вдигна високо халбата ѝ, – за лейди Сюизън Харпър, най-красивата дев... – Спря за момент. – По-скоро, най-красивата жена в цяла Шотландия.

Сюизън само дето не падна при тази завоалирана обида и се огледа крадешком, за да види реакцията на останалите. Нели говореше с леля ѝ, а Флора Макайвър изучаваше бродерията по салфетката си. Лейди Бюканан се изкиска, а съпругът ѝ се усмихна снизходително. Калайджията държеше халбата си, но очите му бяха вперени в Роуина. Дъндас

разговаряше с Фъргъс. Младата жена си отдъхна с облекчение, тъй като очевидно никой друг не бе схванал намека.

– За лейди Сюизън Харпър – повтори калайджията, все така без да откъсва поглед от хубавата Роуина.

От всички страни се чува гласове в знак на съгласие и из залата се понесе дрънченето на чаши. Роуина забърза покрай масата, за да напълни празните халби, като избягваше калайджията. Когато се приближи до господарката си и предложи да донесе още една чаша, Майлс се обади:

– Не, Роуина. Двамата със Сюизън ще пием от тази. Нали така, скъпа моя? – А след това прошепна така, че да го чуе само неговата домакиня. – Тя ми напомня за моята слугиня в Лондон, с гарвановочерни очи и сини като балдахина над леглото ми очи.

При вида на изкуствената му усмивка на Сюизън ѝ се прииска да му издере очите. Не можеше да се освободи от усещането за мускулестото му бедро, притиснато в тялото ѝ, нито пък от замайващото я мъжко уханье, което се носеше от него. Какво ли възнамеряваше да стори по-нататък?

– Ще пием от една чаша, нали? – настоя самодоволно той.

– Да – промълви едва чуто тя, обзета от безсилен гняв.

Младият мъж отпи дълга глътка и след това приближи халбата до нейните устни и то така, че да пие от същото място. Мръсник! Тя се подчини. Това събуди в нея спомена за устните му върху нейните и по челото ѝ изби пот.

Майлс насочи вниманието си към дивеча. Набоде едно заешко краче и изчака търпеливо, докато Роуина напълни чинията с вкусно приготвени зеленчуци. Взе един картоф и го предложи на Сюизън с думите:

– Кои са тези хора?

– Посетители. Поканени гости.

Младият мъж вдигна едната си вежда и лицето му придоби царственото изражение, което тя вече познаваше така добре.

– А жената между Нели и мисис Макавър?

– Далечна роднина – отвърна Сюизън и извърна очи.

Майлс не си бе направил труда да прочете писмата ѝ. Подобно на всички други извън Пърюикшир, той мислеше, че Ейлис Харпър е умряла още като дете.

– Изглежда ми доста питомна, за да има камеронска кръв във вените си – рече той, като повдигна и другата си вежда.

Светлината на свещите затанцува в кафявите му очи и се отрази в златистата му коса и брада. Младата жена се презираше заедно го

намираше толкова красив, мразеше и тялото си заради начина, по който откликваше на близостта му.

– Не. Не използва името Камерон.

Той погледна отново към Ейлис, очевидно погълната от яденето и от разговора си с Нели. После се обърна отново и рече:

– Отвори си устата, Сюизън.

Името ѝ прозвуча като музика от неговите устни. Тя се подчини и погълна парчето пушена съомга, без обаче да може да се наслади на вкуса ѝ.

– Виждал ли съм я и преди? – попита отново младият мъж, без да отделя очи от устата ѝ. – Когато живеехме в Абърдийн?

Притеснена, Сюизън преглътна и посегна към халбата. Всички извън замъка мислеха, че Ейлис е мъртва, но Робърт я бе взел от приюта за душевноболни и я бе приютявал до смъртта на Сибийл. Тъй като се страхуваше от непознати, Ейлис бе останала в стаята си по време на първото посещение на Майлс в Роуард касъл.

– Съмнявам се, че си я срещал – отвърна колкото се може по-безгрижно младата жена. – Тя е само една шотландка. Защо ще си си правил труда?

В очите му пламнаха гневни искрици.

– Сюизън – започна с измамно спокоен тон той, – зададох ти въпрос. И очаквам да получа отговор.

– Няма да получиш никакъв отговор от мен – опълчи се тя. – Не и докато не престанеш с този театър.

– Театър ли?

Устните му се разтегнаха в лека усмивка.

– Да – избухна тя. – И аз няма да търпя повече това.

Горещият му поглед започна да обхожда бавно лицето, раменете и гърдите ѝ. Сюизън се изчерви, имаше чувството, че ръцете му я опипват.

– Мисля, че е по-вероятно – проточи той, като продължаваше да я изяжда с очи, – да го изтърпиш. И то с удоволствие.

– Негодник!

– Мм! Напредвам – заяви бодро той. – Това е по-добре от последното име, с което ме нарече.

Искаше ѝ се да захвърли салфетката си върху масата и да избяга от стаята, но камеронската гордост не можеше да ѝ позволи да се изнесе като някоя страхливка. Младата жена вирна високомерно брадичка. Все някак си щеше да успее да го прогони от живота си, преди да я нарани

отново.

– Не желая нищо от теб. Защо просто не вземеш да заминеш в мечтания си дом в Корнуол?

Той я погледна объркано за момент.

– Корнуол? – След това повдигна нехайно рамене и се усмихна дяволито. – Когато имам да изследвам Шотландия... и теб?

– Копеле! – изсъска Сюизън, смутена както никога досега.

Младият мъж въздъхна и затвори очи.

– Каж ми нещо за мен самия, което да не знам, Сюизън Харпър.

Тя изпита известно съжаление, но отказа да му позволи да я завладее. В Лондон той може и да я бе командвал, но тук, в Шотландия, хода на събитията щеше да определя тя. Нямаше нужда от мъж, най-малко пък от сладкодумния и коварен Майлс Кънингам. По време на вечерята той приказва с всички присъстващи с изключение на Нели, която се държеше така, сякаш той не съществува, и на Ейлис, която страхливо кимаше в знак на „да“ или „не“, но отказваше да проговори.

Фъргъс беседваше свободно с Майлс и Сюизън заподозря, че двамата се бяха сприятелили още по време на миналогодишното ме посещение в замъка. Кой знае защо, това не я изненада, подобно на повечето обитатели на Пъруикшир, Фъргъс също нямаше представа за злодеянията на госта.

Когато масата бе почистена, младата жена се изправи.

– Благодаря на всички, че ни уважихте с присъствието си. До утре.

Преди да успее да измине и две крачки, Майлс бе вече до нея.

– Идвам с теб – заяви той и я хвана за ръката.

Тя хвърли тревожен поглед през рамо и установи с облекчение, че Дъндас се приближава към тях.

– Дъндас винаги ме придружава до стаята ми – прошепна тя. – Това е негово задължение.

– Беше негово задължение – отвърна младият мъж с тон, който не търпеше възражения.

– Нима предизвикваш началника на моята охрана? – попита тя с безкрайното желание да заличи тази самодоволна усмивка от лицето му. – Та той е два пъти по-висок от теб.

Майлс я придърпа още по-близо до себе си и промълви:

– Но аз имам два пъти по-голяма причина да искам да остана насаме с теб, нали така?

Дъхът на младата жена секна. Нима бе отгатнал за детето, което носеше? Защо иначе щеше да използва израза „два пъти“? Докъде ли бе

готов да стигне, само и само да я постави в неудобно положение? Много далеч, реши тя, когато я притисна към себе си, без да обръща внимание на вървящия зад тях Дъндас.

Щом стигнаха стаята ѝ, Майлс понечи да я последва. Дъндас се изкашля, но младият мъж като че ли не го чу. Търкането на стомана в стомана обаче привлече вниманието му, когато телохранителят измъкна сабята от ножницата си.

– Ще ви отведе до спалнята ви, сър – рече любезно Дъндас.

Майлс изправи гръбнак, а изражението му стана леденостудено като тресавище през зимата. Новата за нея брада подчертаваше строгата извивка на брадичката му. Сююзън потръпна, когато се запита кой от двамата щеше да отстъпи пръв. Надяваше се това да е Майлс, тъй като Дъндас очевидно бе готов да я защити. Колкото по-скоро разбереше това Майлс, толкова по-добре. Надяваше се да не принуди охраната ѝ да прибегва до насилие.

Дъндас направи крачка напред, противникът му не помръдна.

– Лека нощ, Майлс – обади се припряно Сююзън, – и приятни сънища.

Той обърна към нея суровия си поглед, но вместо да се уплаши или ядоса, тя отново си помисли колко е красив и колко се бе замаяла от неочакваната си среща с него.

Той сякаш отгатна какво се въртеше в главата ѝ, тъй като прекрасното му лице се озари от широка усмивка. Наведе се към нея, за да я целуне по ухото и прошепна:

– Спечели първата битка, Сююзън.

Коленете ѝ омекнаха от милувката на топлия му дъх, но заплашителните му думи, макар и изречени тихо и спокойно, разбудиха гнева ѝ. Би трябвало да го мрази, ала, за Бога, не можеше да го направи. Но определено му нямаше доверие.

Противоречивите емоции я разкъсваха. Надделя камеронската гордост, подпомогната от стабилното присъствие на Грейм Дъндас.

Младата жена вирна брадичка. Очите ѝ срещнаха погледа на Майлс и онова, което видя в него, я обърка окончателно. В него гореше желание, възбуждащо и познато.

– До утре, Майлс.

Дори тя самата не успя да чуе думите си. И побърза да се скрие в стаята си, замаяна и разтревожена.

Младият мъж гледа известно време след нея, като се бореше с желанието си да се втурне вътре и да залости вратата след себе си.

Страстта бе заседнала здраво в него и заплашваше да го изгори. Мили Боже, как само я желаше, а по това, което прочете в погледа и чу в тона ѝ разбра, че тя също го желаше.

В този момент се сети за Дъндас, гордия шотландски воин, защитаваш господарката си. Тази война можеше да се проточи, но това не го смущаваше, разполагаше с предостатъчно време, за да разбере причината за поведението ѝ. Беше изкарал повече от два месеца без нея и, макар тялото му да протестираше буйно, щеше да изтърпи още малко.

Обърна се към Грейм.

– Прибери си меча, човече, няма да кръстосваме оръжие. – Усмихна се тъжно и добави: – Жертви може да има само от отровното жилване на някой женски език.

Мечът изчезна в ножницата, но изражението на Дъндас не се промени.

– Готов съм да я защитавам с живота си – заяви той.

Майлс се засмя и се запъти към стълбището.

– Мисля, че този път не можеш да я защитиш.

Сега беше ред на шотландеца да се изсмее. Дълбокият му глас отекна в каменните стени.

– А кой мислиш държи настрана Лаклан Маккензи и всичките ѝ други ухажори още откакто е станала жена?

Младият мъж спря, сварен напълно неподготвен. Сюизън не бе грозна и безинтересна, както го бе накарал да повярва Робърт. Напротив, бе трофей, към който би се стремил всеки мъж. Чичо ѝ очевидно бе лъгал, че трябва да плаща на Маккензи, за да я ухажва. Ненадейно го изпълни дива ревност при мисълта, че тя може да обича някой друг. Спомни си за подаръка, който я бе видял да купува. Обърна се отново към Грейм и рече:

– Робърт Харпър се закле, че плащал на този Маккензи, за да я ухажва. Как прие тя неговото внимание?

– Харпър лъже. – Дъндас изгаси една почти изгоряла свещ. Когато се обърна отново към събеседника си, лицето му се намираше в сянка. – Не е приемала вниманието на нито един мъж. Досега.

Сконфузен, Майлс попита:

– Каж ми нещо за този Маккензи.

– Той е наш съсед от север – започна гордо Грейм. – Семейството му е от Кромарти, но след Кулоден херцогството му бе конфискувано.

– Но все пак е успял да си върне Лонгмур.

– Не. Англичаните отказаха да върнат именията му, но му

позволиха да купи Лонгмур касъл – на доста солена цена. Не е толкова беден, че да взема пари, за да ухажда някоя жена. Може да има и общо взето почти винаги има всяка една, която пожелае.

Мозъкът на Майлс работеше трескаво в усилията си да преодолее ревността и да разсъждава логично. Сюизън бе легнала девствена в леглото му, значи бе отбягвала вниманието на Маккензи. Но защо тогава му бе донесла подарък от Лондон? И защо се бе отдала така лесно на Майлс? Отговорът дойде сам и почетка гордостта му: просто тя го обичаше.

– Не бих се усмихвал чак толкова на твоє място, Кънингам – заяви Дъндас. – Лейди Сюизън е хубаво момиче. И можеше да има Маккензи – ако искаше съпруг.

– Да не искаш да кажеш, че не желае съпруг?

– Разбира се, че не желае. Но това се промени... – Грейм се спря наред изречението си. – Последвай ме – изломоти той, – ще те придружа до северната кула.

Майлс тръгна след него, все още замислен върху току-що чутото.

– Какво имаше предвид, като спомена за тази промяна? Какво се е променило, Дъндас?

Той не отвърна, докато не стигнаха верандата.

– Няма да разпространявам клюки като Нели Бърк. От мен няма да научиш нищо повече. Лейди Сюизън сама трябва да реши, дали да го каже или не.

Младият мъж изгаряше от любопитство. Дали не ставаше въпрос за десените, или за измамата на Робърт?

– Какво точно трябва да каже лейди Сюизън?

– Няма да издам нищо повече – процеди през зъби със силен шотландски акцент Грейм.

– Дали няма да науча нещо повече от този Маккензи? – попита Майлс, без да сваля очи от войника.

– Разбира се, че не. Той няма как да знае за...

Дъндас спря отново и събеседникът му разбра, че за малко не се бе изпуснал.

– За какво няма да знае, Грейм? – настоя младият мъж.

Легендарната шотландска гордост, възпята от бардове и учени, проблесна в очите на Дъндас. Как така англичаните бяха успели да победят тези хора, почуди се Майлс.

Двамата стояха рамо до рамо. Огромните ръце на планинеца се вкопчиха в парапета на верандата и когато се обърна към събеседника

си, изражението му бе доста мрачно.

– Защо се интересуваш толкова от лейди Сюизън?

– Защото е моя.

Грейм моментално се развесели и по лицето му се изписа любопитство.

– А, значи такава била работата – промърмори той. – Ти я обичаш, така ли?

Майлс знаеше, че трябва да замълчи, но, Господ да му е на помощ, не можеше да го направи.

– Да я обичам? – изръмжа той, като все още се бореше с мъката, която му причини тя, като го отблъсна. – В продължение на десет години ме заблуждавах, че има такава външност, сякаш някой я е дъвкал и след това – изплюл. После пък тя се промъкна в дома ми, изпрати ме в Тауър ъф Ландън и само дето не праметна примката през врата ми. – Майлс също се вкопчи в перилата. – Бъди й верен, щом искаш, Грейм Дъндас, но, за Бога, тя е моя!

Планинецът се загледа замислено над парапета, а след това – към гипсовия таван. Когато погледна отново към Майлс, видимо бе взел решението си.

– Аз няма да се меся повече помежду ви – рече тихо той, – стига да успееш да я спечелиш честно и почтено.

От мрака се чу сподавено възклицание.

– Кой е там? – попита Дъндас.

На осветената част от верандата се показа крак, а след това – гънки-те на богато надиплена пола.

– Трябваше да се сетя, че си ти, Нели Бърк – измърмори Грейм. – Ти си готова да се изложиш на най-голяма опасност, само и само да научиш някоя нова клюка.

Докато Нели се приближаваше, Майлс изведнъж си спомни за една тъмна лондонска нощ и въоръжена с пистолет жена.

– Ти си била – обвини я той. – Ти си била с нея в Лондон.

– Да, точно така – озъби се тя, – и ако сега пистолетът беше у мен, щях да ти пръсна глупавия мозък, колкото и да е трудно да бъде открит. – Погледна гордо към Дъндас, преди да добави: – Ти си глупак, Майлс Кънингам, щом си позволяваш да стоиш на роуардска земя и да разправяш подобни лъжи за лейди Сюизън и чичо й. Ти се промъкна в Шотландия миналата есен и ни окраде. Ти я принуди да измине целия път до онази воняща дупка, наречена Лондон и да се прави на слугиня, за да си върне онова, което й принадлежи по право...

– Дръж си езика зад зъбите, Нели – прекъсна я Дъндас, като огледа празния коридор. После понижи глас и додаде: – Вече каза предостатъчно.

Младата жена отвори ядосано уста, приближи се до войника и рече:

– Ако беше мъж на място, щеше да извадиш меча си и да го използваш както трябва, вместо да обещавах да помагаш на този... – И тя изгледа гневно Майлс. – Този презрян англичанин. И тогава всички ние отново ще бъдем в безопасност.

След което Нели се завъртя на пети и изчезна през тъмната врата.

– Северната кула е оттук – обясни Грейм и посочи към входа.

Младият мъж се отърси от вцепенението си и тръгна след войника. Опитваше се да дешифрира думите на Нели. Защо тази сквернословица мислеше, че той е откраднал *Maide dalbh*? Мили Боже, та те бяха равностойни на целувката на смъртта. Бяха някъде в замъка, не се съмняваше в това. Но къде точно? Трябваше да открие адските реликви и да ги унищожи.

Когато стигнаха до стаята му, Дъндас отвори вратата пред него.

– Не съди прекалено строго лейди Сюизън. Свързана е тясно с Робърт Харпър откакто умря майка ѝ. Ти не ѝ обръщаше почти никакво внимание.

Погледите им се срещнаха и Майлс изскърца със зъби при вида на покровителственото изражение на шотландеца.

– Всички вярват на приказките на Нели, нали? Всички вярват, че през тези години съм забравил напълно за Сюизън и че съм откраднал десените.

– Само ние с Нели знаем за *Maide dalbh* и за случилото се между вас с лейди Сюизън в Лондон. – Изражението му стана ожесточено. – И, моля те, да оставим тази тема.

Майлс бе изумен.

– Слушай, Дъндас. Всичко това е дело на Робърт. Той е откраднал десените и ги е поставил в дома ми, за да ме изкара предател. И ще го направи отново или може би следващата му жертва ще бъде Сюизън. Затова ми кажи къде са те.

Грейм не отвърна.

Младият мъж бе обзет от съмнения. Да не би все пак Сюизън да бе отстъпила *Maide dalbh*? Идеята бе прекалено опасна.

– Робърт Харпър се закле, че е унищожил десените.

– Да. Когато миледи беше още само едно дете, самотно дете, след като ти я остави тук.

Майлс бе обхванат от гняв.

– За Бога, Дъндас, няма да позволя да ме обвиняваш! Постъпих така, както сметнах за правилно.

– Правилно по английските закони – изсумтя Грейм.

– Обясни какво искаш да кажеш.

– Аз съм планинец. Ти не знаеш нищо за нас, нито за земята ни. – Вече по тихо добави: – Нито пък за лейди Сюизън.

Истината в думите на войника трогна дълбоко младия мъж. Нещо повече, окуражи го. Дъндас изглежда се интересуваше повече от личния живот на господарката си, отколкото от опасността, която представляваха за тях десените или Робърт.

Майлс се възползва от възможността, която му се предоставяше.

– Изгарям от желание да открия, дали всички тук са така загрижени колкото теб за щастието на Сюизън.

Грейм наклони на една страна глава.

– Да не би да мислиш да спечелиш лейди Сюизън като възхваляваш хората й?

Крайчетата на мустаците на Майлс потрепнаха лекичко от усмивката му.

– О, аз ще си я върна, Дъндас. По един или друг начин. А ти вече даде дума, че няма да се намесваш.

Младият мъж пожела лека нощ на събеседника си, влезе в стаята и затвори тежката дървена врата. Наля си халба бира от каната, оставена върху масата, след което с разположи на един от огромните столове, за да обмисли положението. Беше сгрешил в отношението си към Сюизън. Тя бе упорита като майка си и ако възнамеряваше да си пробие път през камеронската гордост, трябваше да действа много умно. Нито насилието, нито ухаждането бяха помогнали. Поне засега. Бе ред на неговата гордост да се разбунтува. Тогава си спомни мига, в който бе отнел девствеността й. Усети напрежение в слабините и разтвори по-широко крака, за да намали неприятното усещане. В съзнанието му се редуваха различни картини: Сюизън, възседнала го върху леглото му в Лондон, да го умолява прегракнало да й помогне да стигне до края, Сюизън, изумена и щастлива, когато настоява да я вземе на пода пред камината, Сюизън, облечена само с гарвановочерните си коси, спуснати върху раменете, надвесена над леглото му, да го храни с намазани с масло кифлички.

В този момент се оформи още едно видение, този път плод на мечтите му: Сюизън, с горда царствена осанка като шотландска кралица, поставила нежната си малка длан върху ръката му, го води надолу по

стълбите на Роуард касъл, за да го представи на обитателите на Пъруикшир. Сюизън, която го нарича свой господар и го дарява със силни синове, за да управляват тези планински земи. Сюизън, мамена и използвана от Робърт Харпър. Сюизън, която се хвърля в обятията на Майлс, щом научава истината.

Беше жаден както никога преди в живота си. Студената бира облекчи желанието му да пие. Но гладът оставаше. Гладът за една червенокоса жена, която да може да нарече своя съпруга, за място, което да нарича свой дом, място в Шотландия, наречено Пъруикшир.

Младият мъж се изпълни с непоколебима решителност. Щеше да спечели сърцето на Сюизън Харпър и да я защити от Робърт, но първо щеше да завоюва на своя страна нейните хора.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Майлс стоеше на обсипания с камъни път, вперил поглед в простиращата се пред очите му гледка. На юг се намираше Глазгоу, на запад – Инвърнес, на север – Мъри Фърт, на изток – Роуард касъл. И Сюизън.

Откакто бе пристигнал преди две седмици, тя умело избягваше опитите му да останат насаме. Изглежда не знаеше нищо за участието на Робърт в кражбата на десените и всеки път, когато Майлс подхванеше темата, тя я сменяше. Младият мъж чувстваше в себе си, че жената, която обича, няма да му довери дори петак, камо ли сърцето си. Възнамеряваше да промени това положение, но първо трябваше да открие десените. Всяка нощ мълчешком бродеше из замъка, но усилията му оставаха напразни. Дали не ги държеше в стаята си? Тази мисъл го разсмя, тъй като ако зависеше от нея, той никога нямаше да стъпи там.

Зад него Дъндас даваше заповеди на мъжете, спрели да почистят древния път. Нащърбените камъни, свлекли се наскоро от подгизналия от дъждовете хълм, бяха задръстили прохода и направили невъзможно минаването през него. Един смел човек, нетърпелив да се добере до Роуард касъл и предстоящото празненство, бе отишъл да помоли за помощ. Бе отбил каруцата си встрани, с изкривена ос, а съпругата и децата му чакаха под близкия явор.

Челото на Майлс се покри с пот. Избърса я с ръкава на взетата под наем туника. Домашно тъканото платно бе меко и макар и дрехата да му бе голяма, тя бе по-удобна от всичко друго, което бе носил. Памучната туника, боядисана в пясъчен цвят и с избродирани малки кафяви магарешки бодили¹⁰, беше красиво ушита.

– Вземи да я носиш – бе казал Дъндас, когато му подаде рубашката. – Изглежда прилично и ще ти бъде много по-полезна от твоите френски копирени дрехи. – После понижи глас и добави: – Нищо не може да замени шотландските платове.

„Винаги се стига до това“ – помисли си Майлс. В шотландските планини карираната носия и традицията, която представлява тя, се ценяха по-високо от всичко друго. Сибийл Харпър бе говорила по този начин. Нито времето, нито кървавите битки бяха променили планинците. Дали не грешеше, като искаше да унищожи *Maide dalbh*? Дали не трябваше да ги опазят въпреки опасността, на която се излагаха?

10. магарешки бодили – емблемата на Шотландия – Б.пр.

Младият мъж обърна лице срещу вятъра, без да престава да съзерцава земята, която някога бе мислил за прекалено камениста. Скорци и дроздове се трудеха неуморно, за да осигурят храна за своите малки, писукащи в гнездата край близките брези и ели. Космати говеда с дълги рога, типична за този край порода, пасяха сладката цъфнала детелина, покрила откритите поляни. Ливадите бяха осеяни с див невен. Жълтите цветове образуваха такива чудновати фигури по повърхността, сякаш някой великан бе разпръснал семената срещу вятъра. Хълмовете сияеха в пурпурен цвят от зрелия пирен.

„Как може някои хора да наричат *груба* и *сурова* тази земя?“ – размишляваше, изпълнен с копнеж, Майлс. Шотландските планини, известни с буйните си и упорити жители, обединени в кланове, с миризливите си овце и древните каменни крепости, бяха в действителност палитра, в която можеха да се видят най-прекрасните цветове и красота на природата. Нито кленовите гори на колониите, с техните златисто оранжеви багри през есента, нито европейските равнини, тучни и плодовици през пролетта, можеха да се сравнят с дивото великолепие на земята пред него.

Никога не бе чувствал Лондон като свой дом, а елегантната му къща бе само хотел, в който отсядаше между пътуванията си, или скъп декор, сред който посрещаше влиятелните си приятели, за да си осигури благоволенieto им. Шотландия обаче проникваше до самата му душа, зовеше го, предизвикваше го да открие границите на нейната щедрост. Но той просто не можеше да ги открие. Искаше му се да пусне корени в тази земя, да се присъедини към другите, които наричаха Шотландия свой дом. Искаше децата му да се родят тук.

Първо обаче трябваше да спечели Сюзън Харпър. Щеше да се справи. Тя го бе обичала в Лондон, щеше да го обикне и тук. С търпение и с помощта на времето щеше да възкреси любовта ѝ, молеше се на Бога това да стане по-скоро. Тялото му я желаше до болка, сърцето му копнееше за нея.

Зад него изцвили кон. Пронизителните звуци бяха в хармония с ниския музикален галски диалект, езика, на който говореха Дъндас и останалите. Сибийл бе научила Майлс на шотландски език още преди години и макар да не си спомняше всичко, знанията му бяха достатъчни, за да се ориентира в разговорите. Дъндас се готвеше да използва конете на пътника, за да разчисти пътя. Младият мъж хвърли още един поглед към Роуард и се запъти отново към другите.

Едва съдържа смеха си при вида на сцената, която се разкри пред

очите му. Причината за веселостта му бяха конете. Пред тези двама представители на прочутата с внушителните си размери и благия си характер шотландска порода, Грейм и другите двама мъже изглеждаха дребни.

Козината на жребците блестеше като коричката на печени кестени, дългите им гриви и опашки се вълнуваха като зряло жито от лекия летен ветрец. Приличаха на екипаж от приказка, украсен с гирлянди от цветя, който тегли каретата на самия Гъливер. Единствено масивните им корем и калната им козина, очевидно изцапана след преминаването на някой планински поток, издаваха ролята им на работни животни.

А те наистина работеха здраво. Хамутите им бяха дървени, покрити с кравешка кожа, с прикрепени към тях дълги вериги, изковани от скъпоценното вносно желязо. Зад себе си конете дърпаха широка цепеница, отдавна останала без кора и клони, която изпълняваше ролята на търмък. Прекараха жребците неколкократно назад и напред и след всяко минаване камъните по пътя ставаха все по-малко.

Някой извика името на Майлс. Той се обърна по посока на Роуард и видя приближаващия се Макаду. Конят на момчето приличаше на пони, в сравнение с масивните шотландски животни. Юношата скочи в движение и в бързината си да стигне до Майлс, се спъна в един голям камък.

– Внимавай, момко – засмя се младият мъж.

Изчервен от срам заради несръчността си, Макаду се изкашля.

– Господарката ме изпрати да ви доведе в замъка, сър... – Спря за момент, за да си поеме въздух. – Каза, че ще накара да набучат главата ви на кол, ако се бавите.

Хората зад него прекъснаха работата си, в очакване да чуят отговора му.

Без да издава, че познатата заплаха, произнасяна неизменно с кралски тон, го е развеселила, Майлс отвърна:

– Предай на лейди Сюизън, че съм зает. – Махна с ръка към групичката хора и конете. – Кажи й, че ще дойда, когато свършим.

Долната челюст на момчето увисна.

– Но, сър – заекна то и погледна към баща си за подкрепа. – Тя каза да ви заведе веднага.

Дъндас подсвирна, другите размениха тихичко по няколко думи. Майлс кръстоса ръце пред гърдите си.

– Кажи й, че не мога да дойда сега, Макаду – отвърна с преувеличен спокоен тон той.

– Да, сър.

Момчето смръщи чело и хвърли изпълнен със скептицизъм поглед към младия мъж, преди да подкара в галоп понито си.

Майлс трябваше да положи доста усилия, за да прикрие възбудата си, причинена от желанието на Сюизън да го види.

– Това трябва да е пак онази проклета Нели, дето си вре носа навсякъде – рече Грейм и поведе отново конете.

Майлс само се усмихна и пак преви гръб над работата, която ги чакаше. Макаду се върна по-скоро, отколкото се очакваше. Животното му се бе запенило от лудото препускане.

– Миледи каза – започна да обяснява момчето, като че ли рецитираше добре научен урок, – че ако не занесеш измамната си английска кожа до замъка, ще свари Уилям във врящо олио.

И подчерта края на посланието си с буйно кимане.

Младият мъж се почеса по главата, като се престори на изненадан.

– Хмм! – Завъртя очи. – Дамата май е нещо кисела.

Зад гърба му се разнесе искрен смях.

– О, не, сър – обади се припряно Макаду. – По-ядосана е от овцете на Макайвър в деня за стригане.

– Е, в такъв случай, мисля изобщо да не се прибирам.

Момчето си пое рязко въздух, а след това го изпусна горестно.

– О, моля ви, сър, елате. Ще одере жив и мен, ако откажете.

– Тук почти привършихме – заяви Дъндас, който се бе приближил зад Майлс. – Вземи един от жребците. – Усмихна се и намигна. – Така язденето ще стане по-интересно. И не забравяй да изпратиш ковача и няколко колела. – След това се обърна към сина си. – Добре се справяш, момчето ми.

Майлс яхна един от конете, като все още се преструваше, че му е безразлично, и последва Макаду. Учуди се от скоростта, с която се движеше едрото животно. Краката го боляха малко заради широкия му гръб, но скоро привикна и мислите му се понесоха към предстоящия разговор.

Бе виждал Сюизън ядосана само веднъж – в Лондон, след като бе нарушила изискването му да не става от леглото, без първо да го събуди. Харпъровски сините ѝ очи блеснаха предизвикателно, когато я смъмри.

Харпъровски сините ѝ очи горяха гневно и сега, когато влезе в стаята ѝ. Изправила гръбнак, с пусната коса, която се вееше, докато тя крачеше нервно напред-назад и даваше нареждания на Нели, седнала по

турски върху персийския килим – същия, който бе изпратил преди години. При вида му младият мъж се спря за момент. Бе я обвинил несправедливо, че го е продала. Вината, която почувства, бе изместена от възбуда и напрегнато очакване, когато тя се обърна към него.

Прекрасно ушитата рокля бе с достатъчно дълбоко деколте, за да даде представа за красивите ѝ налети гърди. Това обаче не беше нужно на Майлс, тъй като той си спомняше прекрасно как изглежда тя под роклята, всеки контур, всяка извивка. Нещо обаче се бе променило и то нямаше нищо общо нито с цвета на камеронската ѝ коса, нито с великолепната ѝ дреха. Изглеждаше самоуверена, имаше царствен вид и за негово изумление сякаш владееше напълно положението. Не успя обаче да съдържи усмивката си при вида ѝ.

Бузите ѝ бяха поруменели, но гласът ѝ прозвуча въздържано, когато го погледна и рече:

– Сега ги занеси на мисис Макайвър, Нели. Ще изберем другите шарки по-късно.

Слугинята хвърли убийствен поглед към Майлс, преди да вдигне наръча дървени пръчки.

Спомнил си Сибийл Харпър и нейните съкровища, младият мъж не се съдържа и попита:

– Това ли са *Maide dalbh*?

Нели се изсмя. Сюизън го погледна укоризнено. Очевидно бе преценил правилно настроението ѝ – гневът отговаряше на яркия цвят на лицето ѝ. Желанието му да дойде края на това ужасно безразличие помежду им, очевидно най-после се бе осъществило. Но никога не бе мечтал Нели Бърк да му се надсмива.

– Попитах дали това са шотландските десени – обърна се към Сюизън той.

– Разбира се, че не са *Maide dalbh*, глупав, непросветен англичанино – озъби се слугинята, като надвика потракването на дърво, докато събираше пръчките. – Вашият английски крал ще окачи на бесилото всеки, който ги притежава, не знаеш ли? Това са десените на лейди Сюизън. Ти най-добре от всички би трябвало да знаеш, че това не са *Maide dalbh*...

– Нели – прекъсна я тихо, но с несъмнено авторитетен тон господарката ѝ.

Само след миг тя бе до Майлс. Той я погледна и първата дума, която му дойде наум, бе... „прекрасна“. Усети, как омеква. Физическият ефект обаче бе напълно противоположен. Цялото му тяло, толкова

дълго лишено от удоволствието, което можеше да му даде само тя, отвърна светкавично.

Младата жена поруменя под втренчения му поглед. Той положи неимоверни усилия, за да освободи съзнанието си от тези похотливи мисли и да подчини непокорното си тяло на своята воля.

– Отпрати прислужницата, девойче – рече той.

– Не ми нареждай какво да правя!

– Не ѝ позволявай да остане – настоя ядосано Майлс. – Или тогава отвори широко вратите, така че всички да чуят. Не ми пука. Но това трябва да ти е ясно, Сюизън Харпър. Трябва да изясним този въпрос и то незабавно!

– Няма да те оставя сама с този езичник – обади се самоотвержено Нели.

Господарката ѝ бе на края на издръжливостта си. Нямахше да позволи на Майлс да си създаде здрави позиции в Роуард. Не с Нели и със сигурност не с Дъндас и най-верните ѝ хора. Майлс трябваше да напусне още днес Шотландия.

Обявеното празненство беше определено за утре. Но в негово присъствие не можеше да разкаже измислената история за мъртвия си съпруг. Той не трябваше да научи нито за бебето в утробата ѝ, нито за местонахождението на *Maide dalbh*.

– Слушай какво ти казвам, Нели Бърк – озъби се Сюизън. – Излез отук!

Прислужницата се изправи възмутено и вдигна десените на рамото си. В края на всяка пръчка висеше парче плат. Някои от тях бяха раирани, други – карирани. Лицето на слугинята почервения от тежестта им. Имаше вид на шотландец, нарамил забранените от закона гайди. Подобна картина Майлс не бе виждал от младостта си и никога повече нямаше да види благодарение на кралската заповед.

Сюизън прошепна нещо в ухото на Нели, изпрати я до коридора и затвори вратата след нея. След това се обърна към Майлс и се приближи към него с познатото прелестно извиване на бедрата. Усмиваше му се и младият мъж усети, че тялото му ѝ отвърща веднага. Тя идваше при него и можеше да си позволи да бъде великодушен към нея. Очевидно възнамеряваше да сложи край на това недоразумение.

В този момент дланта ѝ се стовари върху брадясалата му буза. Ухото му писна и пред очите му се появиха звезди. По дяволите, бе го зашлевила така, че дори големият Тори Уиткинс можеше да ѝ завиди.

Майлс сграбчи китките ѝ, тъй като по здраво стиснатите ѝ челюсти

разбра, че се готви да го удари пак.

Младата жена опита да се освободи, гърдите ѝ се надигнаха, устните ѝ се изпънаха.

– Пусни ме, грубиян такъв! – изсъска тя, а очите ѝ искряха ядно. – И отнеси противната си личност обратно в Лондон, където ѝ е мястото. Не те искам тук. Не искам...

– Тишина! – Той прекъсна рязко тези слова, които го нараняваха болезнено.

Знаеше добре, че го иска. Обичаше го, беше сигурен в това. Докажеше ли веднъж, че виновният е Робърт, тя щеше да се хвърли с разтворени обятия към него.

– Престани! Пусни ме! – озъби се Сюизън, изплашена до смърт да не я омагьоса отново.

Макар и да го обичаше, не можеше да остави хората си в зависимост от демона, в който се бе превърнал.

– Не! – изръмжа младият мъж.

Прекрасните очи се разшириха и Майлс трябваше да положи доста усилия, за да не я разцелува. Тя бе емоционална както в гнева, така и в страстта си. При тази мисъл той усети напрежение в слабините си.

Кракът ѝ се стовари върху пищяла му. Майлс отстъпи – страстта отлетя, изместена от рязката болка.

Сюизън се отскубна от ръцете му, но не помръдна. Гледаше го самотоволно, очевидно горда от начина, по който се бе отнесла към него.

– Можеш да си тръгнеш доброволно – започна с царствен тон тя, – или ще накарам хората си да те придружат до границата. Изборът е твой.

Някога бе подозирал, че е упорита като майка си, сега вече бе сигурен. Отвърна с преувеличено благороден тон:

– Да не би да се страхуваш, че ще създам неприятности в отношенията ти с Лаклан Маккензи?

Очите ѝ се разшириха, а след това се присвиха.

– Нямах неприятности, преди ти да се появиш в живота ми.

– Може и така да е, Сюизън, но преди това нямаше и Роуард касъл, нали?

– Ти си луд – заяви тя. – Първо разправяш на Дъндас и слугинята ми, че съм те пратила в Тауър ъф Ландън, сега пък говориш втели-неки-пели за семейния ми замък.

– Той не е съвсем твой, Сюизън – отвърна толкова спокойно, колкото съумя той.

Младата жена премигна, неспособна да разбере какво има предвид и каква бе причината за подобно нелепо твърдение.

– Роуард касъл е дом на рода Лохиел Камерон още по времето, когато вие, презрените англичани, сте живели из пещерите! Тук нямаш власт.

Майлс се усмихна, наклони на една страна глава и заяви:

– Напротив, имам. И ще остана тук толкова дълго, колкото желая.

Сюизън изправи гръбнак.

– Заплашваш ли ме? – Обгърна с широк жест помещението. – Тук? – Изгледа го възмутено. – В дома ми?

Решил, че моментът е подходящ да разкрие даденото на майка й обещание, младият мъж отвърна:

– Роуард касъл е мой, Сюизън. Мой е още от смъртта на майка ти.

Лицето й побеля като платно. Нима наистина имаше власт да отнеме дома й? Мили Боже! Беше откраднал сърцето й, бе забременяла от него. Какво още можеше да й причини? Объркана, тя отвори уста, затвори я, отвори я отново, но от нея не излезе нито звук.

– Сюизън... – окуражи я той.

– Но земята... замъкът е мой – обади се приглушено тя. – Чичо Раби е разговарял с краля и е откупил Роуард.

Майлс изгаряше от желание да я докосне и пристъпи крачка напред.

– Робърт е направил доста неща, но сред тях не е това, което твърдиш – произнесе тихо той. – Аз обещах на майка ти да запазя имението, Сюизън, и заложих наследството си, за да откупя земите на клана Камерон – обясни той. Младата жена го погледна бегло, но той забеляза тревогата в очите й. – След моята смърт – продължи Майлс, – или след като се омъжиш, земята става твоя.

При тези думи тя се оживи. Младият мъж се усмихна леко.

– Няма защо да питам кое от двете предпочиташ.

– Ти си лъжец и крадец, Майлс Кънингам. Открадна моята собственост – заяви с отбранителен тон тя, а сърцето й стенеше от разбитите момичешки мечти. – След това скалпи някаква фантастична история, че уж са те затворили в Тауър ъф Ландън. А сега очакваш да повярвам, че си моят благодетел. – Завъртя се на пети и му обърна гръб. – Не ти вярвам! Нямаш доказателства.

Той я сграбчи за раменете и я притисна там, където й беше мястото. А после се приведе, така че носовите им почти се докоснаха.

– Не съм откраднал безценните ти шотландски десени – закле се

той, като я гледаше право в очите.

– Ха-ха! – изсмя се тя. – Как можеш да отричаш, когато ги видях със собствените си очи в мазето ти!

– И въпреки това отричам – настоя той. – Защото знам, как са се озовали там.

– Откраднал си ги, ето така. – Знам, че си ги откраднал. – Гласът ѝ обаче не звучеше толкова убедено. – Бяха там, в твоето мазе.

– А ти ги взе, нали?

Майлс плъзна длан под брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Видял упоритото ѝ изражение, той въздъхна. Тя отново започваше да му се изплъзва.

– Сюизън – поде търпеливо той, само за да усети, как цялото ѝ тяло се напрегна. – Помисли малко, любов моя. Защо ще рискувам да ги крада?

– Откъде да знам по какви правила работи побърканият ти мозък? – отвърна предизвикателно тя, в този момент следобедното слънце превърна косите ѝ в пламъци. – След малко сигурно ще кажеш, че няколко шотландски елфи са ти донесли *Maide dalbh* на златните си крилца!

– Не, Сюизън – усмихна се дяволито той. – Говоря истината. Робърт Харпър е откраднал десените.

– Чичо Раби? – изсмя се тя. – И защо са му на него?

Майлс я изглежда сериозно – знаеше, че ѝ е нужно време, за да осмисли онова, което щеше да ѝ каже.

– Пренесъл ги е в мазето ми, за да ме обвини после в незаконното им притежание. Това е истината, кълна се.

Видя, как недоверието в широко отворените ѝ очи премина в съмнение.

– Не! – Младата жена отстъпи крачка назад. – Та той ми е близък роднина. Не мога да повярвам. Няма да повярвам такова нещо за него.

Тя се завъртя и обгърната от облак ярък ленен плат, отново му обърна гръб. Гръбнакът ѝ отново бе опънат като стрела. Все още не му вярваше. Беше вярна на Робърт!

Майлс потърси в ума си някакъв по-мек и тактичен начин, с чиято помощ да я накара да види действителността такава, каквата е, но нито една идея не му хареса, докато не се сети за миниатюрата.

– Мислех, че думата ми ще е достатъчна за теб, любов моя – рече безизразно той. – Нямах пръст в измамата с платовете ти. Нима забрави това?

Сюизън се обърна бавно към него, събрала ръце като за молитва.

– Не – прошепна тя. – Обвиних те несправедливо и съжалявам за това.

– Но...

Тя си пое дълбоко въздух. Гърдите ѝ издуха плата на роклята ѝ.

– Въпросът вече е уреден. Сама ще продавам платовете си.

– Но няма да забравиш, нали, Сюизън? И няма ли да започнеш да ми вярваш?

Мълчанието ѝ го сряза като с нож.

– Добре тогава – заяви Майлс, бе решил да оставят темата за платовете. – Имам материално доказателство за вината на Робърт.

– Доказателство? Ами, това е поредната ти лъжа!

Наранен от жестоката забележка, младият мъж се обърна, приближи се до вратата и я отвори. Присви отегчено устни, тъй като Нели стоеше все още там.

– Иди в стаята ми и донеси миниатюрата – нареди той. – Тя е на...

– Знам къде е проклетата картина – присви очи слугинята. – Лъжлив подлец! Не ти стига онова, което причини на лейди Сюизън в Лондон, ами и сега...

– Върви, Нели! – изкрещя той, изгубил търпение. – Донеси я веднага, или, кълна се във всички светии, ще съжаляваш. И никога вече не подслушвай зад вратата ми.

– Твоята врата ли? – озъби се прислужницата, а след това измърмори под носа си някаква вулгарна келтска ругатня за близките му роднини.

Щом се убеди, че Нели тръгна да изпълни молбата му, Майлс се върна в стаята на Сюизън, като мислеше трескаво какво да каже, откъде да започне и как да направи и двете възможно най-безболезнено.

Всички идеи излетяха от главата му, щом видя застаналата край леглото Сюизън, със замислено изражение на прекрасното си лице. Прекрасно ушитата рокля подчертаваше красотата ѝ. Белият лен беше на тъмносини квадратчета и във всяко едно от тях бе избродиран малък букет цветя.

Изпълниха го гордост и състрадание. Гордост от таланта ѝ в тъкачеството и състрадание за нея самата, когато най-после приеме истината за чичо си. Трябваше да действа много предпазливо, когато изобличава Робърт. Изкашля се, за да се освободи от заседналата в гърлото му буца.

– Ти ли си уши роклята, Сюизън?

Тя като че ли се пробуди от дълбок размисъл.

– Не. – Отпусна се върху леглото. – Нямам талант за шиенето. Тя е

дело на Нели.

– Но ти си изтъкала плата.

Младата жена сведе поглед към дрехата си и прокара леко тънкия си показалец по едно от тесните сини квадратчета.

– Да, шарката е мое творение.

– Прекрасна е – заяви убедено Майлс. – Мисля, че е по-хубава от всичко, което е правила майка ти. Нищо чудно, че се ядоса толкова, когато научи за измамата на Робърт.

Тя го изгледа, наклонила на една страна царствената си глава, а лъскавите коси се плъзнаха върху едното й рамо. Смелостта й изневеряваше. Откъде щеше да намери сили да го прогони от живота си, ако продължаваше да открива слабите й места?

– Моля те, не споменавай за чичо или мама – успя да произнесе тя. – Поне не сега.

Тя се взря със сериозно изражение в него. Младият мъж издържа погледа й с желанието най-после да прозре искреността му. Да съзерцава Сюизън Харпър бе най-приятното занимание, което можеше да си намери, и само с усилия на волята успя да се задържи на мястото си. Искаше му се да я прегърне и да я притисне към себе си. Искаше му се да...

Вратата се отвори и Нели влезе в стаята.

– Ето! – И тя пхна миниатюрата в богато инкрустирана овална рамка в ръцете му. – Проклето английско парвеню. Дано дяволът да отнесе черната ти душа и да те отмъкне в ада. – После се поклони на господарката си и рече тихо: – Ще бъда в кухнята, миледи, ако имате нужда от мен.

Младата жена кимна. Слугинята излезе.

Майлс се разположи върху персийския килим в краката на Сюизън.

– Остани.

Докосна я по дланта, когато тя понечи да стане от леглото.

Очите й се насочиха към портрета, а след това – към някаква точка зад рамото му. Той държеше златната рамка в двете си ръце и изучаваеше изписания върху него образ. Бледата дама не приличаше изобщо на пълната с живот Сюизън Харпър. Как ли щеше да реагира, когато научи истината?

– Знаеш ли коя би трябвало да бъде тя?

Младата жена замръзна. Зъбите й започнаха да хапят лекичко долната й устна.

– Да – дочу се тихият отговор. – Знам коя е.

– Коя? Тя го изгледа с поглед, който според него използваше само

за най-непокорните си слуги.

– Това е жената, за която възнамеряваш да се ожениш – отвърна с царствен вид тя.

Майлс я погледна заинтригуван и отвърна:

– Да, предполагаше се, че това е жената, която обичам.

„Започна се.“ Ъгълчетата на устата ѝ потрепнаха, а в очите ѝ блеснаха сълзи. Сърцето му литна – Сюизън страдаше, че той може би обича друга.

– Изпрати ми го Робърт... след като го помолих за твой портрет.

– И той действително поръча портрет, не миниатюра. А това, както виждаш, не съм аз.

– Никога не съм виждал портрета. Аз поръчах миниатюра с твой образ, Сюизън, за да мога да я нося с мен по време на пътуванията си. Робърт искаше да ме накара да повярвам, че изглеждаш така.

– Що за номера са пък това сега? Не вярвам, че ти я е изпратил. Защо ще го прави?

Майлс се усмихна криво и, като се молеше тя да му повярва, обясни:

– Направил го е, за да ме накара да мисля, че си грозна. – Вече спокойно добави: – Както виждаш, имах основателна причина да те наричам грозна. И именно затова толкова често ти пишех да си намериш съпруг.

Младата жена вдигна поглед и рече:

– Все още не ти вярвам. Никога не си споменавал за брак в кратките бележници, които ми прашаше.

– Кратки ли?

Нервите му бяха опънати до край като уелски лък. Затвори очи, издиша бавно, пое си дълбоко въздух и продължи:

– А какво тогава ще кажеш за писмото ми по повод на миниатюрата, Сюизън? Писах, за да ти благодаря и ти съобщих за новата рамка. И това ли си забравила?

– Нищо такова не си ми писал!

– Пазиш ли още писмото?

– Да. Всички до едно.

Тя скочи от леглото и се отправи към бюрото. От едно от чекмеджетата му измъкна спретнато подреден сноп писма.

Преметна дългите си коси през рамо, изгледа го предизвикателно и му подхвърли връзката.

– Не съм някое тъпоумно селско момиче, за да погълна лъжите ти –

зави тя, като кръстоса ръце и вирна брадичка.

Някъде в далечината се чуха удари на чук върху наковалня. Бумтенето отекна в ушите на Майлс. Ето, че най-после се бе озовал насаме със Сюизън и се опитваше отчаяно да ѝ покаже истината. В ръката си държеше връзка писма, които виждаше за първи път. Чукът отекна отново, сякаш обявяваше смъртната присъда на всичките му добри намерения. Господи, колко наивен е бил само!

Вдигна миниатюрата и я постави заедно с писмата на пода.

– Това е писано от мен толкова, колкото този портрет е твой.

– А, очаквах да кажеш нещо подобно – заяви тя, а гласът ѝ, подсилен с напевния шотландски диалект, прозвуча като музика в ушите му.

Щеше да я заболи, когато най-после осъзнае истината. Младият мъж я погледна право в очите с надеждата, че тя ще прочете отговора в погледа му.

– Писмата ми до теб в началото бяха и дълги, и чести, но тъй като ти отговаряше с набързо надраскани няколко реда за реколтата и становеите... ами... – Въздъхна, отчаян от многобройните пречки и уплашен, че може да я загуби. – Исках да бъдем брат и сестра както по времето, когато бяха живи родителите ти, преди да се преместиш да живееш тук.

Сюизън премигна и го погледна отново. Почти се смееше, когато отвърна:

– Боже мой, Майлс, вярно е, че реагирах като дете, когато ме остави тук, но действително си бях малка – само на десет години. Сега вече съм възрастен човек и не чак толкова смахната, та да повярвам на всички тези приказки за братя и сестри. А и едва ли е уместно, ако питаш мен, като се има предвид...

Спря и бузите ѝ поруменияха. Мозъкът му работеше трескаво в усилията си да намери нужните думи, за да я убеди.

– Робърт ми изпрати миниатюрата и е написал тези писма. Ако е нужно, още днес ще изпратя да го доведат. Аз съм невинен, Сюизън. – С надеждата да намали напрежението и неприязънта, които витаеха във въздуха, той се усмихна тъжно и додаде: – Презряното ми английско сърце не е чак толкова черно, колкото си мислиш.

В следващите няколко мига стана свидетел на смяната на хиляди емоции върху прекрасното лице на Сюизън Харпър – от недоверие до гняв, от удоволствие до мъка. Но липсваше единствената емоция, която желаше да види – приемане на фактите. А негативната ѝ реакция му бе омазна.

– Трябва да си побъркан, за да очакваш от мен да ти повярвам.

– Какво тогава ще стане с нас, Сюизън? – попита тихо Майлс с мисълта, че той самият трябва да бе побъркан, за да излага сърцето си за нови удари, но въпреки това бе неспособен да се въздържи. – И онова, което направихме в Лондон? И това ли ще отречеш?

Дъхът на младата жена секна, а тъмносините ѝ очи се разшириха тревожно – реакция, която не бе очаквал.

– Направили ли? Какво имаш предвид? – попита тя, като го оглеждаше питащо.

Обвинителният ѝ тон го шокира. Чувстваше се уморен от тази нескончаема словесна битка. Ако страстта бе единственото, което ги свързваше, щеше да я използва, докато принуди Сюизън да приеме истината и да признае, че също го обича.

Майлс се изправи и протегна ръка към нея.

– Сюизън, ела тук.

Тя отстъпи назад.

– Не.

– Страх ли те е? – попита той.

Прекрасното ѝ лице се засенчи от тревога.

– Единственото, от което се страхувам, е да не изгубя дома си.

Все едно че го прободете с нож в сърцето, но той успя да запази спокойно изражението си. Щеше да я има, каквато и да бе цената.

– Знаеш как да запазиш Пъруикшир.

Младата жена въздъхна тежко.

– Да. Трябва отново да бъда твоята уличница... или да се омъжа. – Спря за момент и добави примирено: – Лаклан ще дойде утре. Ако искаш, ще можеш да поговориш с него по този въпрос.

Вулгарната дума сама изскочи от устата на младия мъж, който я сграбчи в обятията си.

– Няма да се омъжиш за този Лаклан Маккензи! – изкрещя той.

Сега вече Сюизън нямаше избор. Историята за починалия съпруг ставаше неизползваема, при положение че Майлс оставаше тук, а очевидно, въпреки шамарите и обидите, с които го обсипваше, той не възнамеряваше да си тръгне.

– Трябва да се омъжа.

– Тогава се омъжи за мен – изсумтя той.

Сърцето ѝ биеше лудо, а в мозъка ѝ бе истински хаос от въпроси без отговор.

– И мислиш, че ще се омъжа за един лъжец и крадец?

Ако не беше толкова объркана, може би щеше да се почувства

виновна при вида на нараненото му изражение.

– Добре тогава – отвърна, както й се стори, прекалено разумно той.

– Ще изпратя Уилям за доказателството.

Сюизън моментално се изпълни с подозрения и попита:

– А защо не ти самият?

– Моі? – Златистите вежди се извиха, а очите му се разшириха невинно. – Но аз току-що започнах да те опознавам отново. А и тук ми харесва.

– Но това са глупости – възкликна тя. – Може да вземеш дрехи на заем от Дъндас и да се обличаш като шотландец, но никога няма да станеш истински планинец, Майлс Кънингам. А аз няма да се влюбя отново в теб.

Внезапно обстановката в стаята сякаш се промени. По гръбнака й полазиха ледени тръпки. Блажена света Ниниан, какво бе казала?

Той се усмихна с онази усмивка, която си спомняше така добре, същата, от която колената й бяха омекнали в един претъпкан лондонски магазин, която бе накарала Оли Куксън да се измъкне от стаята, за да ги остави сами, същата усмивка, която щеше да си спомня и когато остарее и остане сама.

– Обикни ме отново, Сюизън.

След миг устните му бяха върху нейните и нищо повече нямаше значение, тъй като тя отново бе омагьосана от него. Обичаше този мъж, в това нямаше никакво съмнение, както нямаше съмнение, че офиката ще разцъфне напролет. Беше си играл с нея като дете, беше я научил на разни неща като истински брат. А сега, с познатите ръце и любяща уста, щеше да я отведе до върховете на насладата като съпруг.

Копринената му брада одраска лекичко брадичката й. Докосна го по бузата и прокара пръсти по косматата й повърхност. След това дланите й се плъзнаха по-надолу – към широката гръд и тънкия кръст. Усети, че е отслабнал. С разума си разбра, че е по-гладен от когато и да било досега. Желаше я отчаяно, както й се стори, и макар целувките му да не бяха груби, чувстваше, че се сдържа с усилия на волята.

Покорена и замаяна от факта, че я желае толкова силно, Сюизън се изпълни с щастие, готово да избликне във вид на смях. Силните му длани галеха кръста й, а устните му слязоха към шията и раменете й.

– Ще ме занесеш ли до леглото? – попита тя, отдадена единствено на усещанията. В отговор той свлече корсажа надолу до кръста й. – Майлс! – възкликна задъхано младата жена, – ще вдигнеш ли полите ми, за да ме вземеш тук, където стоим?

Почувства трептенията на гласа му във възбуденото връхче на гърдата, до която бе допрял устни.

– Едва не го направих, доколкото си спомням, една нощ в мазето в Лондон. – Направи пътечка от влажни целувки, водеща към другата ѝ гърда. – Но не и днес, любима, не и тук, тъй като, сама трябва да си се убедила, – потърка се в тялото ѝ младият мъж, – любовта ми към теб включва още много неща и е много над изобретателността в леглото.

Усетила възбудата му, Сюизън се изпълни с още по-силно желание, подобно на ловджийски ястреб през топъл летен ден. Искаше го до болка, чувстваше празнина в себе си и ѝ се струваше, че ще умре, ако не бъде неин още през следващите минути.

Бе я окрал, беше най-лошият от крадците и най-добрият от лъжци-те, но, за Бога, това вече нямаше значение за нея.

В следващия миг роклята ѝ се свлече на пода и приятният летен въздух погали кожата ѝ. Ушите ѝ бучаха от нетърпение, което замъгляваше погледа ѝ. Краката ѝ се отделиха от пода и след малко усети меко-то легло под гърба си и топлината и тежестта на Майлс отгоре си. Грубоватата му туника драскаше кожата ѝ, а ръката му действаше между телата на двамата. След това младият мъж легна отгоре ѝ, повдигна се на лакти и обхвана с длани лицето ѝ. Очите му светеха, нежният златист блясък на залеза играеше в кафявия им цвят, който обичаше толкова. След миг той проникна в нея, като предварително повдигна леко таза ѝ. Тя се подчини охотно, нетърпелива, трескава да се слее по-скоро отново с него.

Мускулите му се напрегнаха, докато се приближаваше все повече до целта, към която се стремяха и двамата.

– Кълна се във всички светии, Сюизън, все едно че сме създадени един за друг – прошепна дрезгаво в ухото ѝ той.

Това страстно обяснение в любов и все по-буйните му движения отнеха дъха ѝ. Майлс се стремеше отчаяно да я отведе в блажените полета, където се бяха озовавали вече неведнъж заедно. Младата жена се отдаде напълно на любовните му движения и когато той ѝ сграбчи за хълбоците и я притисна диво към себе си, като зовеше името ѝ, тя достигна желанието си.

Съзнанието ѝ плуваше безцелно след изживяното блаженство, когато го чу да изпъшква, да я нарича „своя любов“ и да се кълне, че не може да чака повече. Сега дойде неговият ред и той стигна буйно до края.

Едва след като дишането ѝ се нормализира и съзнанието ѝ се проясни, Сюизън си даде сметка, че той не бе успял да се съблече. Надигна се

и го огледа.

– Мили Боже, Майлс – засмя се тя, – дори не си си свалил ботушите.

Той се надигна на силните си ръце и изви врат, за да проследи погледа ѝ. А след това обърна очи към нея, те светеха закачливо, когато се изкашля и рече:

– Вярно, девойче, но вниманието ми бе обсебено от друго. – И я целуна целомъдрено по носа. – Най-вероятно ти си виновна за това.

Тя се засмя гърлено, изпълнена с удоволствие от познатите закачки.

– Това не е мое дело – отвърна с шеговита строгост тя и се размърда, за да размести члена му, здраво пуснал корени в нея.

Майлс се засмя.

– Продължавай така, девойче, и ще удвоиш престъплението и утроиш наказанието си.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Сюизън се събуди от радостните викове на деца, отдадени на утринните си игри. В този момент се дочу развълнувано кудкудякане и младата жена заподозря, че вниманието на децата е било привлечено от някоя тлъста кокошка или надут петел.

Сюизън се протегна и кракът ѝ се допря до някакъв друг крак, дълъг, мускулист, покрит с копринени косъмчета.

Майлс.

Прозявката заседна тревожно в гърлото ѝ. Сърцето ѝ заби лудо. Все още замаяна от съня, тя се заслуша в дишането му. Дълбоко и равномерно, точно както се бе надявала. Предпазливо, за да не го събуди, тя отмести крак и опита да се измъкне неусетно, но ръката му бе праметната през кръста ѝ.

Обсебена от противоречиви емоции и обхваната от поредния пристъп на сутрешно гадене, младата жена лежеше неподвижно, с единственото желание и умът, и стомахът ѝ да направят същото. Въпреки усилията ѝ обаче в съзнанието ѝ се редуваха картини от предишното денонощие, а стомахът ѝ се гърчеше неудържимо.

Сюизън огледа познатата обстановка. Погледът ѝ се спря на връзката писма и малката овална миниатюра. Преглътна мъчително, успя да се пребори за момент с гаденето и съсредоточи вниманието си върху често препрочитаните писма. По-новите бяха бели, но хартията на по-старите бе пожълтяла от времето. Видя се отново като шестнайсетгодишна девойка, която нетърпеливо разкъсва плика, за да види какво ще ѝ съобщи Майлс.

Сълзи опариха очите ѝ както през онзи важен за нея ден, когато Майлс не си направи труда да отбележи превръщането ѝ в жена. Дори сред шумното веселие и пожеланията за щастие на най-скъпите ѝ приятели, мъката от незаинтересоваността на Майлс не бе я напуснала. Този ден бе станал повратна точка във взаимоотношенията им, поне за нея. Никога повече не викаше от щастие, когато Раби носеше писмата, нито пък се криеше в стаята си, за да препрочита отново и отново посланията му.

От този ден нататък надделя разумът.

През рамото си младата жена погледна към златисторусата глава.

Сега обаче разумът не бе надделял.

Премигна с надеждата да прогони сълзите и спомена за шестнайсетия си рожден ден.

„Аз не съм писал тези писма“ – бе казал Майлс.

Стомахът ѝ се сви и ѝ се догади силно, устата ѝ се напълни със слюнка. „Възможно ли е Раби да е сторил толкова лоши неща?“ По челото ѝ изби студена пот. Чувствайки, че ще се опозори, ако не се измъкне от леглото, хвана дебелия китка на любимия си и внимателно повдигна ръката му от кръста си. Той се размърда и се притисна по-близо до нея. Сюизън спотаи дъх за момент, не можеше да чака повече. Измъкна се изпод ръката му, втурна се към нощното гърне и клекна на каменния под. Затвори очи и престана да се съпротивлява на бурята в стомаха си.

След няколко изпълнени с агония мигове, ѝ олекна. Все така без да отваря очи започна да опипва близката масичка, където Нели винаги ѝ оставяше чиста кърпа. Дървената повърхност бе гола. В този момент това, което търсеше, се озова в ръката ѝ.

– Благодаря ти, Нели – промърмори по навик тя.

Тъй като не получи отговор, младата жена погледна вляво. И видя чифт определено мъжки колене. Изпъшка, зарови лице в кърпата, отпусна се назад върху петите си и зачака.

Изпълнена със страх от реакцията му, след малко се осмели да погледне крадешком. Изражението му беше мрачно, буреносно, а очите му ѝ се сториха почти черни. В ръката си държеше намокрена кърпа. По каменния под падаха капчици вода и звукът отекваше силно като топовни гърмежи в ушите ѝ.

– Добре ли си? – попита дрезгаво той.

Ядосана от привидната му безчувственост и смутена от изпълнението си в негово присъствие, тя промърмори:

– Красив е пиренът през юли.

– Вземи проклетата кърпа – подаде ѝ я той.

Очите му се стрелнаха към голия ѝ корем.

Обзе я огромна мъка и ѝ се стори, че ѝ се повдига отново. Обвинителният му поглед я пронизваше като шотландска алебарда.

Младият мъж разтвори длан и студената мокра кърпа тупна върху бедрата ѝ. Без да каже дума или да смекчи изражението си, той се завъртя на пети и се приближи до леглото. Гърбът му бе напрегнат, голите хълбоци – стегнати, а ръцете – стиснати в юмуци. Наведе се и вдигна миниатюрата. И внезапно я захвърли срещу стената. Тръсъкът наруши тишината. Разделена от рамката си, миниатюрата се разпиля на няколко

парчета по килима.

Сюизън затаи дъх. Баща ѝ я бе предупредил за гнева на Майлс. Но за първи път тя ставаше свидетел на яда му. Беше сигурна, че сега, след като бе разбрал за бременността ѝ, Майлс бе вбесен от нежелания факт.

Младият мъж вдигна рязко туниката и панталоните си. Грабна покривката от леглото и я захвърли нехайно встрани. Възглавниците се разлетяха във въздуха. После изръмжа и се насочи към дюшека.

– Не! – възкликна тя и се втурна към него.

Той обърна глава към нея.

– Къде, по дяволите, са ботушите ми?

Младата жена спря. Погледът му беше убийствен. От всяка негова пора се излъчваше гняв, чист, див и ужасяващ. Тя събра всичките си сили, за да пристъпи още една крачка. Студените очи, вперени в нея, я огледаха от главата до петите и се спряха върху корема ѝ.

– Стой където си, Сюизън Харпър – изръмжа той, – или ще се разкайваш, че не си ме послушала! Търпението ми се изчерпа!

Нейното търпение също се изпари от тази гневна команда. Постави длан на корема си и заяви:

– И какво ще ми направиш, Майлс Кънингам, каквото не си ми направил още?

– Не се преструвай, лъжлива малка вещице!

– Предполагам, че единствено аз съм виновна за зачеването на твоето дете. Ти, естествено, нямаш пръст в тази работа... ти и невъздържаната ти похотливост!

Майлс присви очи и ноздрите му се разшириха. Обзета от горчивина и обида, младата жена изгуби контрол над себе си. Прекоси стаята и вдигна ботушите му. А след това му ги хвърли. Единият се удари в гърдите му, другият – в леглото. Той обаче не отделяше погледа си от нея.

Така, с разпилени върху раменете си коси, с позлатена от утринното слънце брада и с пламнали гневно като на самия дявол очи, Майлс Кънингам приличаше на шотландец, истинско олицетворение на изпълнения с ужас образ, който си представяха англичаните, когато мислеха за планинците.

В този момент, обхваната от отчаяние, Сюизън чу скърцането на главния портал на замъка и тропането на много копита. Обитателите на Роуард приветстваха пристигащите жители на Пъруикшир. Как щеше да се справи с всички задължения около предстоящото празненство, когато между тях с Майлс имаше такова напрежение?

– Защо не ми каза, че носиш моето дете? – попита я той, а гласът му

прозвуча напрегнато, обвинително и... обидено.

Обзе я съжаление. Беше прав, но как можеше да му съобщи, без да трябва да разкрие истината за леля си Ейлис? Не можеше, затова избра най-добрата възможна реакция.

– И какво щеше да направиш? Да зарежеш бедната жена в Корнуол?

Гневът му се възвърна.

– Няма никаква жена в Корнуол – изкрещя той.

Уплашена, че в яда си можеше да я нарани, Сюизън забрави гордостта си и отстъпи. Вероятно забелязал страха ѝ, младият мъж затвори очи и въздъхна дълбоко. Сигурно броеше наум, като опитваше да се овладее. Баща ѝ бе научил и двамата на този номер, когато бяха малки.

Най-после отвори очи и я погледна, продължително и изучаващо.

– Ще поговорим за това по-късно – рече той.

– Не мисля така.

– В такъв случай помисли отново, Сюизън Харпър – отвърна той, взе бутушите си под мишница и излезе от стаята.

Тя се олюля, обземаха я страх и тревога. С трепереща ръка се подпря на рамката на леглото. Заплашителните думи звучаха неспирно в замаяната ѝ глава. Какво ли щеше да направи?

Замъкът се изпълваше с народ. Ако Майлс загатнеше за днешните им проблеми, всички в Пъруикшир щяха да научат.

Младата жена сведе глава. С крайчето на окото си забеляза овалната миниатюра, паднала с лицето надолу върху килима. Понечи да я обърне, но спря, когато забеляза, че на гърба ѝ бе написано нещо. Намръщи се, вдигна счупения предмет с големината на човешка длан и се взря в буквите. Тъй като не можеше да разбере какво бе написано, започна да търси другите парчета и седна на пода. Опита няколко комбинации, докато накрая нареди пззела.

Сърцето я заболя, когато разчете съдържанието му. С познатия полегат почерк на чичо ѝ Раби бе написано: „*Лейди Сюизън Харпър, за Майлс Кънингам, 28 февруари, 1759 г...*“ Ужасната лъжа привършваше с „*Робърт Харпър, Ескуайър, Абърдийн*“.

От гърлото ѝ се откъсна приглушен вик и тя захвърли отново парчетата на пода. Те се пръснаха в безпорядък, някои с лицето нагоре, други – с лицето надолу, но дори и така пред очите ѝ стояха отвратителните слова. „*Значи – помисли си тя, обхваната от отчаяние, – Майлс действително ми е казвал истината. Онзи, който е лъгал през цялото време, е бил чичо Робърт! Мили Боже, защо е трябвало да прави*

такова ужасно нещо?“ Беше му вярвала и го беше обичала, а той я бе използвал по най-долен начин.

В този момент дочу носещото се в двора оживление. Втурна се към една от амбразуриите. Надвеси се и се взря в множеството, докато открие Майлс. Той крачеше гневно сред тълпата и сякаш я разрязваше с нож пред себе си. Преметнатите през рамото му ботуши се удряха в гърба му с всяка ядосана стъпка.

Сюизън отвори уста, за да го извика, но прецени, че нямаше как да я чуе в тази глъчка. А и какво щеше да му каже? Всякакво извинение й се струваше слабо, сравнено с вината, която чувстваше. Не беше преценила вярно в този случай, но как стояха работите с *Maide dalbh*? Нямаше как да твърди, че не са били в мазето му, знаеше по-добре от него. Беше дошъл в Шотландия да си ги вземе обратно и да пофлиртува с нея. А тя, като някоя глупачка, се бе хванала в мрежите му.

Точно когато ядосаният й любим стигна до конюшната, тя се надвеси още повече през прозореца. На пътя му се изпречи усмихнат Дъндас и протегна за поздрав ръка. Майлс я отби и продължи нататък. Ето че сега Дъндас трябваше да понесе незаслужено последиците на гнева му.

Хората в двора се умълчаха и погледите на всички се насочиха към конюшната. Отвътре се чу остро цвилене. Грейм размахва ръце и извика на всички да се отдръпнат. Тълпата се раздели от двете страни на вратата. От тъмния отвор изскочи строен черен жребец. Множеството възкликна като едно цяло. Очите на Сюизън се насочиха към ездача. Майлс бе залегнал ниско върху коня, вкопчен в черната му грива, стиснал с мускулестите си крака голия гръб на животното.

Щом излязоха на открито, той насочи жребеца към главната порта. Конят се вдигна на задните си крака. Сърцето на младата жена заседна в гърлото й. Майлс изрева някаква заповед. Животното незабавно пусна на земята предните си крака. През тълпата премина шепот като полъх на вятър през поляна от пирен. Конникът отново обърна жребеца към портала. В същия момент вдигна поглед. Пълните му с мъка очи разбиха сърцето на Сюизън. Преди да успее да извика името му, той пришпори животното.

Загледана към отворените врати на замъка, младата жена се питаше къде отива и кога щеше да се върне. Част от нея копнееше да се извини. Но как изобщо можеше да се надява да излекува раната, щом Майлс не искаше детето? Как можеше да има достатъчно доверие, за да му разкрие ужасната истина?

* * *

Няколко часа по-късно все още си задаваше същите въпроси, докато крачеше из двора на замъка и се преструваше, че общуването с гостите от Пъруикшир ѝ доставя удоволствие.

Над големия огън в единия край се въртеше бавно бичето на мисис Маккормик. Недалеч от него бяха струпани бъчонки бира и слепият Джейк Кийгън и дъщеря му Джени ги изпразваха една по една от пенливата течност в тях, като пълнеха празните халби. Гибън Маккайвър сервираше ейл, ябълково вино и уиски. Из целия двор бяха разположени ярко украсени маси и сергии, в някои от тях предлагаха хляб, сирене или сладки, в други – сладки напитки за децата.

Нели седеше на един варел пред ковачницата и клюкарстваше. Отпиваше от халбата си с ейл и разправяше за приключенията си в Лондон.

Леля Ейлис бе седнала на столче за доене край стария кладенец, забиколен от група деца, всяко едно от които очакваше да получи украсен с панделки венец от цветя за главата.

След години, помисли разнежено Сюизън, нейното собствено дете също щеше да седи край кладенеца и да протяга пълните си ръчички за една от специалните награди на Ейлис. По-късно щеше да язди шотландското си пони на някое от празничните надбягвания. И всички обитатели на Пъруикшир щяха да обичат детето ѝ, макар Майлс да не го обичаше. Сюизън се отърси от тази потискаща мисъл и насочи вниманието си към общото веселие.

Въпреки това не можеше да се въздържа и поглеждала към портала, едновременно с надежда и със страх, че Майлс може да се върне.

Дъндас се приближи до нея.

– Да изпратя ли някой да оглежда? – попита той.

– Каза ли къде отива?

– Не, а аз не съм чак толкова глупав, че да го питам. От Нели разбрах, че имал дяволски характер. И това, струва ми се, не го е преувеличила изобщо. Той обаче ще се върне, щом премине гневът му... или си спомни къде е оставил ботушите си.

– Може и да не се върне – промълви младата жена, като изрече за първи път на глас опасенията, които я измъчваха от сутринта.

Грейм се засмя.

– Ако наистина мислите така, миледи, трябва да сте пила много от бирата на слепия Джейк.

Сюизън се бореше безуспешно с мрачното си настроение. Изобрази на лицето си усмивка, която не желаше и се засмя насила:

– Как бих могла да пия изобщо от бирата на Джейк? Вие, мъжете, сте се наредили на две редици пред Джени, за да пълни халбите ви.

Дъндас се намръщи и рече:

– Тя е хубава, за това две мнения няма. А Джейк е сляп не само в буквалния смисъл на думата.

И той погледна към чернокосата му дъщеря.

– Може би Джени най-после порасна.

Грейм се усмихна хитро.

– Порасна достатъчно, за да тормози всичките ми момчета.

Това бе самата истина. На седемнайсет години, Джени Кийгън бе успяла да очарова всички мъже в Пъруикшир. И флиртуваше с тях по най-възмутителен начин. Облечена със свлечена по раменете ѝ селска блуза, тя се навеждаше напред достатъчно, за да даде възможност на представителите на другия пол да зърнат щедрите ѝ прелести.

– Май е забравила Бартоломео Уикс – обади се Сюизън. – Разбрах, че отишъл в Абърдийн да купува някои стоки и слава Богу, тъй като присъствието му тревожи леля Ейлис.

Преди Дъндас да успее да отговори, се чу вик:

– Маккензи! Маккензи!

Младата жена завъртя очи и се усмихна.

– Той отново се появява, изпълнен с величие.

Глъчката в двора на замъка бе оглушителна. Тълпата крещеше приветствия в очакване пристигането на Лаклан Маккензи. Той им беше любимец и бе наясно с този факт. Сюизън се засмя, като се запита какво ли щеше да направи този път. Хвана Дъндас за ръката и го помъкна към портала, за да посрещне колоритния си гост.

Лаклан яздеше дорест шотландски кон, а на едната му ръка бе кацнал сокол със закрита от качулка глава. В черната грива и опашка на жребца бяха вплетени зелени и червени панделки, суха зеленика и шиболи. По шотландски обичай, младият мъж бе сплел и своите коси на слепоочията. Не носеше нито барета, нито какъвто и да било друг отличителен знак, но той нямаше нужда от тях, за да изтъква произхода си.

Лаклан Маккензи се усмихваше царствено на тълпата и показваше безупречните си бели зъби. Лицето и устата бяха типични за неговия клан. Сюизън усети, че се изпълва с гордост. Носът му бе дълъг и тесен, подобно на всеки един от останалите мъже в рода му. Имаше високо чело, а веждите му бяха с един тон по-светли от кестенявата му коса. Най-

характерният белег от всичко обаче бе пламтящата му червена брада.

– Маккензи! Маккензи! – продължаваше да реве тълпата.

За обитателите на Пърюикшир Маккензи олицетворяваше стария порядък и макар да не можеше да носи типичната шотландска носия и да кани гайдари, за тях той бе господар, главният представител на своя клан – точно такъв, какъвто желаеха и за себе си.

С благородна осанка като на някой монарх и във всяко едно отношение истински шотландски земевладелец, Лаклан поведе едрия жребец към своята домакия. Когато стигна до нея, дръпна юздите, праметна единия си крак през седлото и скочи грациозно на земята. Поклони се и рече:

– Честит празник, лейди Сюизън.

Той ѝ бе приятел, той беше неин съсед. Освен това бе твърдо решен да се ожени за нея. Тя винаги бе гледала на вниманието му към нея откъм практичната му страна. Земите им граничеха една с друга, а и бе единствената жена между Роуард и Инвърнес, издигаща се почти до неговото обществено положение. Ако кралят не го беше лишил от полагащото му се наследство, сега той щеше да бъде настоящият херцог Кромарти.

– Изглеждате здрав, ваше височество, както обикновено. Добре дошли в Роуард касъл.

И младата жена се поклони в знак на уважение.

Дъндас пристъпи напред и предложи да поеме птицата.

– Но не я храни – поръча Маккензи. – Намислил съм да я накарам да си хване един-два по-гълсти гълъба, преди мръкване.

– Добре, сър – усмихна се Грейм, пое сокола и се отдалечи с него.

Лаклан се приближи още.

– Ти си най-красивата жена в цяла Шотландия, Сюизън Харпър. – Сините му очи светнаха похотливо, докато я оглеждаше от главата до петите. – Хубаво е, че си отново у дома.

Без да обръща внимание на интимния му тон, тя го гледаше развеселено.

– Да не би да съм ти липсвала?

– Да, толкова, колкото ми липсва и Кромарти – отвърна той.

– Това е красива мисъл, Лаклан, но звучи малко пресилено, дори в твоята уста. – Сюизън го потупа сестрински по ръката. – Не съм отсъствала чак толкова дълго.

Младият мъж покри дланта ѝ със своята.

– Стори ми се цяла вечност, прекрасна моя – рече искрено той. –

Наистина ли ходи в Лондон?

– Да, наистина.

– Защо?

Какво можеше да му отговори? Естествено не можеше да му каже истината, тъй като ако Лаклан разбере, че притежава десена на клана Маккензи, щеше да я преследва, докато не му изтъчеше плат с него. Най-вероятно след това щеше да носи дрехата, ушита от него, и накрая да увисне на бесилото заради това.

Тя посочи шеговито към колана му и рече:

– За да ти донеса този далекоглед.

Маккензи повдигна вежди.

– Подаръкът действително е много хубав, Сюизън, и аз го ценя високо, но повече от всичко друго предпочитам ти да бъдеш при мен.

Привикнала на дръзките му заявления, младата жена издърпа ръката си и смени темата.

– Казаха ми, че тук било спокойно. Като се изключи, че Шеймъс Хей отново нервирал Макайвър, по време на отсъствието ми нищо друго не се е случило.

Лаклан се изсмя.

– Това си е традиция – Макайвър да се отказва в полза на това старо овчарско куче Шеймъс. Поне Шеймън и Гибън не са извадили мечовете, както са направили на времето дядовците им.

– Щастлива съм, че враждата им вече не е толкова ожесточена – вметна Сюизън, както винаги се чувстваше спокойна и уверена в присъствието на Маккензи. – Но ако кучето не се върне до времето за жертва, ще трябва да се намеся.

Младият мъж посегна отново към ръката ѝ, но тя я отдръпна. Той се намръщи и погледна към кръжачката наоколо тълпа. Дори в профил можеше да завърти главите на жените и да спечели верността на мъжете.

– Май си жаден, а, Маккензи? – пошегува се Сюизън, забелязала погледа му.

– Да, по пътя беше доста прашно. – И той се запъти към бъчонките. – Слепият Джейк прави най-хубавата бира тук.

Домакинята му потисна смеха си.

– Освен това има прекрасна дъщеря. Защо не използваш далекогледа си?

– Да – отвърна подозрително припряно Лаклан. Обърна се и я изгледа сериозно. – Ако се бе съгласила да се омъжиш за мен, нямаше да

гледам подир момичето. И нямаше да използвам далекогледа си за някоя друга жена, освен за теб.

Събеседничката му почувства, че се изчервява. Той се усмихна и след това се изсмя юнашки. Говореше се, че съседът ѝ си държи любовница в Лонгмур касъл и този слух ѝ се струваше напълно правдоподобен. Други разправяха, че не едно дете в района приличало поразително на него. На това обаче Сюизън не вярваше, тъй като бе сигурна, че ако бе истина, Лаклан щеше да ги признае.

– Със или без далекоглед, Джени очаква да я забележиш – предложи тя.

Внезапно го бе видяла по нов начин, през очите на жена, запозната с мъжката жестокост.

Маккензи не само бе забелязал Джени Кийгън. Макар и да не флиртуваше открито с дъщерята на Джейк, посланието му бе очевидно за всички, с изключение на слепия ѝ баща.

Младият мъж изпразваше втората си халба, вперил поглед в пазвата на момичето, когато се появи Дъндас.

– Време е да извадим варелите, миледи. Ако почакаме още малко, мъжете ще се напият и няма да свършат както трябва работата.

Стопанката на замъка се обърна към своя съсед.

– Ще ме извиниш ли за момент?

Което той направи с изтънчените маниери, типични за представителите на неговата класа. Грейм последва господарката си към тъкачното отделение.

„Проклет да е Майлс Кънингам! – кълнеше наум тя. – Да пропадне в ада дано!“ В същия миг обаче вече се питаше дали щеше да се върне и да ѝ даде възможност да се извини. Дълбоко в себе си обаче чувстваше, че това няма да излекува раната. Не, просто щеше да отложи неизбежното. Той бе дошъл както за да поднови връзката си с нея, така и да откране шотландските десени. Трябваше да си тръгне, преди да бъде сигурен за детето.

– Миледи?

Щом чу гласа на Дъндас, младата жена си даде клетва да не мисли повече за Майлс. И я наруши поне двайсет пъти още през следващия час. Грейм и хората му изгъркаляха навън огромните варели за боядисване и отделиха металните им обръчи. После насякоха с брадви дървото на дребни парчета. С помощта на децата натрупаха дървенията в средата на двора.

След като тъкачното отделение бе разчистено, Сюизън и Флора

Макайвър започнаха да наглеждат инсталирането на станове. От стотиците десени младата жена избра няколко от любимите си. Докато подреждаше и нагласяше един от станове за тъкане на шарка с цветя, Дъндас се появи отново.

– Той се върна.

Сърцето ѝ спря да бие за момент, а дланите ѝ се изпотиха, но запази спокойно изражението си.

– Говори ли с него?

– Не, научих новината от Нели – отвърна сухо той. – Наредил е да му приготви баня.

Тъй като знаеше, че не ѝ остава много време, Сюизън напрегна мозъка си. Когато станове бяха готови, тя вече се чувстваше много поувверена. Излезе от тъкачното отделение и тръгна из шумния двор. Отново се контролираше напълно. Близостта на Лаклан и Дъндас увеличаваше допълнително усещането ѝ за сигурност. Двамата стояха край малкото игрище и наблюдаваха игрите. Неколцина мъже хвърляха подкови, други играеха на канадска борба.

– Тия там са добра партия – заяви Маккензи, като посочи към масата, на която двама мъже бяха вплеели десници за канадска борба.

Това бяха войници – единият от Роуард, другият – от Лонгмур. Кокалчетата на ръцете им бяха побелели като тебешир, китките им се бяха увидели една около друга като змии, лицата им бяха почервенели като макове от усилията. Зяпачите окуражаваха любимците си и залагаха.

– Да, добра партия са – потвърди Сюизън, – но моят човек ще победи.

Маккензи я изгледа с превъзходство.

– Щях да се съглася с теб, ако ставаше дума за Дъндас.

Младата жена вдигна очи към Грейм, за да го попита за мнението му, но той се бе вторачил към вратарите на замъка. Проследи погледа му и видя Майлс, който слизаше по стълбата с вид на господар на Роуард касъл. Въпреки усилията си да остане безразлична, усети, че кръвта ѝ кипва. Какво обаче бе станало с гнева му?

Косата му все още беше мокра от къпането. Бе облякъл чиста туника, която му стоеше по-добре. Разбра откъде се бе сдобил с червената дреха – винаги можеше да разпознае съвършените шевове на Нели. Остана разочарована от своята слугиня, задето бе проявила подобна щедрост и задето бе избрала цвят, който изтъкваше допълнително изумителната му външност. Младият мъж носеше плътно прилепнали кожени бричове и ботуши. И двете подчертаваха дългите му крака и тесен

ханш. Другите жени също го бяха забелязали и шепотът им се понесе над ниското бръмчене на мъжките гласове.

„Защо пък да не са любопитни?“ – помисли си Сюизън. Сцената, която бе направил тази сутрин в двора, се бе превърнала в главната клюка за деня.

– Ако питаш мен, във вените му тече шотландска кръв – обади се някой.

– Да. Прилича на хората от рода Броуди. А и кой друг би се справил по този начин с коня, както го направи той сутринта? – достигна до слуха ѝ отговорът.

Младата жена се изпълни с гордост, всички бяха впечатлени от Майлс Кънингам. Всички искаха господар.

За голямо нейно съжаление той все едно че не я забеляза, когато се присъедини към тях, а се обърна към Дъндас:

– Може ли да поговорим за момент?

Подобна липса на елементарни маниери я разстрои, макар да се срамуваше от досегашното си държане с него. Чичо ѝ бе излъгал и двамата, но това не даваше право на Майлс да бъде груб... освен ако вече не я обичаше.

Когато двамата мъже се отдалечиха достатъчно, Майлс започна да обяснява нещо. От гнева му не бе останала и следа и Сюизън дори се запита дали не си бе въобразила случилото се сутринта. Объркана, тя се чудеше какво ли обсъждаше с Дъндас сега.

– Значи това е той – рече с горчивина в гласа Лаклан, който се появи до нея. – Цял ден слушам разни приказки за него... за него и за теб.

– Той дойде да ме посети от Лондон.

– Според слуховете Майлс Кънингам не е тук на обикновено посещение. Надали е Броуди, нито пък човек, който би заслужил уважението им. – Младият мъж повиши глас. – Като се има предвид, как се отнасяше към теб през изминалите години. Ако го знаеха що за копеле е, щяха да се засрамят от самите себе си.

– По-тихо – изсъска Сюизън. – Чичо ми е лъгал за него. – Тъй като събеседникът ѝ повдигна недоумяващо вежди, тя добави: – С две думи, Майлс не е негодника, за който го мислех.

– Дядо ми имаше една поговорка по този повод – отвърна замислено той. – „Времето ще покаже. Кирливите ризи ще излязат наяве. И всичко ще си дойде на мястото.“ Ще видим какво ще излезе от този Майлс Кънингам.

Младата жена не отговори, вниманието ѝ бе насочено към Майлс и

Дъндас. Първият като че изнасяше реч. Когато привърши, протегна ръката си към Грейм, който прие приятелския му жест.

След сключването на предателския договор, без да ѝ каже нито дума, Дъндас се насочи към замъка, като пътьом повика Фъргъс Маккеймс. Майлс се запъти към Сюизън.

Бичето върху огъня спря да се върти. Престана и чаткането на конски копита. Силно изсумтяване, последвано от глух удар в масата сложи край на канадската борба. Никой не аплодира победителя, нито пък подигра изгубилия. Само децата не усетиха напрежението, носещо се из въздуха.

Майлс взе ръката ѝ в своята. Поклони се дълбоко, обърна ръката ѝ и целуна гладката ѝ като атлаз длан.

– Моите извинения, Сюизън – умишлено използва само първото ѝ име той, – задето излетях така неочаквано сутринта.

Тъй като очакваше тя да опита да издърпа ръката си, той я стисна по-здраво. Изненада се от бясната ревност, която изпита при вида на застаналия до нея мъж, преди малко Дъндас му бе казал, че това е Лаклан Маккензи.

– И имаше право, Майлс – отвърна тя с вид, като че това признание ѝ беше мъчително. – Мога ли да ти представя Лаклан Маккензи от Лонгмур касъл?

Кънингам настръхна, когато забеляза окачения на колана му далекоглед, но все пак протегна ръка.

– Удоволствие е за мен, Маккензи.

Шотландецът се усмихна самоуверено и сграбчи може би малко прекалено силно десницата му.

– Нашата Сюизън е споменавала за вас... един-два пъти през тези години, струва ми се.

Нищо не желаше така силно както да стовари юмрука си върху самодоволното лице на планинеца и да изскубне с корените плитчиците му. Вместо това стисна на свой ред здраво дланта му и рече:

– В такъв случай аз съм в по-неизгодна позиция, тъй като никога не си е направила труда да спомене за вас пред мен.

Лицето на Лаклан почервения и той пусна рязко ръката на Майлс. Сюизън застана между тях.

– Ще пиете ли ейл? – попита тя, като местеше нервно поглед от единия към другия.

– Да – изсумтя Маккензи, – и да седнем двамата на онази маса. – И той посочи натам, където мъжете се състезаваха на канадска борба. –

Ако англичанинът знае тази игра.

Кънингам вдигна подигравателно едната си вежда при това самохвално предизвикателство. Същевременно обаче трябваше да спечели уважението на Сюизън и жителите на Пъруикшир, а Лаклан Маккензи бе подходящ за начало. Прегърна младата жена през раменете и я придърпа към себе си. Тя се сепна и опита да се измъкне, но той я държеше здраво.

– Можеш да се пребориш с десницата ми, Маккензи, но трябва да ти е ясно, че благосклонността на дамата няма да бъде залогът.

Планинецът изгледа с любопитство съседката си, завъртя се на пети и се запъти към масата. Поддръжниците му започнаха да се събират около него.

Сюизън обяви със силен, ясен глас:

– Победителят ще запали огъня. – Тълпата се развика одобрително и тя се възползва от врявата, за да изсъска: – Ти си едно копеле без всякаква чест, Майлс Кънингам.

Младият мъж наведе глава и прошепна:

– Но не излъгах. В писмата си не споменавах изобщо за Лаклан Маккензи.

На безупречното ѝ чело се образува дълбока бръчка.

– О... видях надписа от задната страна на миниатюрата. – Сведе смутено поглед. – Никога не съм предполагала, че Раби може да направи нещо толкова ужасно. Постъпих глупаво, че му се доверих.

Майлс повдигна брадичката ѝ и се вгледа в прекрасните ѝ сини очи. В тях видя мъка и напрежение. Положи усилия, за да се пребори със силното си желание да я вдигне, да я притисне в обятията си и да извика, че няма защо да се тревожи, че той щеше да се погрижи за нея и за детето им. Обля го вълна от топлина при мисълта, че ще стане баща. Добър баща. Изпълнен с любов баща.

Щом сведе поглед към майката на детето си, напрежението му се увеличи.

– Това е вече минало и по-добре да го забравим, любов моя. А сега ще седнеш ли до мен, за да ме поддържаш с присъствието си, докато победя Маккензи.

– Имам ли избор?

Искаше му се да отвърне, че е готов да изтърпи всичко, докато тя се научи да му вярва отново, но не можеше да го стори.

– Всъщност, не.

– Не трябваше да поставяш в неудобно положение Лаклан – заяви

тържествено тя. – Той ще те накара да си платиш за това. Дори Дъндас не смее да застане насреща му в канадската борба.

Сериозното ѝ изражение накара Майлс да я погледне замислено и след това да ѝ се усмихне.

– Значи мислиш, че ще изгубя?

– Да – прошепна тя и се усмихна несигурно. – Всички от клана Маккензи са смели планинци.

– А какво, – докосна я закачливо по носа той, – мислиш, хубавото ми, хубаво момиче, че правят грубите моряци, по време на дългите си пътувания по море?

Очите ѝ се разшириха разбиращо.

– Играят на канадска борба? – промълви тя.

В погледа му проблеснаха доволни искрици.

– Да – прошепна той. – Моряците играят на канадска борба, когато не яздят китове и не търсят русалки.

– Само ми се подиграваш.

– Моі? – престори се на изненадан той.

– Пада ти се да изгубиш – сгълча го Сюизън.

– Какво му е толкова важно на този огън, който ще бъде запален от победителя?

Младата жена измърка като котка, току-що излязла от мандрата.

– Само един шотландец може да го разбере.

Кънингам се усмихна, за да скрие болката, причинена от думите ѝ.

– Ще видим.

Пусна я, но продължи да стиска дланта ѝ.

– Не можеш да го срамиш повече, Майлс. Той е горд човек, господар на хората си. Различен е от теб. Нашите обичаи са по-други.

– Обясни ми ги тогава.

– Той не може да изгуби достойнството си.

– А аз мога, така ли?

– О, Майлс – отвърна търпеливо младата жена. – Лаклан ми е съсед и ще остане такъв до края на живота ми. Трябва да запазя разбирателството между нашите хора. Разбираш ли?

– Да. И въпреки това все още ми се иска да запаля огъня.

„И да спечеля сърцето ти“ – добави мълчешком той.

Щом обаче започна двубоят, Кънингам се сети отново за самохвалните си думи. Лаклан действително бе по-ниският от двамата, но бе силен и опитен в канадската борба. И положи немалко усилия да предизвика Майлс, за да допусне грешка.

– Ще танцуваш на сватбата ни – процеди през зъби той, когато спечели леко надмощие. – Сините му очи блеснаха при мисълта за очакваната победа. – И ще хвърля в лицето ти окървавения чаршаф, Кънингам, след като стане моя.

Майлс побесня от гняв. Смръщи се и заяви:

– Малко трудно ще ти бъде, Маккензи, тъй като те изпреварих в леглото ѝ и тя вече носи детето ми.

Долната челюст на шотландеца увисна, китката му потрепера. Майлс изрева победоносно и залепи ръката му в масата.

– Англичанинът не се бори честно! – провикна се някой от тълпата.

Майлс се надвеси, докато носовете им почти се докоснаха.

– Обичам я, Маккензи. И ще убия всеки, който застане между нас. Тя обаче иска мир и разбирателство между нашите хора. – След което додаде, вече на келтски: – Аз също. А ти?

Шотландецът присви очи.

– Проявите ти са доста странни за човек, който не иска неприятности.

Кънингам го пусна внезапно и се обърна към Сюизън, за да я придрпа в скута си.

– Кажй на Маккензи, че ще се женим, любов моя.

Лаклан се изправи и започна да търка китката си. Поддръжниците му продължиха да се оплакват от нечестната игра. С дипломатичност, каквато не бе очаквала от него, Лаклан Маккензи, лишения от наследството си херцог Кроматри и господар на Лонгмур касъл, вдигна ръка и се усмихна на тълпата.

– Успокойте се, момчета. Той игра според английските правила.

Мърморенето престана.

– Кажй му, че ще се женим, Сюизън – настояваше Майлс.

Младата жена изгаряше от желание да разбере какво си бяха казали. С вид на изоставен от любимата си рицар, съседът ѝ бе вдигнал благородно глава и се шегуваше с онези, които го бяха наобиколили. От своя страна Майлс ѝ се стори уверен, но подозираше, че тази му увереност идваше от нещо друго, а не от това, че бе победил Лаклан в канадската борба или че я държеше най-безсрамно в скута си. „*Мъжете са готови на всичко, за да запазят гордостта си*“ – помисли отвратена тя.

– Сюизън... – побутна я по ръката Кънингам.

Как можеше да се съгласи? Помежду им лежаха толкова измами, толкова лъжа! Не можеше да се ожени за него, без първо да сподели страховете си за детето и истината за Ейлис. Да, преди да стане негова

съпруга, трябваше да му го каже. Той може и да се бе отнесъл нечестно с нея, но това не означаваше, че тя също трябваше да прибегне до помощта на измамата.

Сююзън въздъхна тъжно и, като предчувстваше най-тежките последиствия, рече:

– Да, ще се омъжа за Майлс Кънингам.

Лаклан вдигна палеца и показалеца до устните си и изсвири пронизително.

– Вдигнете чашите си, мъже и жени – извика той, – ама побързайте. Англичанинът спечели по единствения начин, по който знае как да го направи, и спаси английската си чест.

– Англичаните нямат чест!

Маккензи се засмя гръмогласно.

– Да, Гибън, в това има известна доза истина. Но миледи е негова. Нели Бърк! – изрева той, очевидно слагайки край на пререканията. – Донеси Чашата на съглашението. Нашата лейди Сююзън е открила своята половинка и ние ще ги поздравим както се полага по шотландски обичай.

Това, направено със сърдечен тон заявление, оживи тълпата. Понесоха се поздравления и викове за още бира. Някой вдигна високо във въздуха буренце и то се понесе над главите на хората, подавано от ръце на ръце. Появи се Джени Кийгън с преливаща халба ейл в ръце и я подаде на Маккензи, като не пропусна да го погледне подканващо и да се наведе, така че да разкрие съдържанието на деколтето си пред погледа му.

– Охо, дами! – провикна се той. – Гледайте каква щедрост само!

Пое халбата, вдигна я високо и след това пресуши на един дъх съдържанието ѝ. По дебелиите му червени мустаци полепна пяна. Остави встрани халбата, сграбчи Джени през кръста и я вдигна във въздуха. Тя се разписка като девица, макар отдавна да се знаеше, че не е такава.

Лаклан захапа плата на блузата ѝ и смъкна тънката дреха до кръста ѝ. Докато мъжете го приветстваха и окуражаваха, той я повдигна още по-високо, а едрите ѝ разголени гърди се полюляваха.

– Язди я, ти и без т'ва си истински жребец, Маккензи. А тя'й по-разгонена и от най-дивата овца на Макайвър по време на любовния им период.

– Да – съгласи се Лаклан, загледан в ухиленото ѝ лице.

И зарови брадатото си лице в цепката между гърдите ѝ, той мятеше глава и ръмжеше като лъв върху плячката си. Плитчиците му се мятаха и удряха настръхналите ѝ зърна.

Сюизън бе смутена от тази сцена и разочарована, че той като че я бе забравил толкова бързо. Маккензи от години се кълнеше, че я обича и ще ѝ бъде предан до гроб. Макар да не бе планирала да се омъжва, все пак бе очаквала известна съпротива от негова страна. Сега обаче осъзна горчивата истина – тя не значеше за него повече от куп други жени. „*Мъже – кипна тя. – На тях човек не може нито да разчита, нито да им вярва!*“

– За какво мислиш? – прошепна в ухото ѝ Майлс.

– Мисля, че току-що сключих сделка, за която ще съжалявам.

– Не говори така.

Младата жена вдигна очи, така че погледите им се съединиха, и изучава дълго лицето му. Господ да ѝ е на помощ, ако му се довери още веднъж.

– Освен това мисля, че имаш страхотен късмет, Майлс Кънингам. И че трябва да благодариш на Лаклан за джентълменската му постъпка. – Припомнила си споменаването на окървавените чаршафи, додаде: – Е, като се изключи онова изтърване на проклетия му език.

– О, наистина съм му много благодарен – провлече с невинен вид той. – И ми се иска да провра моя проклет език в твоята...

– Майлс Кънингам! – прекъсна го шокирана Сюизън.

* * *

Две седмици по-късно Сюизън и Майлс се венчаха в голямата зала на Роуард касъл. Булката се съгласи да промени името си от Харпър на Кънингам. Дълбоко в себе си очакваше съпругът ѝ един ден да се върне в Лондон, но дотогава хората в Пъруикшир щяха да имат онова, което желяха: господар. Да вземе името му ѝ се струваше най-простото решение. Така също облекчаваше гузната си съвест, задето не му бе казала за Ейлис.

Всички обитатели на Пъруикшир вдигнаха тост в тяхна чест и им пожелаха щастие. Дори стеснителната леля Ейлис, облечена в тъмноезелена рокля от бродиран атлаз, със скрита под мрежичка сребриста коса, се приближи, за да изкаже простичкото си поздравление.

Сърцето на Сюизън подскочи до гърлото ѝ, когато Майлс заяви:

– Ейлис. Красиво име, чувал съм го и преди. Но дамата, която го носеше, е мъртва отдавна. – Наведе се към възрастната жена и пое малката ѝ длан в своята. – Откъде си, Ейлис?

Запитаната премигна объркано и рече:

– Ами, ей оттам¹¹. – Издърпа ръката си и посочи към празния стол

до Нели.

Сюизън си отдъхна, когато леля ѝ се върна на мястото си. Не беше честно да крие истината от Майлс. Той имаше право да знае, че Ейлис Харпър не е умряла от детска болест, че семейство Харпър я бе пратило далеч, за да скрие истината за лудостта ѝ.

Майлс обаче също имаше своите тайни, които пазеше от нея. Нощем, под прикритието на мрака, кръстосваше замъка, за да търси съкровищата ѝ.

– Защо се мръщиш? – попита той. – Какво има?

Младата жена поклати глава.

– Нищо.

Призракът на неговите лъжи и на истината за болестта на Ейлис обаче продължаваше да виси в благоуханния въздух.

11. Игра на думи. На английски изразът „откъде си“ има не само този смисъл, а означава също така и „откъде идваш“. – Б.пр.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Майлс изви гръб и се отпусна тежко върху изтъркания дъсчен под в тъкачното отделение. Въздъхна уморено, без да обръща внимание на шума и кипящата около него дейност. През прозореца над главата му се провираше леден вятър, който охлаждаше потното му чело и му припомняше, че шотландското лято бе преминало. От сватбата им преди шест седмици времето бе захладнало значително, а тъкането бе започнало не на шега.

Но не на древните станове, както му бе казал Робърт. Роуардските тъкачи използваша модерните станове, които бе изпратил на Съюзън преди три години. Същите, които тя заключила в една от кулите на замъка, както се бе заклел чичо ѝ. Майлс не бе разказал на младата си съпруга за това, тъй като то бе дреболия в сравнение с другите неприятности, причинени от Робърт. Скоро щеше да излезе наяве истината и за останалите му измами и това щеше да сложи край на безскрупулните му планове.

Тази перспектива не носеше особено удовлетворение на Майлс, знаеше, че Съюзън ще страда отново, когато види доказателството за преправянето на писмата ѝ от Робърт. Дори сега тя все още не вярваше напълно на съпруга си. Дали отношенията им нямаше да пострадат, ако ѝ разкриеше истината?

На повърхността бракът им изглеждаше здрав и приятелски и от време на време тя се обръщаше към него за мнение по въпросите за управлението на имението. Младият мъж обаче долавяше всеки път известна резервираност. Когато останеха насаме в стаята си, тя неизменно бе неговата страстна любима. Винаги обаче, когато се любеха, той усещаше отчаянието ѝ. Как ли щеше да постъпи, когато Уилям се върнеше от Лондон с писмата ѝ? Майлс знаеше, че тогава щеше да бъде реабилитиран, но необходимостта да ѝ представя доказателства за това, го нараняваше дълбоко. Фактът, че нещо често я тревожеше и се държеше резервирано с него, го нараняваше още по-дълбоко. Защо не можеше да му повярва, да му се довери, да го обикне?

Той самият я обичаше страстно, с цялата си душа, а мислеше, че е неспособен да се влюби. Бе обикнал също така и Шотландия и нейните обитатели. Тук се чувстваше у дома си, особено в тази стая, която бе сърцето на Роуард. Искаше му се да ѝ каже, че е продал корабите и

лондонската си къща. Искаше му се да ѝ каже, че бе дошъл тук, за да остане. Знаеше, че тя няма да му повярва, но рано или късно щеше да намери начин да ѝ го докаже.

Тъкачното отделение се огласяше от тракането на совалките и от мелодичния диалект на планинците. Нели не спираше да бърбори. Мисис Макайвър тананикаше някаква монотонна мелодия, която според Майлс някога е била изпълнявана от гайди. Сюизън се движеше грациозно от един стан до друг, като хвалеше или правеше тактични забележки на тъкачите. Липсваше само един член от живеещите като едно семейство обитатели на Роуард: Ейлис.

Вятърничава и плашлива в един момент, замислена и разсъдлива в друг, лея Ейлис, както я наричаха всички, не работеше в тъкачното. Неотдавна, по думите на Нели била „урочасана“ и оттогава се оттеглила в себе си. Коя ли беше тя, питаше се младият мъж.

Сюизън се държеше най-покровителствено към Ейлис и странното ѝ поведение. Когато я питаше защо, тя неизменно сменяше темата. Попита и Нели, но тя се намръщи и го обвини, че се меси в неща, които е по-добре да бъдат оставени на мира. Оттогава бе престанал да задава въпроси за Ейлис. Реши да се сприятели с нея, знаеше и как да го постигне. Щеше да построи парник за любимите ѝ цветя.

Затвори съзнанието и сетивата си за временните проблеми в живота си и се остави да плува сред познатите приятни звуци. Може би Сюизън все пак бе права, може би той наистина имаше късмет. Но чак пък изключителен? Не познаваше родителите си, но нямаше да позволи детето му да страда така, както бе страдал самият той. О, не. Не минаваше ден, без да мисли за детето си и всичко, на което щеше да го научи.

До челото му се допря гладка длан, която прибра косите от лицето му. Майлс се усмихна и вдъхна дълбоко аромата на пирен и на жена. На неговата жена.

– Помислих, че спиш – рече тя и се надвеси над него.

Младият мъж отвори очи.

– Не и щом ме докоснеш, любов моя. – Изви глава и целуна дланта ѝ. – Ръцете ти са толкова меки.

– Това е от вълната.

И тя го дари с усмивката, от която неизменно усещаше напрежение в слабните.

– Седни при мен – потупа земята до себе си той.

Тя се подчини. Това не го учуди, тъй като пред хората тя винаги се държеше като изпълнена с доверие съпруга. Преметна ръка през рамото

й и преплете пръстите си с нейните. С другата си ръка погали закръгления ѝ корем.

– Ръцете на Сибийл бяха меки... като твоите – рече замислено той.
– Никога няма да забравя случаите, когато се грижеше за мен като болногледачка.

– Когато падна от мачтата на татковия кораб и си нарани рамото ли?

– Да, това бе един от тях. – В съзнанието му нахлуха отдавна забравени спомени. – Грижеше се за мен, сякаш ѝ бях син.

– И наистина беше – отвърна беззвучно тя.

В Майлс се надигна вълна от нежност. Нежност към една мила, изпълнена с обич жена, умряла преждевременно и към едно високо и слабо момче, което бе изгубило надеждата да познае майчината любов.

– Майлс...

Сюизън бе втренчила поглед в педалите на един стан, като дъвчеше неспокойно долната си устна. Нещо я измъчваше. По изражението ѝ разбра, че беше сериозно.

– Какво има, любов моя?

– Кога се връща Фъргъс?

Вече се питаше още колко време щеше да ѝ бъде нужно, за да се заинтересува от отсъствието на Фъргъс и Уилям.

– Веднага щом изпълни дадените му поръчки. Затова ли си ядосана – защото не ги обсъдих с теб?

– Поръчките му ли?

– Да.

Младата жена отметна глава и се загледа в тавана.

– Уилям отиде за подправените от чичо Раби писма, нали?

– Да. И за да уреди някои въпроси, които Оли движи от мое име.

„*Кажси ѝ, че продаде всичките си кораби, с изключение не един. Кажси ѝ, че продаде и къщата си в Мейфеър.*“ Не можеше. Не и преди да признае любовта си към него.

Той се изкашля, за да се освободи от напрежението в гърлото си, и попита:

– Как се чувстваш?

Замисленото ѝ изражение се разчупи и тя избухна в смях.

– Сякаш съм погълнала цял пъпеш. Неразрязан.

– Хм! – Майлс се престори, че обмисля сериозно казаното от нея, докато галеше корема ѝ и благодареше на Бога за късмета си. – Малък пъпеш, със сигурност, който едва би стигнал за някой от пудингите на

мисис Пийви. Да не би да е ябълка, печена в тесто?

Сюизън затаи дъх и усмивката ѝ изчезна.

– Какво има? – попита съпругът ѝ, както винаги безкрайно чувствителен към мъката ѝ.

– Нищо – отвърна с треперещ глас тя, – но като заговорихме за пудинги... – Изправи се рязко, само за секунда се бе превърнала отново в деловата господарка на замъка. – Отивам да нагледам докъде е стигнала с подготовката на вечерята мисис Пийви.

Майлс се намръщи и я стисна за раменете.

– Работиш прекалено много.

Тъмносините ѝ очи се разшириха изненадано и тя отметна назад глава.

– А какво ще кажеш за себе си, Майлс Кънингам? – подразни го тя. – Откакто сме се оженили не си спрял да работиш. – Кимна към задната част на помещението и при това движение камеронските ѝ червени коси се изсипаха като водопад между пръстите му. – Две нови камини и достатъчно дърва и торф за цялата зима. И нови стъкла на мястото на счупените.

Майлс изгаряше от желание да разбере какво мисли в действителност, но знаеше, че няма да му се довери, никога не го правеше. Тази пропаст помежду им го измъчваше ужасно.

– Дъндас нареди тухлите. Колкото до стъклата – аз само изпратих да повикат майстора на прозорци.

Не ѝ каза за парника за Ейлис, щом съпругата му настояваше да има тайни от него, той също щеше да има своите секрети.

Младата жена набърчи нос и отметна косите си.

– Маловажни подробности. Фактът е, че ти работиш здраво както всички останали.

Беше го казвала и преди, и все със същия тон на зле прикрита изненада. И винаги досега Майлс бе оставал с впечатлението, че целта на тази ѝ забележка е да го подразни, днес обаче вече не бе толкова сигурен. Погледна я право в очите и попита:

– Какво означава това? Защо си толкова изненадана, че мисля за Роуард като за свой дом?

Ето го познатия недоверчив блясък в очите ѝ? Още по-тъжно му стана, тъй като тя дори не подозираше, че той също знае. Миг по-късно болезненото ѝ изражение изчезна.

– Разбира се, че е твой дом. – Засмя се и добави: – Макара, че ти ми го даде.

Това бе сватбеният му подарък за нея – притежанието на Роуард касъл и камеронските земи около него.

– Изглежда, че ми е писано все да купувам или да подарявам това място – отвърна младият мъж, като опитваше да повдигне духа си и да излекува наранените си чувства. – Ще се погрижи то да остане за нашето дете.

Сюизън го целуна по бузата. Всъщност, откакто се бяха венчали, тя се държеше доста по-свободно. Той обаче искаше повече. Почувства се по-добре, когато я чу да казва:

– Ти си великодушен господар, Майлс. Никой в Пърюикшир не може да те обвини за каквото и да било. Дори Лаклан го казва.

– Високо отличие, което изгарях от желание да получа.

– Тогава ще се погрижи той да го спомене отново, когато дойде.

Младата господарка на замъка бе свикала хората си, за да обсъдят предстоящото прибиране на реколтата. Щяха да дойдат представители на Пърюикшир и Лонгшир и да обединят силите си. Така щяха да успеят да занесат събраното на пазара по-рано от другите области и следователно да получат по-висока цена. Картофите, лукът, ечемикът, орехите, лешниците, ягодите и малините щяха да бъдат разпределени между два района.

Сюизън сама бе създавала целия този план, това Майлс бе научил от другите. Тогава била на петнайсет години. Замисълът ѝ бе блестящ, ефикасен и по времето, когато жителите на другите планински области се караха и се бореха, за да оцелеят, обитателите на Пърюикшир и Лонгшир благоденстваха. Заедно, рамо до рамо. Това бе разковничето. Рядко в цялата история на управляваната от отделните кланове Шотландия можеха да се намерят две области, съществували в мир поне известно време, камо ли да работят с общи усилия за осъществяването на две основни потребности – осигуряване на храна за стомаха и пари за джоба. Колко различна щеше да бъде Шотландия днес, мислеше си с гордост Майлс, ако бе имала повече предводители като Сюизън.

* * *

Седнала начело на дългата дървена маса, Сюизън се вираше в подвързаната с кожа тетрадка пред себе си. Когато най-последно бе сигурна, че всичко, свързано с предстоящото прибиране на реколтата, бе планирано, обсъдено и документирано, тя я затвори.

Наклони се към Майлс, който седеше от дясната ѝ страна.

– Време е – прошепна тя, – да се погрижиш за онази работа с

овчарското куче на Макайвър.

– Какво мога да направя?

Младата жена опита да се пребори с неприятното усещане, което я обземаше всеки път, когато съпругът ѝ се набъркваше в делата на Пъруикшир. Той несъмнено щеше да си тръгне един ден, но не можеше да мисли за това сега, трябваше да управлява своето кралство.

– Ще стоиш ли до мен?

Изражението му се смекчи.

– Ето пак – заяви печално той. – Гледаш ме така, сякаш съм чужд човек, а не твой съпруг и баща на детето ти.

О, Боже, как само копнееше да освободи душата си от този товар! Но прекалено много пъти бе наранявана.

Майлс продължаваше да я гледа настойчиво.

– Обичам те. И ако отрониш тези сълзи, предимството ще бъде на страната на Шеймъс.

Всеки следващ миг ѝ се искаше все по-силно да го помоли да я разбере по въпроса за тяхното дете. Но откъде да намери смелост, за да му съобщи, че неговият син или дъщеря може да се роди увреден като Ейлис? Ами ако тя умреше при раждането? Как можеше да му се довери и да остави на него отговорността да управлява Пъруикшир?

Ръката ѝ потърси неговата под масата. Усети мазолите му и опита да си спомни, дали бяха там и преди. Не си спомни, но и без това винаги забравяше всичко, когато той впереше в нея изпълнения си с любов поглед.

– Бузите ти поруменяха, Сюизън.

Очите му с цвят на дъбово дърво, блеснаха загрижено, а устните му се извиха в ъгълчетата.

Тя стисна дланта му.

– Това надали е най-подходящото поведение, когато трябва да се върши толкова много сериозна работа.

– Можех да накарам да отвлекат стария Шеймъс и да го качат на борда на „Шотландска мечта“ преди следващото ѝ пътуване в чужбина. Това щеше да реши временно твоя проблем.

– Да, или пък да измиеш кучето – прошепна тя, ободрена от загрижеността му.

– Какво? – извика той.

Неколцина от присъстващите погледнаха към тях. Младата жена съдържа смеха си.

– Така кучетата вече не могат да се справят с овцете – обясни тя. –

Освен това носи нещастие.

– Разбирам.

Видът му обаче говореше точно обратното.

– Наистина ли?

Майлс отметна назад глава и се размя.

– Ни най-малко. И по-добре изчакай, за да ми обясниш по-късно – всички ни наблюдават.

Това незабавно възвърна вниманието ѝ. Макар да не желаше нищо толкова много, колкото да седи до него и да говори за неща, които нямаше да се осъществят никога. Знаеше обаче добре, че щеше да я намрази, когато узнае за Ейлис. Кой би искал да има деца като...

Сюизън си наложи да спре да мисли за това. Какъв смисъл имаше? Освен това трябваше да разреши въпроса с Хей и Макайвър. Чудеше се как баба ѝ бе успяла да създаде такава каша. Питаше се също дали и майка ѝ се бе чувствала така. Подпря брадичка на свитите си пръсти и огледа подред мъжете и жените на масата, докато погледът ѝ не се спря върху Шеймс Хей, който бе седнал до Лаклан.

Между пожелателите му зъби висеше богато инкрустирана лула. Очите му проблясваха иззад облака дим, увиснал над обветреното му лице. Той бе упорит човек, вкопчил се в старите обичаи и порядки така неотстъпно, както Дъндас се бе вкопчил в мечата си. Тази година обаче това бе по-очевидно от всякога досега. Прибирането на реколтата бе надвиснало над главите им, а той все още не връщаше кучето на Макайвър. И сега трябваше да го принуди да стори това.

Сюизън погледна към Макайвър. Той седеше почти накрая на дългата маса с халба бира в едната си ръка, подпрял брадичката си върху другата. По време на вечерята и срещата бе гледал непрекъснато кръвнишки към многогодишния си съперник. Докато го гледаше, се сети за икономката на Майлс, мисис Маки. Носът на Макайвър бе подобен на копче и задължително в някоя разцветка на червеното. С приближаването на зимата обаче носът му смело можеше да се състезава със зряло цвекло. Той беше приятен човек, братовчед на Флора Макайвър, която работеше на станове. Всяка години, в отплата на някаква обίδα между неговия дядо и дядото на Хей, Макайвър даваше кучето си за задължителния период от седем седмици. Тази година обаче Шеймс Хей се бе възползвал несправедливо. И тъй като в основата на този спор бе замесена баба ѝ, сега се падаше Сюизън да разреши проблема.

Младата жена отпусна ръце върху масата.

– Трябва да се уточни само още един въпрос.

Хей извади лулата от устата си. Макайвър остави халбата и кръстоса ръце пред гърдите си.

– Утре ще върнеш овчарското куче на Макайвър, Шеймъс. Дългът е платен.

Хей се намръщи.

– Какво ли знае един Макайвър за плащането на дългове? Всички те, още от римско време, петният красивото лице на Шотландия.

– Haud yer wheesht! – обади се Сюизън.

– Не! – изръмжа Хей. – Последната дума ще бъде моя!

Майлс скочи на крака.

– Внимавай какво говориш, Шеймъс!

Лаклан стовари халбата си върху масата.

– Прави, каквото ти казва Кънингам, или до края на живота си ще трябва да ядеш само картофено пюре. Отнасяй се с нужното уважение към лейди Сюизън.

– Трябваше да се сетя, че ще се обърнете срещу своите хора – заяви с обвинителен тон Хей. – И то за какво? Заради нейната баба? Ба! Макайвър с нищо не е по-добър от безполезното пале, което представя като овчарско куче.

Сюизън удари с ръка по масата.

– Шеймъс!

Макайвър скочи на крака. Маккензи го последва. Майлс се отправи към Хей. Ейлис извика и започна да се люлее наляво надясно.

Търпението на Сюизън се изчерпи. Тя се надвеси напред и каза:

– Седнете! Всички! Моля те, Майлс. – Щом изпълни молбата ѝ, тя се обърна към слугинята си. – Нели, отведи Ейлис в стаята ѝ.

Лаклан седна последен.

– Стой си на мястото, Маккензи – предупреди го младата жена. – Това е проблем на Шеймъсови, Макайвъррови и Камеронови. – После се обърна към Хей. – Или ще върнеш кучето утре до залез слънце, или ще бъдеш лишен от твоя дял от реколтата.

Неколцина зяпнаха, изумени от заплахата ѝ. Шеймъс изтърва лулата си. Намръщи се и промърмори нещо под носа си.

Сюизън стисна юмруци. Сега вече не можеше да се върне назад.

– Би ли повторил какво каза, Шеймъс?

Тъй като той не отговори, Майлс отново понечи да стане. Тя отпусна юмрук и като разпери пръсти, му даде знак да не мърда.

– Не – изръмжа Шеймъс и хвърли пълен с омраза поглед към Макайвър, който се ухили тържествуващо.

– В такъв случай въпросът е уреден. До следващата година.

Младата жена си отдъхна облекчено, седна и се обърна към съпруга си.

Той праметна ръка през рамото ѝ и я прегърна окуражаващо. Прииска ѝ се да се сгуши в обятията му и да се възползва от топлотата, която ѝ предлагаше. Но дали той бе господарят, за когото бе мечтала цял живот? Колко дълго щеше да издържи да стои до нея и да споделя живота ѝ? Изглеждаше загрижен за планинците и за това му бе много благодарна, но той също така бе измамникът, откраднал ценните *Maide dalbh*. Дали вече бе открил къде ги е скрила?

Младата жена се изкашля и обяви:

– Мисис Пийви, вече може да сервирайте десерта и да ми донесете Чашата на съглашението.

* * *

Както обикновено, тази сутрин Майлс отново се събуди преди съпругата си. Стана от леглото, приближи се тихо до гардероба и се облече. Прерови вещите на Сюизън, докато открие онова, което търсеше. Това му напомни за деня, в който усърдно бе претърсил цялата стая, без да намери *Maide dalbh*. На всичкото отгоре след това се бе почувствал неудобно и обезчестен. Къде, по дяволите, бяха тези десени?

Върна се на пръсти до леглото и се наведе, за да целуне гладкото ѝ като сатен чело. Тя измърмори доволно и се зарови още по-дълбоко под пухения дюшек. Под завивките бе гола, резултат от дългото им разгорещено любене предишната нощ. Майлс усети познатото напрежение в слабините и му се прииска да се качи на леглото и да я люби, докато младата му съпруга не започне да вика името му. Но не и днес – предстоеше му важна работа. Внимателно придърпа одеялото до упоритата ѝ брадичка.

Божичко, колко я обичаше! И снощи, докато я гледаше как се оплъчва срещу Шеймъс Хей и Лаклан Маккензи, се бе възбудил невероятно. Сюизън бе жена със силен характер, жена, с която можеше да се гордее, но която все още не го бе допуснала като приятел до себе си. И този факт го натъжаваше много.

– Някой ден, Сюизън – даде тихичко обет пред себе си той, – някой ден ще започнеш да ми вярваш.

Завари Дъндас в голямата зала, седнал пред масата, да поглъща планини от кифлички. Нели, застанала над главата му, го гледаше навъсено.

– Можеше да поговориш с нея – упрекуваше го тя. – Ама не. Не мога да разбера защо точно на теб възложи да отговаряш за защитата на замъка. Не можеш да опазиш господарката си даже от онез стари кокошкари на овчарски кучета.

Грейм се хранеше невъзмутимо, сякаш не чуваше гневните тиради на прислужницата.

– Добро утро, сър – поздрави го между две хапки той.

– Проклет страхливец!

Дъндас погледна към стената над бюфета. Майлс потисна смеха си.

– Сервирай чай на господаря, Нели – обади се Грейм, все така заледан в окачения на стената гоблен, на който бяха изобразени хората от Конот, предвождани от Сейнт Колумба срещу крал Дайърмейд.

Слугинята изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Изсъска някаква гнусна обида на келтски, след това излезе от стаята възмутена, като размята плитките.

Младият мъж седна до Дъндас.

– Знаеш ли какво ще се случи със Сюизън, ако открият при нея *Maide dalbh*?

Грейм го погледна като попарен.

– Питаш ме същото вече поне десет пъти, откакто си дошъл тук. И отговорът ми е все същият: не съм виждал дяволските десени откакто доведе преди десетина години лейди Сюизън в Роуард касъл.

– Защо тогава не ми каза, че Робърт е лъгал, когато се кълнеше, че ги е унищожил?

– Не си ме питал.

– Много добре – въздъхна примирено Майлс.

Очевидно днес нямаше да научи от Грейм нещо повече, отколкото бе узнал досега. Дявол ги взел тези твърдоглави планинци!

Знаеше обаче, че не може да си позволи разваляне на отношенията си с Дъндас.

– Ако нещо се бе случило с кучето на Макайвър, Шеймъс нямаше ли просто да поиска от друг? – попита той.

– Не – отвърна Грейм, като дъвчеше голяма хапка. – Гибън вече не отглежда шотландски овчарки. Кучката е последната от тях.

– Тогава защо някой не вземе да я убие?

Дъндас погледна сериозно към събеседника си, после към Сейнт Колумба, и отново към събеседника си.

– Ти не познаваш обичаите ни. До изчезването на породата само един Камерон може да разреши старата вражда.

Майлс не разбираше, но това не го спря.

– Аз не съм ли Камерон?

Грейм го погледна подозрително.

– Да, сега вече си... в известен смисъл.

Младият мъж се поуспокои.

– Ще дойдеш ли с мен до дома на Шеймъс Хей?

Дъндас престана да се храни.

– Днес ли? Какво си намислил?

– Възнамерявам лично да върна кучето на Макайвър.

– Добре. Състоянието на лейди Сюизън не ѝ позволява да пътува толкова далеч, но ще го направи, ако Шеймъс я предизвика. Не обича да не ѝ се подчиняват.

– В такъв случай да тръгваме, преди да се е събудила.

И постави на масата предмета, който бе взел от гардероба на своята съпруга. Ченето на Грейм увисна.

– Мили Боже, сър, не може да възнамерявате да го използвате за онова, за което си мисля...

Спря и поклати объркано глава.

– Точно това възнамерявам да направя. – Майлс взе калъпчето сапун и го помириша. – Пирен. Прекрасно ухание, не мислиш ли?

Дъндас се задави и очите му се разшириха.

– Ама наистина ли мислите да изкъпете животното?

Майлс го потупа по гърба, като съдржаше смеха си.

– Да, така мисля. С твоя помощ, разбира се. Трябва да сложим край на тази смешна разправа и ако сапунът се окаже недостатъчен, аз съм готов да прибегна до по-силни средства.

Грейм го гледаше смаяно.

– Защо никой досега не се е сетил за това? – възкликна той. – Да измие кучето.

Майлс нямаше намерение да признае, че идеята всъщност бе на Сюизън. Поне не още, тъй като той самият се чувстваше доста объркан.

– Кълна се в светиите, ще напишат песен за теб заради това, Майлс Кънингам.

– Задето съм измил и върнал едно овчарско куче?

– Ти си мислиш така? – Дъндас изглеждаше поразен. – Мила света Ниниан. Кучето е само капака на дълбок кладенец. Маргарет Камерон, бабата на Сюизън, е истинската причина за тази вражда.

– Може би ще бъде по-добре да ми обясниш какво е направила лейди Маргарет.

Грейм се огледа и след това се наведе към събеседника си.

– По това време и Калъм Хей, дядото на Шеймъс, и старият Макай-вър били богати земевладелци – преди Кулоден, нали се сещаш. Калъм бил обзет от страст към лейди Мар...

Дъндас спря да говори, тъй като вратата се отвори. Майлс грабна сапуна от масата.

– Ще ти доразкажа друг път – прошепна Грейм.

Нели влезе в помещението, вирнала високо нос, с подозрително изражение. Майлс изпи набързо ухаещия си на билки чай, като избягваше ледения ѝ поглед. Любопитството го разяждаше, но се въздържа дотогава, докато двамата с Дъндас се озоваха на северния път.

– Довърши сега историята за Маргарет Камерон.

– Казват, че била хубава, с типичните, подобни на пламък, камеронски коси, и очи, черни и загадъчни като езерото Лох Ейл през зимата. Подобно на лейди Сююзън, Маргарет също била единствено дете и определена от съдбата да управлява Пъруикшир сама...

* * *

Обзета от предчувствия, Сююзън пое кожената папка от ръцете на изтощения Уилям. Автоматично нареди на прислугата да се погрижат за момчето и войниците, които го бяха придружили до Лондон. Част от нея искаше да се втурне горе и да разгледа съдържанието на пакета, преди Майлс и Дъндас да са се завърнали от тайнствената си разходка. Другата ѝ половина бе уплашена.

Тревогата ѝ се утрои, когато влезе в стаята, която делеше със съпруга си, стаята в кулата винаги бе била нейното светилище. Като десетгодишна, уплашена и самотна, се бе свивала до стената и бе плакала за майка си, бе проклинала Майлс, задето я остави тук. След време обаче бе очарована както от стаята си, така и от живелите преди нея представители на клана Камерон. По-късно бе започнала да черпи сила от спомена за тях и да се гордее с фамилното си име, което бе така незаменимо за шотландската история, както пиренът за тези планини. В същата тази стая се бяха раждали поколения от семейство Лохиел Камерон. И скоро тя самата щеше да даде живот на следващата генерация.

Сююзън потисна напирашките в гърлото ѝ ридания и постави длан върху корема си. Детето в нея се размърда, сякаш в отговор на мислите ѝ. Дали бебето щеше да бъде живо и здраво? Или пък щеше да бъде като лея ѝ Ейлис и с него да изчезне един велик шотландски род? Ами ако Сююзън умреше по време на раждането? Кой щеше да се грижи за

становете, за хората ѝ, кой щеше да поддържа живи спомените? Майлс ли? Не бе сигурна.

Усети ритане в стомаха си, после детето се извъртя, само за да ритне отново.

Младата жена подпря гръб на стената на любимата си стая, изпълнена с радост от закачките на нероденото си бебе.

Когато детето се укроти, тя избърса сълзите и насочи вниманието си към кожената папка. Съдържанието ѝ щеше да оневини Майлс Кънингам и да изобличи чичо ѝ Раби. Още докато развързваше връвта и измъкваше малкия пакет писма, вече знаеше какво ще намери. Написани с подобен на почерка на Робърт, както се убеди сама, пред нея лежаша десетина листа, запълнени с баналности и лишени от всякакви чувства. Всички те бяха подписани с нейното име. Нищо чудно, че Майлс не я бе разкрил онази сутрин в Лондон, когато писа списъка с покупките. Той просто никога не бе виждал почерка ѝ.

Опита да си представи що за личност изглеждаше в очите на Майлс благодарение на тези безсъдържателни послания и се учуди, че той изобщо се занимаваше с нея. Да не би заради някакво чувство на дълг? Сети се за писмата, които бе получавала уж от него. Сравни ги. Те говореха за съвсем различни неща, на съвсем различен език.

Какво ужасно зло бе причинил чичо ѝ Раби! Болката сграбчи сърцето ѝ като неприятел, твърдо решил да го изтръгне от гърдите ѝ. За една Лохиел Камерон, наследница на род, верен на традициите и на клана, предателството на Робърт имаше опустошителен ефект. Шотландците бяха предавани от векове, но никога не бе предполагала, че ще трябва да преживее подобна измама от един от своите. През този ден се почувства шотландка повече от когато и да било досега в живота си. И при това не бе могъщ вожд на клан като Уилям Дъглас или Дейвид Линдзи. Не беше смела и съобразителна като Черната Агнес, защитила дома си от граф Солсбъри. Тя бе Сюизън Харпър Кънингам, влюбена до уши в мъжа, когото бе наранила така дълбоко, предадена от чичото, когото обичаше. Жена, която на всичкото отгоре може би носеше дете като Ейлис.

Сюизън захвърли писмата, сякаш я бяха изгорили. И гордостта, и решимостта ѝ се бяха изпарили. Единственият ѝ спътник бе мъката. Изпъшка, подви колене, сведе глава и заплака.

Оплетена в лепкавите мрежи на тъгата, младата жена загуби представа за време и място. При звука на отварящата се врата, вдигна обляното си в сълзи лице и видя Майлс. Усмивката изчезна от лицето му, а поздравът замря в устата му, откъдето се готвеше да излезе. Той

погледна към пръснатите писма и тръгна бавно към нея. Погледите им се срещнаха, неговият – пълен с разбиране, нейният – с мъка. Кожените му ботуши изскърцаха, когато клекна до нея.

– Мислех, че чичо Робърт ме обича – прошепна тя. – Вярвах му. Той беше единственият роднина, който ми остана.

Гласът ѝ секна и тя сведе глава.

Младият мъж се присегна към нея, придърпа я и я притисна към гърдите си.

– Толкова съжалявам, Сюизън, скъпа моя, наистина съжалявам. Знам, че го обичаше.

– Той ми разправяше ужасни неща за теб – хълцаше тя. – Казваше, че си пропилял всичко... че искаш Роуард за себе си. Че не трябва никога, никога да ти се доверявам.

– Шшт, сладка моя! – Гласът му бе прекрасен и успокояващ, ръцете му – силни и носещи утеха. – С това вече е свършено.

– Затова и вярвах, че ти си откраднал десените. А те са всичко, което ми е останало от рода на майка ми.

– Ти притежаваш много повече от клана Лохиел Камерон от един сандък с десени.

Сюизън подсмръкна, цялото ѝ същество се бе устремило към този великолепен глас. После бавно повдигна глава.

– Наистина ли?

Съругът ѝ се усмихна, на нея ѝ се стори, че сърцето ѝ се разтапя.

– Да, наистина. – Целуна я по носа. – Имаш тези разкошни коси, на които би завидял всеки. – И той уви един дълъг кичур около китката си. – Притежаваш силата на онази шотландска графиня, която спасила шотландския си замък, въпреки обсадата.

– Черната Агнес.

– Да, същата.

– Тъкмо си мислех за нея.

– Нищо чудно, любима моя – имате много общи неща.

– Не, аз съм слаба и глупава.

Майлс постави ръка върху подутия ѝ корем. Бебето се размърда. С надеждата да прогони от нея и последните демони, които все още я измъчваха, рече:

– Една слаба жена не би могла да създаде такова силно дете. Сладък малък Камерон, несъмнено. Ще трябва да му намерим подходящо пони.

Новият порой от сълзи го изуми. Стройното ѝ тяло се разтърси от

силни ридания, които разкъсаха сърцето му. Изгубил ума и дума, той реагира по единствения начин, по който можеше. Притисна я в обятията си и започна да я полюлява като малко дете, като мълвеше всички нежни, утешителни слова, които бе чувал някога от Сибийл Харпър. Когато съпругата му се поуспокои, младият мъж я отнесе до ръце до леглото и я постави в него.

Събра отвратителните писма и ги прибра, те щяха да послужат като доказателство срещу Робърт Харпър. След това отиде в голямата зала и се стовари върху един стол. Загледа се мрачно в камината, като търсеше начин да успокои болката на Сюизън. Удари няколко пъти с юмурици по твърдите си като камък мускулисти бедра, а после отметна назад глава и въздъхна тежко.

– Сър?

Пред него стоеше Флора Макайвър, гледаше го с разбиране и държеше пълна халба бира в ръката си. Освен тях в стаята нямаше никой друг.

– Понякога планината може да бъде доста сурова, а планинците – жестоки. Това ще отмие горчилката от вас.

Явно имаше предвид враждата с кучето. На Майлс му идваше да се размее, тъй като неприятностите, причинени от Хей и Макайвър бяха нищожни, сравнени с пораженията, нанесени от Робърт Харпър.

– Благодаря, Флора – рече младият мъж и отпи жадно.

– Днес доказахте, че сте достоен господар на замъка. – И побърза да добави смутено: – Не, че всички имахме нужда да бъдем убеждавани, нали разбирате.

Това простичко признание го трогна.

– Разбирам, но ако не се изкъпя в най-скоро време, безупречната ми репутация ще пострада.

– Миришете малко като кучето... макар Дъндас да каза, че сте използвал сапуна на миледи. Наистина сте постъпил много умно, Майлс Кънингам.

Младият мъж се разсмя от сърце, така че раменете му се разтърсиха и част от напрежението го напусна. Флора се изчерви.

– Не ми обръщай внимание – рече той, за да ѝ помогне да се отърси от смущението си. – Но искам да те питам нещо.

Прислужницата изправи гръбнак.

– Да, сър.

– Защо миледи се държи толкова покровителствено към Ейлис?

Флора го погледна замислено.

– Подобно на неприятностите между братовчед ми и Хей, това с Ейлис е семеен проблем.

„Да не би Ейлис да е незаконородено дете на някой Камерон? Да не би...?“

– Лейди Сюизън е прекрасен и способен ръководител, това няма нищо общо с вас. Раждането на бебето ще освободи съзнанието ѝ.

Досега Майлс не се бе сетил, че нестабилното ѝ емоционално състояние може би се дължеше на очакваното бебе. Та колко пъти досега бе чувал за мрачните настроения, обхващащи бременните жени?

– Разбира се.

– Това всичко ли е?

Още един въпрос човъркаше мозъка на Майлс от години.

– Как се облича Робърт Харпър, когато идва в Роуард?

Флора се засмя.

– Странен въпрос наистина. Носи същия сюртук и тесни бричове... – Спря да говори, очевидно отново смутена. – Тесните бричове не изглеждат по същия начин на един стар човек, нали разбирате?

– Кожата е по-добра при яздене от всичко друго – отвърна тържествено Майлс, бе получил недвусмислен комплимент.

– Кърпим и преправяме все тези дрехи вече от години – изфуча Флора. – Мисля, че би трябвало да проявява малко повече уважение към лейди Сюизън. Поне да бе приел новите дрехи, които му предлагаше.

„Значи така криел френския си порок“ – помисли си младият мъж. Тъй като се чувстваше съвсем спокоен в компанията на Флора, той попита без колебание:

– Понякога облича ли се в атлаз?

– Харпър? – Челото ѝ се набърчи. – Не, не носи. И, ако се вярва на думите му, няма средства, за да си купи нещо подобно.

Сега вече бе открил онова, което искаше да разбере за Робърт. Колко ли време още трябваше да мине, докато узнае истинската самоличност на жената, която наричаха Ейлис Харпър?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Майлс току-що се бе настанил в димящата вана, когато влезе Уилям.

– Предаде ли съобщението ми на Куксън?

– Да, да, сър, предадох го.

– А къде е отговорът му?

– Мистър Куксън изпрати някакви книжа, за да ги подпишете и казва да ви предам, че принцесите хукнали към дома си в Абърдийн.

– Нещо друго?

Очите на юношата блеснаха развеселено:

– Трябваше да видите физиономията на Куксън, когато му казах коя е била Мора.

Майлс си представи Оли, втрещен, зяпнал от изумление.

– Колко време му беше нужно, за да възвърне дар слово?

Уилям поклати глава.

– Горедолу толкова, колкото бе нужно на Маки, за да изгуби съзнание. Той я хвана току преди да падне на пода. Няколко дни тя ходеше нещастна из къщата, като повтаряше, че е трябвало да й отрежат езика и да го хвърлят за храна на дяволите. – Тук юношата понижи глас. – Когато Куксън ѝ обясни какво е правил Робърт с писмата ви, тя заяви, че щяла да си умре засрамена от всичко, което била наговорила за лейди Сюзън. Куксън обаче явно успя да промени намеренията ѝ, тъй като на другата сутрин Маки се носеше из къщата, като си тананикаше някоя мелодия.

Майлс изпита познатите топли приятелски чувства.

– Сър?

Уилям постави документите върху леглото и го погледна смутено.

– Като тръгнах, мистър Куксън каза да ви предам, че Сибийл и Едуард ще бъдат доволни. Стори ми се, че видях сълзи в очите му. Не е ли изненадващо?

И да, и не. Младият мъж въздъхна. Наистина, какъв късмет бе имал в живота си. Кой би помислил, че мръсното, дръгливо изоставено дете един ден ще има свое собствено шотландско кралство, че ще бъде заобиколен от искрени приятели и жената, която обича, ще му стане съпруга? Обзе го блажен покой. Уилям се изкашля.

– Мистър Куксън каза също, че е по-важно от всякога сега да се

освободите от един проблем.

Безметежното настроение на Майлс се пропука.

– Беше много настоятелен, сър. Освен това каза, че трябва да намерите предателя в Роуард преди определения момент.

Все още замаян, Майлс се изправи във ваната.

– Какъв предател?

– Куксън не знае името му... просто научил за съществуването на това копеле.

По гръбнака на младия мъж преминаха тръпки.

– Как?

– От Робърт. Чичото на лейди Сюзън открил, че е идвала в Лондон и е отнесла обратно собствеността си. Така рече Куксън.

– По дяволите! – изруга Майлс, осъзнал, че е подценил Робърт Харпър.

Какъв ли щеше да бъде следващият ход на това копеле?

Какво трябваше да стори той самият, за да му попречи?

Отговорът бе в десените. Трябваше да ги унищожи. Те бяха единственото оръжие на Робърт. Сюзън трябваше да му предаде тези проклетни неща! Дали щеше да го направи?

Не му се вярваше. Но ако можеше да ги открие сам, нямаше да я пита. Та няма вече не бе преживяла достатъчно нещастия? Да иска от нея да изневери на Сибийл бе прекалено много. Сюзън никога нямаше да направи подобно нещо...

Трябваше отново да започне търсенето. Замъкът приличаше на заешко леговище, с издълбани преди векове тайни проходи и изходи.

Почувствал безсилието си, Майлс стовари юмрук върху ръба на ваната. Сюзън все още не му вярваше. Ако откриеше десените и ги унищожеше, как щеше да постъпи тя? Най-вероятно щеше да го прати по дяволите. Този вариант не му допаднаше изобщо, но нямаше друг избор. Освен ако първо не откриеше предателя. Но кой ли би могъл да бъде той? Колко хора знаеха за тях? Уилям дали знаеше?

Докато оглеждаше момчето, откри в него някаква промяна, съзряване. Уилям щеше да му бъде верен, в това бе убеден, а на Дъндас можеше да разчита безусловно, ако Сюзън се окажеше в опасност.

Паднеше ли веднъж първият сняг, пътищата щяха да станат непроходими и тогава щеше да разполага с цялата дълга, люта зима, за да открие и предателя, и десените. Утешен донякъде, реши да смени темата с по-приятна.

– Как мина пътуването, момко? Имаше ли някакви проблеми?

Уилям се изпъна.

– Не, сър. С войниците нямахме абсолютно никакъв проблем – заяви младежът. – И вече мога да яздя колкото си искам.

На вратата се почука.

– Виж кой чука – заповяда Майлс.

Сюзън пристъпи неуверено в стаята с поднос храна в ръцете.

– О, аз май ти преча.

Бузите ѝ порумениях и тя отстъпи крачка назад.

– Невъзможно, любов моя – отвърна съпругът ѝ.

Заля го топла вълна. Изпитанието, на което я бяха подложили писмата на Робърт, бе преживяно. Животът продължаваше.

– Ела да седнеш до мен.

Бе облякла жълта кадифена рокля. Богатите ѝ поли бяха избродирани с лозови листа и пролетни цветя. Цветът на дрехата подчертаваше прекрасната кожа и очите ѝ, а моделът прикриваше донякъде наедрялото ѝ тяло. Косите ѝ бяха пуснати свободно, точно както ги обичаше той, и падаха на вълни по раменете ѝ.

– Ела да ме целунеш, красива ми съпруго – подкани я младият мъж.

– Съпруга ли! – зяпна Уилям, като местеше поглед от единия към другия.

– Да – ухили се щастливо господарят му. – И чакаме дете.

– Монте поздравления, сър... миледи. Чакайте само да кажа на Куксън и на Маки.

Сюзън постави подноса върху масата и се приближи до ваната. Усмихна се свенливо, отметна косите на гърба си и се приведе, за да го целуне по бузата. Майлс се обърна в последния момент, така че устните им се срещнаха. Топлата вода се разплиска. Тялото му пламна от желание. Ако бяха сами, щеше да я придърпа при себе си във ваната и да я люби, докато забрави напълно за предателството на чичо си.

Когато тя се отдръпна, младият мъж прошепна:

– Обичам те. – Очите ѝ се напълниха със сълзи, но беше сигурен, че те бяха сълзи на щастие. – Миналото е вече зад нас, сладка моя. Седни да чуеш как се оправят нашите лондонски приятели.

Когато тя се настани на едно столче до него, съпругът ѝ се обърна отново към Уилям.

Юношата смръщи чело и допря показалец до устните си. Погледът му се стрелкаше ту към единия, ту към другия, докато опитваше да си спомни докъде беше стигнал. Майлс взе сапуна и започна да се мие.

– Предполагам Маки се е готвила да се обърне към Джефри –

подкани го той.

– О, да, сър, сега си спомних. Върна се от църквата пречистена, както каза. – Младежът облиза устни. – Червеният атлаз на Робърт не ѝ допадна и тя си му го каза. Джефри набърчи напудрения си нос и попита къде сте. Икономката заяви, че не било негова работа да знае. – Уилям постави ръце на хълбоците си и се изкриви в опитите си да имитира Джефри.

Майлс се засмя. За негово удоволствие Съюзън направи същото.

– Кой е този Джефри? – попита тя. – Той трябва да е голям веселяк, щом Маки се забавлява така.

Очите на юношата се разшириха и той премигна объркано.

– По-късно ще ти обясня, любов моя.

Не му се нравеше особено мисълта, че трябва да я запознае с особените наклонности на чичо ѝ. Надяваше се да забрави да го пита.

– Какво направи Куксън? – попита младият мъж. Младежът кръстоса ръце пред гърдите си.

– Помоли Маки да донесе чаша бренди и уведоми Джефри, че ще трябва и този път да отседнат в странноприемницата.

– Бас държа, че това се е харесало на Маки.

– Абсолютно прав сте, сър. Тя пооправи бонето си и наля отново от брендито.

Майлс, който тъкмо сапунисваше косата си, спря и повдигна невярващо вежди.

– Наляла е бренди за себе си? В смесена компания?

Сюзън не можа да се удържи и се изсмя.

– Не – отвърна Уилям. – За лорд Ейнсбъри.

Младият мъж отпусна ръце и попита:

– Как се е озовал там Ейнсбъри?

– С каретата си, предполагам.

– Какво правеше там?

Юношата набърчи чело.

– Дойде да вземе „средството за убеждение“ и кола атлаз за любовницата си. Куксън рече, че трябва да е отчаян или в голямо затруднение, за да дойде лично.

Младата жена се изкиска.

– А може да е отишъл да провери дали Майлс не е наел нова слугиня.

– Като се сетя само как те опипваше... по дяволите – изруга Майлс, тъй като в очите му влезе сапун.

– Остави това на мен – обади се съпругата му.

Тя коленичи до него и му подаде една кърпа. Той избърса очи, но всичките му усещания бяха съсредоточени в ръцете ѝ, които миеха косите му.

– Уилям, почини си няколко дни, а после ще отнесеш книгата в Лондон. – Забелязал колебливия поглед на момчето, господарят му додаде: – Фьргъс и останалите ще те придружат отново.

В очите на юношата блеснаха огънчета.

– Да, сър.

Дланите на Сюзън правеха бавни въртеливи движения по слепоочията на съпруга ѝ. Дишането му се учести. Когато вратата се затвори, той я придърпа към себе си.

– Майлс! Измокри ми роклята!

– Тогава я съблечи... и ела при мен.

Бе готов да я събори във ваната и да я има, облечена или не.

Тя издърпа ръцете си и застана срещу него. Въпросителният ѝ поглед изучаваше лицето му, а след това започна да слиза надолу по тялото му.

– О, боже! – възкликна тя, видяла доказателството за възбудата му.

– Роклята – рече дрезгаво Майлс. – И по-бързо.

Устните ѝ изгаряха от желание да усетят вкуса му, тялото я болеше от нетърпение да получи насладата, която само той можеше да ѝ даде.

– Фустата, Сюзън.

Тя го погледна и коленете ѝ се подкосиха от огъня, който видя в очите му. Мускулите на врата, ръцете и гърдите ѝ бяха напрегнати, също като неговите... Чувствайки, че може да изгуби съзнание всеки момент, младата жена изрита чехлите си и припряно се освободи от бельото. Наведе се и започна да навива надолу чорапите си.

– Мили боже, жено – изръмжа той. – Ако се помотаеш още малко, ще изгубя контрол. Просто ги смъкни!

Главата ѝ се замая от нетърпението му и ръцете ѝ забързаха послушно. Той я бе утешавал в най-тежките ѝ мигове. Бе ѝ простил, макар да бе мислила най-ужасни неща за него. Бе сложил край на най-старата вражда в Пъруикшир и същевременно бе пощадил гордостта на двама твърдоглави планинци.

Трябваше да му каже за Ейлис, не можеше да отлага повече. Искаше да бъде така честна с него, както той – с нея. Но, когато чорапите ѝ се свлякоха на пода, а погледите им се срещнаха, Сюзън отново не намери смелост, за да започне. Един ден той можеше да я намрази заради

страхливостта ѝ и да се срамува от детето, което му е родила, но сега всичко това нямаше значение. Той беше тук и бе неин, а тя го желаше отчаяно, чак ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Майлс протегна ръка. Придърпа я към себе си и постави краката ѝ от двете страни на бедрата си. Тя се отпусна бавно и топлата вода обгърна голата ѝ кожа, а горещината, която се излъчваше от него, увеличаваше още повече желанието ѝ.

Очакваше съпругът ѝ да я вземе веднага, но, след като я настани според изискванията си, той я обхвана през кръста и се отпусна назад.

Сякаш прочел мислите ѝ, Майлс промълви едва чуто:

– Желая те така, както умиращ от жажда човек копнее за вода. Но се страхувам да не нараня бебето.

Очарована от искреното му заявление и трогната от загрижеността му за детето им, тя затвори очи и подпря гръб на вдигнатите му колене.

– Не се тревожи за бебето. Не сега.

Дъхът ѝ секна, когато усети устните и зъбите му върху чувствителното си зърно. Докато отдаваше дължимото на всяка от гърдите, Майлс шептеше страстни слова и признания.

– Гърдите ти са наедрили – рече пресипнало той.

– Това е от състоянието ми – успя да отвърне тя.

Дланите му обхванаха надутия ѝ корем, докато шепнеше, че тялото ѝ никога не е било толкова прекрасно. Най-после разтвори устни и засмука жадно гърдите ѝ. Сюзън простена и отметна назад глава.

Неспособна да контролира повече удоволствието, което, се надигаше в нея и нетърпелива да изпита отново еуфорията, младата жена се помръдна и бавно вкара члена му в себе си. Майлс изпъшка гърлено, без да се отделя от нея.

Бедрата му се устремиха нагоре, после слязоха надолу, само за да се вдигнат с още по-голяма сила и настойчивост. По пода се плискаше вода в ритъма на движенията им, Тя се вкопчи в него, за да запази равновесие. Известно време ѝ се струваше, че плува във въздуха, лека като перце, носена на крилете на блаженството, след което съзнанието ѝ започна да се прояснява. Стисна раменете на любимия си, повдигна глава и се отпусна назад. Дланите му я обхванаха още по-здраво.

– Постой малко така, девойче. – Гласът му Звучеше напрегнато, погледът му бе унесен и бляскав. – Не искам да свършвам още.

Тогава Сюзън го почувства в себе си – твърд, дълъг, величествено надигнат. Усети, че отмалява отново, но когато съпругът ѝ я придърпа към себе си, тя пое инициативата в свои ръце.

– Напротив, ще свършиш – прошепна в ухото му заплахата си тя. – Възнамерявам да превърна мозъка ти в пудинг, да те накарам да викаш името ми, когато получиш удоволствието си от мен.

Майлс сграбчи наедрелия ѝ кръст, за да я накара да стои неподвижно.

– Не мърдай! – настоя хрипкаво той.

Тя не му обърна внимание. Искаше да чуе доволните му викове и то веднага. Вкопчи се в него с ръце, крака и цялото си тяло, за да му помогне да се освободи от звяра, забил зъби в слабините му.

– Не можеш да чакаш повече, Майлс. Знаеш, че не можеш. Ще се пръснеш.

С див вик, който щеше да отеква още дълго в съзнанието ѝ, младият мъж даде силен тласък, който едва не я изхвърли от водата, понесен на свой ред на крилете на блаженството.

Сюзън се почувства пречистена и освободена и наивно и себично реши, че ѝ е простено, задето го бе мамила толкова много досега.

– Сякаш съм на седмото небе, но не по-малко – объркан – отвърна задъхано любимият ѝ. – Чудя се къде си научила тези огнени слова, които ми каза преди малко.

Сюзън се изкикоти.

– Ти ме вдъхнови с дяволиите си. Трябваше само да попроменя нещичко тук и там.

– О, любов моя – въздъхна Майлс и я прегърна буйно. – Ще трябва да полагам повечко усилия, за да сдържам дяволиите си. Но сега чувствам най-вече глад.

Младата жена се размърда, за да стане от него.

– По-внимателно, скъпа – рече той, като се измъкваше бавно от нея. – Внимавай най-вече за лешниците ми.

– За какво?

Той ѝ обясни новото название на Уилям за тази част от мъжката анатомия.

Застанала до ваната, тя го огледа.

– Думата лешници не ви подхожда, милорд. Трябва да бъде нещо по-едро, за да даде представа за тези внушителни размери.

– А вие, миледи, знаете как да ме ласкаете.

Сюзън се поклони, докато по голото ѝ тяло все още се стичаше вода.

– А сега се изсушете, лорд Кънингам. Имате още един повод да се гордеете. Из цялата област вече се разчу за блестящия начин, по който

си се справил с Шеймъс Хей. И докато ние тук си флиртуваме, голямата зала се е напълнила с хора, дошли да засвидетелстват уважението си към теб.

Усмехнат, младият мъж излезе от ваната.

– Дъндас ми разказа историята за Маргарет Камерон и овчарката. Трябваше да видиш лицето на Макайвър, когато му върнах парфюмираната кучка. – Възнамерявам да им кажа, че идеята е била твоя.

– О, не. – Тя се спусна отгоре му и го стисна за ръцете. – Не трябва да правиш това. Обещай ми, Майлс. Закълни се.

– Защо?

Бурната ѝ реакция го шокира.

Как можеше да му обясни гордостта на планинците?

– Макар да гледат на мен, като на тяхна дългогодишна господарка, някои все още ме смятат за представителка на рода Харпър, на хората от равнините. Вече нямат платове с отличителните десени, които да показват принадлежността им към даден клан. Нямат и гайди, на които да свирят песните си, а великите мъже от тяхното време са мъртви или в заточение. Гордостта е единственото, което им е останало. Да ги накарам да паднат на колене пред една жена, която още не е навършила двамайсет години, би било жестоко.

– И ти не би го направила.

– Не.

– Но ти си Камерон.

– Да, но те пък са отмиращата част от Шотландия.

– Ти си прекрасна.

И Майлс протегна ръка към нея. Съпругата му се завъртя с гръб към него, макар думите му да я бяха стоплили След това заяви нескромно през рамото си:

– Съвсем вярно.

Не се опита да я достигне. Скръстил ръце пред голите си гърди, той повдигна едната си златиста вежда и я огледа от главата до петите.

– В теб има нещо развратно, момиче.

Кръвта ѝ се разгорещи. Майлс беше безупречно красив в голотата си. Приличаше на дързък и неустрашим шотландец. Младата жена повдигна фустите си и се поклон леко.

– Тази вечер ще седя в краката ви, милорд, и веднага щом изпразните халбата си, ще я напълвам. А след това ще пея хвалебствия само при споменаването на името ви. Обичам те.

Той повдигна очи към тавана и рече:

– Аз съм късметлия. Трябва да съм такъв. Можеше да бъде ирландец, можеше да бъде англичанин.

Това не я интересуваше. Той бе направил невъзможното. Майлс Кънингам, бе пристигнал в Шотландия като чужденец, а ето, че хората й вече превъзнасяха името му.

– Ти си всичко! – извика младата жена и се хвърли в обятията му.

Прегърна го буйно. Закле се в себе си да обясни за Ейлис и за детето, преди Уилям да замине отново за Лондон. Тогава Майлс също можеше да си тръгне и никой нямаше да заподозре истинската причина за заминаването му.

* * *

Ято угоени гъски, водени от едър, изпъстрен с черни петна гъсок, се клатушкаше и бърбеше по време на утринната си разходка из двора на замъка. Когато Майлс се приближи, водачът проточи шия и изсъска, а преданите женски закрякаха и запляскаха с криле. Групата се раздели и направи път на младия мъж, който се бе запътил към конюшните.

Прохладният октомврийски въздух бе изпълнен смири с на дим и торф. От ковачницата се носеха удари на метал в метал. От близката конюшня се чуваше пръхтенето на коне и задявки на коняри. Момчетата спореха кой да оседлае коня на Фъргъс Маккеймс и кой да придружи Уилям и войниците до Англия.

Майлс се почеса по главата. Бе се нахранил прекалено бързо, тъй като искаше да поговори с Уилям.

Майлс знаеше, че Уилям ухажва Джени и гледаше на тази връзка като на образователна и безопасна.

– Обещаваш ли да не наричаш повече Джени мръсница?

Тя видимо се успокои.

– Обещавам.

– Когато Уилям и Джени се сбогуват, му кажи, че искам да го видя. Ще бъда в градината – каза той на малката Сорча, която се навърташе наблизко.

Момичето набърчи нос.

– Защо отивате там, сър?

– Защото ми е приятно.

– Но днес не е празник. Мама казва, че е по-добре да оставим леля Ейлис на спокойствие.

Ейлис бе получила нов пристъп. Не се появяваше по време на хранене и излизаше от стаята си само, за да се грижи за градината. Тази

ситуация объркваше плановете на младия мъж. През изминалия месец той търсеше начини да бъде край нея, за да могат да се сприятелят.

– Не задавай въпроси на по-възрастните, Сорча – смърти я той. – Просто предай на Уилям онова, което ти казах.

Момичето го изгледа предизвикателно. Стори му се, че вижда самата Нели Бърк.

– Сорча... – започна предупредително той.

– Да, сър.

Майлс потисна смеха си и се обърна. Щом отмина първото дърво, градината се ширна пред погледа му. Тук шумовете намаляваха. Царството на Ейлис бе винаги спокойно и тихо, тъй като рядко някой опитваше да влезе сред лалетата и вратигата.

Дори сега, с приближаването на зимата, градината се оживяваше от многобройни багри. От дърветата висяха червени гроздове с плодове на калина и цветът им се допълваше прекрасно с жълтото и златното на малкото останали листа. Два-три розови храста предлагаха последните си цветове. На повечето от тях обаче имаше само шипки, чиито оранжеви топчици висяха като специална украса по трънливите стебла.

Грижливо подредена в геометрични фигури, градината бе типично английска. Този факт винаги бе озадачавал Майлс. Може би днес щеше да успее да зададе този въпрос на Ейлис. Възнамеряваше да ѝ каже за парника и да попита какви са предпочитанията ѝ във връзка с неговите размери и разположение. Искаше му се да опознае жената, създавала в сърцето на Шотландия това типично английско кътче. Нещо по-специално я свързваше със Съюзън. Съпругата му обаче винаги бе крайно уклончива по тази тема и мълчанието ѝ го нараняваше дълбоко. Може би днес Ейлис щеше да бъде достатъчно разумна, за да може да отговори на въпросите му. Първо обаче трябваше да я открие, а никъде не я виждаше.

Прекрачи купчина изкоренени треви, чиито яркорозови цветчета все още не бяха увехнали. Белите им коренчета бяха безупречно изчистени от пръстта. Очевидно Ейлис съвсем наскоро бе почистила лехата уханен босилек от нежеланите плевели. Несъмнено някаква друга работа бе отвлякла непостоянното ѝ съзнание от унищожаването на бурените. Каква ли беше тази работа?

Започна да я търси още по-усърдно, но все така без успех. Лопатка за изваждане на луковици и изцапани с пръст ръкавици лежах на една от шестте пейки, подредени във формата на детелина в средата на градината.

– Добро утро, сър. Сорча каза, че сте искал да ме видите.

Майлс се обърна. Уилям си проправяше внимателно път през леха във формата на лилия. Юношата вече бе готов за пътуването. На едната си ръка бе преметнал тежка вълнена туника. Под мишницата на другата бе стиснал кожената папка с инструкциите и кореспонденцията за Куксън.

Уилям се бе приспособил към начина на живот на планинците така бързо и безболезнено, както един бедняк привиква към богатството. И господарят му знаеше много добре защо. Шотландия оказваше почти магическо въздействие върху човека. Проникваше в мечтите му за дом и пускаше в душата му такива дълбоки корени, че той вече бе неспособен да мисли за други земи.

– Добро утро, момко.

Юношата премести пакета и протегна уверено ръка за поздрав.

– Както виждам, си привършил с... ъ-ъ... със сбогуването.

Младежът почервеня.

– Да, сър.

– Значи всичко е готово?

Уилям изпъна гръбнак.

– Всичко, сър, с изключение на списъка с нещата, които искате да донеса от лондонския ви дом. Може би Куксън е успял да продаде имението.

На Майлс му се прииска да се разсмее при вида на разбиращите пламъчета в очите на юношата, несъмнено резултат от талантите на Джени Кийгън.

– Сигурен съм, че го е направил.

Възнамеряваше да изненада Сюзън, като поиска да изпратят в Роуард килимите и мебелите. Извади от джоба си лист хартия и го подаде на момъка.

– И се погрижи Маки да опакова добре далекогледите и да наглежда пренасянето на стенния часовник от вестибюла... Не ми се иска да пострадат.

– Да, сър. Тя с радост ще се занимава с...

Пронизителен вик разцепи въздуха.

Майлс подскочи и се огледа, но не забеляза никаква промяна, освен, че страничната врата на замъка бе леко открехната. Отекна втори писък. Младият мъж се спусна по посока на кръсъците. Чу стъпките на Уилям, който бе хукнал след него.

Майлс се чувстваше напълно объркан, докато прокллинаше

пътеките, които свършваха наникъде. Да не би Съюзън да бе паднала? Да не би да бе изгубила бебето? Побягна още по-бързо, подгонен от страх. Точно преди да стигне отвора в стената, жената от другата страна извика отново. Гласът ѝ бе пълен с ужас и отчаяние. Звукът сякаш удари младия мъж в гърдите и ушите му писнаха.

Сграбчи страничната врата с две ръце. Пантите изскърцаха гръмогласно. Натисна с цялата си сила. Най-после вратата поддаде. Отвори я широко и се шумгна през отвора.

Спря и се послуша. Не виждаше никого, но затова пък продължаваше да чува писъците. Хукна към тях. Ударите на сърцето му го оглушаваха, но все пак успя да чуе стъпките на Уилям само на няколко крачки зад гърба си. Под подметките му шумоляха сухи листа. Клонките на кедрите и камфоровите дървета го шибаха по лицето и гърдите. Силният им аромат в ноздрите му се смесваше с неприятния вкус на страха в устата му.

Пътеката го изведе до гробището. Розовата рокля на Ейлис се открояваше като сигнален огън сред морето от сиви надгробни плочи. Вниманието на Майлс бе привлечено обаче от мъжа, който я мъкнеше към мавзолея. Крехката жена бе увиснала като парцалена кукла в силните ѝ ръце. Косите ѝ се бяха разпилели. Сребърните кичури се мятаха върху побелялото ѝ от страх лице.

– Пусни я! – изкрещя той. Човекът се обърна. Моментално пусна Ейлис и тя се строполи на земята. Непознатият хукна. Майлс се спусна след него, като заобикаляше по-високите надгробни камъни и прескачаше по-ниските. Уилям продължаваше да го следва.

– Това е Бартоломю Уикс, нали? – извика юношата – Лакеят на Робърт Харпър.

Майлс хукна още по-бързо, стиснал длани в юмруци, готов да направи на пихтия гадното копеле.

„Божичко! Как може човек да бъде такъв звер, че да тормози бедната Ейлис?“

Разстоянието помежду им се топеше. Младият мъж се хвърли върху натрапника, обви ръце около коленете му и го събори долу. Двамата се търкулнаха върху каменистата земя. Онзи опита да се освободи, но Майлс го държеше здраво.

Докато се бореше с желанието си да го смаже, той го държеше здраво. Негодникът местеше ужасения си поглед насам-натам, търсейки начин да се измъкне.

Господарят на Роуард се вгледа в набразденото от белези лице и

изръмжа:

– Само опитай да ми се съпротивляваш и смятай, че мъртъв.

Съперникът му се отпусна безволно. Майлс се огледа, като все още дишаше тежко. Ейлис хълцаше край него, а Уилям смутено опитваше да я успокои. По земята ехтяха тежки стъпки. Или това може би ха ударите на сърцето му? Чу Дъндас да дава заповеди. До гръкляна на хванатия се появи меч. Изпълнените с ужас очи се разшириха.

Майлс вдигна поглед. До него, здраво стиснал оръжието, стоеше Грейм, като го гледаше сериозно и с очевидно одобрение. А след това протегна напред свободната си ръка.

– Сега аз ще се заема с негодника, сър.

Тонът му бе тържествен и изпълнен с уважение. Майлс се изпълни със задоволство. Подаде ръка. Дъндас го издърпа от земята и в този момент между двамата премина някаква искра. Кънингам усети особена близост, изпълни се с топли приятелски чувства към шотландския войник.

– Сега вече знаем кой е информирал Робърт – рече той.

Грейм кимна.

– Уикс няма да има възможност да каже нищо повече на Харпър.

Майлс се обърна към Уилям. Юношата бе стиснал здраво челюсти, вперил поглед в падналия човек. Ейлис ридаше тихичко, заровила ръце в дланите си.

– Не, отведи го някъде – проплака като дете тя. – Той отново ще ме удари. Отново ще ме заключи там. Ще ме кара да му казвам разни неща за Сюзън.

Тя спря да говори и започна да трепери. Майлс се изпълни с гняв. Робърт Харпър щеше да плати скъпо за всичките си престъпления.

– Какво още знаеш за него, момко?

Уилям отдели изпълнения си с омраза поглед от Уикс.

– Той не е никакъв зидар. Пих бира и играх на зарове с него в коношната по време на последното посещение на Робърт. Мошеникът ме измами с два шилинга.

„Значи така – помисли си Майлс. – Тази невестулка, която уж прави някакви незначителни ремонти из замъка, ухажва Джени Кийгън и напада бедната Ейлис, всъщност дава информация на Робърт Харпър.“

– Погрижи се Уилям да получи обратно парите си, Дъндас – рече младият мъж. И добави с многозначителен вид. – Освен това Уикс знае някои неща, които бих искал да науча.

Грейм се усмихна.

– Да, сър. Сигурен съм, че е така. И знам по какъв начин да го убедя. Ще съжалява за онова, което е сторил на Ейлис Харпър.

Чула името си, тя се хвърли върху Майлс, обхвана го през кръста и подпря разплаканото си лице на гърдите му.

– Той ме принуди да му кажа. Той ме у-удари.

Младият мъж погледна над главата ѝ и очите му срещнаха тези на Дъндас. Войникът изглеждаше изненадан, но не чак толкова, колкото Майлс.

– Хайде, Ейлис, успокой се. Всичко свърши и вече си в безопасност – започна да я утешава той, макар мислите му да се въртяха около казаното от Грейм.

„Ейлис Харпър“. Дъндас я нарече „Ейлис Харпър“. Но това бе невъзможно. По-малката сестра на Робърт и Едуард бе умряла от болен стомах още на петгодишна възраст. И бе погребана край родителите си в абърдийското гробище.

– Защо я наричаш „Харпър“? – попита той. Планинецът го изгледа така, сякаш се беше побъркал.

– Ами защото е леля на миледи, сестра на Робърт. Той я доведе тук... – Грейм спря за момент, за да си припомни датата. – През пролетта, когато миледи навърши дванайсет години.

Внезапно Бартоломю направи опит да се измъкне.

– Дръжте никаквеца! – изръмжа на хората си Дъндас. Погълнат от размисъл Майлс почти не обръщаше внимание на събитията около себе си.

Коленете му се подкосиха, стомахът му се сви на топка. Несъзнателно притисна силно към себе си Ейлис. Вместо да се притесни от прегръдката му, тя като че ли се успокои. Мили боже, Робърт Харпър бе извършил не едно злодеяние през живота си, но измамата за Ейлис бе нещо, което не можеше да се обясни дори с извратеното му съзнание! Очевидно планът му бе да използва нещастницата като неволен шпионин.

– Това не е истина, Грейм – заговори на келтски Майлс. – Сестрата на Едуард е умряла още преди години. Тази жена не е Харпър.

В очите на шотландеца блеснаха покровителствени светлинки.

– Напротив, Харпър е.

– Какво става тук? Защо сте хванали мистър Уикс? Гласът на Сюзън го накара да се обърне. В този момент тя се спусна към тях, грациозна като газела и красива като картинка. Бременността ѝ вече си личеше

и Майлс усети, че се усмихва от гордост. Всички присъстващи насочил ха вниманието си към нея.

След миг младата жена застана до съпруга си, който каза:

– Уикс се опита да замъкне Ейлис в мавзолея, но ние с Уилям го спряхме.

– Защо? Какво е искал от нея? – учуди се тя.

– Робърт Харпър му е платил, за да те шпионира. – Спря, но побърза да добави: – Точно така чичо ти е успял да замъкне твоите... неща... в Лондон. Уикс го е направил.

Очите ѝ се разшириха, а прекрасното ѝ лице пламна от гняв.

– Мила света Ниниан, със собствените си ръце ще го убия. – Стиснала юмруци и изпънала гръбнак, тя се обърна към нападателя на Ейлис. – Долен изверг такъв – Изсъска младата жена. Ще проклинаш деня, в който си стъпил на роуардска земя. – Отметна назад пламтящите си коси. – Отведи го, Дъндас. От вида му ми се повдига.

После се обърна към Ейлис, все така свряла лице в ризата на Майлс.

– Какво ти направи той, лельо? – попита умолително тя, като местеше поглед ту към нея, ту към съпруга си.

Майлс изскърца безпомощно със зъби при вида на притесненото ѝ изражение. Тя наистина вярваше, че тази жена е леля ѝ! Въпреки изматата, изпитваше единствено съжаление към нещастницата, която държеше в обятията си, която и да бе тя. Тогава си обеща да научи истинската ѝ самоличност. А после щеше да обсъди въпроса със Сюзън.

– Майлс... – рече умолително младата жена. – Направил ли ѝ е нещо?

Болната се разтрепери неконтролируемо. Усетил, че тя има нужда от утехата на друга жена, Кънингам опита да се отдели от нея.

Ейлис изкрещя.

– Не съм му казала нищо този път. Кълна се в меча на свети Георги. Не му казах къде са, дори когато заплаши да ме заключи отново.

– Сюзън ще се погрижи за теб – окуражи я младият мъж.

Болната изскимтя и заби нокти в гърба му.

– Сър? – обади се Дъндас. – Какво ще правим с него?

– Отведете го в централната кула. Там му е мястото!

– Не! – възкликна Сюзън.

– Остави това на мен, любов моя – рече нежно Майлс. Съпругата му се обърна към Грейм.

– Отведи го в конюшните! Кажу на ковача да го окове в жезела!

Защо противоречеше на нарежданията му.

– Аз ще се погрижа за това, Сюзън – заяви вече с по-убедителен тон той. – Централната кула е най-подходящото място за него.

– Не централната кула! – настоя тя, като кършеше ръце и местеше поглед от съпруга си към Дъндас. – Отведете го в... в... източната кула. Да, точно така, източната кула. Заведи го там, Дъндас.

Защо бе толкова нервна?

– Защо не в централната кула? – не се отказваше Майлс.

– Защото... – Тя спря за момент и издиша всичкия въздух от дробовете си. – Фактите не са виждали от години газ и там е тъмно като в рог. Някой може да падне и да си счупи крака... или да го ухапе плъх.

Бъбривостта ѝ бе доста подозрителна.

– Много си се притеснила за Ейлис, скъпа – рече Майлс. – Погрижи се за нея и не мисли повече за това копеле. – Той успя да отдели ръката на болната от китката си и внимателно я поведе към съпругата си. – Тя има нужда от теб, Сюзън – рече с усмивка той. – Успокой я. А Уикс остави на мен.

Очите на младата жена се разшириха и след това се изпълниха със сълзи. Решил, че е загрижена за безопасността му, Майлс прошепна:

– Ще бъда много внимателен, докато се придвижвам из централната кула, любов моя.

Сюзън притисна Ейлис към гърдите си и отвърна спонтанно.

– Не трябва да правиш това. Там долу най-много да се разболеете от малария... и тогава няма да ни послужи за нищо. – Погледна отново към Дъндас. – А ти ще трябва да носиш дърва и храна, и... и там няма нито мебели, нито одеялата кладенецът май е замръзнал...

– Не се притеснявай – изрече през зъби съпругът ѝ, който вече бе на края на търпението си. – Погрижи се за нея.

– О, за бога! – отсече Сюзън. – Този замък принадлежи на мен, Майлс Кънингам! И аз ти нареждам да го отведеш където и да било другаде, освен в подземие то на централната кула!

Младият мъж я изгледа съсредоточено. Тя бе ядосана, очевидно имаше нещо наум. В погледа ѝ видя старите съмнения, мъчителните опасения. Ако не я обичаше толкова много, сигурно щеше да я намрази, заради този поглед и болката, която му причиняваше.

– Заповядвате ли ми, лейди Сюзън? – попита отбранително Майлс.

Изражението ѝ се смекчи.

– Майлс... – рече умолително тя. – Не го води в централната кула.

– Миледи има право – намеси се Дъндас. – Опасно е да се ходи в

подземните килии на централната кула.

Внезапно младият мъж прозря истината. Десените бяха скрити в килиите на централната кула! Вече бе обходил усойните му коридори, но явно не бе погледнал където трябва. Не бе видял килиите. Не бе забелязал никакъв кладенец.

Майлс кимна, привидно примирен.

– Водете го при ковача.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Притиснала крехката Ейлис към тялото си, Сюизън пое дълбоко въздух и опита да се отърси от мъката, притиснала като в менгеме сърцето ѝ. За пореден път *Maide dalbh* заставаха между нея и Майлс, но този път вината бе нейна. О, защо не си бе държала езика зад зъбите! Подземието бе лабиринт от тъмни помещения и почти нямаше вероятност Майлс да отведе Бартоломою Уикс точно в килията, в която бе скрила сандъка с десените. Благодарение на невъздържаността ѝ, Майлс бе разбрал тайната ѝ. Видя го в очите му. Видя също и обидата в тях.

Чувстваше се много нещастна, знаеше, че той никога няма да разбере отношението ѝ към *Maide dalbh*, нито пък щеше да ѝ прости, задето ги криеше. Щеше да бъде принудена да излъже отново, за да запази наследството, оставено от майка си. Съжалението заседна като буца в гърлото ѝ, струваше ѝ се, че ще се задуши от собствената си нечестност.

Вдигна високо глава, като се опитваше да повдигне и духа си, хвана Ейлис за ръката и я поведе към замъка. Когато стигнаха градината, леля ѝ вече се бе успокоила. Измъкна дланта си и започна да оправя разбърканите си коси. Младата жена настоя тя да си почине.

– Днес нямам време за почивка, скъпа – заяви леля ѝ и вдигна захвърлените си ръкавици. – Знаеш какви са тези плевели. Ще се наплодят като мишки през зимата, ако не ги оскубя сега.

И тя се обърна и заби мотичката си в пръстта.

Епизодът в гробището очевидно бе забравен, Ейлис отново приличаше на себе си. Сюизън въздъхна облекчено заради нея, но собствените ѝ проблеми оставаха.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Вдигна лице към синьото шотландско небе. Клоните на дърветата се разклатиха от полъха на ледения вятър. Узрелите плодове на калината се блъскаха едни в други като малки барабанчета. Един своенравен лист, златен като косата на Майлс, се вдигна във въздуха. Шотландският въздух я обви като стара удобна пелерина. Щеше да скрие отново съкровищата си, така че един ден, когато англичаните се осъзнаеха и премахнеха забраната върху шотландските десени, да може да изтъче на детето си кариран плат с шарките на своя клан.

Но като разкажание заради мълчанието си във връзка с *Maide dalbh*, Сюизън си обеща да бъде напълно честна към съпруга си във всички

други отношения. Сега, след като вече го бе опознала, тя знаеше, че Майлс Кънингам заслужава нещо по-добро от онова, което му бе предложила до този момент и се закле да му каже истината за Ейлис.

* * *

Повтаряше обета си и докато вдигаше *Maide dalbh*, с чиято помощ един ден щеше да се изтъче характерният плат на рода Лохиел Камерон. Без да обръща внимание на влагата и студа и без да забравя, че Нели пазеше наблизко, Сюизън започна да мести десените на ново място. Успокои се едва когато те отново бяха в безопасност. Каза на слугинята да отнесе в тъкачното четирийсет от обикновените десени измежду стотиците, с които разполагаха.

Сюизън знаеше какво да прави.

Когато се изми и подготви речта си за Майлс, вече се бе помирила със себе си. Щом влезе в стаята им обаче, откри, че съпругът ѝ вече спеше. А на следващата сутрин още със събуждането си научи шокиращата вест, че Бартоломю Уикс бе избягал и Майлс бе хукнал да го гони.

* * *

Две седмици по-късно Уикс стоеше в кабинета на елегантния абърдийнски дом на Робърт. В камината прасчеше огън, а в главата на Харпър се въртяха неприятни мисли. Глупавият Уикс нямаше причина да идва, освен ако в Пъруикшир не бяха станали някакви неприятности. Но какво повече можеше да се случи там? Сюизън си бе върнала десените и кой знае как бе успяла да се омъжи за Майлс. Не можеше да си намери място от ярост, докато Джефри не заяви, че положението в действителност бе много по-обнадеждаващо, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Ако властите откриеха десените, и Майлс, и Сюизън щяха да увиснат на бесилото. Изолирана, без да подозира за намеренията на ловеца, плякката сама бе паднала в капана.

Робърт очакваше да получи всеки момент дългоочаквания пост в министерството на финансите. Ако Уикс не се справеше със задачата си, щеше да съжалява до края на живота си... ако изобщо останеше жив.

– Коя е тази? – попита Харпър, като погледна към жената до посетителя си.

– Това е Джени, дъщерята на слепия Джейк – отвърна Уикс, като я придърпа пред себе си. – Тя именно ми помагаше.

Робърт огледа подозрително едрогърдото момиче. За негово

неудоволствие, тя отвърна дръзко на погледа му. Това, че бе помагала на Уикс в Пърюикшир бе едно, а това, че бе чак толкова глупав, та да я доведе в Абърдийн, бе съвсем друго. Изглеждаше хитра, това не можеше да ѝ се отрече. Несъмнено успехът на този идиот Бартолому в Пърюикшир се дължеше на нея.

– Каква е цената ти този път, момиче?

– Да, каква е? – повтори като ехо Джефри.

Тя отдели невярващия си поглед от Джефри, който седеше до камината и кокетно отърсваше пудрата от една от многобройните си натруфени перуки.

– Двеста лири – отвърна без да мигне тя, – и отпътуване до колониите.

Джефри зяпна и изтърва перуката. Робърт се засмя – тази селска пачавра бе наистина нагла. Той обаче нямаше намерение да се разделя с такава, достойна за някой принц, сума, дори и да получише желаната информация.

– В такъв случай значи си открил десените, а?

– Откри ли ги? – повтори Джефри.

– Почти, сър, но Кънингам ме хвана с полуумната и...

– Дръж си езика! – срязва го Джени и пристъпи напред. – Уикс не схваща точно как стоят нещата, разбирате ли? *Maide dalbh* са в замъка – лейди Сюизън никога няма да се раздели с тези остарели, мухлясали десени. А лудата не представлява никаква заплаха, можете да бъдете сигурен в това.

Думите ѝ привлякоха незабавно вниманието на домакина.

– Знаеш ли къде са скрити десените?

– Знаеш ли? – попита и Джефри.

Джени се усмихна уверено. Постави ръце на хълбоците си и рече:

– Може да знам, а може и да не знам.

– Разбирам – потърка се по брадичката Робърт. – Но може да бъдеш сигурна за двестата лири.

– Напълно сигурна – обади се ехото.

Младата жена се приближи бавно.

– Лирите... и придвижването до колониите.

– Колко глупаво от моя страна да не спомена тази част от сделката – смъмри се Харпър.

Благите му слова обаче прикриваха бурята, която бушуваше в него. Как смееше тази шотландска просякния да се опитва да го принуждава! Щеше да получи каквото иска от нея, но двамата с Уикс щяха да му

платят, и то скъпо и прескъпо. И двамата щяха да отидат в колониите, но не като платили билета си пътници, а като прислужници в кораба. Не можеше обаче да се начуди на алчността на момичето.

– Съгласен съм на твоите условия. Сама ли ще пътуваш?

– Сама ли? – повтори Джефри.

Младата жена погледна към Уикс, а след това отново към своя домакин. Намигна и каза:

– И да загубя златното си момче? И дума да не става.

„Значи – помисли си Робърт, – мръсницата орязва дяла на Уикс. Е, нека си мисли, че е спечелила. Може би перспективата за близката победа щеше да развърже още езика ѝ.“

– А сега, след като уредихме въпроса за възнаграждението ви, искам да разбере още нещо – за моето злато.

Не му беше никак приятно да споменава името на Майлс, но трябваше непременно да разбере какво е действителното положение. Копелето трябваше да увисне на бесилото още преди няколко месеца.

– Как е щастливата двойка?

Джефри остави перуката.

– Да, как е?

Джени се засмя по начин, който, както предполагаше домакинят ѝ, трябваше да бъде изкусителен.

Джефри я изгледа ревниво, приближи се до Робърт и седна в краката му.

– Наричат го свой „господар“ и се отнасят към него така, сякаш е роден в планините – отвърна тя, очевидно ѝ доставяше удоволствие да даде тази информация. – Дори миледи се съобразява с него. Но това можеше да се очаква, след като вече е бременна.

– Бременна ли? – зяпна Джефри.

Робърт замръзна. Как бе успял Майлс толкова бързо да ѝ надуе корема? Тя изобщо не трябваше да се омъжва, камо ли да ражда наследници, с които после той трябваше да дели печалбите от Роуард. А мислеше, че се е погрижил за това.

– Малоумната ли ти каза, че Сюизън е бременна?

– Как не! – възкликна Джени. – В повечето случаи лудата не може да различи бебе от погача. Лейди Сюизън вече е стигнала до това положение. – И тя протегна ръка пред корема си. – А и какво общо има с тази работа ненормалната?

Робърт се поуспокои донякъде. Джени също не знаеше истината, и въпросът, и обръканото ѝ изражение го доказваха. Отмъстително се

изсмя вътрешно, като си представи душевното състояние на племенницата си, докато носеше бъдещото си дете. Невярната кучка на Сибийл и Едуард щеше да плати за престъпленията си... както и бебето. Можеше да уреди някакво падане или специална отвара, която да изпразни без време утробата ѝ. Трябваше да си остане в Пъруикшир, където ѝ беше мястото. Трябваше да се откаже от онези проклетите шотландски десени.

Въпреки влиянието му, тя съвсем бе заприличала на майка си. В гърлото му заседна горчива буца при спомена за Сибийл Харпър. Тази червенокоса вещица бе омагьосала Едуард с женските си номера и го бе разделила с кръвните му роднини. Робърт мразеше и двамата заради това. И сега щеше да се погрижи дъщеря им да плати вместо тях. Майлс също щеше да плати. Устата на Робърт се изпълни с горчилка при мисълта за осиновения син на брат му. Майлс сирачето ли? Как не! От деня, в който той бе влязъл в семейството, Робърт се бе превърнал в сирак.

Харпър стана от стола си.

– Елате пак утре. Ще приготвя парите ви, а икономът ми ще уреди подробностите около пътуването.

– Значи сделката е сключена. Ще бъдем тук утре в четири часа. – Джени се приближи до домакина си, подаде ръка и прошепна: – Аз ще дойда в един, да върви по дяволите златното ми момче.

Когато останаха сами, Джефри се настани в скута на Робърт. Наведо се към него и рече:

– Давам петак, за да разбере какво мислиш, любов моя.

Ноздрите на Харпър се изпълниха със сладкото ухание на орлови нокти. Трябваше да положи усилия, за да се въздържи да сподели плановете си за Джени и Уикс с него.

– Ама че си хитър – направи кокетна физиономия Джефри и се завъртя по такъв начин, че слабините на любимия му пламнаха.

Последният се усмихна при мисълта за необичайната скромност на приятеля си.

– Назови какво възнаграждение искаш, любов моя. Това ще бъде първата ми задача, щом вляза в министерството на финансите.

Един дълъг лакиран нокът се плъзна от ухото до ключицата на Робърт.

– Искам онзи прекрасна къща в Лондон.

– Нищо по-лесно.

И Харпър се отдаде на магията от докосването на любимия му.

– Ами лейди Сюизън? Законът е снизходителен към бременните?

Главната задача на Робърт в момента бе да бърза, тъй като Майлс

със сигурност щеше да се опита да убеди жена си да унищожат съоръженията за десените. Трябваше да изпрати драгуните в замъка преди да е успял.

Безкрайно доволен от себе си, Робърт се ухили.

– Няма да им кажа, че е бременна. Може би шокът от нашата поява ще се окаже прекалено силен за нея. Може да изгуби бебето.

Джефри постави длан на бедрото му.

– Толкова си умен. – Пръстите му игриво запълзяха към подутите от възбуда слабини. – Знаеш ли за какво си мисля?

Главата на Робърт започваше да се замайва от непоносимо приятните ласки на Джефри.

– Да спечелиш петак ли?

– Шилинг. Не по-малко от шилинг.

– Тогава по-добре да помислим за промяна на мястото на действие, любов моя, не можеш да спечелиш шилинг там, където си.

– О, мисля, че мога.

Последната ясна мисъл на Робърт, преди да се отдаде напълно на майсторството на Джефри, бе, че ще придружи войниците до Роуард. Искаше лично да се наслади на дългоочакваното падение на Майлс и Сюизън Кънингам.

* * *

След като цяла седмица кръстосваха планинския район в търсене на Бартолому Уикс, Дъндас успя да убеди Майлс, че няма как да го намерят. Ядосан и вбесен от безпомощността си, Майлс се отправи право в спалнята в кулата, за да поговори сериозно със съпругата си.

– Къде са *Maide dalbh*?

Раменете ѝ увиснаха, когато кръстоса длани пред корема си. Стори му се примирена, а в погледа ѝ видя съжаление. Предположи, че мислеше за майка си. Той обаче също мислеше за Сибийл. В този момент мразеше Сибийл Харпър, мразеше я заради шотландската ѝ гордост, заради това, че бе обременила така живота на жената, която обичаше.

Гневът му бе изместен от напрежение.

– Къде са, Сюизън?

Съпругата му подсмръкна, а после повдигна пълните си със сълзи очи. Сърцето му спря да бие за момент – толкова много мъка видя в тях.

– Хвърлих ги в кладенеца в подземие то на централната кула в деня, в който нападнах Ейлис.

Като освежителен ветрец след продължителна задуха, Майлс усети,

че се изпълва с облекчение.

– Сюизън...

Тя повдигна ръка.

– Съжалявам, че те изложих на такава опасност. – Гласът ѝ изневери. Спря за момент, за да събере сили и продължи: – Обещавам, че няма да имаш повече неприятности заради тях.

Учуди се защо изключи себе си от изложените на опасност. Вероятно, след като бе живяла толкова дълго с тайната за *Maide dalbh*, вече не бе способна да прецени риска, който поемаше. Сега обаче любимата му вече бе в безопасност и той възнамеряваше да запази на всяка цена това положение.

– Съжалявам също, задето ти противоречих така пред Дъндас и войниците. Редно бе ти да се разправиш с Бартолому Уикс.

Изглеждаше толкова покорна, толкова съкрушена, нямаше нищо общо с жената, която бе отишла в Лондон и бе откраднала сърцето му. Младият мъж се приближи до нея и я приюти в обятията си.

Няколко часа по-късно, когато всички обитатели на замъка се оттеглиха в спалните си, Майлс се измъкна от съпружеското легло и се запъти към централната кула. Със запалена факла в ръка и цяла планина от мъка в сърцето си, той обикаляше из древните коридори докато откри кладенеца. Макар да се ненавиждаше, че се съмнява в думите на Сюизън, той повдигна факлата и се взря в бездната.

Пое си дълбоко въздух, който, въпреки че бе студен, в дробовете му се превърна в огън и ги изгори. Цялото му тяло затрепери. Светлината затанцува и образува нереални сенки върху жалката касапница. Полупогълнати от мастиленочерната вода, покрити с прах, долу лежаха шотландските десени.

Ох, как само му се искаше да изтръгне сърцата на своите съотечественици!

Изписка плъх и затича да се скрие. Майлс се върна отново в леглото, притисна жената, която обичаше, в обятията си и се закле никога повече да не споменава за *Maide dalbh*.

* * *

Две седмици по-късно Сюизън влезе в почти завършения парник и се огледа. Въздухът ухаеше на прясно отрязан кедър и на сняг. Ейлис чистеше прозорците, поставени по-рано същия ден. Майлс стоеше пред работния си тезгях, повдигнал единия си крак върху малко столче, подпрял ръка върху коляното. В десницата си стискаше чук. Той като че го

ли изучаваше, но Сюизън се съмняваше в това. Широките му рамене бяха увиснали леко, сякаш смазани от ужасен товар.

„Искам да поговорим за Ейлис.“

Бе изрекъл тези думи сутринта, докато още лежах в леглото и Нели внесе чая им. Сърцето на Сюизън се сгърчи и тя трябваше да положи всичките си сили, за да не се разплаче. После я помоли да се срещнат тук. Сега вече всичко щеше да свърши, всички онези глупави, глупави момичешки мечти и надежди, тъй като щеше да му каже истината.

Съпругът ѝ изглеждаше толкова уязвим, че ѝ напомни за онази сутрин в Лондон, когато се бе сбогувала мълчаливо с него. Не бе забравила и мъката си, но това първо сбогуване ѝ се струваше лесно в сравнение с другото, което ѝ предстоеше.

В този момент Майлс вдигна глава и на любимото му лице младата жена прочете тревога, съмнение и още нещо, което не можеше да определи. Единствено очите му се движеха, като я обгърнаха от глава до пети и се спряха, както правеха често, върху подутия ѝ корем.

„Искам да поговорим за Ейлис.“

Сюизън знаеше, че този момент ще дойде рано или късно и само до преди малко бе готова за него. Сега обаче сериозността на онова, което предстоеше, я смазваше. Направи усилие да се усмихне, но не успя. Опита да се сети за някоя утешителна мисъл, но под напрегнатия му поглед не можеше да мисли за нищо друго освен за това, че щеше да го загуби.

Краката ѝ се движеха, но как, тя нямаше представа, тъй като очите ѝ, всичките ѝ сетива, бяха хипнотизирани от него. С шокираща яснота Сюизън осъзна, че Майлс Кънингам бе станал най-важното за нея, че без него животът ѝ нямаше смисъл. Само за няколко месеца иначе незабележимото ѝ съществуване се бе сляло с неговото. Тези мазолести пръсти бяха изпълнявали най-прости задачи, като вдяването на иглата и наместването на стана ѝ. Тези силни ръце бяха галили косите ѝ и чувствали помръдването на новия живот в нея. Майлс бе част от всичко, което тя предприемаше, беше приятел с всички нейни познати. О, наистина го обичаха тук, в Пъруикшир. Той бе техния господар, техния водач, техния близък другар. Дори нещастната Ейлис не бе устояла на чара му, а от нападението насам се държеше като напълно нормален човек.

Както всеки ден от пристигането на джамджията, болната работеше рамо до рамо с Майлс на строежа на парника. Можеха да бъдат открити там от изгрев до залез. Бяха станали истински приятели, бърбеха непрекъснато и се смееха често. Само за няколко седмици той бе успял да

предразположи Ейлис и да прогони демоните от душата ѝ.

„Демоните скоро ще бъдат при мен“ – помисли печално Сюизън.

Отново се превръщаше в страхливка, в слабо безволево същество, способно да отрече истината и да заобиколи неприятната задача, която я чакаше.

„Искам да поговорим за Ейлис.“

Младата жена опитваше да събере поне малко смелост. Щяха да ѝ останат мечтите, нали? И съкровищата, които да цени и да предаде на детето си. Обхвана я несигурност. Дали детето им щеше да бъде достатъчно умно, за да разбере значимостта на *Maide dalbh*?

„Искам да поговорим за Ейлис.“

„Да, ще поговорим, любов моя. Този път ще чуеш истината от моята уста.“ Дължеше това на Майлс Кънингам... това и още много други неща.

Младият мъж изправи гръб, когато тя наближи, но сериозното му изражение не се промени. Коленете ѝ омекнаха. Отпусна се върху пейката и обхвана с ръце корема си. Усмихна се насила и вдигна поглед.

– Ще дойдеш ли при мен?

Изчака го, със заплашващо да изскочи от гърдите ѝ сърце, с готово да се излее от устните ѝ признание.

Погледна към леля си, която работеше усърдно на достатъчно разстояние от тях.

Майлс се изкашля.

– Време е да поговорим за Ейлис. Казаха са ти ужасна лъжа...

– Не, Майлс – прекъсна го едва чуто тя. – Аз съм тази, която трябва да поговори с теб за леля ми Ейлис...

И гласът, и куражът ѝ изневериха отново.

Младият мъж пусна чука.

– Тя не ти е леля – рече простичко той.

Съпругата му се усмихна тъжно при мисълта колко разочарован щеше да бъде след малко. Наведе се и вдигна чука.

– Точно това искаха да те накарат да повярваш семейство Харпър – отвърна тя, като си играеше с инструмента.

– Истината ти казвам – настоя убедено той. – Тя не ти е роднина.

Стори ѝ се толкова уверен, че на Сюизън ѝ се прииска да го погледне. Нямаше обаче достатъчно смелост за това, тъй като изражението му със сигурност щеше да я погуби.

– Тя ми е леля, Майлс – заяви тихо младата жена. – Тя е и причината да се закълна никога да не се омъжвам.

Младият мъж пое чука от ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

– Какво би променила Ейлис? Да не би да мислеше, че ще я отпратят отгук?

Думите бяха на върха на езика ѝ, но, за Бога, все още не можеше да ги изрече. Призна малодушно:

– Не. Не исках съпруг.

– Но сега имаш съпруг, който те обича с цялата си душа – заяви нежно той и докосна корема ѝ.

Гърлото ѝ пресъхна, погледът ѝ се замъгли.

– Нямам място като твоя съпруга. Мога да се окажа недостойна за теб... и за името Камерон.

– Но как така?

Думите, които бе репетирила грижливо, отказваха да излязат. Най-накрая, на ръба на сълзите, избъбри:

– Нашето дете може да бъде като Ейлис. Ти ще искаш да имаш здрави и силни синове, а аз... Знам, че трябваше да те предупредя още в началото, но...

– Какво? – Майлс я сграбчи за рамената и я обърна към себе си. – Погледни ме, Сюизън.

Не можеше да го направи. Мускулите на врата му бяха изпънати, а силните му пръсти се впиваха в тялото ѝ. О, Боже, сега вече щеше да я намуца!

– Сюизън...

Събра всичката си смелост и вдигна поглед. Кафявите му очи я пронизаха.

– Чичо ти е излъгал – рече тихо той. – Ейлис Харпър е погребана в абърдийското гробище. Тя... – И той кимна към другия край на парника, – не ти е роднина. Разбираш ли? Тя е част от плана на Робърт.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Той не я разбираше.

– Моля те, Майлс, изслушай ме.

– Не. Робърт ти е причинил тези ужасни страдания. Но защо, нямам представа. А сега ме чуй, любов моя... – Гласът му изневери за момент. – Едуард Харпър бе най-милият човек, когото съм познавал. Той не би излъгал за сестра си. Говореше често за Ейлис и винаги с любов. Спомняш ли си?

– Да. Но това няма значение. Той просто се е подчинил на родителите си – бил е още момче, когато се е случило това. Може би дори също не е знаел истината.

– Но Робърт я е знаел, така ли? Това не ти ли се струва доста

странно?

– Не. Той бе синът, останал на сушата. Раби мразеше морето и баща му не можа да му го прости. Обяви го за слабохарактерен. И го лиши от наследство.

– Това е лъжа – възкликна Майлс. – Робърт получи щедър дял от наследството на баща си, но го пропиля още преди родителите му да са изстинали. Помисли си за другите му лъжи, Сюизън, спомни си за злото, което причини на теб, на нас.

Младата жена въздъхна – той никога нямаше да приеме истината.

– Повлиян си от онова, което ти е казал баща ми. Ти не си бил там. Просто ти се иска да му вярваш.

– Помниш ли какво ни разказваше баща ти за сестра си Ейлис?

Преди години разказите му бяха живи в съзнанието ѝ, но бяха избледнели с годините.

Младият мъж започна, като имитираше бащинския тон на Едуард.

– Тя бе една истинска Харпър до мозъка на костите си, като се започне от красивите ѝ сини очи и се свърши със здравето ѝ яко тяло. – След това, вече с нормалния си глас, той додаде: – А тази Ейлис има светлосини очи и, погледни я само, Сюизън, в никакъв случай не би могло да се каже, че е със здраво телосложение.

– Но тя е стара.

– Тя не ти е леля.

Изглеждаше толкова убеден, че нямаше как да не ѝ повлияе. Вперила поглед в Ейлис, която се суетеше над саксия с теменужки и си тананикаше някаква весела мелодия, младата жена се опита да си припомни другите истории за леля си, които бе чувала от своя баща. Безстрашната Ейлис избягала от къщи, защото не ѝ позволили да си има кученце. Малката Ейлис се събуждала преди зазоряване, за да обикаля със стареца, който палел и гасял уличните лампи. Сладката Ейлис, любимка на всички моряци от екипажа.

Майлс въздъхна и се загледа в някаква далечна точка.

– Значи затова все си мислиш, че ще си тръгна оттук... мислиш, че ще се разочаровам от теб и от нашето дете.

– Да.

– Мъчно ми е, че ме познаваш толкова малко. Ще обичам детето и всичките ни други деца, които ще се родят след него.

– Няма да има повече деца.

– Заради Ейлис?

– Да.

Младият мъж изпъшка в безсилието си.

– Тя е англичанка, Сюизън. Залагам живота си, че е англичанка. Слушай мелодиите, които си тананика. Това е една английска песничка за кралица Бес и лорд Дъдли. Нима една шотландка би пяла нещо подобно?

– О, Майлс, баща ми беше от равнините. Майка ми е планинката. Хората от пограничните райони се държат повече като англичани, отколкото като шотландци.

– А Ейлис винаги се кълне в меча на свети Георги. Коя шотландка, пък била тя и от равнините, би разчитала на този светец? Ами градината ѝ? В нея няма нищо шотландско, английска е от игла до конец.

– Може би в приюта за душевноболни, където са я оставили родителите ѝ, е имало подобна градина. Нищо чудно и там да е научила английските обичаи.

– Значи признаваш, че прилича повече на англичанка, отколкото на шотландка?

Сега, след като се замисли върху дребните подробности от поведението на леля си, Сюизън, не можеше да не се съгласи.

– Да, Майлс, но това не означава нищо. Трябва да разбереш...

Младият мъж се изправи рязко.

– Стой тук! – нареди той.

Приблужи се до Ейлис и я хвана за ръката. Усмехната и изпълнена с желание да му достави удоволствие, тя го последва.

Сърцето на Сюизън заседна в гърлото ѝ, докато наблюдаваше леля си. Облечена в тъмносиня вълнена рокля и увита в дебел шал, тя изглеждаше по-крехка от всякога. Посребрените ѝ коси бяха сплетени на плитки, навити като венец на главата ѝ. Изглеждаше още по-дребна до Майлс. В съзнанието на младата жена изплува отново фразата „тя е здрава и яка“. Ейлис обаче не беше такава. Точно обратното, бе крехка и подобна на дете. Мъката притисна сърцето ѝ като в железни клещи, та чак дъхът ѝ секна. Нима толкова много ѝ се искаше да повярва на съпруга си, че дори започваше да вижда през неговите очи?

Майлс настани Ейлис до Сюизън и коленичи пред двете жени, без да пуска ръката на болната.

– Със Сюизън точно говорехме за твоята градина – започна той. – Казах ѝ, че никога не съм виждал по-хубава от нея, поне не и в Англия.

– О, има и по-хубави – изчерви се Ейлис.

– Там ли си виждала градините – в Англия?

– Понякога се бъркам. Но ми се струва, че заимствах живия плет от

Шептън. – Набърчи чело и додаде: – Но оттогава има толкова време... Трябва да съм забравила някои от нещата, които отгледяха. Не си спомням добре и това ме изнервя. А и не всички биха расли тук. Прекалено е студено.

Погледите на двамата съпрузи се срещнаха. Искаше му се тя да разтвори съзнанието си, да си разреши да повярва.

– Ти ми каза къде е била онази градина, но забравих – обади се той.

Ейлис се загледа в градината си, която спеше зимен сън, с изключение на вечнозелените храсти.

– В Шептън Малет, Съмърсет, доколкото си спомням.

– Как се казваш? – попита Майлс.

Ейлис премигна и на Сюизън ѝ се стори, че се готви да избяга от пейката.

– Люси – отвърна най-после тя. – Люси Сандърс.

Младата жена усети, че ѝ премалява. Не можеше да отдели поглед от тази, която трябваше да ѝ бъде леля.

– Ти си англичанка.

– Да. Сега, след като го казваш, като че ли си спомням, че съм англичанка. – Тя погледна към Сюизън и се усмихна по типичния си наивен начин, който „племенницата“ ѝ познаваше така добре. – Но сега съм шотландка, нали? Аз съм част от вашето семейство. Винаги съм искала да имам семейство и той ми обеща, че няма да ме изпъдиш, ако се държа добре.

– Кой ти обеща това? – намеси се Майлс.

Сюизън не можеше да говори, не можеше да си поеме въздух. Ушите ѝ писнаха и пред очите ѝ се появиха тъмни петна.

– Ние никога няма да те изпъдим оттук, Ейлис – рече благо младият мъж, без да отделя разтревожения си поглед от своята съпруга. – Кажни името на този човек.

– Ами, това беше Робърт Харпър.

Последната ясна мисъл в главата на Сюизън, бе едно име, едно нежно и благословено английско име – Люси Сандърс.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Мразовитият нощен вятър напяваше с въздишки позната приспивна песен на Сюизън, която ѝ се струваше по-нежна от когато и да било преди. От мястото си върху назъбения връх на южната стена можеше да вижда в двора на замъка и навън, към храсталаците. Бе идвала често на това място, но този път бе по-различно, тъй като до нея стоеше Майлс.

В двора под тях цареше оживление, тъй като жителите на Роуард празнуваха Нова година. Това бе най-значимия ден в Шотландия. През него човек се сбогуваше с миналото си, изхвърляше лошия си късмет. Това бе време за равносметка, за отчитане на доброто, с което бе дарен през изминалата година човек, за започване на нещо ново.

Младата жена размишляваше върху собствения си късмет. Стушена в любящите обятия на съпруга си, надвесена над покритите със сняг хълмове на Пъруикшир, със здраво бебе, което растеше в утробата ѝ, тя нямаше причина да не празнува... освен една.

– Каква прекрасна гледка е зимата в шотландските планини – прошепна Майлс и я отвлече от мислите ѝ. – Погледни там. – И той посочи над стената на замъка към Комин Мур. – Снегът блести като океан от сребро.

Обичта му към земята, която тя обожаваше, я затопли цялата и изпълни сърцето ѝ с невъобразимо доволство. Стаеният в нея страх обаче я накара да се замисли върху една от думите му. Обърна се, без да разрушава прегръдката и рече:

– Липсва ли ти морето?

– Честно?

– Честно.

Младият мъж сведе глава и потърка брада в слепоочието ѝ.

– С цялото това царство около мен? С жената, която обичам, в обятията ми? С първородното ни дете помежду ни?

И той я погали по корема.

– Вече съм едра като дойната крава на мисис Пийви – промълви тя. – И освен това не отговори на въпроса ми.

– Сладка си като зряла праскова. Не, морето не ми липсва.

Категоричният му тон я изненада.

– Спомням си, че имаше време, когато не говореше за нищо друго.

– Просто защото ти бе прекалено срамежлива, за да говориш

изобщо.

– Никога не съм била срамежлива – възпротиви се тя, макар той да казваше истината.

От мига, в който баща ѝ бе въвел Майлс в дома си, тя се бе изпълнила с благоговение към него. Той изтананика някаква сантиментална мелодия и притисна устни към челото ѝ.

– Пред нас лежи чудесен живот. И чудесно минало.

– Като се изключи чичо ми.

– Робърт Харпър не може да ни навреди, любов моя, щом си унищожила десените. Дори не съм ти благодарил. Знаех, че искаш да ги запазиш. Заради Сибиъл и заради Шотландия.

Младата жена стисна зъби, обхваната от чувство за вина и потръпна от тревога. Той бе честен, бе разтворил сърцето си пред нея. А тя го лъжеше – отново.

– Студено ли ти е? Да влезем ли?

– Не. – Опита да се пребори с угризенията си и отметна назад глава. – Обичам това място. В ясна нощ оттук почти могат да се видят светлините на Лонгмур касъл. По-късно тази вечер ще видим огъня в двора на Лаклан.

– Какво виждаш на небето?

– Виждам синьочерна покривка, осеяна с трепкащи сребърни нишки.

– Ще изтъчеш ли такъв плат?

– О, може би. – Сюизън въздъхна, отново изпълнена с благодарност за късмета си.

Колко пъти преди бе стояла на същия този зъбер върху стената и бе мечтала за всичко, което притежаваше сега? Измъчваше се от подозрения и от чувство за вина. Ами ако чичо ѝ Раби опиташе отново да вземе десените?

– Трябва да се гордееш с майсторството си. Когато изложим на пазара платовете тази пролет, всички ще разберат колко хубави са роуардските платове.

Очите ѝ се навлажниха от тази похвала. Младата жена подсмъркна.

– Благодаря ти.

– Измръзнала си, любов моя.

Майлс я притисна още по-близо до тялото си и тя усети лекия натиск на пръстите му върху кръста ѝ, това ѝ подежда успокояващо.

– Не, просто си припомнях.

– Какво си припомняше? – попита нежно той.

Мислеше си за отминалите дни, за самотните дни. Не можеше да бъде честна с него, когато ставаше дума за десените, но можеше да бъде откровена за други неща от миналото си.

– След като ме остави тук, идвах често на това място и създавах ужасни, детински поеми за теб.

– Съжалявам, че те оставих. – И той я притисна буйно към себе си. – Но бях толкова съсипан от собствената си мъка по Сибийл, че почти не се сещах за теб. Когато съдът реши, че съм прекалено млад, за да ти бъда настойник и определи Робърт като такъв, аз наивно се съгласих, че така ще бъде по-добре. – И добави, изпълнен с горчивина: – Робърт ме уверяваше, че тук си щастлива.

Сюзън никога не се бе замисляла върху неговите чувства, нито пък помнеше колко силно бе обичал майка ѝ. Младостта ѝ и злостните приказки на чичо ѝ си бяха казали думата. Сега бе моментът да признае на съпруга си за десените, той несъмнено щеше да я разбере. А обета, даден преди толкова години от уплашеното, самотно момиченце на умиращата му майка? Ами шотландските кланове? Споменът укрепи решимостта ѝ да запази мълчание.

– Иска ми се да чуя някоя от поемите, които си написала за мен.

Гузната ѝ съвест посрещна с радост тази смяна на темата.

– О, това бяха глуповати детски стихчета, но излизаха от сърцето ми.

– Тогава трябва да ги изречитираш по-късно, когато ти дойде редът.

На Нова година всички пишеха поеми. По-късно тази нощ, когато запалеха огъня на открито, някой щеше да се изправи пред тълпата и да изречитира нещо.

– Мина толкова много време. Вече дори не си спомням думите – отвърна искрено тя.

Зад тях отекнаха забързани стъпки.

– Сър? Миледи? – провикна се задъхана Сорча Бърк. – Мама каза, че е време.

Майлс се засмя.

– Мисля, че Дъндас и момчетата му искат уиски. Отиваме ли?

Малко по-късно младата жена стоеше на стъпалата пред главния вход към замък и държеше метла с дълга дръжка в ръцете си. Масивният портал бе украсен с гирлянди от изсушен бял пирен и клонки калина, които трябваше да прогонят злите духове от Роуард. Стенният часовник в голямата зала удари полунощ и Сюзън започна ритуалното метене на

прага си. Из целия Пъруйкшир, из цяла Шотландия, хиляди други хора правеха същото.

Прекарваше метлата при всеки удар на часовника. Когато той замлъкна, прагът ѝ бе почистен и тя можеше да започне наново живота си.

Младата жена се изправи, изпъна гръб и потърка издутия си корем. Детето ѝ щеше да се посвети на бял свят преди зимата да си е отишла. Здраво дете, нормално дете, с кръвта на рода Камерон и душата на Майлс Кънингам. Сърцето ѝ политна при тази мисъл. Въпреки радостта си обаче почувства омраза към чичо си и неговите злодеяния. През двора премина леден полъх. Съюзън потръпна. Опита да се пребори с убийствените си мисли. Беше Нова година, време за веселие, време за съзидание.

Прокара метлата за последен път.

– Махни се, зли човече, и отнеси другаде злите си дела.

След това се усмихна и влезе в голямата зала.

Жените от замъка се бяха събрали край камината. Вдовицата Макормик бе задрямала. Нели сервираше ейл, а мисис Пийви – кекс и сладкиши. Младите момичета се бяха струпали в единия ъгъл и се смееха. Роуина се отдели от останалите и се приближи до Съюзън.

– Скоро ли ще дойде господарят, миледи? Минава полунощ.

Младата жена вече си бе задала този въпрос. Наистина ли Майлс бе станал планинец? Дали щеше да изпълни най-романтичния новогодишен ритуал?

– Когато негово височество дойде – обади се Нели, – ще промени традицията. Той не е тъмният красив ухажор от легендата.

– Той вече е легенда – защити го Роуина. – От деня, в който сложи край на враждата между Макайвър и Шеймъс Хей. Но дали ще дойде при вас?

На вратата се почука силно. Младите момичета изпищяха от радост. По-възрастните жени поклатиха одобрително глави.

Сърцето на Съюзън подскочи диво в гърдите ѝ, когато се отправи към вратата. Колко пъти през изминалите години тя, подобно на останалите момичета, бе копняла за подобен посетител? Но винаги бе пазила в тайна мечтите си, тъй като досега не се бе надявала един ден да отвори вратата и живота си за мъжа от тези мечти.

Колената ѝ се подкосиха, когато го видя. Като през мъгла дочу възхитените възгласи на жените зад гръба си.

Майлс бе изпълнил рамката на вратата. Русите му брада и коса блестяха на светлината на факлите, кафявите му очи блестяха от любов

и очакване. Носеше характерното за един планински земевладелец облекло: върху раменете си бе наметнал овча кожа, крачолите на грубите панталони от домашно тъкано платно бяха натъпкани в дебели вълнени чорапи, овързани на кръст с кожени връзки. Младият мъж се усмихна и съпругата му се почувства най-щастливата, най-красивата жена на света.

– За вас, миледи – заяви тържествено той.

И ѝ подаде парче въглен.

– ...за да стоплите дома ни.

След това протегна напред бутилка вино.

– ...за да уголите жаждата ни.

Предложи ѝ една осолена риба, завързана с ярка пандела.

– ...за да напълните коремите ни.

Мечтите ѝ се бяха превърнали в действителност! Със замъглени от сълзи очи, тя прие даровете. Наведе глава и се поклони.

– Моят господар оказва голяма чест на своята съпруга и на дома си.

Майлс я сграбчи и я притисна нежно към себе си, а очите му блестяха от удоволствие.

Храниха се с останалите, пиха, говориха за бъдещето, докато Дъндас не призова всички на двора.

Майлс бе докарал каруци дървета за най-големия огън на открито в историята на Пъруйкшир. Когато го запалеа, сиянието му щеше да се вижда от мили разстояние.

Младият мъж прегръщаше съпругата си, за да я предпази от нощния студ. От бъчонките се лееше уиски, носеха се весели песни. Лошите времена бяха забравени. Хванати за ръце, Шеймъс Хей и Макайвър възхваляваха с пиянски устрем красотата на Маргарет Камерон. Ейлис – Люси Сандърс – бе заобиколена от малки дечица. В погледа ѝ се четеше нещо ново за нея – доволство и сигурност.

Сорча Бърк се поклони пред Майлс.

– Може ли да кажа поемата си, сър?

– Да, момиче, – усмихна се снизходително той, – нека чуем какво си съчинила.

Сорча изправи рамене, издаде брадичка и отметна назад плитките си. И започна с музикалния си, изпълнен с гордост, глас.

– „Новогодишната риба“ от Сорча Маргарет Бърк.

От замръзналия двор се разнесоха бурни овации.

Момичето се изкашля.

– Беше жетва в Пъруйкшир, но нашият господар не се виждаше

никъде в полето. Бе отишъл до езерото Лох Ейл, замислен за нашата красива господарка и наблюдаваше мистър Риба. Той видя, че господарят ни се приближава, но не отплува встрани. Беше прекалено смел, за да се страхува от някаква си кука. Изми лицето си, използва нощното гърне и започна обичайното си утринно безцелно плуване. Нашият господар започна да си тананика някаква мелодийка и тя скоро унесе мистър Риба. А после, така, както бе омаял нашата прекрасна лейди Сюизън, Майлс Кън...

Сорча засече на английското име. Очите ѝ се разшириха от смущение. Погледна към Нели, която изрече беззвучно само с устни последните две срички.

Младият Макаду Дъндас се изцепи гръмогласно, лепенорусите му коси изглеждаха бели на светлината на огъня.

– Уф! Сорча не знае дори името на господаря!

Лицето на момичето се зачерви.

– Haud yer wheesh, простако! Знам думите. – После се обърна към Майлс и продължи: – Майлс Кън... Кънингам омая мистър Риба, докато заспи. А след това го извади от водата, осоли го и го постави в едно буренце. А на Нова година взе мистър Риба и го даде на лейди Сюизън.

Щом свърши поемата си, Сорча се поклонил и се приближил до Макаду. Засили се и ритна смеещото се момче в пищяла. Веселите писъци се превърнаха във викове от болка.

– Ще ти дам да се разбереш за това – заплаши я той.

Момичето се завъртя на пети и се втурна към стълбите, водещи към стената на замъка. Макаду я последва с възможно най-голяма скорост. Майлс понечи да се изправи, но Сюизън го спря.

– Той няма да ѝ направи нищо лошо. Те двамата вечно се джафкат.

– Но той е по-едър.

Младата жена се усмихна, но мислите ѝ бяха съсредоточени върху значението на поемата на Сорча.

– Да – отвърна разсеяно тя, – но е и по-малък. Сорча може да го постави на мястото му.

Съпругът ѝ се ухили.

– Това е характерна черта на шотландските момичета, струва ми се – да поставят мъжете там, където им е мястото.

– Ходил ли си за риба тази есен? – попита тя и затаи дъх.

Майлс се загледа във вълнените си чорапи.

– Да – отвърна тихо той. – Сибийл ми разказа тази легенда преди години, за това, как девойките очаквали посетител...

– О, Майлс!

Сюизън обви ръце около врата му. Сърцето ѝ преливаше от щастие. Той изобщо не бе възнамерявал да я изостави.

– Кълна се – прошепна в ухото ѝ той, – че щях да наловя поне десет риби, ако знаех каква награда ме чака!

– Ти си прекрасен – заяви младата жена.

С цялата си душа чувстваше, че не се лъже.

– Радвам се, че мислиш така, любов моя, но ако не ме пуснеш, Фъргъс никога няма да може да изрецитира поемата си.

Сюизън повдигна глава и огледа гълпата. Видя море от изпълнени с разбиране усмивки. Нямаше от какво да се страхува повече. Майлс я обичаше, тя обичаше него. Миналото лежеше зад тях.

Той праметна ръка през рамото ѝ и я притисна отново към себе си. Така тя се чувстваше защитена, обичана. Бебето се размърда в корема ѝ, сякаш то също бе почувствало успокояващото присъствие на Майлс.

Фъргъс Маккеймс започна поемата си, истинско славословие на красивия принц Чарли, осмелил се да избяга във Франция след битката при Кулоден. Множеството се провикваше окуражаващо и доукрасяваше творбата му. Всички лица бяха озарени от светлината на огъня. И от още нещо – от надежда. Сюизън знаеше източника ѝ – Майлс Кънингам.

В профил любимото лице изглеждаше напръскано със златен пращец и излъчваше доброта. Под красивата външност се криеше добър, честен човек, който се бе заклел да бъде верен на хората от Пърюикшир. Младата жена знаеше защо го бяха приели като свой господар. Бяха започнали да се чувстват зависими от неговото водачество, да очакват сърдечните му шегички и лесно идващия му смях.

– Хм! – промърмори доволно той, а ъгълчетата на очите му се смееха. – Обичам да ме гледаш по този начин.

Сюизън се наслаждаваше на усещането си за пълна и абсолютна сигурност. Когато погледите им се срещнаха, тя промълви:

– Обичам те!

В очите му блеснаха дяволити светлинки.

– Каж ми още веднъж и няма да чуеш края на поемата на Маккеймс.

Почувства, че омеква цялата.

– Би било неучтиво и грубо от наша страна.

– Не чак толкова грубо, като го сравним с мислите, които се въртят в главата ми – усмихна се Майлс.

– О? – подразни го любимата му. – И какви са тези мръсни мисли,

съпруге мой?

Той се приведе още по-близо и повдигна многозначително вежди.

– Мисля си колко ми се иска да те отнеса вътре, да те разположа пред огъня, да смъкна всичките ти дрехи, една по една, а после да те сложа да легнеш, и да целувам и вкусвам...

– Маккензи! Маккензи!

Гласът на Макаду разцепи студения нощен въздух.

– Може би на нашите съседи не им е достигнала бирата – заяви Майлс. – Или жените.

Сюизън подпря глава на рамото на съпруга си – кръвта ѝ все още кипеше от изкусителните му слова.

– Трябва да е бира, тъй като на Маккензи никога няма да му липсват жени. Гледай как влиза като крал.

– И този път.

Лаклан скочи от коня си. Хукна към тях, като дишаше тежко, а дъхът му образуваше бели облачета.

– Насам идват английски войници. – Понижи глас. – Робърт Харпър е с тях.

Сюизън се вцепени от ужас.

– Мили Боже – промълви тя.

– Не се притеснявай, любов моя, няма какво да крием.

Дъндас се приближи до тях.

– Ако питате мен, това са група английски войници, изгубили пътя си в снега.

– Тогава им го покажи – провикна се някой от тълпата. – Да вървят в Уелс!

Дворът се огласи от гръмогласен смях.

Майлс сграбчи Лаклан за ръката.

– Колко са?

От плитките на Маккензи се стичаха капчици разтопен сняг. В очите му блесна типичната за планинците гордост.

– Не знам. Идват по пътя за Инвърнес, видях ги край завоя при Камерон маунт. Преброих двайсет от тях, преди да забележа Робърт Харпър – отвърна с отвращение той. – Сигурен съм, че са повече, но не останах да ги броя.

Майлс се бореше с нарастващата си тревога.

– Ще дойдеш ли с мен, Маккензи?

– Да, но ще имам нужда от отпочинал кон.

Майлс нареди на Макаду да оседлае два жребца.

– Не! – възкликна съпругата му. – Ще повикаме стрелците и ще поставим хора по бойниците.

И погледна нервно към Дъндас.

– Сюизън – стисна раменете ѝ Майлс. – Успокой се. Няма да откриваме огън срещу тях. Двамата с Лаклан ще отидем да видим какво искат.

Очите ѝ се разшириха от страх, сграбчи мъжа си за палтото.

– Не можеш да им се довериш, Майлс, те са англичани. Може да те убият. Да те хвърлят в затвора.

– За какво? Не съм извършил нищо нередно.

Без да я пуска, огледа останалите шотландци. Лицата на всички, като се започне с Флора Макайвър и се свърши със Сорча Бърк, изразяваха все същото недоверие.

Младият мъж целуна буйно съпругата си.

– Чакай ме тук. Стой на топло. Ние ще разберем какво искат. – Тъй като тя отвори уста да протестира, той я пусна и постави показалеца си пред устните ѝ. – Ще се върна преди да е догоряла последната цепеница.

– Но, Майлс...

– Няма да ме убият. Аз съм англичанин, забрави ли? А и кой знае? Нищо чудно Маккензи да се е заврял в леглото на не когото трябва и сега разяреният съпруг да дири отплата.

Яхна коня си и, без да погледне назад, излетя през главната порта, следван от Лаклан.

Едва когато пресякоха Камин Мур и се заизкачваха по склона, Майлс опъна юздите. Животните дишаха тежко. Под нервното чаткане на копитата им пропукваше лед. От далечината се носеше скърцане на хамути и тропане на копита.

Младият мъж се обърна към Маккензи.

– Те са от другата страна на хълма.

– Да – отвърна тихо съседът му. – Защо ли Робърт идва с военен ескорт?

Майлс щеше да даде с радост единствения си останал кораб, „Шотландска мечта“, за да узнае отговора на този въпрос.

– Едно е несъмнено – щом е замесен Робърт, няма да е за добро.

Но каква все пак беше причината? Отговорът внезапно го озари.

Maide dalbh!

Харпър вероятно бе решил, че сега, освободена от надзора на неговите шпиони, Сюизън продължаваше да крие забранените от закона

десени. Отдъхна си облекчено.

– Сигурен ли си, че си видял точно Робърт?

– О, да – изръмжа Лаклан. – Ще позная гадното копеле дори в най-гъстата планинска мъгла.

Майлс погледна с ново уважение към буйния си съсед. Двамата бяха приятели, обединени в усилията си да защитят жената и хората, които обичаха и от които се възхищаваха. Но дали Маккензи знаеше, че Сюизън до неотдавна криеше *Maide dalbh*? Най-вероятно – не, а той не възнамеряваше да му дава подобна информация. Беше безсмислено, тъй като след седмиците, прекарани в кладенеца, десените трябва да бяха изгнили и станали неузнаваеми.

– Не е добре да си дирим белята, Кънингам. Разбра ли?

Предпазливостта бе последното, което бе очаквал от Маккензи, Майлс премисли отново мнението си за лишения от титлата и земите си херцог Кромарти.

– Да, ваше височество, разбрах.

Лаклан се ухили и побутна коня си да върви напред.

– Но все пак няма да ги оставим да си мислят, че сме страхливци и слабаци.

Майлс се спусна след него.

– Ако трябва ще се бия с всички драгуни в Англия, за безопасността на Сюизън.

Маккензи гледаше право пред себе си. Очите му светнаха, стисна силно челюсти. Вдигна ръка и посочи на запад.

– Може би ще имаш тази възможност.

Кънингам проследи погледа му. И дъхът му секна. Насреща им летяха, очевидно с намерение да ги нападнат, петстотин драгуни от леката кавалерия, с извадени мечове и развети знамена.

* * *

Въпреки топлината на огъня, ръцете на Сюизън бяха замръзнали. Защо Майлс бе излязъл само с Лаклан? Защо бе довел тези войници чичо й Раби? Знаеше отговора и на двете. Майлс нямаше представа за надвисналата над главите им опасност и бе прекалено горд, за да покаже тревогата си. А Раби отново бе дошъл за *Maide dalbh*. Но този път бе довел драгуни. Проклета да бъде черната му душа! Мили Боже, какво да прави сега?

Инстинктивно обви ръце около корема си. Бебето се размърда. Изпълни я ужас. Ако откриеха *Maide dalbh* и я осъдеха, какво щеше да

стане с детето ѝ? Нямаше да я обесят преди да го роди, дори англичаните имаха такова правило. Майлс щеше да отгледа детето. Майлс щеше да се грижи и за хората ѝ. В съзнанието ѝ се разиграваше мрачна сцена. Щяха да я оковат и да я закарат в Лондон. И щяха да нахлузят примката на врата ѝ пред крещящата тълпа. А след това щяха да набучат главата ѝ на кол и да я оставят на показ за всички желаещи.

Страхът сякаш я душеше. Хората в двора се бяха умълчали. Погледите им бяха втренчени в нея. Съскането на огъня стана по-силно. Трябваше да се бе олюляла, защото Дъндас я подхвана.

– Вие сте наследница на рода Камерон, миледи – прошепна в ухото ѝ той. – И достатъчно смела, за да се изправите дори пред самия крал.

Смисълът на думите му бавно проникна в съзнанието ѝ. Камерон. Лохиел Камерон. В кръвта ѝ започна да се пробужда всичко онова, което бе наследила от майка си. Не можеше да не мисли обаче и за лъжата, която бе казала на съпруга си.

Преглътна тревогите си и погледна към своите поданици. Познати лица, само до преди малко озарени от радостта на новогодишния празник, сега бяха изпълнени с гордост. Всички длани бяха стиснати в юмруци, всички рамене бяха изправени бойко. Спомняха си за Кулоден и до един бяха готови да умрат, вместо отново да отстъпят пред англичаните. По принцип мирните фермери въртяха в ръцете си тояги и мечове и разискваха бойни стратегии. Щяха да се бият, бе сигурна в това. Тези добри, почтени хорица, бяха готови да дадат живота си за нея, за Майлс Кънингам, за *Maide dalbh*.

Нямаше да позволи да се стигне дотам.

Внезапно, като прозрение, се появи отговорът на ужасната безизходица, в която се намираше. Ридание раздра гърдите ѝ.

– Нели! – извика тя, преди да я е напуснал куражът.

Когато слугинята застана пред нея, Сюизън рече:

– Покажи на Дъндас къде са десените. Донесете ги тук.

– Блажена света Ниниан – възкликна прислужницата и пребледня. – Няма да ги дадеш на англичаните, нали?

Младата жена усети, че трябва да бъде по-мека.

– На никого няма да ги давам. – После се обърна към Дъндас. – Ще имаш нужда от помощ.

Той не отговори, но решимостта и верността, които блестяха в очите му, бяха достатъчни. Извика Маккеймс. Без да се оглеждат, двамата мъже последваха Нели.

Сюизън се обърна към тълпата. Халбите бира бяха забравени,

новогодишните подаръци бяха натръшкани на земята. Когато Шеймъс Хей и още неколцина се запътиха към стълбите, водещи към бойниците, разбра, че е време да действа.

– Имате ли ми доверие, че ще постъпя така, както трябва?

Шеймъс Хей се обърна и се приближи до нея.

– Да, миледи. По-добре от онези английски свине.

Въздухът се изпълни с шотландски ругатни и размахващи се юмруци.

– Какво искат пък сега презрените англичани? – провикна се някой.

– Същото, както обикновено – отвърна друг от множеството. –

Шотландска кръв.

Младата жена вдигна ръце.

– Чуйте ме.

Тълпата се успокои. В този момент се появиха Нели и двамата мъже, приведени под тежестта на подобните на ковчези сандъци.

– Оставете ги тук – нареди Сюизън.

Дъндас я изгледа предизвикателно, но тя повтори:

– Оставете ги тук!

Изпука една едра цепеница, от бушуващия огън изхвърчаха искри и полетяха в мрака. Хората отстъпиха назад. Като сумтяха, Маккеймс и Грейм се подчиниха.

Младата жена изчака, вперила поглед в сандъците, обвила ръце около издутия си корем. Отраженията от пламъците танцуваха по гладката повърхност на по-големия сандък и осветяваха древните фигури и символи, издълбани в старото потъмняло дърво.

С безкрайна тъга Сюизън прокара ръка по капака. Струваше й се, че всичко това не става в действителност.

В двора настъпи мъртвешка тишина. Бурните емоции и дивата гордост като че ли за момент бяха излетели. Всички погледи бяха вперени в господарката на Роуард касъл.

По набърченото й от напрежение чело избиха капки пот. Отключи медната заключалка и вдигна с две ръце тежкия капак.

Както винаги, се вгледа с благоговение в безупречно подредените в сандъка десени с карираните шарки на Шотландия.

Съкровището на Сибийл. Саможертвата на Сюизън.

Наведе се и извади един от десените. Четирите стари пръчки, осянани с оцветени клечки и привързани заедно с протъркан канап, бяха порядъчно изхабени в краищата. Маргарет и Фиона Камерон ги бяха докосвали. Сибийл също. Сърцето на младата жена се разтупка при тази

мисъл, тъй като тя щеше да бъде последната представителка на рода Камерон, която ги докосваше.

Мрачното мълчание все още не се нарушаваше от нищо. Сюизън вдигна тежкия десен над огъня, обърна се бавно и огледа подред лицата на всички присъстващи.

– Не! – извика Нели. – Мили Боже, не!

Колективното възклицание я оглуши, като надвика съскането на ненаситния огън.

– Да ни пази света Ниниан – проплака Флора Макайвър и се отпусна на колене.

Последваха я и други.

Младата жена повдигна още по-високо *Maide dalbh*. Вятърът развя прикрепеното към тях парченце плат, по което се разбираше, че точно това са пръчките с десена на клана Камерон. Пое си дълбоко въздух и рече:

– Преди десет години, на смъртното си ложе, майка ми ме помоли да крия тези десени. Така и направих. Онзи, който си спомня Сибийл Харпър, не може да е забравил предаността ѝ към отречените от закона кланове. Тя вярваше, че Шотландия отново ще се вдигне и ще победи англичаните.

Ръцете започваха да болят, затова свали десените до гърдите си.

Шеймъс Хей пристъпи напред.

– Онзи, който ги държи в дома си, се наказва с обесване, миледи.

През тълпата премина шепот като полъх на вятър през поле със зряло жито.

– Да. Като криех тези десени, аз излагах на опасност живота на всички вас. Но на това дойде краят, тъй като чичо ми знае за тяхното съществуване. Демонът всеки момент ще пристъпи нашия праг. Аз няма да дам на англичаните онова, което принадлежи единствено на Шотландия. Десените ще живеят в нашите сърца, там, където не могат да бъдат застрашени от никого.

Приблужи пръчките до устните си. Докато се сбогуваше по този начин със символа на един от най-великите шотландски кланове, очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ. Сред поразеното множество се понесоха въздишки на съжаление и задавени ридания.

– Прости ми, майко! – промълви младата жена. – Нека... – Гласът ѝ секна. Сюизън събра цялата си решимост, затвори за момент очи и продължи: – Нека тази нощ да не се пролива кръв – нито шотландска, нито английска. *Mo rìgh's mo dhuthaich!*

И хвърли десените в пламъците. Огънят изрева и захапа жертвоприношението, като поглъщаше лакомо дървото. Като че някаква гигантска ръка изтръгна сърцето от гърдите ѝ. От всички гърла се изтръгна болезнено стенание и политна нагоре към мразовитото планинско небе. Главите бяха сведени, шапките – свалени, през изпълненото с уважение множество премина шепот.

– В името на Бога и на краля! – провикна се някой.

Думите му прозвучаха като ехо на последните слова на Сюизън – мотото на клана Лохиел Камерон. „*Каква ирония*“ – помисли си тя, тъй като кралят, който се бе обявил за управител на Шотландия, презираше и *Maide dalbh*, и всичко, което представляваха те.

Усети нечия длан върху ръката си и се обърна, за да види пред себе си тъжната физиономия на Флора Макайвър.

– Прекалено дълго носихте този товар, миледи – рече тя. След това извади друг десен от сандъка и погледна предизвикателно тълпата. – Ние пак си оставаме шотландци и съдбата ни е доста по-добра от тази на мнозина други. Къде ви е смелостта, момчета? Момичета?

И върната прислужница захвърли десена в огъня.

След нея застана Нели. Мълчалива за първи път в живота си, тя също измъкна сноп пръчки и ги метна в пламъците.

Образува се опашка. Подобно на опечалени, които искат да хвърлят последен поглед върху любимия си, за момент те заставаха неподвижно пред сандъка. Някои го докосваха и минаваха нататък, други плачеха, докато съзерцаваха съдържанието му, неколцина последваха примера на Сюизън и хвърлиха на свой ред по някой десен в огъня. Дъндас също протегна ръка и когато се изправи, държеше последния останал *Maide dalbh* – този на шотландската кралска фамилия. Решимостта на Сюизън ѝ изневери. Веселият десен на клана на Стюартите бе скъп на всяко шотландско сърце.

– *Virescit vulnere virtus* – разнесе се над двора гласът на Грейм.

Подържа пръчките нежно в обятията си, а след това, с мощен гласък, ги запрати в пламъците.

Тълпата изохка и заоплаква като на умряло. Сега, след като вече всички десени бяха останали в миналото, Сюизън затвори капака на празния сандък. Огънят прашеше и пукаше.

– Идват, миледи – провикна се от поста си Макаду.

Всички глави се обърнаха към портата.

Драгуните бяха пристигнали.

Младата жена се загърна с шала си и, съпроводена от Дъндас и

Фъргъс, се отправи към входа. Флора Макайвър се опитваше да успокои Люси Сандърс, която бе започнала да се изнервя при вида на толкова непознати. Сюизън не смееше да си поеме въздух, докато се молеше на света Маргарита.

Замръзналите панти изскърцаха в знак на протест, когато Дъндас измъкна прътите. Масивните порти се отвориха. В двора на замъка нахлу леден вятър и раздуха огъня. Сюизън спря, дочула заплашителните звуци на дрънкащи хамути и тропот на копита.

От тъмната студена нощ започна да се материализира безкрайно, както ѝ се стори, множество от облечени в червени униформи драгуни. Тълпата се раздвижи от неспокоен шепот. Жените се загърнаха с шаловете си, родителите придърпаха по-близо до себе си своите деца. Господарката на Роуард копнееше да зърне любимото лице на съпруга си, за да се отърси от страховете си. Огледа нашествениците и видя само един цивилен сред тях, но това бе чичо ѝ Раби. Очите му я пронизваха. Лицето му ѝ се стори зловеща карикатура на човека, когото някога бе обичала.

Неспособна да издържи повече на враждебния му поглед, Сюизън затърси нататък и най-после откри Майлс и Лаклан. Огледа ги тревожно, но не откри следи от нараняване или притеснение. Вдигнали гордо главите си, те изглеждаха като чужди елементи сред тази английска военна част. Лицето на съпруга ѝ грееше от любов и увереност. От Макензи се излъчваше типичната шотландска гордост.

Успокоена, че любимият ѝ не е пострадал, тя обърна поглед към предводителя. Той се запъти към нея и черното перо на шлема му затанцува. Някога величественото перо бе замръзнало от студа и безвъзвратно разрушено. По краката на белия му кон бе полепнала смола и кал от преминаването през торфените блатата. Животното бе svelо уморено глава. От запенените му уста и ноздри се вдигаше пара.

Когато офицерът и неколцина от хората му слязоха от конете си пред своята домакия, Раби ги последва.

– Какво искаш? – обърна се към него тя.

Лицето му се разтегна в подигравателна усмивка.

– Правосъдие, скъпа ми племеннице. Единствено правосъдие.

Сюизън се вгледа в тези познати харпъровски очи, но не почувства триумф, че го е победила, само тъга. От него се излъчваха алчност и омраза, хапливи и смразяващи като северния вятър. Той знаеше нейната тайна и бе дошъл да отнеме живота ѝ.

– Сюизън, Сюизън – рече с престорена тежка въздишка Робърт. –

Как стигна дотук?

Майлс скочи от коня си и застана до нея.

– Не го слушай, любов моя – прошепна той. – Копелето мисли да опита последния си трик. Няма от какво да се притесняваме.

В действителност гърдите на младия мъж бяха стегнати като в стоманено менгеме от страх.

Издрънка сабя. Офицерът се поклони пред господарката на замъка.

– Полковник Флечър, мадам – представи си той. – А вие сте лейди Сюизън, дъщеря на Сибийл Камерон и Едуард Харпър, нали?

Младата жена изправи гръбнак и, като се загърна с треперещи ръце още по-добре с шала си, отвърна:

– Да.

– В такъв случай ви арестувам в името на крал Джордж.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

От всички гърла зад гърба ѝ се откъсна изумено възклицание.

Майлс прегърна покровителствено съпругата си.

– Това е оскърбление, Флечър! – заяви той. – Така ли не успя да научиш нищо в Лондон?

– Разбира се, че е научил – обади се вместо него Робърт. – Тук сме, за да видим как ще възтържествува справедливостта.

Люси Сандърс изпищя и се провикна:

– Отпратете оттук този ужасен човек! Няма да тръгна отново с него!

Кънингам впери поглед в Харпър.

– Какви лъжи си наприказвал този път?

– Лъжи ли? – отвърна с абсолютна увереност Робърт. – Мисля, че ти се лъжеш, Майлс. Говоря истината, както е длъжен да прави всеки верен поданик на краля.

– Ти не би разпознал истината дори да се облечеш в атлаз и да се разхождаш по „Флийт стрийт“ в събота следобед.

– Ах, презрян... – Робърт се овладя навреме, обърна се към офицера и рече: – Оставям се на вашите заповеди, полковник Флечър. Ако е нужно прочетете кралската заповед, но помнете думите ми: този път ще откриете онова, което търсите. Тя е предателка, създадена по мярката на камеронската си майка. А той... – И Робърт посочи към Кънингам, – той ѝ е съучастник. Вината му е не по-малка от нейната.

Сюизън вдигна лице към любимия си. В погледа ѝ се четеше извинение и дълбоко съжаление. Но защо? Тя опита да се усмихне, но в резултат се получи тъжно изражение.

– Любов моя, любов моя – промълви в ухото ѝ той. – Не трябва да се страхуваш!

С превзет жест полковникът разгъна навития на руло документ. Протегна ръка, за да го отдалечи от лицето си и се премести, за да бъде по-близо до светлината на огъня. Прониза своята домакиня с леден и суров като гранит поглед и зачете ужасния указ.

– По заповед на негово величество, краля на Англия, и в съответствие с волята на парламента, обвинявам Сюизън Харпър в умишлено нарушаване на акта за обезоръжаване...

Неспособна да вникне в смисъла на прочетеното, младата жена

погледна към чичо си. В гърлото ѝ бе заседнала горчива буца. Той никога не я бе обичал. Само я бе използвал.

Стисна ръката на любимия си и се извърна, за да не вижда изпълнения с омраза поглед на Робърт. Помисли си как ли се бе чувствал Майлс в Лондон. В кулата Бошан. Като неин законен съпруг, той щеше да страда наравно с нея. Но сега вече нямаше да има повече страдание.

Огънят зад гърба ѝ изпраща. По шлема на офицера покапаха капки от разтопения лед и сняг по перото му. Пламъците хвърляха весели жълти отражения върху обвинителния документ.

– ...затворена в Тауър ъф Ландън, в очакване на справедливото си наказание за извършеното предателство.

– Той блъфира, скъпа моя – прошепна Майлс. – Остави ги да претърсят замъка. Ти няма какво да криеш. Не забравяй това.

– Знам – промълви едва чуто Сюизън, като се питаше дали той разчита вината, изписана върху лицето ѝ.

Робърт направи крачка към полковника.

– По-добре дръжте здраво Майлс Кънингам и Маккензи. – Огледа подозрително тълпата. – Племенницата ми е станала любовница на Кънингам. Една дума от него и тези планинци – посочи към разгневеното множество той, – няма да стоят и да наблюдават кротко как арестувате тази предателка, господарката им. – После погледна презрително към Майлс. – Или пък така наречения им господар.

Захабеното черно перо се полюшна, когато офицерът направи знак на един от подчинените си. Преди Майлс да успее да протестира или Лаклан – да помръдне, войникът издърпа Сюизън от ръцете на съпруга ѝ. Други трима измъкнаха сабите си и ги допряха в гърдите му. Груби ръце стиснаха раменете на младата жена. Шалът ѝ се разтвори.

– Тя е бременна, сър – заекна мъжът, който я държеше.

– Махни си ръцете от съпругата ми! – изрева Майлс.

Всяко мускулче в тялото му го болеше от напрежение.

– Пусни я! – изкрещя Лаклан. – Или ще те разпоря от гърлото до чатала!

Полковникът се обърна към планинеца.

– Достатъчно, Маккензи!

Младият мъж замълча, но очите му горяха заплашително.

Офицерът огледа корема на Сюизън и погледна обвинително към Робърт Харпър.

– Защо се грижиш толкова за живота на още едно бунтовническо копеле, Флечър? – изсумтя Робърт. – Бременна или не, тя си остава

предателка.

– Тя не е предателка! – изрева Маккензи и сграбчи полковника за ръката.

– Пусни ме или оставаш без ръка! – излая Флечър.

– Успокой се, Лаклан – предупреди го Майлс.

Шотландецът се подчини неохотно.

Офицерът се обърна към младата жена.

– Съпруга ли сте на Майлс Кънингам?

Това бе възможно най-лесният въпрос.

– Да, негова съпруга съм и се гордея с това – отвърна с високо вдигната глава тя.

– Тогава обвинявам и двама ви в предателство.

Усетил тревогата ѝ, Майлс погледна към мъжете на Пъруикшир.

– Спокойно, приятели.

– Не – извика Гибън Макайвър, – това са английски кучета! Какво знаят те за нашите обичаи, за нашия начин на живот? Видяхме вече тяхното правосъдие – блатото край Кулоден почервения от него.

Сред тълната преминах одобрителен шепот.

Офицерът вдигна ръка и описа кръг във въздуха. Без да слизат от конете си, кавалеристите започнаха да заобикалят присъстващите. Жителите на Пъруикшир замълчаха смутено – противникът ги превъзходдаше числено. Вдовицата Маккормик се олюля и щеше да падне, ако Роуина не бе успяла да я хване. Нели и Сорча се притискаха една към друга, а хубавите им кръгли лица бяха пребледнели от страх. Люси кършеше ръце, като гледаше ту към Робърт, ту към Сюизън.

– Съпругата ми е почтена жена – заяви Майлс и се хвърли към Флечър.

– Казах ви да го арестувате – извика Харпър.

– О'Брайън! – излая полковникът. – Донеси оковите!

Изпълнена с ужас, Сюизън видя как един от войниците домъкна дълга тежка верига.

– Не – проплака тя.

Металните обръчи обаче бяха нанизани на китките на съпруга ѝ. Когато О'Брайън се отдръпна след малко, ръцете на Майлс увиснаха под тежестта на веригите.

– Уигс! Бел! Досън-Смит! – извика офицерът.

Уморените от пътя войници се появиха сред тракане на саби и скърцане на кожените им ботуши. Козируваха по всички правила.

Флечър се обърна към Харпър.

– Каза, че тук ще намерим десените на шотландските кланове.

– Тя знае къде са – изсумтя Робърт.

Сюизън вдигна високо глава. „Нека търсят. Ще намерят само един празен сандък и купчина пепел.“

– Негово величество не екзекутира никого без доказателство – отбеляза полковникът.

– Нямам никакви десени на шотландските кланове – заяви младата жена.

Достатъчно бе Флора и другите жени да мръднат встрани, за да се убеди сам.

В този миг изтракаха вериги.

– Тя казва истината – обади се Майлс. – *Maide dalbh* не съществуват вече, полковник. Бяха унищожени. Робърт Харпър отново ви е измамил.

„А ти – помисли с болка съпругата му, – бе измамен от мен.“

– Кънингам лъже! – изрева Робърт и тръгна към племенницата си. Погледна я право в очите и рече злобно: – Предай ги, Сюизън. Ако Флечър не може да обеси теб, ще обеси наследника на брат ми и бащата на ревливото бебе в корема ти. Да, ще го обесят веднага, още тук.

Отвратена от жестокостта му, младата жена се взираше в лицето, което бе обичала до съвсем неотдавна, лице, което напомняше толкова много на баща ѝ и от което я гледаха същите като нейните очи. Чичо ѝ Раби бе единствената връзка със семейството, което бе изгубила още като дете. Беше го уважавала, беше го обичала, а през цялото това време той я бе мразил и грабил.

Трябваше да положи усилия, за да попита сравнително спокойно:

– Защо, чичо Раби? Защо? Първо платовете ми, а сега и...

– И сега какво, скъпа ми племеннице? – Държеше се студено и коваросърдечно като непознат. – Брат ми не ми остави нищо, освен някаква мизерна сума. А нима Сибийл щеше да подели с мен наследството? Не! Кучката бе отровна от Едуард и неговите лъжи. Не получих нищо от тях.

– Но все пак не те оставиха без нищо, Раби – отвърна тя, като се чувстваше съвсем малка и ужасена. – Дадох ти мен.

Той се изсмя презрително и все едно че я прободеше с нож в сърцето.

– Да, окачиха воденичен камък на шията ми.

Младата жена бе поразена от жестоките му слова. И последният ѝ копнеж да си възвърне обичта му се изпари.

– Ти ме измами! – провикна се тя. – Видях платовете си в Лондон,

прекрасни платове, които ти продаваше като страклайдски. Видях и миниатюрата! И подправените писма! Не ти бе достатъчно да подбиваш репутацията на моите тъкачи, ами трябваше и да ме накара да вярвам, че Майлс не ме обича...

Гневът пулсираше във вените ѝ, изместваше мъката и на нейно място вливаше смелост в тялото ѝ.

– Ами Люси Сандърс! За Бога, Раби... как можа да ме лъжеш, че ми е лея?

Сюизън вдигна длан и го зашлеви с всичка сила. Десницата ѝ пламна, но тя прие болката като балсам за яростта си.

Харпър се олюля. Изръмжа и вдигна ръка, за да отвърне на удара ѝ. Пъргав като сърна, Лаклан скочи и сграбчи дланта му.

– Ще те убия! – рече Майлс, който се спусна към тях и се опитваше да вдигне смазаните си от тежестта ръце.

– Дръжте Харпър!

Рязката заповед на английския полковник разсече въздуха като стомана.

Най-после Сюизън бе свободна, свободна да се хвърли в окованите обятия на съпруга си, да почувства непоколебимата му сила, да чуе познатия му глас.

– Вече си при мен, любов моя – усмихна се криво той. – Вече си при мен.

– Намеси се още веднъж, Харпър – изръмжа Флечър, – и ще те постигне същият край като предателите!

– Какво сме предали? – попита Майлс. – В Роуард касъл няма никакви десени. Нямахте десени и в Лондон. Робърт Харпър отново ви манипулира.

Офицерът размишляваше върху положението.

– Отдръпнете се от него, миледи – обърна се към своята домакиня той.

Жителите на Пъруикшир зад гърба ѝ се бяха превърнали в разгневена тълпа. Огънят пред нея се надигаше, сякаш решил да достигне легендарни размери. Англичаните измъкнаха сабите си във въздуха. Конете цвилеха и потропваха нервно. Полковникът вдигна ръка, сякаш за да даде знак на хората си да се бият. Обзе я див гняв. Гняв и безпомощност. Тъй като Флечър я пронизваше с поглед, Сюизън се отдръпна от съпруга си.

Нели се спусна към господарката си. Оставеното зад нея празно място разкри съдбоносния сандък.

– Ето ви доказателството! – изрева Робърт. – Това е камеронският сандък. – Започна да се бори, докато се отскубна от ръцете на войника, който го държеше, и хукна към огъня. – Казах ти, че са тук, Флечър. – Изсмя се злобно и хвана ключалката. – След като предам рапорта за случилото се тук на твоите началници, ще те откарат в колониите, където ще трябва да се спасяваш от стрелите на индианците. Ще проклинаш деня, в който си се усъмнил в думите на Робърт Харпър!

Отвори със замах капака и се взря във вътрешността на сандъка. Ченето му увисна. От устните му се откъсна бясно ръмжене.

– Кажи на полковника какво намери, Харпър – присмя му се Дъндас.

– Планът ти се изпари като дим – прошепна на себе си Сюизън.

Чичо ѝ заоглежда трескаво тълпата, сякаш търсеше сред нея десените. Най-накрая пламналият му поглед се спря върху огъня.

– Изгорила си ги! – извика той, като се завъртя към племенницата си. – Проклета кучка!

Младата жена стоеше с гордо вдигната глава, докато не забеляза шокирания поглед на съпруга си.

– Какво, по дяволите... – Майлс не довърши мисълта си.

Лаклан се изсмя гръмогласно.

– Е, кой е сега глупакът, Харпър?

– Тишина!

Изражението на полковника бе строго. Изпод шлема му се стичаха капки пот, които блестяха на светлината на огъня. Поколеба се за момент. След това бавно вдигна ръка и даде знак на хората си да се отдръпнат. Жителите на Пърюикшир съзерцаваха безмълвно.

Майлс тръгна към съпругата си. Към врата му незабавно се устреми върхът на сабя. Младият мъж спря безсилно. Беше го излъгала, че е хвърлила пръчките в кладенеца, но когато се появиха драгуните, бе направила каквото трябва. „*Вие не разбирате нашите обичаи.*“ Сега вече осъзна напълно какво означаваша тези думи.

– Знаеш, че десените бяха в този сандък – обърна се ядосано към офицера Робърт.

– Нищо такова не знам – отвърна той.

– Глупак! Забрави ли кои са прадедите й? Тя е бунтовничка като всички останали Лохиел Камерон!

– Тишина! – срязва го Флечър.

Харпър се подчини, но ненавистта, с която гледаше към племенницата си, обещаваеше възмездие. Майлс бе обзет от силно съжаление,

докато се вираше в тези познати очи. Облечен в по-тъмно палто от обичайните ярки цветове на контешките си дрехи, Робърт приличаше поразително на Едуард. Приликата обаче бе само външна. Същността на Робърт бе корумпирана, черна като греха.

Младият мъж се упрекна за собствената си наивност относно този човек.

– Проклет да си, Харпър! – извика той, като желаше силно думите му да успеят да наранят най-последно извратения негодник. – Проклет да си, заедно й причини толкова много мъка!

– Достатъчно, Кънингам! – нареди офицерът.

Сюизън се обърна и дори от това разстояние съпругът й забеляза безутешното й изражение. Прекрасните й очи, обикновено светещи от радост и дяволит смях, бяха пълни с болка и сълзи.

Майлс изгаряше от желание да утеша съпругата си – тя несъмнено се чувстваше изоставена и предадена от обичания си чичо. Докато я наблюдаваше как се опълчва гордо срещу противника си, не можеше да не си спомни за Сибийл. Гърлото му пресъхна.

Съкровищата на Сибийл не бяха изгнили в кладенеца на подземие-то. Сюизън ги бе изгорила тази нощ. Беше го излъгала отново. Обзе го непоносимо униние.

Впери уморените си очи в издутата й от неговото дете фигура. Прониза го чувство на вина. Мили Боже, колко нещастна трябва да се чувстваше. Гневът и разочарованието му се стопиха под влияние на съчувствието. Започна да се моли беззвучно тя да се обърне към него.

Забрави за лъжата й, че уж е унищожила десените, забрави и болката си, причинена от тази лъжа, и двете бяха незначителни сравнени със саможертвата й. Беше пожертвала *Maide dalbh* на забранените от закона шотландски кланове, за да спаси неговия живот, живота на едно лондонско сираче.

Сираче, което вече бе свързано завинаги с нея и с нейния народ.

Бяха загубени кралства, цели кланове бяха загинали, за да запазят онова, което пазеше Сюизън. Застанал така, с опряна в гърлото му сабя, младият мъж изгаряше от любов към нея и към тези хора.

– Ти си един слабак, Флечър – провикна се Робърт. – Направиха те на глупак.

Полковникът се извъртя рязко.

– Хванете го!

Пет-шест войника заобиколиха Харпър.

– Да не сте си изгубили ума? – разкрещя се той, като размахваше

ръце и опитваше да се отскубне от пазачите си. – Ти си само един гаден страхливец, Флечър! Имаше заповед да ги обесиш. Тя е престъпничка. Тя престъпи кралския закон!

Кръвта на Майлс кипна от гняв.

– И смееш да ни наричаш страхливци? – изрева той. – След всичко, което направихме за Люси Сандърс?

Робърт хвърли нервен поглед към нещастницата, все така вкопчена във Флора Макайвър.

Всичко това бе наистина прекалено за Майлс. Съпругата му можеше да припадне всеки момент, хората му не можеха да си намерят място.

– Докато си стоим тук – обърна се към полковника той, – моите адвокати са представили на председателя на Камарата на лордовете доказателство за многогодишните злоупотреби и кражба от малолетни на Робърт Харпър. В продължение на няколко години той е лъгал и ограбвал лейди Сюизън и нейните тъкачи.

Младият мъж стисна окованите си ръце и обхвана с жест смаяната тълпа. Пълната тишина се нарушаваше само от подрънкването на веригите и пращането на огъня.

– Робърт Харпър е мамил тези добри шотландци и е осквернил тяхната култура. Освен това негодникът е откупил Люси Сандърс от Аксминстърската лечебница и я е представил на съпругата ми като нейна леля.

Обърна се към Сюизън, сърцето го заболя от отчаянието, изписано върху любимото лице.

– По онова време лейди Сюизън е била още дете. Повярвала е на изтъканите му от лъжи приказки и приела нещастницата в дома си. Злото обаче е още по-голямо, полковник Флечър – обърна се Майлс към офицера, – тъй като заради предателството на чичо си, моята съпруга се страхуваше, че ще ми роди ненормално дете.

– Той лъже! – изкрещя истерично Робърт. – Лудата е наистина сестра ми Ейлис Харпър.

Люси се приближи страховливо до полковника.

– Не съм му сестра, макар понякога да се чувствам съвсем объркана. В Аксминстър ще си спомнят за мен. Там се грижех за градината.

Флечър я погледна право в очите и изражението му се смекчи.

– Ще накарам този негодник да замълчи завинаги. Извинете ме, мадам.

И се отпрати към Харпър. Вдигна увитата си в ръкавица ръка, сви я

в юмрук и го удари с всичка сила в челюстта. Коленете на Робърт се огънаха и той се свлече на земята. Офицерът се завъртя на пети и се приближи до Майлс.

Сюизън изправи рамене и тръгна към тях. Прекрасните ѝ сини очи гледаха тъжно. Гласът ѝ прозвуча глухо, когато каза:

– Кълна се пред Бога – няма причина да бесите нито мен, нито съпруга ми, сър. Ако решите, може да претърсите целия замък.

Полковникът свали каската си. Погледна към сандъка, после към огъня. Най-накрая отправи взор към младата жена.

– Не, лейди Сюизън, няма да е необходимо отвърна той. – Правосъдието на негово величество във връзка с шотландските десени е извършено. – После вдигна ръка. – Шотландия изгуби достатъчно тази нощ. – След това се обърна към войника, който пазеше Майлс. – Пусни го! А железата сложи на Робърт Харпър!

От тълпата се разнесоха диви приветствия. Войниците си отдъхнаха.

В същия миг, в който оковите паднаха от китките му, Майлс протегна ръце към съпругата си. Сюизън се поколеба, в погледа ѝ се четеше несигурност и отчаяние.

– Ела, любов моя.

Тя се хвърли в обятията му с тревожен вик.

– О, Майлс, ако знаеш само какво направих...

Полковникът се покашля нервно. Майлс вдигна очи, погледите на двамата мъже се срещнаха.

– Моите извинения на вас и на лейди Сюизън. Харпър ще бъде съден за престъпленията си. И ще получи заслуженото, мога да ви гарантирам за това, тъй като ще свидетелствам във ваша полза.

Сюизън вдигна обляното си в сълзи лице към офицера.

– Ще влезе ли в затвора?

– Да, лейди Сюизън, а може да бъде депортиран и в колониите.

– Не може да ме депортирате до колониите! – развика се Харпър, като клатеше глава и опитваше да се изправи. – Не! Сюизън! Няма да позволиш да направят това!

Към него пристъпи един от войниците. Робърт замълча.

Полковник Флечър се усмихна тъжно.

– Има ли къде... – започна неуверено той. – Някаква килия, където да затворим до утре Робърт Харпър? И ще ви помоля за малко от прословутата ви планинска гостоприемност, тъй като хората ми са измръзнали и уморени, а конете – гладни и капнали.

– Сюизън? – прошепна Майлс, отчаяно му се искаше да смекчи меката ѝ.

Тя вдигна очи. В тях блестеше любов, устните ѝ колебливо се разтегнаха в усмивка.

Съпругът ѝ усети, че кръвта му кипва.

– Ще приютим ли тези мъже и ще намерим ли килия за Робърт?

Меката ѝ длан докосна бузата му.

– Това ще реши моят съпруг, господаря на Роуард касъл.

Безкрайна радост изпълни младия мъж. Любимата му бе като отговор на молитва, същината на вечното щастие. Усмихна се широко и, като премигна, за да удържи сълзите си, обърна глава и целуна ръката ѝ.

– Да, полковник Флечър, в Роуард касъл приемаме английски гости.

ЕПИЛОГ

Пърукишир, 1782

Сюизън се чувстваше напрегната като силно опъната струна на шотландска лютня. За кой ли път сплете пръсти и погледна към отворената порта на замъка.

Празна. И изпълнена с очакване.

Огледа двора. Покрай стените бяха наредени тъкачите и фермерите, изоставили временно работата си, и бърбежа възбудено. Лаклан, скромната му американска съпруга и огромното им семейство стояха, сключили молитвено ръце.

Сюизън погледна нервно вляво.

– Сибийл, по-кратко. Ще измачкаш редингота на баща си.

Десетгодишната ѝ дъщеря, седнала в скута на Майлс, замръзна на място.

– Искам Камерон да дойде – оплака се тя.

Прозвуча тромпет. Кроткото бърбене престана мигновено.

Сибийл изписка и плесна с ръце.

– Идват!

Майлс повдигна вежди, изпълнен с очакване, но напрежението не можеше да засенчи гордостта в топлите му кафяви очи. Пулсът на съпругата му се ускоряваше непрекъснато. Седнала с изправен гръбнак, тя отново се обърна към главния вход. Подобно на ранна утринна мъгла над езерото Лох Ейл, във въздуха бе надвиснало нетърпение.

Тогава го видя. Сина си. Камерон Кънингам.

Седнал гордо изправен на прекрасния си шотландски жребец, следващият господар на Роуард касъл премина през главната порта.

Из тълпата се понесоха женски въздишки и мъжки шепот. Сюизън се усмихна – по-голяма похвала не можеше да бъде направена на красивия ѝ син. Широките му рамене бяха покрити с дебело палто от агнешка кожа, силните му крака бяха обути с прекрасни кожени ботуши.

– Мамо, защо Камерон не се усмихва? – попита Сибийл.

Сюизън усети, че я пробужда разочарование – мисията му се бе провалила.

Камерон бе отишъл в Лондон, за да преговаря с крал Джордж. През изминалата година синът ѝ бе изхарчил и последния петак от своето

наследство в името на Шотландия. Така че накрая се бе наложило да преговаря въоръжен единствено с неустоимата си усмивка и маниерите си на роден победител.

Докато настроението на майка му падаше, приветствените викове на планинците ставаха все по-силни. Те не бяха разбрали – засега.

Камерон насочи коня си към нея. Внезапно спря.

Множеството се раздвижи, за да му направи път.

Устата ѝ пресъхна. Колко смел беше само! Непокколебим оптимист, Камерон бе сигурен, че ще успее да убеди краля да позволи отново на шотландците да тъкат своите кариран платове с характерни десени и да свирят на гайда. Искаше ѝ се да се спусне към сина си, да протегне ръце и да утеши наранената му гордост. Но не го направи – младежът вече не бе чувствителния юноша. Не, бе смел и независим двайсет и една годишен мъж.

Той се изправи върху стремето и протегна и двете си ръце. Сърцето ѝ, както обикновено, спря да бие за момент, когато го видя да се усмихва. През замъглените си от сълзи очи, Сюизън го наблюдаваше как разкопчава палтото си.

– Камерон, липсваше ни – провикна се Сибийл.

Той прати въздушна целувка на сестра си, после вдигна ръка към врата си. С един жест съблече горната си дреха.

Това, което се разкри под нея, изпълни Сюизън с неописуемо щастие. За първи път през последните двайсет и шест години в Шотландия някой носеше кариран плат и това бе синът ѝ!

– Истински Камерон, Камерон, Лохиел Камерон! – понесе се рев над тълпата.

Гордост, допълнително усилена от годините на потисничество и изострена от майчината ѝ любов, изпълниха сърцето на Сюизън.

За първи път в живота си отправи благодарствени слова към някой английски крал. Джордж III бе премахнал забраната над шотландските кариран платове.

– Макаду! – извика младият мъж и даде знак на помощника си да мине напред.

Макаду Дъндас, с блеснала на есенното слънце леноноруса коса, с широка като Комин мур усмивка на лицето, приближи коня си до жребеца на Камерон и опъна юздите. Той също разкопча и съблече палтото си. Под него се показаха няколко гайди.

Скоро дворът се изпълни с пискливите им звуци. Сърцата и умовете на събралите се обитатели на Пъруикшир преливаха от щастие.

– И как – рече Майлс, като вдигна Сибийл от скута си, – успя да изтъчеш този плат? Доколкото знам, ти изгори устройствата за тъкане на десените преди повече от двайсет години.

Сюизън посрещна спокойно строгия му поглед.

– Да, изгорих *Maide dalbh*, до една.

– Този път сигурна ли си? – попита той, като се приближи още повече до нея.

Съпругата му си пое дълбоко въздух.

– Да, сигурна съм. Прекопирах ги върху хартия, но не е същото както да имаш самите *Maide dalbh*.

Ето, най-последно го беше изрекла.

Очите му я изгаряха.

– Пазила си всички тези чертежи и не си ми казала? През всичките тези години ме остави да мисля, че десените са изгубени за теб?

– Да, любов моя – призна тя. – Така направих.

– Лъгала си ме.

По гръбнака ѝ запълзяха неспокойни тръпки. С надеждата да отвлече вниманието му, тя възкликна:

– Гледай! О, Майлс, виж колко приличат на нашия Камерон черно-то и червеното. – Обърна се към сина си, който тъкмо качваше хубавата темпераментна Сорча Бърк на седлото. – Той има твоите цветове, с изключение...

– Сюизън... – изръмжа Майлс, който не се бе хванал на хитростта ѝ.

Без да се впечатлява от тона му, тя продължи да нарежда безгрижно:

– С изключение на очите. Те са моите. Избухливостта му обаче е нещо съвсем друго. В това отношение прилича много на теб.

– Аз не съм избухлив! – изрева Майлс, дъщеря му се изкиска в отговор. – Върви при брат си, Сибийл.

Кафявите ѝ очи блестяха, но тя не се помръдна.

Майлс се обърна към съпругата си.

– Та докъде бяхме стигнали?

– Точно казвах, скъпи, че не си избухлив. – Сюизън целуна брадясалата му буза и намигна на Сибийл. – Нежен и мил си като новородените агънца на Макайвър. Но това е само една от причините да те обичам.

КРАЙ

© 1990 Арнет Лем
© 1997 Красимира Матева, превод от английски

Arnette Lamb
Threads of Destiny, 1990

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране, разпознаване и редакция: Сергей Дубина
Редакция: maskara, 2008

Издание: ИК „Бард“, София, 1997

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9867>]